

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTERS & MUSES
BOOK ONE

PROMISES
AND
POMEGRANATES

SAV R. MILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PROMISES
AND
POMEGRANATES

SAV R. MILLER

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Yazarın Notu Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Sonsöz

Okuduğunuz için
teşekkürler! Ayrıca
Sav tarafından
Hadi arkadaş olalım!

Teşekkür Yazar
Hakkında

On üç yaşındaki için. Yunan mitolojisine, kötü adamlara ve aşk romanlarına olan takıntın seni eninde sonunda buraya getirecek.

Seninle çok gurur duyuyorum.

"Karanlığa kendi ışığımızı getirmeliyiz."
- Charles Bukowski

YAZARIN NOTU

Kal ve Elena'nın hikayesi karanlık ve çağdaş bir *romantizm* üzerine kurulu.

Hades ve Persephone mitinin çerçevesi ve karakterleri üzerine. Lütfen bunun **fantezi, tarihi romantizm ya da gerçek bir yeniden anlatım olmadığını** unutmayın.

Bu kitap karanlık bir romantizmdir, yani grafik şiddet, açık cinsel sahneler ve diğer yetişkinlere yönelik sahneler gibi birçok tetikleyici içerir.

durumlar. Tetikleyicilerin daha ayrıntılı bir listesi için [BURAYA](#)

[TIKLAYIN](#). Eğer bu türü okumuyorsanız, daha fazla

okumanızı önermiyorum.

Vaatler ve Narlar, uzun metrajlı, birbiriyle bağlantılı bir bağımsızdır. Hemen çözülmeyen ve seri boyunca devam eden olay örgüsü noktaları ve yan hikayeler olacaktır.

Vaatler ve Narlar bağımsız bir kitap olsa da, ön bölümü okumak okuma deneyiminizi geliştirebilir (ancak bu kitaptan önce herhangi bir şey okumak için gerekli). [GÜNAHI](#)

[BURADAN OKUYUN](#) Umarım Kal ve Elena'nın aşk hikâyesini

beğenirsiniz.

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

PROLOGUE

ÇOCUKKEN sessizliğe alışmıştım.

Uykulu hastane odalarında bulunan türden, elektrikli bir monitörün donuk, aralıklı bip ve bir serum torbasının sabit damlası arasında gizlenmiş.

Her kesintide, hemşireler kan almak için içeri girdiğinde ya da aile üyeleri sahte moral desteği sunmak için geldiğinde, bedenim boşluğu arzuladı.

Doğuştan gelen dinginliğine, sağladığı sükunete, derinliklerine sıkıştırabileceğiniz sırlara aşık oldum.

Kaos zamanlarında onu aramayı öğrendim, kendimi topraklamak için bir güç

İç

nd Sonunda bir zorunluluk haline geldi.

e. Engellenmesi en zor bağımlılık.

Bir *saplantı*.

Bir... durum.

Üniversitedeki akranlarım ve daha sonra meslektaşlarım bunu psikolojik bir bozukluk olarak adlandırdılar. Beynimin belirli uyarıcılar altında -bazen de sadece uyarıcıların varlığında- kısa devre yapmak üzere kendini kabloladığını söylediler.

Bunun beni zayıf
yaptığını hissettim.
İşlevsiz.

Bu yüzden bir çıkış noktası arıyordum. Gidebileceğim ve gürültünün yokluğunda kendimi kaybetmeyeceğim bir yer. DNA'ma kodlanmış şiddetin tatmin edilebileceği, ölüm ve yıkım için yanıp tutuşan yanlarımın doyurulabileceği bir yer.

Boston'un -bir zamanlar- önde gelen suç ailesinin başı olan Rafael Ricci için çalışmak asla kalıcı bir şey olmamalıydı. Beni sokaklardan koparmış ve lüks bir hayat vaat etmişti, yeter ki ellerimi biraz kirletebileyim.

Ama her şey gibi bu da çiğ gibi büyüyerek kontrolden çıktı.

Dilimdeki vahşetin tadından oldukça hoşlandığımı öğrendim.

Topraktan fışkıran bir çiçek gibi açmasını, başka hiçbir şeye benzemeyen bir dürtüyü ateşlemesini seviyorum.

Sadece parmak izlerimin altında bir başkasının kalbinin attığını hissetmekle rahatlayan bir çaresizlik - narin ve doğuştan *insani* bir çırpınış, arkamdan taşlaşmış ve aptala dönmüş.

Sadece kanlı eller ve onlar tarafından parçalanmış bedenler tarafından bastırılan bir arzu - *benim* ellerim, iyileştirme yemini eden çiftin ta kendisi.

En karanlık arzuların yaşamasına izin verdim, ne yaptığımı bilmeden katıldığım bir kuruluşa olan yükümlülüğüm aracılığıyla tezahür etti, günlük işimin dürüstlüğü nedeniyle kendime izin verdim.

Bunun yeterli olması gerekiyordu.

Ahlaki lisanslama, çizgiler ayırt edemeyeceğim kadar kanayana kadar iki kez düşünmedim.

Elena'ya kadar.

Meyvelerin en yasaklısı.

Persephone'den Hades'ime, bazılarının bana dediği gibi. Ölüm ve yıkımla dolu bir dünyada bahar zamanı.

Kendimi yeni bir saplantıyla körleşmiş bulana kadar küçümsediğim bir kadın.

Ta ki onun tadına bakana kadar; esnek teninin nemli özü, kendi parmak uçlarında parlayan uyarılmışlığının tadı, masumiyetinin son kalıntılarını da paramparça ettiğim gözyaşlarının tuzu.

Farkında olsun ya da olmasın, o gece kendini bana verdi. *Seçim* kisvesi altında ruhunu teslim etti.

Ve Ölüm'ün her zaman yaptığı gibi -sessizce, şafaktan önce- ayrılmış olsam da, niyetim asla geri dönüp tahsilat yapmamak değildi.

BÖLÜM 1

HÖPÜRDET.

Şapır

dat.

Höpür

det.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi gıcırdatarak patronuma bakıyorum, o ise dumanı tüten çayını yudumluyor ve bilgisayarında oynattığı videoyu izliyor.

Dudaklarının sıvıyı emme sesi sinirlerimi bozuyor, kör bir bıçak yıpranmış kenarları kesiyor. Elindeki kâğıt parçasını bana doğru ittiğinde, kupasını bırakıp gözlüklerini çıkardığında, onu öldürebileceğim tüm yolları hayal etmiştim.

Aşırı dozda insülin en kolay ve en temiz yol olacaktır - özellikle de ölçüm cihazını ve kalemlerini masasının sağ üst çekmecesinde korumasız bir şekilde tuttuğu için.

Yine de, sanırım dünyamızdaki çoğu erkek vuruş metodolojisini araştırmak için zaman ayırmaz; hızlı çözümler ve atılmış cesetler istiyorlar ve suçlarının izlenip izlenemeyeceği umurlarında değil, çünkü zaten yerel polisi finanse ediyorlar.

Tek önemsedikleri şey güçlerini korumak.

Onların *üstünlüğü*.

Ve aşırı doz tatmin edici değildir.

Birinin göğüs boşluğunu kesmek, göğüs kafesini kırmak ve geriye doğru soymak ve gözlerinden hayat kan akarken atan kalbini kesmekle aynı şekilde değil.

Bir başkasının hayatını ellerinizde tutma eyleminde büyümlü bir şey var. Doğada bulunan bir tür simetri, size canavarları korkunç kaderlerine götürme veya bunun yerine onları iyileştirme fırsatı verilir.

Tamamen senin merhametine kalmışlar.

Rafael Ricci gibilerin hayal bile edemeyeceği bir güç - işte bu yüzden beni elinde tutuyor.

Sonunda Rafe elini temiz traşlı çenesinde gezdirerek gözlüğünü burnundan çıkarıyor ve deri koltuğunda arkasına yaslanıp bana bakıyor. Koyu renk gözleri beni incelerken bomboş, arkalarında neler olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermiyor.

Bir bacağımı dizimin üzerinden geçirip eldivenli elimle eklemi kavlıyor ve bekliyorum. Neredeyse yirmi yıl birlikte çalıştıktan sonra, eminim benim terleyerek bir ateş olmadığını anlamıştır.

Birimiz çatlayana kadar sessizce oturmak istiyorsa, ben oynarım. Söz konusu olan sadece kızının hayatı.

Rafe parmaklarını şıklatarak odadaki iki iri yarı korumaya gitmelerini işaret eder, başparmağındaki kalın altın yüzük tepedeki ışıktaki parlamaktadır. Masasının çekmecesine uzanarak Ricci armalı bir sürahi ve iki kristal bardak çıkardı.

Hiç konuşmadan içkiyi bardaklara dolduruyor, bir tanesini bana doğru itiyor ve ağzına götürüp cömert bir yudum alıyor. Bir kısmı beyaz gömleğinin yakasına damlıyor ama fark etmemiş gibi görünüyor.

Benimkini avuçlayıp dizimin üstünde tutuyorum ama içmiyorum.

İç çekerek bir kaşını kaldırıyor. "Patronunuzun misafirperverliğini reddetmek kabalıktır."

"Patronum buraya mutlu saatler için gelmediğimi biliyorken olmaz."

Kalanını da içtikten sonra bardağını ahşap masaya geri koyar ve kelepçeli kolunun tersiyle ağzını siler.

"Buraya ne için geldin Anderson? Şimdiye kadar söylemedin."

"Video kendi adına konuşuyor, değil mi?"

"En büyük kızımı evimde becerdiğini görüyorum, üstelik o doğduğundan beri biriyle nişanlı olmasına rağmen."

Başka bir adamın ellerinin onun yumuşak, esnek etinde, dudaklarının onun dudaklarında, DNA'sının benimkinin ilk girdiği yerde olduğu düşüncesi kanımı kaynatıyor. Elimi bardağın etrafında kıvrarak, parmaklarım uyuşana kadar sıkıyorum, tepkimi yumuşatıyorum.

Kontrolü kaybetmeyi göze alamayacağımı biliyorum.

"Sadakatin Ricci'nin güçlü biri olmadığını hepimiz biliyoruz."

Çenesi titriyor ama yemi yutmuyor. Belki de kimin ilişkisinden bahsettiğimden emin olmadığı içindir - onun mu yoksa karısının mı? Ya da belki de gerçekten önemli olmadığı içindir, çünkü iddiamı çürütmek onu daha az doğru yapmayacaktır.

"Elena bizim gibi değil," diyor masasının köşesindeki çerçeveli resmine bakarak. Resimde lise kepi ve cübbesini giymiş, ön planda Fontbonne Akademisi'nin bulunduğu bir çiçek tarlasında uzanıyor.

Yüksek öğrenim ve kariyer hayallerinin kısa ömürlü olacağını muhtemelen o zaman bile bilmesine rağmen, skolastik başarının resmi.

Geçiminiz belirli görevlere uyup uymamanıza bağlıyken kişisel çıkarlarınızın peşinden gitmek zordur.

Yine de bu onun beni takip etmesini engellemedi.

Omuz silkerek öne doğru eğildim ve bardağımı ahşap yüzeye koydum, trençkotumun cebine uzanıp içinde sıkışmış olan mektubu aldım. Mektubu çıkarıp pantolonumun aşağı indiriyorum ve görmesi için havaya kaldırıyorum.

"Daha kötü olması önemli değil. Bu, şehrin öbür ucunda kiraladığım evde aldığım bir mektup," diyorum. "Eskiden ücretsiz kliniğe postalanmamış ya da bantlanmamış. Doğrudan evin ön kapısındaki posta içeri sokulmuş, yani-"

"Bunu kim teslim ettiyse bir mesaj göndermek istemiş." Rafe elinin topuğuyla çenesini ovuşturarak sayfayı tarar. "Bana şantajın nasıl işlediğini açıklamak zorunda değilsin, Kal."

Mektubu yere atıp ona doğru kaydırıyorum. "Harika. O halde, *bana* yaklaşımdan korkmuyorlarsa, Elena'ya saldırmaktan da çekinmeyeceklerini açıklamama gerek yok."

"Boston'da benim adımın sizinkinden çok daha fazla ağırlığı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor" diyor.

"Öyle değil." Yüzü kızarıyor, dudaklarımdan dökülen her yeni kelimeyle siniri daha da artıyor. "Bir zamanlar, elbette. Ama sonra dikkatsizleştiniz ve şimdi ana güç kaynağınız *ittifaklardan* geliyor."

"Dikkat et, Anderson." Parmağını bana doğru sallayarak öne doğru oturdu, ensesindeki metaforik tüyler öfkesiyle birlikte diken diken oldu. "Burada gerçeğe saygısızlık arasında çok ince bir çizgide ilerliyorsun evlat."

Lakaptan içten içe irkiliyorum, yine omuz silkiyorum, gözdağı verme taktiklerinden rahatsız olmuyorum.

Sizden korkmayan bir şeyi fethedemezsiniz ve bizde her zaman tam tersi olmuştur.

"*Mesele* şu ki," diye devam ediyorum, onu görmezden gelerek. "Mektubun yazarı ne istediklerini ve bunu elde edemezlerse nasıl ilerleyeceklerini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor. Tüm operasyonunuzun ortaya çıkmasına hazır mısınız?"

"Lütfen. Federaller, yerel polis onlara bir neden göstermedikçe etrafı koklamaya gelmezler ve onlarla herhangi bir sorunumuz olmaz. İşbirliği yapma eğilimindedirler."

"Polislerden bahsetmiyorum. Ama iş diğer *aileler* seksenli yıllardan beri uyuşturucuya karşı katı bir kural uyguladıkları için, Maine'de Montalo'larla ne yaptığınızı duymaktan hoşlanacaklarından şüpheliyim."

Yutkunurken Rafe'in bronz teni hafifçe kızarıyor ve tekrar bilgisayar ekranına . "Onlara Elena'yı veremem."

Parmak eklemlerimi masasına vurarak başımı sallıyorum. "Cenazeniz."

Ayağa kalkıyorum, ellerimi takım elbisemin önünden geçiriyorum ve siyah trençkotumun düğmelerini ilikliyorum. Flaş belleği monitörün yan tarafına sıkıştığı yerden çıkarıp cebime atıyorum ve topuklarımda üzerinde dönerek oradan ayrılıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. Boston'ın yeraltı dünyasının eski kralının imajından başka önemseydiği çok az şey var. Görünüşe göre, kızının güvenliği de yetersiz kalıyor, bu da kapıya ulaştığımda midemin bulanmasına neden oluyor.

Bu işi kolaylaştırmayı umuyordum ve tüm planım, *özgürlüğüm*, onun ailesini koruma arzusuna bağlıydı. Şimdi bir sonraki adımımı yeniden değerlendirmem gerekiyor.

Tam kapıyı itip açmış ve eşikten adımımı atmıştım ki Rafe arkamdan boğazını temizleyerek beni duraksattı. Arkama bakmıyorum, kasıtlı bir ses olup olmadığını görmek için bekliyorum, avuç içim önümdeki karmaşık meşe ile aynı hizada.

"Ne..." Başımı yana çeviriyorum, gözlerim Michelangelo'nun *Davut*'ünün devasa bir kopyasının asılı olduğu duvara odaklanıyor, Rafe'in dinini en nefret ettiği şey olan sanatla birleştiriyor.

Kızına asilik genini yerleştiren şey buydu. Onu bana sürükledi.

"Vaktimi boşa harcama Ricci," diye uyarıyorum, yarım cümlesinin ardından gelen sessizlikle sabırsızlanıyorum. Haddimi aşıyorum ama bu konuda hiçbir şey yapmayacağını biliyorum.

Her zayıflığınızı bildiği halde Ölüm'ü nasıl kontrol edebilirsiniz?

Nefesini üfleyerek tekrar dener. "Onu koruyabilirsin."

Gözlerimi kırptırıyorum, içim tropik bir fırtına gibi çalkalanıyor, bir adım geri çekilip kapıyı kapatıyorum ve yavaşça dönüp tekrar ona bakıyorum. Masasının üzerindeki resme bakıyorum, başımı sallamadan önce bir an için onun kapuçino bakışlarında kaybolduğumu hissediyorum.

"Yapabilirim."

Parmağını çenesine vuruyor, sonra iki elini de masasına bırakıyor ve düşünürken başparmağındaki halkayı çeviriyor. "Mateo konusunda ne yapacağız? Savaşmadan ondan vazgeçmeyecektir."

Memnuniyet kemik iliğime yerleşiyor ve başımı döndürüyor. Neredeyse başım dönüyordu.

"Onunla ben ilgilenirim."

Rafe'gözleri kısılıyor, beni bir kez inceliyor ve dişlerini emiyor; emme sesi bir şok etkisi yaratıyor.

Bekliyorum ve kontrol etmeye fırsat bulamadan kaygı kanıma karışıyor.

Tepki anında geliyor ve dilini kaplamalarını temizlemek için kullanmaya devam ettikçe aciliyet artıyor. Omuzlarım kasılıyor, sesi sona erdirmek için duyduğum şiddetli *ihtiyaç* görüşümü bulanıklaştırırken kaslarım geriliyor.

Ve bir an için onu, alnındaki et ve kemiği parçalayan bir kurşun yarasıyla sandalyesine yığılmış halde görüyorum. Kulaklarındaki kıkırdak ve deriyi oyarken, sebze getiren bir çiftçi gibi onları toplarken kendimi onun kanına bulanmış olarak görüyorum.

Sesi beni bölümden çekip çıkarıyor ve bedenim gerçekliğe yeniden uyum sağlamaya çalışırken, rahatsız edici düşünceyi göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Benim için bedavaya bir şey yapmadığını biliyorum," der Rafe. "Ne istiyorsun?"

Bayat puroların ve pahalı likörlerin kokusunu içime çekerek derin derin nefes alıyor, dudaklarımı tehdit eden sırtışı bastırıyorum. Kalp atışlarım , rahatlatma şiddetin yerini alıyor.

Zihnim bir zamanlar Elena için bıraktığım şiire gidiyor, bir söz ve tehdit bir arada.

Sadece o zaman bunu bilmiyordum.

"Dis, neredeyse bir anda onu gördü, ona değer verdi, onu aldı: aşk bu kadar hızlıdır."

Proserpine'in Tecavüzü.

Bu durumda aşk değil, çok daha uğursuz ve ölümcül bir şey. Cüzdanımda bir delik açan resmi düşünüyorum - tıpkı benimki gibi kahverengi gözler, uzun siyah Fransız örgüleri. Onu düşününce göğsümde bir sızı alevleniyor ve kararımı bir kez daha doğruluyor. Bana bunun arkasındaki *kişiyi* hatırlattı.

Eğer uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimle bir ilişki kurmak istiyorsam, tek yol bu.

Rafe'in bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarımı kaldırıyorum. "Elena'nın ruhu."

BÖLÜM 2

Büyürken tanıdığım kızların çoğu hayallerindeki düğünlerin hayalini kurardı.

Küçük kız kardeşim Ariana, hiç de öyle olmamasına rağmen yumuşak pastel renklerin ve bakir beyazın hayalini kurardı. Yıllarca bale yaptığı için babamızı hangi şarkı ve dans için dışarı çıkaracağını çok iyi biliyordu ve bunu yaparken inanılmaz görünüyordu.

Ricci'nin en küçük ve en zeki kızı Stella bile menüyü bir kağıda karalamış, ders kitaplarında yer imi olarak kullanıyordu.

Cenazemi planladım.

Bugüne kadar, mermer bir tabut ve yıldız çiçeği ve zambak demetlerinden oluşan hayalim bana boş bir hayalden biraz daha fazlası gibi geliyordu. Yüzleştığım sıkıcı gerçekliği hafifletmek için uydurduğum bir hayal.

Şimdi, annem elbisemi aynadaki yansımama bakarken, belki de bu iki olayın eşanlı olduğunu fark ediyorum.

Boston'un gözde uçarı playboyu Mateo de Luca ile evliliğim, bildiğim hayatın sonunu işaret ediyor.

"Dio mio! İçine çek Elena," diye annem, dirseğini kalçama sabitleyip çekiştirirken. "Bu elbiseyi daha iki hafta önce giydin, şimdiden bu kadar kilo alman nasıl mümkün olabilir?"

Sorusu yanaklarımı ısıtıyor, utanç bir bıçağın kör kenarı gibi tenimi kesiyor. "Sadece birkaç kilo," diyorum, derin nefes alarak yine de itaat etmeye çalışıyorum.

Teyzem Anotella, yatağın kenarına tünemiş, bize gelen öğle yemeği tabağındaki çikolata kaplı çileği kemirirken, "Muhtemelen stres ya da sudur," diyor. "Ya da burnunu bir kitaba gömüp geçirdiği onca zaman."

"Ya da pes ediyor. Bugünlerde çocuklar artık balayı evresi geçirmiyor." Babaannem Nonna, elinde parlak mavi bir hediye kutusuyla tam zamanında odaya yeniden giriyor.

"Açıkla, Frankie."

Nonna omuz silkiyor. "Benim zamanımda bir kadın kendini bırakmadan önce en az birkaç yıl beklerdi. Şimdi ise formda kalmayı bir seçenek gibi görüyorlar ve sonra da ülkenin yarısının neden boşandığını merak ediyorlar."

Mamá mırıldanarak son bir kez çekiştiriyor ve ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Geri adım atarak yüzündeki koyu renk saç tutamını fırçalıyor ve kesin bir ifadeyle ofluyor. "İşte oldu. İyi ki fermuar değil de dantel bağcık tercih etmişiz."

Yüzüm kızarıırken, kollu elbisenin içindeki kendime bakıyorum - karnımın pürüzsüz, *düz* genişliği, Ariana giymemde ısrar ettiği için muhafazakâr elbisenin altında saklı olduğunu bildiğim aşırı göğüs dekoltesi.

"*Mateo seni ilk kez çıplak görüyor,*" demişti, gelinlik mağazasının iç çamaşırı reyonundan bana bakarak. "*Ona kalbini yedir.*"

Gerçekte, kıskançlık gibi bir şeye ilham vermekle ilgilendiğim tek kişi içinde büyük olasılıkla bile göstermeyecek için

tören.

Elbisenin altında ne olduğunu görecek değil ya. *Yine mi?*

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak yansımamdan uzaklaşıyorum, utançtan karnıma kramplar giriyor. Ter omurgamdan aşağı ve saç çizgim boyunca kayıyor ve kendimi oturma planını kontrol etmekle meşgul ediyorum, her misafirin hesaba katıldığından emin oluyorum.

Nonna yanıma geliyor, başparmağının ucunu yalıyor ve elmacık kemiğime sürüyor. "Anotella, makyaj çantayı getir. Terlemeye devam ederse onu yakınlarda tutmamız gerekecek."

Teyzem aceleyle odadan çıkıyor ve de Luca malikânesinin ana salonu kısa bir süreliğine görünüyor. Kapı yerine dönerken yemek servisi personeli koşuşturuyor, havada ıstakoz ve marinara sosu kokusu midemi bulandırıyor.

Dün akşam yemeğinden beri bir şey yemedim ve şimdi kilom endişe verici bir konu haline geldiğine göre, törenden önce gizlice bir ısırik almaya çalışırsam, annemin muhtemelen kafamı koparacağından eminim.

Tanrı korusun, kendi eliyle olmadığı sürece düğün günümde bir saç teli bile yerinde olmayacak.

İmaj ailem için her zaman en önemli şey olmuştur, özellikle de son yıllarda organize suçların azalmasıyla birlikte. Hâlâ varlar ama sınırlı bir katılımları var; ekranların arkasında, gölgelerde gizleniyorlar. Babam ve adamları, ülkedeki diğer *ailelerle* birlikte, iş yapma biçimleri konusunda daha becerikli olmak zorundalar.

Babam her zaman '*Anlatıyı kontrol et*' der. '*Bu şekilde, sen kontrol edersin hikaye.*'

Eğer insanlar sizin şiddet yanlısı bir suç örgütü olduğunuzu düşünmüyorsa, o zaman sizi ihbar etmeleri için bir sebep yok demektir.

Müstakbel kocama karşı beslediğim tek duygunun küçümseme olmasına rağmen, Boston'un önde gelen medya şirketlerinin varisiyle evlendirilmemin nedeni de bu.

Duygularımın bir önemi yok elbette. Bu dünyada değil.

La famiglia için önemli olan tek şey başımı eğmem ve görevlerimi yerine getirmem. Güçlerini en arkaik şekilde sürdürmelerine yardımcı olmak.

Annem iç çekerek ellerini kalçalarına koyuyor ve kısık gözlerle beni tepeden tırnağa tarıyor. Ricci'nin üç kızı arasında, güzeller güzeli, eski sosyete kızı Carmen'i tercih eden tek kişi benim.

-Aynı uzun, siyah saçları ve altın rengi gözleri paylaşıyoruz, kız kardeşlerim ise babam gibi daha açık tenli.

Aramızdaki benzerliklerin beni nasıl gördüğünü etkilediğini biliyorum. Eleştirecek küçük, önemsiz şeyler buluyor çünkü bunları kendi içinde düzeltmek için çok geç.

Keşke bu bilgi onun incelemesine karşı durmayı kolaylaştırsaydı, ama... kolaylaştırmıyor.

"Pekâlâ hanımlar. Acele edelim. Yarım saat içinde kilisede olmamız gerekiyor," diyor Nonna, odanın yemek tepsisinin durduğu tarafına doğru ilerleyerek. Gümüş tabaktan bir zeytin koparıp ağzına atıyor ve parmak uçlarını parlak pembe rujla boyuyor.

"*Ugh*," diye inliyor salondan bir ses. Ariana'nın ince bedeni aniden kapı aralığında beliriyor, üzerindeki yanık turuncu gece elbisesi balerin vücudunu sarıyor.

Ben burada gelinliğimin içinde çirkin bir ördek yavrusu gibi hissederek dururken, onun uzun, kıvrak ve güzel görüntüsü karşısında kıskançlık göğsümü yırtıyor. Yutkunuyorum, annemin yorumlarını beynimde tekrarlandıkları yerden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Yine mi?" diye mırıldanıyor Mamá, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Nonna gözlerini deviriyor. "Ariana, şikayet etmekten başka *bir* şey yapamaz mısın?"

"Hayır." Kız kardeşim gözlerini kırıştırıyor ve bana bakarken gözleri açılıyor. "Tanrım, E. Muhteşem görünüyorsun."

Ona minnetle gülümsüyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Tam olarak neyden, emin değilim. "Porselen bir bebek gibi hissediyorum."

"Bunu ," diyor Mamá, el sallayarak.

Kız kardeşim alay ederek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neden bu kadar *erken* gitmek zorundayız? Konukların gelmesine daha iki gün var.

saat."

"Çünkü, *nipotina*, biz kurulum görevindeyiz. Sanki bu şehirde ilk torunumun düğününü doğru dürüst yapacak birine güveniyorum da." Nonna göz kırpmıyor, kız kardeşime doğru yürüyor ve elini beline dolayarak onu odadan çıkarıyor.

"Bitirmek üzeresin, *Carina*. Ödünç aldığın mavi bir şey var..." Annem dudaklarını bükerek odaya bakıyor ve gözleri Nonna'nın daha önce taşıdığı hediye kutusuna takılıyor.

Yürüyor, üstünü çıkarıyor ve duvak takılı taç çıkarıyor. O geri dönerken ben de arkamı dönüp aynadan adımlarını izliyorum. Parmakları şakağıma dokunuyor, saç bandını saçıma geçiriyor ve cebinden çıkardığı iğnelerle sabitliyor.

Duvağı omuzlarımın üzerinden saçlarımın uzunluğunu geçecek şekilde birleştirirken memnun bir çığlık atıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor.

"Mükemmellik," diyor beni sıkarak. "Mateo seni mihrapta gördüğünde neye uğradığını şaşırarak."

Endişe içimi çimento gibi dolduruyor, kararsızlığın ağırlığından ağrıyana kadar katılaşıyor.

"Senin için de böyle miydi?" Görünüşlerimizin benzerliklerimizin bittiği yer olmadığını bildiğim için usulca soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Tereddüt ederek yanağımın içini çiğniyorum. "Ölüme götürülüyormuşsun gibi hissettin mi?"

Bakışları köprücük kemiğime yayılmış, çeşitli yüzüklerle kaplı parmaklarına düşüyor. Başını öne eğiyor, derin düşüncelere dalmış, gözleri odaklanmamış, bir an için kendini kontrol ediyor gibi görünüyor.

"Bununla barışmanın yollarını bulacaksın," diyor sonunda ve alnımdan öpüyor. Beni bıraktığında bir gülümseme sunuyor, ama zoraki ve titrek bir gülümseme; o kadar kırılgan ki, bir anda kırılabilir, paramparça parçaları harabeler halinde yere saçılabilir.

Boğazını temizleyerek ellerini birbirine kenetler ve bir adım geri çekilir. "İşte böyle, *figlia mia*. Birinin gelini olmaya hazırsın."

Yansımaya bakıyorum, zarif beyaz bir elbisenin içinde kapana kısılmış bir rehine görüyorum ama yine de başımı sallıyorum. "Artık gitmeli miyiz?"

Annem başını sallar.

"Sanırım biz-" "*Bayan*

Ricci!"

Garsonlardan biri yatak odasına dalıyor, melek gibi yanakları kızarmış ve neredeyse saçları kadar parlak. Nefesini tutmaya çalışırken dizlerini kavrayarak eğiliyor ve bizi yerinde tutmak için bir elini kaldırıyor.

"Bay de Luca hazır bulunmanızı rica ediyor."

Dişlerimi sıkıyorum, kızgınlık tenimi sızlatıyor. "Düğünden önce beni göremez, bu kötü şans getirir."

Ayrıca, onunla gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyorum.

"Lütfen hanımefendi. Kendini iyi hissetmiyor ve konuşacağı tek kişinin siz olduğunuzu söylüyor."

İç çekerek anneme bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Zaten şansımızı kendimiz yaratıyoruz, değil mi?" Beni iki yanağımdan öperek çantasını omzuna atıyor ve kapıya yöneliyor. "Bu işi hallet ve mümkün olan en kısa sürede bizimle kilisede buluş!"

Görevlinin yaka kartına -Marcelline yazıyor, büyük blok harflerle basılmış- birkaç dakika boyunca sessizce bakıyorum, bunun Mateo'nun beni kavgaya kıskırtmak için yaptığı numaralardan biri mi yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu merak ediyorum. Yine de olay çıkarıp kaçınılmaz olanı geciktirmesini istemiyorum, bu yüzden kadını koridorda Mateo'nun yatak odasına kadar takip ediyorum. İçeri girince duraksıyorum, az önce çıktığım oda kadar misafir odasına benzediğini fark ediyorum; duvarlarda ya da şifonyerde hiçbir hatıra ya da kişisel eşya izi yok, sanki bu

oda bir hayalete ait.

Ya da Mateo'yu yatağın kenarında otururken bulduğumda fark ettim ki, olma yolunda ilerliyor.

"Ne oluyor lan?" Tıslayarak yanına koşuyorum.

Karnını tutuyor, plastik bir çöp sepetine şiddetle fırlatmak için eğiliyor.

"Tanrım, Mateo, ne oldu?"

Boğazına takılmış gibi gelen bir nefes çekerek cam gibi gözlerle bana bakıyor, kahverengi gözlerini panik kaplıyor

İrisler. Kıpırmızı bir kızarıklık açıkta kalan derisini kaplıyor ve içinden bir kustumuk dalgası daha fışkırırken eli beceriksizce hiçbir şeyi tutamadan dışarı fırlıyor.

"Gıda zehirlenmesi olduğunu duydum," diye bir ses geliyor arkamdan. "Pek öyle görünmüyor ama."

Kendiminkinden daha iyi tanıdığım bir tane.

Tenimi okşuyor, sıcaklığı ensemdede geziniyor ve bana sahibinin yakınlarda olduğunu söylüyor.

"Ne düşünüyorsun ?"

Mateo'nun kahverengi saç çizgisinde boncuk boncuk terler oluşuyor ve sepet elinden yere düşüyor, Mateo kasılma nöbetiyle yere yığılırken yan tarafına devriliyor.

Son birkaç haftadır kendimi kurtarmaya çalıştığım hayaletin fiziksel tezahürü olan ses yanımda cisimleşirken midem çalkalanıyor, safra boğazımın arkasını rahatsız ediyor.

Konuşmuyorum, korku tüm varlığımı pençelerine almış, nişanlının yatağında kıvranışını, hiçbir müdahale olmadan nöbet geçirmesini ve salyalarını akıtmasını izlemek için tamamen çaresiz kalana kadar sıkıyor.

Yanımdaki adam bir *doktor* olsa bile.

Onun varlığı bana tam burada, şu anda babamın iş bitiricisi olduğunu söylüyor.

Bu bir hit oldu.

Mateo'nun vücudu gevşerken, yaşam gücü dakikalar içinde vücudundan kan kaybederken, Kal Anderson'ı çevremden izliyorum, bir zamanlar verdiğim adamlarla bu durumu düzeltmeye çalışıyorum.

Sekiz hafta önce bekâretimi alan ve daha güneş doğmadan beni terk eden adam, birden fazla şekilde yaralanmıştı.

Kıvrımlı, mürekkep siyahı saçları, zamanını saçlarını taramakla geçirmiş gibi başının üzerinde geriye doğru taranıyor. Çenesi camı kesecek kadar keskin, ince bir kirli sakal tabakasıyla kaplı ve Adonis tarzı kemik yapısını çerçevelerken, koyu renk gözleri daha çok olduğu söylenen şeytanı anımsatıyor.

Üzerimde yükseliyor, tanıdığım herkesten daha uzun, pahalı takımının siyah malzemesi zayıf, sağlam vücudunun her kasına ve kıvrımına mükemmel bir şekilde oturuyor.

elini kaldırıp bana doğru bir cep telefonu doğrultuyor ve ne yaptığını anlıyorum.

Buraya neden çağrıldığımı.

"Hadi sohbet edelim."

BÖLÜM 3

Elena dolgun dudaklarını yalarken, yumuşak gözleri duran cesede yapışmışken ^{sikim} pantolonumun arkasında sertleşiyor. Odaklanmaya ve görüşümü başka bir şeye sabitlemeye çalışıyorum, ama onların etrafıma sarılmasının, hayatı buna bağıymış gibi emmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlamadan duramıyorum.

"Geri döndün," diye fısıldıyor.

Gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini tekrar tekrar kırpıştırıyor.

"O..."

"Öldü mü?" Videoyu durdurmak için telefonumun kayıt düğmesine basarak soruyorum. Ceketimin cebine sokup başımı sallıyorum, sonunda Mateo'nun görmeyen bakışlarını fark etmek için ağzından ayrılıyorum. "Oldukça, sizi temin ederim."

Birkaç vuruş boyunca sessiz, göğsünün hafifçe inip kalktığını görebiliyorum, göğüsleri elbisesinin beyaz dantel kumaşını zorluyor.

Onu hiç görmediğim kadar kapalı, elbisesi ikinci bir deri gibi üzerine yapışan bir kılıftan biraz daha fazlası, ama her nasılsa hiç bu kadar günahkâr görünmemişti.

Belki de bağlamdan dolaydır; gelinlik içinde, nişanlısının ölü bedeninin başında duruyordu. Yine de tek gerçek tepkisi *bana* oldu, sanki ölümünün onun için hiçbir önemi yokmuş gibi.

Eğilip iki parmağını Mateo'nun şahdamarına bastırıyor ve omuzlarım geriliyor, DNA'sının Mateo'nun yakınında bir yerde olduğu düşüncesi beni tedirgin ediyor. Bu işe bulaşmış olmasını önemsemişimden değil - zaten birkaç saat içinde bir önemi kalmayacak - ama ona dokunmasını istemediğimden.

Saçındaki taç hareket ettikçe kayıyor ve rimel göz kapaklarının altına bulaşıyor, bu da onu asık suratlı ve yenilmiş gösteriyor, oysa ben öyle olmadığını biliyorum.

On sekiz yaşına girdikten sonra onu izledim, babasına olan borcumu yerine getirdim, ahlaksızlığımın beni ele geçirmesine izin vermeden önce, benden onu mahvetmemi istediğinde teslim oldum.

Dolayısıyla kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum: en sevdiği şiirleri -Shelley'nin *Anarşi Maskesi* ve Browning'in *Son Düşesim*-, kahvaltıda neyi tercih ettiğini -fıstık ezmesi tam buğday tostı ve taze meyve- ve öğrenmeyi sevdiğini.

Eğer istediği gibi olsaydı, sadece nasıl öğretileceğini değil, edebiyatı da öğrenirdi.

Göğsünün altındaki küçük nar dövmesinden haberim var ve dilimin ucuyla o çizginin izini kendim de sürdürdüm. Tadı bile meyve gibi, patlayıcı ve tamamen büyüleyici; dişlerinizi isteyeceğiniz türden bir etlilik.

Ve lanet olsun, .

Kanı da bir o kadar tatlı.

Karanlığa çekildiğini biliyorum, ay ışığı solgun tenine dökülürken yıldızların alçak uğultusunda güneşlenmesini itiraf etmek istemediğim kadar çok kez izledim.

Şimdi onu bu dağınık haliyle incelerken, nişanlısının ölümüne üzülmediğini biliyorum.

Evlilikleri gibi bu da bir serap. Basın için bir düzmece, babasını iyi gösterirken haftalar önce kırdığım ruhun parçalanmış kalıntılarını yok ediyor.

Elena burnunu çekiyor ve bir an için gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu düşünüyorum; histerikleşmeden önce onu sahneden uzaklaştırmaya hazır bir şekilde ayaklarımın ucuna basıyorum, ama sonra ellerini Mateo'nun göğsünün önünden aşağı kaydırıyor ve bir tanesini smokin ceketinin kapağının altından geçiriyor.

Ve o parçayı sıyırıp altındaki kana bulanmış gömleği ortaya çıkarırken, burnunu çekmediğini, onu *kokladığını* fark ediyorum.

Bir uyarılma şoku omurgamdan aşağı sarsılıyor, bir yıldırım gibi çarpıyor, kemiklerimi yakıyor. Belki de o kadar da av değildir.

Belki de benim küçük Persephone'um kaderine gerçekten uygundur.

Yaraya bakıyor, bıçağımın kavisli sapı hâlâ o bölgeden çıkıntı yapıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Sigorta."

"Ne?"

Ceketini o bölgenin üzerine geçirerek biraz omuz silkiyor. "Sigorta, değil mi? Bıçak yarası? Ona yaptığın diğer şeyler işe yaramazsa diye."

İddiasını çürütmek için ağızım bir karış açık kalıyor, bu noktada kendimi suçtan uzak tutma ihtiyacı doğuyor ama . Bunu benim yaptığımı zaten biliyorsa bir nedeni yok.

Bir yanımda - *beynimin* derinliklerine tıktığım hastalıklı, rahatsız yanımda - yine de bilmesini istiyor.

Neler yapabileceğimi ve bana karşı gelenlere ne olduğunu görmesini istiyor.

Mateo'ya haftalar önce bir çıkış yolu bulmasını söylediğim halde bu düğünü yapmaya karar vermesi en büyük eylemdi. Ve tüm planımı mahvetmesine izin veremeyeceğime göre, onu denklemden çıkarmam gerekiyordu.

Genelde vuruşlarımda bu kadar kaba ve dikkatsiz değilimdir; zamanımı bir insanın nüanslarını, onları neyin geçirdiğini, geceleri onları neyin uyutmadığını öğrenerek geçirmeyi severim. Ama onun varlığı bir tehdit haline geldi ve bu yüzden ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Tek pişmanlığım onun ilk zehirlenmenin bir parçası olmasına izin vermemiş olmam.

Uzun bir nefes alan Elena çenesini yukarı kaldırarak bana doğru . Tanıştığım çoğu insanın aksine, Elena'nın göz teması konusunda hiçbir zaman bir sorunu olmadı. Bakışlarımla birebir eşleşiyor, sanki tam olarak istediğimin bu olduğunu biliyor ve bunu bana vermekten başka bir şey yapamıyor.

Umarım birkaç dakika bu kadar uysal olur.

Soğuk ve çürümüş dış görünüşümün altında erimiş içimi görür gibi bana bakıyor; öne doğru kayıyorum, bedenim onun manyetik alanına yakalanmış bir nesne gibi, kendimi onun sıcaklığında kaybediyorum.

Altın rengi irisler erimiş lüks gibi parlıyor ve elim kendiliğinden kalkıp çikolata rengi saçlarının uçlarına uzanıyor.

"Neden?" diye soruyor, tek heceli bu soruda en ufak bir duygu kırıntısı bile yok.

Bu beni duraksatıyor, parmaklarım yanıma düşerken ona sürtünüyor. "Neden olmasın?"

"Bu çok bencilce bir bakış açısı."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Başka bir şey olduğum izlenimini sana ne verdi?"

Alay ediyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, ellerini koltuk altlarına sıkıştırıyor. "Sanırım hüsnükuruntu."

Arkamızda, Mateo'nun yatak odasının kapısı yavaşça açılıyor ve çalışanımın çilek sarısı kafası içeri giriyor. Marcelline geniş mavi gözleriyle etrafı süzdükten sonra omzuna attığı spor çantasıyla içeri giriyor ve kapıyı kapatarak yanımıza geliyor.

Elena'nın bakışları, çantayı bana uzatırken hizmetçimin formuna kilitleniyor, Marcelline köprücük kemiğimin ötesine bakmasa da sınırsız bir öfkeyle parlıyor. Marcelline'in solgun parmaklarının benimkileri okşamasını izliyor, öfke onun esnek bedeninden dalga dalga yayılıyor, lezzetli bir şekilde sarhoş edici.

Kıskançlık genellikle bir kadında aradığım bir özellik değildir, ancak önümdeki bahar tanrıçasında bunun varlığı, kazmam ve köklerimi ekmem için hazır olan taze toprak gibidir.

Bu yeşil duygu yozlaşmanın temelini oluşturuyor ve ben bu duyguyu kullanarak bizi onun enkazından inşa etmeyi planlıyorum.

"Marcelline," diyorum yavaşça, hizmetçim geri .

Duraksıyor, kaşlarını çatıyor, muhtemelen ona maaş derecesinin ötesinde başka bir görev verip vermeyeceğimi merak ediyor. Onu zaten çok fazla meşgul ettiğimi bildiğimden, ona bir ikramiye ve tatil teklif etmeyi aklıma not ediyorum.

Ama sadakatin bazı insanlar için ödenmesi gereken küçük bir bedel olduğunu öğrendim. En başta bu karmaşanın içine böyle girdim.

Çantanın fermuarını açıp içine uzanıyorum ve Mateo'nun başucuna yerleşerek temizlik malzemelerini çıkarmaya başlıyorum. Önce bıçağı göğsünden çekiyorum, göğsünden hala akmakta olan kanı sıçratmamak için yavaşça çıkarıyorum. Kan son bir pompayla boşalıyor, yaradan mermer zemine dökülüyor ve önceden plastik bir muşamba sermediğim için kendime lanet ediyorum.

Bir mendille bıçağı temizledikten sonra Elena'ya küstahça bir işaret yapıyorum. "Müstakbel eşimle tanıştın mı?" Marcelline'e soruyorum ve ardından gelen keskin sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Yaratmak için kendi yolumdan gittiğim, havayı bir kırbaç gibi kesen türden.

Eğilerek kanı hastane tipi temizlik solüsyonu ve tek kullanımlık havlularla silip çöp sepetine atıyorum. Tek parmağımla Mateo'nun göz kapaklarını kapatıyorum, sonra yorganını çenesine kadar çekip yanlarından içeri sokuyorum.

Daha iyisini bilmeseydiniz ve temizlik solüsyonunun kokusu odadaki pis kokuyu bastırırsaydı, onun öldüğünü asla anlayamazdınız.

"Özür dilerim." İddiamdan ilk kurtulan Elena oldu. "Senin Ne?"

Sanki bir işaretmiş gibi yatak odasının kapısı bir kez daha açılır ve Rafael yanında kel bir rahiple içeri girer. Göğsüne yakın bir yerde bir İncil tutmaktadır ve Elena'yı görünce gözlerini elbisesinin üzerinde gezdirerek ona bakar.

Marcelline'e bakıyorum. "Giyebileceği başka bir şeyimiz olma ihtimali var mı?"

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Hayır, efendim."

İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve deri eldivenlerimi atarak ayağa kalkıyorum. Elena'nın eldiven giymesini istemiyorum.

başkası için tasarlanmış bir elbise, ama sanırım fazla seçeneğimiz yok.

Ceketimi çıkarıp Mateo'nun cesedinin yanındaki yatağa atıyorum ve takım elbisemin yakalarını düzeltiyorum. Peder İtalyanca konuşuyor, kırmızı yüzündeki gülümseme neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını gösteriyor.

Muhtemelen en başta bu töreni yönetmek için işe alındığını düşünüyor.

Elena önce babasına, sonra yanındaki dindara bakıyor, sonra da dikkatli gözlerini bana diyor. Küçük yarıklar halinde daralıyorlar, burun delikleri sanki yanmamı zorlamaya çalışıyormuş gibi açılıyor.

"Oluyor?" diye soruyor, elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Kimse hemen cevap vermiyor, muhtemelen açıklamamı bekliyorlar. Hareket etmek üzere olduğumu hisseder gibi olan Elena, ayaklarım ona doğru yönelir yönelmez irkiliyor ve kendini kapıya doğru fırlatıyor; aynı anda kaçmaya çalışacağını tahmin ederek ona doğru hamle yapıyorum ve iki kolumla onu belinden yakalıyorum.

Onu tekrar içime sokuyorum, kışının hafif kabarıklığı müstehcen bir şekilde sikime baskı yapıyor, bizi etrafımızda dolaştırıyorum, böylece doğrudan gözleri geniş ve şaşkın olan rahibin önündeyiz.

Rafael'e bir şeyler tıslıyor, o da başını sallayarak yumuşak ve yatıştırıcı ses tonuyla karşılık veriyor. Tutuşuma karşı mücadele ederken dudaklarımı Elena'nın kulağına daldırıyorum, görünüşe göre beni ona çeken şeyin en başta onun mücadelecisi ruhu olduğunun farkında değil.

O çalıştıkça, kışını bana sürttükçe ben daha da sertleşiyorum.

"*Dikkatli* ol ufaklık."

Öne doğru kayarak, ellerimden birini karnının genişliği üzerinde kaydırıyorum ve parmak uçlarımla aşağı doğru bastırıyorum. Küçük bir nefes çekiyor, şüphesiz tepkimin kanıtını hissediyor ve hemen donuyor.

Seyircilerimiz güneye doğru yol alan uyarılmayı bastırmak için hiçbir yapmıyor; aksine, tamamen benim merhametime kaldığını bilmek onu daha da artırıyor gibi görünüyor. Tek bir yanlış hareketinde onu babasının önünde küçük düşüreceğim, hem de şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla.

Boştaki elimle rahibi işaret ederken, diğer elimle onu kendime bağlı tutuyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye tıslıyor, omzunu çeneme vuruyor. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Korkarım başka seçeneğiniz yok."

"Baba," diye nefes alıyor, yalvarırcasına ona bakıyor. "Mateo'ya ne yaptığını görüyorsun, değil mi? Bunu neden durdurmuyorsun?"

"İstese bile, sizi temin ederim, yapabileceği hiçbir şey yok" Rahibe pis bir bakış fırlatarak parmaklarımı şıklattım ve ona devam söyledim.

"Babam şehirdeki en güçlü adamdır," diyor Elena, konuşmasına başlarken rahibin üzerinden konuşarak.

. "Hayır, değil."

Rafe sertleşiyor ama görmezden . Zaten bu onun için yeni bir şey olamaz. "Bugün burada hayatın en büyük anlarından birini kutlamak için toplandık.

anlar, iki kalbin Tanrı'nın huzurunda birleşmesi. Burada, bu... *odada*, Dr. Kallum Anderson ve Bayan Elena Ricci'nin evlilik yoluyla bir araya gelmesine tanıklık ediyoruz."

Bir duraklama. Rahip tereddüt ediyor.

"Aman *Tanrım*," diye soluyor Elena, yeniden çırpınmaya başlıyor. "Ne oluyor *lan*? Kesin şunu! Bırak beni!"

Bir elimle ağzını kapatarak rahibe başımı sallıyorum. "Devam edin lütfen."

Kuru dudaklarını yalıyor, sonra İncil'ini tekrar kaldırıp devam ediyor. "Bu çiftin neden birleşmemesi gerektiğine dair haklı bir sebebi olan varsa şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun."

Elena'çığlıkları kafatasımda yankılanıyor, boğazından gelen titreşimler ön kolumda dalgalanıyor. Ağzını sıkıca kavriyorum, işaret parmağım burun deliklerini hafifçe kapatacak şekilde hareket ediyorum; oksijen alamadığını fark edene kadar çığlık atıyor, çığlık atıyor, sesler boğuk ve kesik.

Boğuk bir çığlık atarak duraklıyor, yüzü kızarıyor. Bir kaşımı kaldırıp başımı eğerek gözlerinin içine bakıyorum. Vahşiler, altın halkaların içinde alevler dans ediyor ve bir yanım onu buna zorladığım için kötü hissetmek istiyor.

Onun dünyasından benim dünyama, bunu gerçekten hak etmediğini bilerek.

Ama o tehlikede ve planım başka türlü gerçekleşemez, yani aslında ikimizin de başka seçeneği yok.

"Kallum, Elena'ya güveneceğine ve onu onurlandıracağına yemin ediyor musun? Gülmeye ve ağlamaya, onu sadakatle sevmeye, hastalıkta ve sağlıkta ve ne olursa olsun, 'ölüm sizi ayırana kadar?" diye soruyor rahip tahta gibi.

"Ediyorum," diyorum, söylerken göğsümde bir şeyler sıkışıyor, yalan dilimin ucunda acı acı duruyor. Aynı yemini onun için de tekrarlıyor ve o başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor, ağzı hâlâ kapalı. "Elimi çektiğimde, bunu söylemeni istiyorum. Kabul ettiğini söyle."

Gözleri sertleşir, gözyaşları .

"Sana *yardım ediyorum*. Kabul ettiğini söyle," diye mırıldanıyorum, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, "yoksa sevdiğin insanları teker teker öldürmeye başlarım. Mateo sadece bir başlangıçtı, küçüğüm. Eğer dediğimi yapmazsan sırada baban var."

İnliyor, sesi sikimin daha da sertleşmesine neden oluyor ve tek bir nefes çekiyor. Yavaşça elimi çenesine doğru kaydırıyorum, tekrar çığlık atarsa saldırmaya hazırım.

Ama o daha iyi düşünüyor gibi görünüyor, bunun yerine gözlerime odaklanıyor ve başka tarafa bakmayı reddediyor.

"Neden?" diye fısıldıyor ve ben de onun Mateo için de aynı şeyi sorduğunu, nasıl yargılamıyor gibi görüldüğünü, sadece gerekçemi öğrenmek istediğini düşünüyorum. Sanki her eylem, en aşağılık olanlar bile, yeterince uğraşırsanız açıklanabilirmiş gibi.

Başparmağımı çenesinin altından geçiriyorum, başını yukarı kaldırıyorum, dilimin ucuyla kabul ediyorum. Sırlarım yarılıp açılmak, onun için yerde kanamak için yalvarıyor, ama bunu riske atamayacağımı biliyorum.

En azından henüz değil. O benim olmadan olmaz.

Ben de bunun yerine başımı sallayıp ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Neden olmasın?"

BÖLÜM 4

Küçükken zihniyetlerimizin hayatlarımız üzerinde sonsuz bir güce sahip olduğuna yemin eden bir öğretmenim vardı. Zamanın sosyal bir yapıdan biraz daha fazlası olduğu ve insanların kendi gerçekliklerini yaratma yeteneğine sahip oldukları fikrini yaşadı ve soludu.

İnsanların enerjiden oluştuğunu ve bu enerjinin hem korktuğumuz hem de arzuladığımız şeyleri çeken belirli bir manyetizmaya sahip olduğunu ve istediğimiz türden bir yaşamı evrene yansıtmanın bize bağlı olduğunu, böylece evrenin bunu sağlayabileceğini söylerdi.

Bu arada, bir Katolik okul öğretmeni için pek de bir görünüm değil.

Yine de sonsuzluğun eşiğinde durmuş, son sekiz haftadır rüyalarımın giren adamın ruhsuz gözlerine bakarken, Rahibe Margaret'in söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kal'ın beni yatak odamda yalnız sonraki haftalarda, beni Mateo' çalmak için geri döndüğünü bir düzine kez hayal etmiş olmalıyım, ancak bunun ötesine hiç geçmedi.

Kabuslarımın gerçek hayata dönüşmüş olması mümkün mü?

Rahip aşk hakkındaki konuşmasını sürdürürken benden başka her yere bakıyor gibi görünen babama bakıyorum, sanki bu birlikteliğin bir saçmalık olduğu belli değilmiş gibi Korintlilerden alıntılar yapıyor. Tanrı aşkına, Kal'ın bir kolu hâlâ belime sarılmış, bir eli boğazımı sıkıyor ve yine de hepimiz bu normalmiş gibi davranıyoruz.

Sanki kabul etmezsem ailemi tehdit etmemiş gibi.

İhanet boğazımın arkasını yakıyor, sıvı ateş göğüs kafesimden aşağı bir yol açıyor ve bir kez daha tutuşuna karşı zorlanıyorum. Kıç yanaklarımın arasına bastıran sert uzunluğu ve kalçalarımı sıkma şeklini görmezden gelerek, bir elimi serbest bırakmaya çalışıyorum.

Kavrayışını sıkılaştırarak kalça kemiğimi eziyor ve irkiliyorum. Elimi geri çekip başparmağımın etini bacağına geçiriyorum ve parmak uçlarım uyuşana kadar tırnaklarımı kalçasına geçiriyorum.

Saldırımı fark ettiğine dair tek kanıt, beni hafifçe eğilmeye zorlayıp leğen kemiğini kıcıma daha sıkı soktuğunda ortaya çıkıyor; o kadar sert ki, ereksiyonunun tamamını seçebiliyorum, kıcımın çatlağına doğru ilerlerken sıcak ve baş döndürücü, aramızdaki kıyafet katmanları onunla eşleşmiyor.

Eli bir anlığına boğazımdan ayrılıyor ve ardından garip, boş bir his uyandırıyor. Parmaklarımı bacağından çekip elimi yanıma doğru itiyor ve çenemin hemen altından kavrayarak başımı hafifçe yukarı doğru eğiyor.

"Bunu bir daha yap," diye kulağıma nefes veriyor, sesinde hafif bir gerginlik var. "Ve seni herkesin önünde beceririm."

Alay ediyorum, sesim aynı yumuşaklıkta, aynı boğuklukta.

"Yapmazsın." Bir yerde bir sınır olmalı. Kal'ın bile

Anderson karşı karşıya gelecek ve içimden bir ses patronunuzun kızını -hem de mafya babasını- o izlerken becermenin saygısızlığın son noktası olduğunu söylüyor.

"*Yapardım* ve sen de bunun her pis saniyesine bayılırdın."

Tamam o zaman.

Çenemi daha da yukarı itiyor, beni gözleriyle yakalıyor; o kadar karanlık ve renksiz ki, iki kara deliğe bakıp sağlam durmaya çalışmak gibi. "Ben senin düşmanın değilim, ufaklık."

"Sen de benim arkadaşım değilsin."

Sol gözünün altında bir kas titriyor ve bakışları dudaklarıma düşüyor. "Hayır," diye onaylıyor, elini kaydırarak başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor ve alt dudağımı bir gitar teli gibi koparıyor. "Ben senin kocanım."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan - zaten yeminimi bitirdiğim için söyleyebileceğim bir şey de yok - eli başımın etrafında kayıyor, saçlarıma dolanıyor ve ağzını çarpıyor.

Saldırıdan o kadar ürkütüm ki ilk başta tepki vermedim. Kal öpüşmeyi sev. Bekâretimi aldığı, beni mümkün olduğunu düşündüğüm her şekilde aşağıladığı gece bile dudakları bir kez bile benimkine dokunmamıştı.

Elbette, tenimin her santimetresinde kayıyor, en hassas etimi okşuyor ve ruhuma onaylamalar söylüyordu, ama beni *öpmemişti*.

Şimdi öyle olduğuna göre, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Öpücük nazik, neredeyse tatlı, beni diline alıştıırken, tamamen rahatlayıp katılmadan önce hareketlerime rehberlik ediyor. Yumruğu köklerimi çekiştiriyor, beni daha iyi erişebileceğim bir açığa getiriyor ve ellerim göğsüne uzanıyor.

İtiyorum, refleks olarak kendimi kurtarmaya çalışıyorum ve sonra o yer değiştiriyor, boğuyor, sıcaklığıyla beni *tüketiyor*, öpücüğü derinleştiriyor. Dili dudaklarımın arasından geçip benimkine dolanırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Dişlerimin arkasına, ağzımın çatısına yayılıyor, ucu içimi karıncalandırıyor.

Belime dolanan kol beni ona bastırıyor, kalçalarımızı birbirine uyduruyor ve ben onun içinde erirken kararlılığımın son kalıntıları da parçalanıyor.

Onun içine.

Dişlerimiz takırdıyor ve sıyrılıyor, ilkel bir çiftleşmenin donuk sesi karnımda düşük bir ısı yaratıyor. Parlak, neon küçük kaleydoskoplar

Hakimiyet için g re irken göz kapaklarımın arkasında renkler patlıyor, a ızlarımız zihnimin tam olarak anlamadığı bir savaş veriyor.

Bu  p c k neredeyse acı verici. Kal ile birlikte olmanın şimdiye kadar kanıtladığı şekilde acı verici - keskin, ani bir ağrı, yırtılmış ve parçalanmış gibi hissediyorsun, ama vücudun bu hissi arzuluyor.

Hayatta kalmak için ihtiya ın varmış gibi.

Bo azından alçak, g rtlaktan gelen bir inilti çıkıyor ve kemiklerimde bir yuva kuruyor. Karnımdaki sıcaklık bir orman yangını gibi yayılıyor, ardından gelen her şeyi yakıyor, ta ki ben neredeyse onun zayıf formuna tırmanıp sesi tekrar çıkarmasını sağlamaya çalışana kadar.

Biri yanımızda el çırpıyor, beni o andan koparıyor; gözlerim açılıyor, izleyicilerimizi arıyorum. Rahip gülümsüyor, İtalyanca tercüme edemediğim bir şeyler söylüyor, babam bakıyor ve Marcelline beyaz spor ayakkabılarını inceliyor.

Kendimi Kal'ın kollarından kurtarmaya çalışarak aşağı inerken g  s mde öz-bilinç alevleniyor. Direniyor, a zıma son bir yakıcı öpücük konduruyor ve sonunda beni öyle aniden bırakıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Uzanıyorum, kendimi sabitlemek için kolunu kavrıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Dudaklarım  ışmış ve  i  gibi hissediyorum ve bir parmağımla dudaklarımın üzerinde gezdirerek, bu  p  me onunla yapmayı planladığım son  p  me olduğu için kanıtları hafızama kaydetmeye çalışıyorum.

"Yüzükler," diyor rahip, ellerimizi işaret ederek. "Adımları atlıyorsunuz, Bay Anderson."

Kal'ın takım elbisesinin cebine uzanıp çuvaldan bir kese çıkarmasını ve eldivenlerini atmasını izlerken, "Sanki kur yapmayı, evlenme teklif etmeyi ya da tüm için benim rızamı almayı atlamışsın gibi," diye mırıldanıyorum.

"Evet der miydin?"

Ka larımı çatarak göz kırpıyorum. "Ne?"

"Eğer *sorsaydım*." Bir yüzük çıkartıyor, basit siyah bir bant ve kendi parmağına takıyor, sonra benimkine uzanıyor. "Evet der miydin?"

"I..."

Aslında, evet demek istiyorum. Bu  nl  katile olan tutkum, benden istediği her şeyi yapmama neden olacaktı. Ama annem

Böyle bir itirafın neredeyse bir ölüm dileği olduğu genç yaşta kafama kazındı ve bu yüzden bunun yerine başımı sallıyorum.

"Hayır."

Mateo'nun yüzüğünü çıkarıp yere atıyor ve yerine tektaş bir elmas takıyor.

Çenesi titriyor. "Hayır mı?"

Elimi onunkinden çekerek ellerimi kollarımın üzerinde kavuşturuyorum. "*Hayır*, Kallum, . Ben nişanlıydım-"

"Seni becermem için bana yalvarmana engel olmadı." "Bu farklıydı. Bu bir-"

"Bu kutsamaları onlar için Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına diliyoruz," diye araya giren rahip öne ilerleyerek omuzlarımızdan tuttu. "Bana verilen yetkiye dayanarak sizi koca ilan ediyorum."

Tereddüt ediyor, çökmüş gözleri aramızda geziniyor. "Şey... sanırım onu tekrar öpebilirsin, ama öpeceksen önceden odadan çıkmak için yeterli zaman istiyorum."

Kal elini kaldırarak başını sallar. "Gerek yok baba. Biz gidiyoruz."

Marcelline rahibi odadan çıkarır ve çıkarken kapıyı çarparak kapatır. Kapı gürültüyle yerine otururken Kal irkiliyor, sonra yutkunarak yatağa doğru yürüyor. Eşyalarını toplamak için eğiliyor, artık bana hiç dikkat etmiyor.

"Um?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Herhangi bir* konuda söz hakkım var mı? Hâlâ neler olup bittiğini bile bilmiyorum." Babama dönerek başparmağımla Kal'a işaret ediyorum. "Bunu neden durdurmadın? Bollente Media ile olan sözleşmeni mahvetmedi mi?"

"Hayır, o adamla yatmaya karar verdiğinde bunu yaptın." Babamın yüzü sertleşiyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını eritiyor. "Ve bu konuda ketum davranmadığın için, birilerinin elinde *aileye* şantaj yapmak için kullandıkları video kanıtları var."

Boğazım daralıyor, sözlerini sindirirken kan yüzüme hücum ediyor. "Biri bizi mi izliyordu?"

Babamın ağzından tiksinti akıyor, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Birileri *her zaman* izliyor *figlia mia*. Ve şimdi hepimiz senin hatalarının bedelini ödüyoruz."

Omzunun üzerinden Mateo'nun cesedine bakarak başını sallar.

"Biz... Elders, ya da bir şey söyleyemez miyim? Şüphesiz, başka bir yol."

"Bize şantaj yapan varlığın uyulması gereken çok özel bir dizi kuralı var, yoksa bizi alaşağı ederler. Elimizde hiçbir ipucu olmadığından ve kim olduklarına dair hiçbir fikrimiz olmadığından, kelimenin tam anlamıyla elleri kolları bağlı." Papa başını eğiyor. "Ayrıca, eğer Elders'a söylersek, seni yine de öldürürler."

Kal'ın daha önce söylediği sözler aklımda çınlıyor. *"Sana yardım ediyorum."*

Gözlerimin arkasından yaşlar süzülürken yutkunuyorum, dünyam tamamen kendi ekseninde dönerken bile onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Bu sözleşme için seni seçmenin akıllıca bir karar olduğunu düşünmüştüm. Tüm hayatımı seni beladan uzak tutmaya çalışarak geçirdim, eğer seni evlendirebilirim her şeyin kendiliğinden yoluna gireceğinden emindim." İç geçiriyor ve bana bir kez daha bakıyor. "Sana sanmıştım, Elena."

Hüzün omurgamın etrafını sarmaşık gibi sarıyor, öyle sıkı sarıyor ki sanki ikiye bölünecekmiş gibi geliyor. Ellerim kendiliğinden kalkıyor, ona uzanıyor, rahatlatmak ya da özür dilemek için -belki de ikisi birden.

Bakışlarındaki umutsuzluğu, ruhumun derinliklerine ve bir daha temizleyemediğim için her şeyi yaparım.

"Baba, ben-"

"İşte." Kal elime bir kâğıt tutuşturarak sözümü kesti. Aşağı bakıyorum, midem daha da düğümleniyor.

Massachusetts Eyaleti Evlilik Sertifikası.

Nedense şimdiye kadar *gerçek* gibi gelmemişti.

Ellerim titriyor, kaygı göğsümü doldurup atardamarlarımı tıkarken sertifika elimden kayıyor. "Bunu imzalayamam."

Kal iç çekerek kâğıdı alıyor ve beni yatağa doğru sürükleyerek sayfayı Mateo'nun göğsünün üzerine yerleştiriyor. Parmaklarımın arasına bir kalem sıkıştırıyor, sonra kendi kalemini etrafına dolayarak imzama rehberlik ediyor.

Sanki binlerce kez yapmış gibi adımı zahmetsizce taklit edişini izlerken içimdeki kızgınlık öfkeyle yanıyor.

Mateo'nun cansız bedenine bakmaktan kaçınıyorum, midem dünkü akşam yemeğini reddetmek üzere. Kal gitmesine izin verdiğinde

hıçkırığımı avucumla bastırarak ondan uzaklaştım.

Kal ile yatmanın bu şekilde sonuçlanacağını bilseydim, şimdiye kadar sahip olduğum özgürlüğümün tamamen elimden alınacağını bilseydim, asla yapmazdım.

Değil mi?

Hayatınızı belli bir kadere boyun eğerek, kendinizi kaçınılmaz olanla rahatlatarak geçirdiğinizde, bir gramlık değişiklik bile dünyanın sonu gibi gelebilir.

Mateo'yla evlenmeyi Kal'la evlenmekten daha çok istemediğim doğru olsa da, en azından onunla ne bekleyeceğimi biliyordum. Ne de olsa bir zamanlar arkadaştık. Güç ve şiddet arayışına girmeden ve istediğini elde edemediğinde bunu bana karşı kullanmaya karar vermeden önce.

Ama bunu halledebilirdim.

Son birkaç yılımı bunun etrafında dolaşarak, bunu kendi avantajıma kullanarak, onun yumruklarına kendi çürük eklemlerimle karşılık vererek geçirdim. *İdare edilebilirdi.*

Kal'la olan bu şey, henüz planlanmış değil. Onu başka bir kadınla hiç görmedim, gerçi muhtemelen otuz iki yıl içinde pek çok kadınla birlikte olmuştur.

Onu son gördüğümde beni çiğ çiğ sikip güneş doğmadan gittiğini düşünürsek, tüm bunları neden sorun etmediğini bile anlayamıyorum.

Geriye sadece bir kâğıt parçasına karalanmış bir şiir ve siyah bir gül kalmıştı, bu da beni uzun bir süre bu karşılaşmanın tamamını hayal edip etmediğimi düşünmeye itmişti.

Dokunmanın bir anısı

vardır. Söyle aşkım,

söyle,

Onu öldürmek ve özgür olmak için ne yapabilirim?

Her ne kadar Keats'ten ödünç almış olsa da, veda sözleri benimle daha fazla bir şey yapmak istemediğini gösteriyordu. Yine de, işte burada, sanki başka bir seçeneğim yokmuş gibi davranarak elimi zorladı.

Babam annemi bulmak için ayrılırken, Kal'ın toplanmaya devam etmesini izliyorum, haftalar önce bana başka neler söylediğini hatırladıkça içime bir ağırlık çöküyor.

'Ben sizin küçük özel okullarınızdaki çocuklar gibi değilim. Sizi mahvederim ve bunun için iki kere düşünmem.

'Öyleyse mahvet beni,' demiştim, buna dayanma yeteneğime o kadar güveniyordum ki. Şimdi, kendimi neyin içine soktuğumu merak etmeden duramıyorum.

BÖLÜM 5

"Olaylar ilginç bir şekilde geliyor."

Bacağımı diğer dizimin üzerinden geçirerek saatimin saniye ibresini ayarlıyorum, böylece fuayenin karşısındaki büyükbabamın saatiyle aynı anda tik tak yapabiliyor. Merdivenin tepesinden beni bir tür hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi izleyen genç Ricci kızlarının tamamen , ama dikkatimi sıradışı tik taklardan başka bir şeye vermek zor.

Genelde sosyal etkileşimden kaçınıyorum, özellikle de gençlerle, ama bu pek de kaçınabileceğim bir şey değildi.

Elena'nın kaçacağını hiç sanmıyorum. Kendini kapana kısılmış hissediyor, yaldızlı kafesine hapsolmuş kırık bir kuş gibi, kaçma şansı olursa diye kapısının kilidine bakıyor.

Bu riski göze alamayacağım için, Ricci'lerin Louisburg Meydanı'ndaki evine onunla birlikte dönmek zorunda kaldım ve kanatlarının kırılmış kalmasını sağladım.

En azından şimdilik.

Yol boyunca parmağındaki yeni yüzükle oynayıp durdu, bakışlarının ağırlığını hissetmediğimi düşünmüş gibi göz ucuyla bana baktı.

Küçük tanrıça söz konusu olduğunda sorunumun bir kısmı da bu; yaptığı her harekete aşırı odaklanıyorum, bedenim onu bir ekranın arkasından incelemeye o kadar alıştı ki, etkileşimlerimizin açıklığı artık biraz endişe verici geliyor.

Tabii ki, bu onun incelemesinin neden hemen sikimi sertleştirdiğini açıklamıyor, ama bu tamamen başka bir konu.

Şu anda düşünmek istemediğim bir şey, özellikle de paylaştığımız öpücüğün ciddiyetinden sonra.

Tüm bunların doğru bir şekilde sonuçlanmasını istiyorsam, zamanımı beklemeliyim.

"Biliyorsunuz kızlar," diyorum bakışlarını karşılayarak, saatimi kolumdan kaydırarak, "bir resim çok daha uzun sürer."

Başımı kaldırdığımda en küçükleri Stella başını eğmiş, saç örgüsünün ucuyla oynuyor. Kahverengi gözleri gözlüklerinin kare çerçevelerinin ardında genişliyor ve dirseğiyle ablasını dürterek onu hareket ettirmeye çalışır gibi homurdanıyor.

Yaşça ve güzellikçe Elena'dan sonra gelen Ariana homurdanıyor, kollarını tırabzana dayayıp eğiliyor. Göz temasını kesmiyor ya da omurgasını eğmiyor, kötü niyetli bir sırıtış yüzüne yayılıyor ve koyu renk gözbebeklerinde alevleniyor.

"Vampirlerin fotoğraf çekmemesi çok kötü."

"Zekice." Pantolonumdaki kiri temizliyorum. "Yeni kayınbiraderini kışkırtmak istediğinden emin misin, özellikle de vampirse?"

Omuz silkiyor, merdivenlerden aşağı süzölmek için Stella'nın yanından geçiyor. Hareketleri kıvrak ve ceylan gibi, bale onun sıradan aktivitelerine bile sızıyor.

En alt basamakta durup gözlerini kısarak bana bakıyor ve bir kolunu korkuluklara doluyor. "Mateo'ya ne oldu?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yani," diyor, ters ters bakarak. "Neden şu anda bir kilisede Elena ile evlenmesini izlemiyoruz? Neden yarım saattir buradasın?"

ve onun için savaşmaya bile gelmedi mi?"

Ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor, sinirlerim hiçbir neden olmamasına rağmen tepki veriyor. "Eminim o daha iyi biliyordur."

Tekrar homurdanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor, üzerindeki pas rengi elbisenin rengi yüzünden akıyor. Saçları şık bir topuz yapılmış, dudakları parlak kırmızı bir parlatıcıyla kaplanmış, kız kardeşler arasındaki farkları etmekten kendimi alamıyorum.

Ariana'nın zarafetinin çalışmak zorunda olduğu bir şey olmadığı çok açık; nefes almak ya da uyumak gibi doğal bir şekilde geliyor ve bu duruşu miras aldığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kesinlikle annesi değil.

En azından benim tanıdığım Carmen değil.

Öte yandan, Elena'nın inceliği bilinçli bir çaba gerektiriyor gibi görünüyor, sanata ve ince şeylere olan ilgisi, kişiliğinin bir parçası haline gelene kadar zorlamak zorunda kaldığı bir şey, zincirlendiği hayata bir tür Pavlovian tepkisi gibi.

Özenle şekillendirilmiş dış görünüşünün altında, sık sık çürük parmak eklemleri ve kanlı dudaklarla sonuçlanan ince örtülü bir karanlık yatıyor.

Ailesini mutlu etmek ve görevlerini yerine getirmek için onu bastırıyor, derinlere gömüyor, ama orada, sadece serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Bir yanım bunun nelere mal merak ediyor.

"Kız kardeşimin başı bir tür belada mı?" Ariana soruyor, görünüşü göre hâlâ bu birlikteliğin temeline inmeye niyetli. Ben de genç olanın sorgulayıcı olduğunu düşünmüştüm.

Stella tırabzanın sonuna doğru ilerliyor, en üst basamakta duraksıyor. "Ari," diye fısıldıyor ve kız kardeşine ona katılmasını işaret ediyor. "Onu rahat bırak."

Koyu renk gözleri bana kayıyor, bir milisaniye boyunca bakışlarımı taradıktan sonra hızla uzaklaşıyor. Öfkeyle kızarıyor ve ben onun rahatsızlığını neden bu kadar eğlenceli bulduğumu bilmediğimden bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Belki bana birini hatırlatıyordur.

   çekerek bankta kayıyor, takım elbise ceketimin kapağını ayarlıyorum. Saatimin tik takları yine bir kalp ritmi bozukluğu gibi dede saatinin gerisine düşüyor ve ben sese odaklanmamaya çalışarak çenemi sıkıyorum.

"Bence tuhaf bir şeyler oluyor," diyor Ariana. "Elena'nın onunla evlendiğini düşünebiliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı Stella. "Onun Mateo ile evlenmek istediğini de pek sanmıyorum."

"Evet, ama bu en azından mantıklıydı. Sonsuza dek birlikte olmuşlardı."

"Öyle miydi *peki*? Demek istediğim, adam kesinlikle ondan hoşlanıyordu, ama o her zaman sadece hareketleri yapıyor gibi görünüyordu." Stella duraksıyor, bir şey üzerinde düşünüyor gibi görünüyor. "Sanırım bu Mateo'dan daha mantıklı."

Ariana boğazının arkasından garip bir ses çıkarır. "Ama o onu sev-"

"Yeter, bayanlar."

Sesim kısık, didişmelerinin ve zar zor duyulabilen tik takların gerginliği sinirlerimi neredeyse kopmaya hazır olana kadar geriyor. Parmaklarımı ahşap bankın kenarına doğru kıvırdığımda, eski malzemenin kavrayışımın altında parçalandığını hissedebiliyorum, öfke içimde kızgın bir gelgit dalgası yaratıyor.

"Endişenizi takdir ediyorum, çünkü iyi bir yerden geldiğini biliyorum," diyorum, eşit nefes almaya odaklanarak. "Ama *sakın* karım ve eski nişanlısından bahsetme, tabii karşılaştırıldığında ne kadar iyi bir çift olduğumuzu söylemiyorsan. Onun adının bir daha asla karımla birlikte anılmasını istemiyorum."

Ariana'nın ağzı açık kalıyor, dili dudaklarında geziniyor ve bana inat etmek istediğini görebiliyorum. Gözlerinde bir ateş var, meydan okuma ince formundan geçiyor ve onu ateşlemek için fazla bir şey gerekmeyeceğini söyleyebilirim.

Belki de ablasına daha çok benziyordur.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve dikkatimi çekiyor; çıkarıp ekranı tarıyorum ve karşıma çıkan ismi okuyunca yavaşça nefes veriyorum. Ayağa kalkıp kız kardeşlere başımı sallıyorum, başka bir şey söylemeden gidersem tehdidimin ucunu açık bırakmış olacağımın farkındayım.

Bu, itibarımın şu anda kaldırabileceği bir darbe değil.

Bu yüzden onları daha fazla ikna etmeye çalışmak yerine Rolex'i alıp yere bırakıyorum ve tik tak sesinden duyduğum rahatsızlığın artmasına izin veriyorum.

Kulaklarımın arasından akan şelale, etrafımdaki diğer tüm sesleri bastırıyor.

Bunun gibi bölümler boğucu, kışkırttıkları öfke içinde her şeyi tüketiyor. Omurgam boyunca titreşiyor, göğsümde düğümleniyor, ta ki zirveye ulaşp volkanik bir patlama gibi patlayana kadar. Genelde düşüncelerimin yarattığı şiddet patlamalarından kaçınıyorum ama şimdi belimdeki silahı çekip saatin yüzüne doğrultuyorum.

Bir mermi hazneden fırlıyor, cam parçaları, şarapnel parçaları ve deriyi çarpmanın etkisiyle dalgalanan zemine gömüyor.

Bir şekilde, hayalet bir uzuv gibi, tik taklar devam ediyor.

Göğsüm kabarıyor, damarlarımda elektrik zonkluyor, deliğe bakıyorum ve silah sesini kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, omuzlarım gergin ve ağır.

Tik taklar durana kadar hareket edemem.

Sonunda, etrafımdaki havada süzülen sessizlik puslu beynime nüfuz ediyor ve tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Göz ucuyla kızların irkildiğini görüyorum ve boğazımı temizleyerek tabancayı kalçamdaki yerine geri koyuyorum.

Gelen aramayı kabul ederek odadan çıktığımda, vücudum normale dönmek için çabalarken içimde geçici bir rahatlama oluyor.

Ortağımın evlenme ihtimalim karşısındaki şaşkınlığı, "buna inanmadığını" söyleyip durdukça bende bir kompleks yaratmaya başladı.

Elena'nın çocukluk odasının önündeki koridorda durmuş, telefonumu kulağıma dayamış, Jonas Wolfe'a cep telefonu numaramı verdiğim için pişmanlık duyarak bir ileri bir geri yürüyorum.

"Bunlar oldukça aşırı önlemler Anderson," diyor, İngiliz aksanı konuştuğca kalınlaşıyor. "Buna degeceğine emin misin?"

" öğrenmenin tek bir yolu var."

Mırıldanıyor ve bir ceset torbasının kapatılma sesini duyuyorum, hayal kırıklığı içime yerleşiyor. Normalde temizlik işlerini kendim hallederdim ama yeni karıma refakat etmem gerektiği için zamanım yoktu.

Yine de, Mateo'nun fiziksel formunun Charles'ın dibine atılmadan önce bu gezegende gördüğü son kişi olmayı umuyordum.

"Hedefinizle temasa geçtiniz mi? Ona neler olduğunu anlattın mı?"

Elena'nın kapalı kapısının arkasından sesler yükseliyor ve ben duraksıyorum, bakışlarım doğru kayıyor. *Şu anda içeride kim var?*

Kimsenin gelip görmedim ve son on dakikadır nöbet tutuyordum. Alt kattaki fuayeden ayrıldıktan sonra buraya yerleştim, kaçmaya çalışıyor gibi görüldüğü anda içeri dalmaya hazırdım.

Şimdiye kadar sessizdi ve bu ani müdahalenin boynumdaki tendonları sıkmasından hoşlanmıyorum.

Kapıya doğru eğilerek Jonas'a kısa bir "hayır" cevabını veriyorum, bunu yapmazsam beni tekrar rahatsız etmeye başlayacağının farkındayım.

On yıl önce, annemin parası olduğunda beni sürükleyerek götürdüğü Aplana Adası'nda tanıştığımızda, onun hakkında bildiğim tek şey, adanın sahibi olan ailenin yaşadığı Primrose Malikânesi'ne yaklaşmasına izin verilmediği idi.

Onu hapisten çıkarıp yanımda çalışması için işe aldığım da neye bulaştığıma dair hiçbir fikrim yoktu, ancak bu sahip olduğum tek kalıcı ilişkilerden biri, bu yüzden sürekli konuşmasına rağmen ona katlandım.

"Yani, hiçbirini gerçekten düşünmüyorsunuz," diyor.

"Her şey belli bir şekilde olmak zorunda Wolfe," diye çıkışıyorum, odada kim varsa dikkatini çekmemek için sesimi kısık tutuyorum. "Onu öylece olayların bırakıp bunu kabullenmesini bekleyemem."

"Ama... *evlilik*? Boston'a gittiğinizde bundan hiç bahsetmemiştiniz."

"Planlar değişir. İstedığımı elde etmenin en kolay ve en hızlı yolu bu."

Para. Güç.

Aile.

Jonas iç geçirir. "Tamam, tamam. Eminim ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Bir duraksama, bir tereddüt telefon hattında titreşiyor. "Sence sorun çıkarmaz mı?"

Elim kapı kolunu buluyor, yavaşça çeviriyorum, kapıyı iterek açmaya başladığımda kalbim hızla çarpıyor. Gözlerim önümdeki manzaraya alıştığında, kahkahalar göğsümde kabarıyor, boğazımın arkasıyla alay ediyor.

İçindeki mizah kaybolmuş olsa da, onun yerini öyle sıcak bir ihanet aldı ki, nefesim kesildi.

Jonas'a cevap vermeden önce telefonu kapatıp cebime koyarak içeri giriyorum ve bakışlarım Elena'nın annesiyle birleşince dişlerimi sıkıyorum.

Onunla aynı odada olmak bile ciğerlerimin alev almış gibi hissetmesine neden oluyor ve yanmış molozların arasından nefes almaya çalışıyorum.

Carmen'in kaşları beni gördüğünde birbirine kenetleniyor, etraflarındaki bronz ten mükemmel bir şekilde sabit kalıyor.

"Ne halt ettin sen Kallum?" diye tıslıyor, ellerim boş havanın etrafında kıvrılırken ağrıyor. "Kızım neden şu anda Mateo de Luca ile evlenmiyor?"

"Elena onun yerine benimle evlenmeyi seçti."

"Onu becerdin, değil mi?" Carmen'in dudakları geriye kıvrılır. "Onu becerirsen bizi de becereceğini *biliyordun*. Sadece fırsatını kolluyordun."

"Benimle evlenmeyi kendi özgür iradesiyle seçti."

"Eminim Mateo da kenara çekilmekten çok mutlu olmuştur."

Onun için her şey tepki vermekle ilgiliydi. Hangi düğmelerime basacağını ve ben saldırana kadar onları ne kadar zorlayacağını biliyor.

Bir zamanlar, bu neredeyse oynadığımız bir oyundu; şakaları ve sert sözleriyle, kıskançlığı ve kiniyle derimin altına inerdi ve ben de lanet bir kuzu gibi onu kesime kadar takip ederdim.

Sırıtiyorum, odayı tararken cevap verme zahmetine , hemen arkasındaki yarı eğik balkon kapısını fark ediyorum.

Bu odanın düzeni hafızama kazındı, beyaz duvarları bana gerçek evimdekilerden çok daha tanıdık geliyor, kitaplar

Yıllar boyunca bahsettiğim yerleşik raflarda.

Onların varlığı beni ; Elena'nın en azından *The Romantics*'i paketlememesine imkân yok ama yine de ciltler dolusu şiirin sonsuza dek olduğu yerde, dokunulmadan ve geride bırakılmış olarak durduğunu görüyorum.

İçim daralıyor, bakışlarım Carmen'e dönüyor. Ellerini geniş kalçalarının üzerine koyarak bana ters ters bakıyor.

"Nerede o?" Vücudum ileri atılmak ve onu duvara itmek için kaşınırken bile ses tonumu düz tutmaya zorlayarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kaçmasına yardım etmem için oldukça istekli görünüyordu.

Yeni evli biri için biraz tuhaf, değil mi?"

"Bilmiyorum Carmen," diyorum, kapılarının arkasında bir gölge dans ederken balkona doğru ilerliyorum, "denemekten hiç vazgeçmedin, değil mi?"

Ağzı kapanıyor ve benimle birlikte hareket ederek çıkışımı engellemeye çalışıyor. Ellerini göğsüme götürdüğünde tenim karıncalanıyor, tiksinti içimde dönüyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Kızımı bozmana izin vermeyeceğim" diyor, iri kahverengi gözlerinden yaşlar .

Bir noktada, onun acısı bende işe yaramış olabilir; Carmen Ricci'nin kendinden başka biriyle ilgilenebileceğini düşünecek kadar genç ve saf olduğum zamanlarda. Gözyaşları dökülüp yanaklarından aşağı süzülürken şimdi bile bocaladığımı hissedebiliyorum.

Ama sonra tekrar konuşarak illüzyonu bozuyor.

"Benden intikam almak için onu kullanma."

O tatlı, bakırımsı tat duyularıma dolana kadar yanağımın iç kısmını ısıyorum, dudaklarım kulağına değecek şekilde eğilerek kısık bir kıkırdama çıkarıyorum. Titriyor ve bu benim midemi bulandırıyor.

"Onu bozmayacağım," diyorum, Carmen'in ellerini ellerime alıp parmaklarımı onunkilerin etrafında kıvrarak. "Onu *mahvedeceğim* ve benim için her kanadığında, senin sevmediğin her şeyi nasıl sevdiğini düşüneceğim."

Elimi ileri doğru savurduğumda, kemik parçalanmasının belirgin çatırtısını duyuyorum ve onu ittiğimde tiz bir feryat koparıyor. Kırık parmaklarını göğsüne bastırıyor, sert bir hıçkırık vücudunu sarıyor, ama bir zamanlar benim acımı görmezden geldiği gibi ben de onu görmezden geliyorum.

Henüz Elena'ya dokunmayı planlamıyorum.

Ama Carmen bunu bilmiyor. Şu anda evliliğin yasal olmaktan öte meşru olduğunu düşünüyor ve benim de buna inanmasına ihtiyacım var.

Bir sonraki adımlarım söz konusu olduğunda intikam çoğunlukla ikinci planda kalıyor, ancak Carmen'in acı çektiğini görme şansını asla kaçırmayacağım.

Balkonun kapısını açtığımda Elena'yı hâlâ az önceki elbisesini giymiş, bir omzuna küçük pembe bir sırt çantası atmış, göğsüne bir kitap tutmuş halde buluyorum.

Saçları dağınık, altın rengi gözlerinin altındaki makyaj lekeli ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle korkuluğa yaslanmış, annesinin çığlıklarından bile etkilenmemiş.

Beni görünce iç geçirdi. "Yeterince uzun sürdü." Sanki onun peşinden gelmeme şaşırmamış gibi.

Dahası, pantolonumun cebinden şırıngayı çıkarıp iğnenin kapağını açtığımda, sanki onu almam için beni davet ediyormuş gibi başını eğiyor ve saçlarını kenara itiyor.

İğne derisine yumuşak bir şekilde batıyor ve ben eğilip dilimi o bölgenin üzerinde gezdiriyorum, kendime engel olamıyorum. Bir an sonra gevşedi ve onu omzuma aldım, kitabı elinden aldım ve başlığını görmezden gelmeye çalıştım.

Ovid'in *Metamorfozları*.

Carmen'i hüngür hüngür ağlayarak yerde bırakıp Elena'nın baygın halini dışarıda bekleyen arabaya taşıırken Jonas'ın sorusunu hatırlıyorum.

Elena'nın sorun olacağını *sanmıyorum*, zaten öyle.

BÖLÜM 6

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey ağzımın ne kadar kuru . Dilim ağzımın çatısına düz bir şekilde yapışıyor, neredeyse çıkıntılarla bir oluyor ve ailemin evine giderken içtiğim naneli köpüklü suyun tadını tat alma tomurcuklarımda hissedebiliyorum.

İkinci fark ettiğim şey yabancı bir oda; sıkışık ama lüks, cilalı panelli duvarları ve yattığım yatağın karşısındaki taş şöminesi var. Köprücük kemiğimin omuzumla birleştiği yerde, boynumun dibinde donuk bir ağrı alevleniyor ve doğrulup kollarımı başımın üzerinde gererek bükülmeye çalışıyorum.

Üçüncü fark şey, ipek çarşaf göğsümden düşüp meme uçlarımı soğuk havaya maruz bıraktığında, üstsüz olduğum.

Elimi beyaz çarşafın altından geçirip, keskin bir nefes alarak arasından aşağıya kayıyorum.

Üstsüz değil.

Çıplak.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek avuçlarımla göğüslerimi kapatıyorum ve odada kıyafetlerimi arıyorum. Evde taktığım sırt çantası yatağın yanındaki şifonyerin üzerinde fermuarı açık, boş bir şekilde duruyor.

Başımın yanındaki duvarda tek, dairesel bir pencere var ve uzanıp gölgeyi yukarı iterek dışarı bakıyorum, kemiklerimdeki korkunun zaten bildiği şeyi doğruluyorum.

Uçaktayım.

Midem boğazıma kaçıyor, kuruyan ağzımdaki havayı engelliyor; nefes almakta zorlanıyorum, beyaz bulutlara bakarken havada süzülüşümün görüntüsü tekrar tekrar oynayarak aşağıdaki dünyayı görmemi engelliyor.

Çarşafı etrafımda toplayarak yataktan kayıyorum, vücudum dengesini bulana kadar bir süre hareketsiz duruyorum. Dizlerim titriyor, tüm varlığım havadaki halimize isyan ediyor ama aynı zamanda buna karşı güçsüz.

Yatağı bir dayanak olarak kullanarak şifonyere doğru ilerliyorum ve içinde bana ait *bir* şey bulmayı umarak çekmeceleri açıyorum.

Ama hepsi boş.

Eşyalarımı alıp için neden bana toplanmamı söylesin ki?

Hayal kırıklığı kan dolaşıma karışıyor ve şimdi ne yapacağımı bulmaya çalışarak bir daire çizerken yanaklarımı ısıtıyor. Banyoya bir göz attığımda tertemiz granit bir duş kabini, tuvalet ve köşede küçük bir lavabo görüyorum ama yine kıyafet yok.

En azından *benim* kıyafetlerim değil.

Duşun kapısında tek bir siyah boxer ve siyah bir tişört asılı, pleksiglas buğudan ıslanmış. Kal'ın çırılçıplak soyunup uyuyan bedenimden sadece birkaç adım ötede duş aldığını düşününce karnıma kramplar giriyor.

Birlikte geçirdiğimiz tek gece boyunca hiç tamamen , sanki hala gizeminin bir kısmını korumaya çalışıyormuş gibi. Ne sakladığını düşündüğünü hep merak etmişimdir.

O her zamanki gibi sımsıkı sarılmış halde kalırken, ben *kelimenin tam anlamıyla* derimi yüzmüştüm ve bedenim onunkine hiç şekillerde boyun eğmişti.

Hatırladıkça yüzüm kızarıyor, bir uyluğumun içi diğerine sürünecek şekilde hareket ediyorum, hassas, ezilmiş et pürüzsüz tene sürünüyor.

Bıçağı bana doğru çektiği anda kaçmalıydım, ancak neden olduğu hafif acı, peşimden gelen ve çarşaflarıma kanamamı önleyen dilinin anında verdiği hisle silindi.

Hayatım boyunca morarmış yanaklar ve kanlı parmak eklemleri peşinde koştum, parmak uçlarımin altında kırıklıklar yarattım çünkü bunun babamı mutlu edeceğini düşündüm. Beni küçük mafya prensesinden daha fazlası olarak görecektir ve belki de istediğim hayatı yaşamama izin verecekti.

Geçen Noel'e kadar, bir başkasının sizin için kırma işlemi yapmasından doğabilecek zevkin farkında değildim.

Boğazıma düğümlenen arzu yumrusunu yutkunarak banyodan uzaklaşmak için hamle yapıyorum ve hemen tanıdık, sert bir göğüsle çarpışıyorum.

Kalbim onu hapseden kaburgalarıma doğru çılgınca çarpıyor ve patlamasını engelliyor.

"Kallum," diye nefes alıyorum, bakmaya cesaret edemeyeceğimi bilsem de gözlerim onu buluyor. Yaptığı onca şeyden sonra olmaz. Yine de, aleve tutulmuş bir pervane gibi, onun sıcaklığını kovalıyorum.

Gözleri kararıyor, maun rengi şehvetle gölgeleniyor, eli Granny Smith elmasının etini dudaklarına götürürken üzerimde geziniyor.

Isırdığında, meyve suları çeşitli yönlerde doğru kıvılcımlanırken, çıtırtıyı hissediyorum. Kulaklarımda yankılanıyor, çiğnemek için elmayı çekerken bakışlarım düşüyor, ağzı hareket ettikçe nemleniyor.

Bacaklarımin arasında bir nabız titreşiyor, yüzündeki tehlikeli ifade başımı döndürüyor.

Yutkunurken boğazı titriyor, zaten birbirimizle aynı hızda olmamıza rağmen bir adım daha yaklaşıyor. Kan kulaklarımin arasına hücum ediyor, beynimin mantığı ve akli işleyen kısımlarını geçici olarak durduruyor ve temkinli olmak için sahip olduğum her bir nedeni unutmamı sağlıyor.

"Kahretsin," diyor, sesi boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazla, "adım dilinde kulağa çok hoş geliyor, ufaklık."

"Kıyafetlerim nerede?" Kekeliyorum, beynimin düşünebildiği tek şey şu iken, bu tutarlı cümleyi kurma yeteneğime hayret ediyorum

dudakları benimkinde.

"Paketini açtım ve koridordaki dolaba astım. Biz inmeden önce kalkacağını düşünmemiştim."

adım daha atarak beni banyo eşiğine doğru itiyor.

"Elbisem mi?"

Çenesindeki bir kas titriyor ve sol yanağında bir gamze belirliyor. "Yakıldı. Havaalanından ayrılmadan önce icabına baktım."

Ağzım açık kaldı, şok oldum. "Gelinliğimi mi *yaktın*?"

"Bu gece Mateo'nun yatak odasının zemininde olmasını istediğin elbiseyle benimle evlenmeni hoş karşılamadım."

Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse, Mateo ile yatmayı planlamıyordum.

Asla, eğer bundan kurtulabilirsem."

Bir adım daha atarak beni lavaboya doğru itiyor. Düşmemek için bir kolumu arkama atıp çarşafıma sıkıca tutunuyorum ve o da eğilip elini kalçamın yanındaki tezgâha koyuyor.

"Hayır mı?" diye soruyor, sıcak nefesi yüzümde geziniyor. "Yani onun için o daracık iç çamaşırını giymedin mi? Yeni kocan tadına bakmak ister diye o küçük tatlı amcığını tıraş etmedin mi?"

Çarşafımı kapalı tutan düğümü yumruklarken dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. Daha da yakınımaya kayarken nefesim dağılıyor, o kadar yakın ki artık iki ayrı varlık olduğumuzdan bile emin değilim.

Göğsüm sıkışmış bir halde, kapüşonlu kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, nefesimi dengede tutmaya çalışarak ayak parmağımı çekim havuzuna daldırıyorum. "Belki de elbisenin bu gece *senin* katında olmasını istedim."

Kal'ın gözleri daha da kararıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Seni becerirken beni düşünecek miydin?"

Bir cevap beklemeden sateni çekiştiriyor, elmadan bir ısırık daha alırken boştaki eliyle parmaklarımı açıyor. Meyveyi çekerken çıkardığı müstehcen höpürdetme sesi omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti gönderiyor ve tepe noktasında nem birikip içimi ısıtırken kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Elinin bir hareketiyle çarşaf vücudumdan düşüyor ve lavaboya yaslandığım belime takılıyor. Kal dışarı çıktı

Çiğnerken titrek bir nefes veriyor, aç bakışlarını vücudumda gezdiriyor.

"Hatırladığım kadar günahkâr," diye mırıldanıyor, elmayı tezgâha koyuyor, sonra yapışkan parmaklarıyla uzanıp göğsümün altındaki nar dövmesini okşuyor - sanki bu sembolle ona ulaşabilirmişim gibi bana *küçük Persephone*'m demeye başladığında yaptırdığım dövme.

Dokunuşu buz gibi, gözlerindeki sıcaklıktan yoksun ama yine de beni yakıyor.

Neyim var benim?

Sadece birkaç saat önce, bu adam onunla evlenmem için bana şantaj yaptı. Sevdiğim herkesin hayatını tehdit etti, sırf henüz anlamadığım garip bir oyunda gönüllü bir piyon olayım diye.

Kendisine şantaj yapıldığına dair hikayesine inandığımdan da emin değilim - temasa geçtiği herkes tarafından Doktor Ölüm olarak adlandırılan bir adam, başkalarının iradesine kolayca boyun eğen bir adam değildir, bu yüzden işkencecisinin şartlarını hemen kabul etmesi aklımda kırmızı bayraklar oluşturdu.

Ama elimde başka ipucu da olmadığından ve onun boş tehditler savurmadığını bildiğimden, başka seçeneğim yoktu.

Bu değil ortalama I var için Keyfini çıkarın bizim
küçük Ama yine de o baktıkça benim kararlılığım daha
hızlı eriyor.

Elim ağrıyana kadar tezgâhı kavıyor, ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

Başparmağı dövmemin üzerinde kayarak beni bir yaprak gibi titretiyor ve sırtarak aşağı doğru iniyor. Kalçamın üzerinden kıvrılıyor, kasık kemiğimi sıyrıyor ve klitorisimi okşamak için daha da aşağıya iniyor.

Dudaklarımdan küçük bir nefes dökülüyor ve sırtışı genişliyor, ağzının köşesindeki çizgiler derinleşiyor.

"Onun için tıraş olmadın ama benim için çıplak olduğunu hatırlamıyorum," diyor, sesinin tınısı göğsümde gürlüyor. "Peki, benim yokluğumda kimi beceriyordun?"

Dikişim boyunca iz sürerek, her seferinde inişte klitorisimi ovarak tekrarlayan bir süpürme hareketi yaratıyor. Boğazım daralıyor.

Acıyor ve kendimi patlamamak için çılgınca hava emiyorum.

Bu adam küçük bir dokunuş yaptı ve ben zaten .

"Hiç kimse," diye cevap veriyorum kesik kesik nefesler arasında, yemek borumun dibinde yanan iniltiyi yutkunarak.

Diliyle cık cık diye bir ses çıkararak beni ayırıyor. "Senin iyiliğin için, bu doğru olsa iyi olur."

"Öyle, yemin ederim." *Başka hiç kimse olmadı.* Ağzım ona aynı şeyi sormak için açılıyor, ama hiçbir şey , zihnim zevkin içinde kayboluyor

"Güzel," diye mırıldanıyor, bu tek kelime içimi sıvı bir ateşle dolduruyor, amımın şehvetle sıkılmasına neden oluyor. "Bu gece bu evliliği tamamlamayacak olmamız, başka biriyle deneyebileceğin anlamına gelmiyor."

Gözlerimi kırıştıyorum, etrafımdaki uyarılma sisi dağılıyor. "Ne?"

"Varış noktamıza vardığımızda, işleri halletmek için bir süreliğine ayrılmam gerekecek. Ve senin için planlarım var, küçüğüm..." Gözleri yavaş bir hareketle üzerimde geziniyor ve beni ürpertiyor. "Ne yazık ki şu an için, amın beni ne kadar çok isterse istesin, sikim onu doldurmayacak."

Koyu renk bir kaşını kaldırarak, elinin tamamına yer açmak için kalçalarımın arasındaki çabalarını yeniliyor. İki parmağıyla giriş yerimi yokluyor, sanki suları test ediyormuş gibi hafifçe dürtüyor; oradaki ıslaklığı hissettiğinde karanlık bir şekilde sırtıyor, sonra da parmak boğumuna dalıyor.

"Diğer yandan parmaklarım..."

Ani saldırı ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor ve ileri doğru hareket ettiğinde, elinin topuğunu klitorisime sürttüğünde, yumuşak bir ritimle içeri ve dışarı pompalarken, parmaklarını iç duvarlarıma doğru kıvırdığında, neredeyse anında çözülüyorum.

Ben onun etrafında kasılırken homurdanıyor ve bir elini başımın üstünden aşağı doğru indiriyor. "Ne kadar iyi bir eş."

Dudaklarım bir iniltiyle aralanıyor ve tezgahıtan elmayı alıp dişlerimin arasına sokuyor. Eğiliyor, parmaklarıyla sevişmeye devam ederken gözlerini benimle kilitliyor ve meyvenin diğer tarafından bir ısırık alıyor.

Burunlarımız srtnrken boğazımın arkasından bir gurultu sesi geliyor, şimşek omurgamı yalayıp ardında küçük yangınlar yaratırken amım onun etrafında kenetleniyor.

Kal geri çekilerek elmayı yanına alıyor; bir parça ısıyorum, çiğniyorum ve tat tomurcuklarımdaki tatlı tangın tadını çıkarıyorum, bana bir tat verdiğini biliyorum çünkü bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

Orgazmımın artçı şoklarıyla gbeğim zonklıyor ve geri çekildiğinde elmayı yakındaki bir çöp kutusuna tükürüyor ve parmaklarını dudaklarına götürerek sularımı emiyor.

Avını yeni yakalamış bir avcı gibi sırtarak, yatak odasında duracak şekilde geri adım atıyor, sonra omzunun üzerinden kapıya işaret ediyor.

Şimdiye kadar açık olduğunu fark etmemiştim ve kısa koridordan aşıya baktığımda yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Kızıl saçlı çalışan koridorun sonunda sırtı bize dönük bir şekilde duruyor ve mini barda içecek hazırlıyor.

"Bize katılmadan önce giyindiğinden emin ol," diyor Kal ve bana göz kırıyor. İçimi bir mahcubiyet kaplıyor ve uzanıp çarşafı üzerimi örtecek şekilde yukarı çekiyorum. "On beş dakika içinde iniyoruz."

BÖLÜM 7

İndiğimiz saniyeye kadar ELENA yatak odasından Kamarada bacak bacak üstüne atmış oturuyor, Marcelline' uzattığı viskiyi yudumluyor, içeri girip bana bir şeyler anlatmasını bekliyorum ama o an asla gelmiyor.

İçimde donuk bir sancı yayılıyor, dikenler dışarıya doğru sarmal çiziyor ve göğsümün içinde atan organı pençeliyor. Suçluluğa yakın bir şey, tam olarak izin vermeden duygunun köşesini fırçalıyor.

Yıllardır yaptıklarımın dolaylı kendimi kötü hissetmiyorum, bunun nedeni kısmen kendimi affettirmek için ücretsiz kliniklerde çok sayıda hayır işi yapmam.

Geceleri daha iyi uyumamı değil ama en azından annemin mezarında ters dönmesini engelliyor.

Yine de şimdi, Elena'yı karmaşamın içine nasıl sürüklediğimi ve onu yarı tatmin olmuş bir şekilde nasıl bıraktığımı düşününce, utanç beynimin içine giriyor ve beni iğrenç gölgelerinde gizliyor.

İçkimin geri kalanını yudumlarken, boğazımdan aşağı süzülen alkolün yakıcılığına odaklanıyorum ve bu hissi kök salmaya vakit bulamadan cüceleştiriyorum.

Pilot bize Aplane International'a ulaştığımızı söyler söylemez yatak odasının kapısı kayarak açılıyor ve Elena siyah tayt ve ince beyaz bir bluz giyerek dışarı süzülüyor.

Taytları kalçasının iç kısmına oyulmuş *K* harfini kapatıyor ve onu oraya yerleştirdiğimi hatırlayınca sikim seğiriyor.

Bıçak hassas etine değdiğinde nasıl kıvrıldığını, sırtının nasıl eğildiğini, amının nasıl bir orgazm daha yaşadığını. Solgun teninden aşağı damlayan kanının tadı ve benim susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi kanın bakırımsı özünü nasıl yaladığımı.

Ve .

Onu içmek için, genç bakireyi ilk kez benimle olmak istediği gecedен beri beni tükettiği gibi tüketmek için *ölüyordu*.

O gece bunun sahip olduğumuz tek şey olacağını düşündüm. O zamanlar odamızın sonunda bu kadar *samimi* olacağını fark etmemiştim.

O lanet elmayı yerken bana bakışına karşı çaresiz bir şekilde parmaklarımı onun sıkı, muhtaç sıcaklığına sokarak işleri yavaştan alma konusundaki kendi söylenmemiş kuralımı çoktan çiğnedim.

Yumuşak meyveyi gereğinden fazla ağırbaşlılıkla ısırdım ve onun amcığıyla ne yapmak istediğimi anlatmaya çalıştım.

Ziyafet çekin, fethedin, *mahvedin*.

Eğer yapmazsam ölecekmiş gibi görünüyordu.

Pantolonumu indirmemek, aletimi fermuarın arkasından çıkarıp tam o anda içine sokmamak için tüm irademi kullanmam gerekti ama bu tür şeylerin işe yaraması için zamanlamasının doğru yapılması gerekiyordu.

Birleşme beklemek zorunda.

Marcelline gelir ve jetin kapısını açarak tek kelime etmeden çıkar, muhtemelen normal görevine dönmek için can atıyordur.

Karşımdaki deri koltuğa çökmüş olan Elena başını arkaya yaslamış, tavandaki lekесiz ahşap panellere bakıyor. Kucağımdaki *Better Homes & Gardens* dergisini boş boş karıştırıp bir şey söylemesini bekliyorum.

Gözlerini kıstırıp iç geçiriyor. "Özel bir jetiniz var."

Salon bölümünün eski ama gösterişli iç mekânına bakarak başımı sallıyorum. "Evet."

Başını sallayarak homurdanıyor. "Anlaşıldı."

Jeti - 1987 model eski bir McDonnell Douglas MD-87 - birkaç yıl önce bir müzayededen satın aldım, ancak adayı nadiren ziyaret ettiğim için pek kullanma şansım olmadı.

Çoğunlukla, bir şantiyeden diğerine toplu taşıma araçlarını kullanırken kiraladığım özel hangarda duruyor. Her zamanki mürettebatın kısa uçuşları ve ayarlamalar dışında, bu uçağın ilk gerçek yolculuğu.

Sanırım bunu eski hayatımdan yeni hayatıma geçiş için bir yol olarak kullanmak uygun görünüyor.

Kaşlarımı çatarak dergimi kapattım ve aramızdaki konferans masasının üzerine koydum. "Özel jetlerle bir sorunun mu var Elena?"

"Çevre için zehirli olmaları dışında mı? Pek sayılmaz. Sadece sizin gibi birinin bir tanesine sahip olmasını beklemezdim."

"Bunun ne anlama geldiğini söyler misiniz?"

Altın rengi gözlerinden biri açılıyor ve beni yavaşça süzdükten sonra tekrar kapanıyor. "Seni haritaya koyacak bir şey gibi görünüyor ve babamın tüm adamlarının genellikle kaçınmaya çalıştığı şey bu değil mi?"

"Ben bir tür serseri değilim. Maddi var.

Hatta daha önce de söylediğim gibi bir

ev." "Bunu bilen başka biri var mı?"

Onun hareketsiz halini incelerken kaşlarım burun kemiğimin üzerinde birbirine kenetleniyor. Onda dengesiz bir şeyler var, birkaç dakika önce olmayan kırık ve ürkek bir şeyler. Elleri kolçakları kavırıyor, tutuşunu sıkılaştırırken parmak eklemleri ağarıyor, dikkatlice derin, titreyen nefesler alıyor.

Korkuyu, ona şahit olmama bile gerek kalmadan tanırım. Bir kişi kendini tehdit altında hissettiğinde salgılanan feromonlar minimum düzeydedir,

Ancak onları incelemek için yeterince zaman harcadığınızda, koku ve davranışlarındaki küçük değişiklikleri fark etmek ikinci doğanız haline gelir.

Küflü ve nemli. Terden sıırıslıklam olur, gözeneklerimizden akar ve beynimizin kimyasal yapısını etkiler. Çılgınca, öngörülemez şeyler yapmamıza ve söylememize neden olur.

Ve şu anda Elena korkuyor.

"Elena," diyorum yavaşça, her heceyi dikkatle telaffuz ederek. "İyi misin?"

Hiç kıpırdamadan duruyor. "Uçakları sevmiyorum." "Sevmez misin?"

Başını sallayarak soluk soluğa bir kahkaha attı. "Riccilerin korkusuz olması gerektiğini biliyorum. En azından babam bizi böyle yetiştirmeye çalıştı, bu yüzden kız kardeşlerim ve ben çocukken bizi savunma derslerine soktu. Bu becerileri ilk kez kullandığımda gözlerinin nasıl görmeliydiniz."

Yıllar boyunca kasabaya her geldiğimde morarmış parmak eklemlerini ve kanlı dudaklarını, kırık etin nasıl kalıcı bir demirbaş gibi göründüğünü düşünüyorum. Böylesine sıcak, zeki bir kız için şiddete olan iştahı hiçbir zaman mantıklı gelmedi.

Yine de, sanırım, bununla dolu bir dünyada büyüdüğünüzde, bir nebze dikkat çekmek için her şeyi yaparsınız.

"Her neyse," diye devam ediyor. "Yumruklarımın beni gökyüzünden serbest düşüşten korumak için yapabileceği hiçbir şey yok, bu yüzden genellikle hava yolculuğundan kaçınmaya çalışıyorum."

Eminim Rafael'in ailesinin Boston'dan ayrılmasına nadiren izin vermesinin yardımı .

"Biliyorsunuz, istatistiksel olarak konuşursak, ateşli bir otomobil kazasında ölme olasılığınız bir uçak kazasında ölme olasılığınızdan çok daha fazladır."

"Bunu Buddy Holly, JFK Jr. ve Ritchie Valens'e söyle."

"Dürüst olmak gerekirse, bunlardan ikisi aynı kazaydı." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Yani, bu gerçekten dürüst bir karşılaştırma değil. Ayrıca bu kazalar yüzünden travma yaşamak için çok ."

Elena sessizce mırıldanıyor, doğruluyor ve gözlerini açıyor. Kusurlu etimin görünen her santimini gibi üzerimde geziniyorlar. Başını bir yana eğerek dudaklarını büzüyor.

"Mateo'yu sen öldürdün," diyor yavaşça.

"Mecburdum. Benim için birkaç sorun teşkil ediyordu ve evinizdeki güvenlik ihlaline karışmış olma ihtimali yüksekti."

"İşinizi buna mı dayandırılıyorsunuz?" Kaşları kalktı. "Bir şans mı?"

Derin bir nefes alarak ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve ona karanlık bir bakış fırlatıyorum. "Hayır, küçüğüm. Aslında, yetişkin hayatımda verdiğim her karar, uzun uzun düşündükten sonra dikkatlice koordine edilmiştir. Sonucundan emin olmadığım sürece risk almam."

"Ve bu evlilik, ne? Kraliyet floşu mu?"

Hemen cevap vermek yerine koltuğumda geriye yaslanıyorum ve sağımdaki büfeye uzanıyorum, bir zamanlar her zaman yanımda taşıdığım bir kitabın eskimiş sırtını hissedene kadar etrafı karıştırıyorum.

Yılda birkaç kez Boston'u ziyaret ettiğimde kitaptan ayetler yazıp günlüğümden yırtar ve balkonuna bırakırdım.

Tabii ki balkonun ona *ait* olduğunu ; annesine ait olduğunu sanıyordum. Aslında, on sekiz yaşına gelip bir kokteylde bana yaklaştıkça kadar notları toplayan ve bazen karşılığında kendi notlarını bırakan kişinin o olduğunu öğrenmemiştim.

O gece benden onu almamı istedi. Ona seçme şansı vermemi, tıpkı babasının dünyasına karşı koyabilmesi için ona umut verdiğim gibi.

El yazımı tanıdığını ve aramızdaki bağlantıyı daha somut hale getirmek istediğini söyledi.

*Kayıp Cenne*tten yanlış alıntı yaparak reddettim ve sonraki ayı altımda bir şölen gibi yayılmış genç Elena Ricci'nin görüntüsünü silmeye çalışarak geçirdim.

Yaşlıydı, istekliydı ve açıkçası o geceden önce varlığını hiç fark etmemiştim ama aynı zamanda hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştiren iki insanın çocuğuydu.

Sonra Rafael ona göz kulak olmamı istedi ve şiir onunla iletişim kurabilmemin tek yolu haline geldi.

İstediğim tek yol .

Yırtık kitabı çekip çıkarıyorum ve Blake'in şiirlerinin çoğunu ezbere bilmeme rağmen parmağım hemen dizeyi buluyor.

"Ta ki kötü adam kolay yolları bırakıp tehlikeli yürüyene ve adil insanı çorak iklimlere sürükleyene kadar."

Mısrayı okuduğumda elektrikli bakışlarını üzerimde tutuyorum ve kaşlarını çatıyor. "Cennet ve Cehennemin Evliliği."

"*Zıtların* evliliği. İyi ve kötü. Teorik olarak konuşursak, kesin bir şey değiliz," diyorum, kitabı kapatıp masanın üzerinden ona doğru kaydırarak. "Ama durum göz önüne alındığında, başarısız olmak için yerimiz yok. Ben de en az senin kadar bu birlikteliğe ; bu nedenle, iyi ya da kötü, senin cezan kalıcı bir cezadır, *karıcığım*."

Homurdanıyor, parmaklarını dizine vuruyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. "Beni de öldürme ihtimalin nedir?"

"Sıfır."

Tek kaşını kaldırıyor. "Nişanlımı öldüren ve beni ailemden uzaklaştıran biri için son derece emin konuşuyorsun. Beni ıssız bir yere götürüp öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

Sesinin tonu içimde kabaran, zar zor gizlenmiş bir kızgınlığı harekete geçiriyor ve ben de kıpırdanarak ceketimin üst düğmesini açmak için uzanıyorum. Hareketimi alev alev yanan gözlerle izliyor, o keskin küçük dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Aletim fermuarımın arkasında açgözlülükle zonkluyor, serbest bırakılmak için can *atıyor*. Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek uzanıyorum ve ereksiyonumu , koltuğumda kayarken ereksiyonun sıcaklığı elimin tabanını kavuruyor.

Onunla oynamamalıyım, günaha karşı zar zor direniyorum. Ama bilinmeyen bir nedenden dolayı, kendime engel olamıyorum.

"Ölsen de yaramazsın ufaklık," diyorum, hafifçe sıkarak -Çok fazla bir fark yaratacak kadar değil, ama ucundan bir prekum damlasının sızdığını ve boksörümün kumaşına ıslandığını hissetmeme yetecek kadar.

"Ama benimle yatmayacaksın, değil mi?"

Azgın küçük sürtük. Kızarmasını, alt dudağını dişlemesini izliyorum ve kendimi neye bulaştırdığımın farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Henüz değil."

"O zaman... ne anlamı var? Neyi bekliyorsun?" diye soruyor, koltuğunda kıvranarak. Uyluklarını birbirine bastırarak kıpırdanıyor, muhtemelen bacaklarının arasında dönen ihtiyacı savuşturmaya çalışıyor. "Artık benimle bu şekilde ilgilenmiyor musun?"

Pembe elmacık kemiklerini boyuyor, utanç boynundan aşağıya doğru akıyor, onu masum ve kırılgan gösteriyor.

İlgilenmediğimden değil, fazla .

Bir kez başladık mı, duramayacağımızı biliyorum.

"Merak etme, benim küçük Persephone'um," diyorum, kendimi serbest bırakıp derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalkıyorum. "Sikileceksin. Sadece hemen değil."

O bakışlarını kaçırıp allığı koyulaşana kadar sikimin havası inmiyor.

Ellerimi takım elbisemin ön kısmına sürterek bir tanesini ona uzatıyorum ve sabırla almasını bekliyorum. Eğer uçaklardan gerçekten nefret ediyorsa, uçaktan pek de kolay olacağını sanmıyorum; yatak odasından çıkabilmiş olması bile bir mucize, çünkü irtifa değişimi en deneyimli bile alt üst eder.

Elime bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Tam boyunda durduğunda onun üzerinde yükseliyorum, çerçevem ortalamadan biraz daha büyük, ama aletimle göz hizasındayken onun üzerinde yükselmek, içimde tamamen yeni bir his uyandırıyor ve görmezden gelmeye çalıştığım şehveti artırıyor.

"Seninle evlenmek istemedim," diyor, sesi yumuşak ve daha önce hiç duymadığım bir şekilde.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Ne kadar da tanıdık bir duygu. "Öyle deyip duruyorsun."

"Burada ne yapmamı bekliyorsunuz?" diye sorarak oturduğu yerden kalkıyor; kendini toparlayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce yarım saniyeliğine dengesini kaybederek sallanıyor.

Şampuanının keskin, tatlı nar kokusu beni çarpıyor ve onu kollarıma çekip yeni karım olarak ondan ne beklemem *gerektiğini* göstermek istiyorum.

Eğer şansım olsaydı, onun sıkı ve mükemmel vücuduna nasıl tapardım. Onu cehennemin derinliklerine sürüklerdim ama onu ikna ederdim.

Cennete gitmişti, dilimi kullanarak onun hassas, şişmiş etine sözsüz şiirler yazıyordum.

Eğer *yapabilseydim*, ona doğru şekilde davranırdım. Kaybedecek çok şeyim olmasaydı.

Onu gerçekten sevebileceğimi düşünseydim ve onu sadece çarpık oyunlarımda bir piyon olarak kullanmasaydım.

Bunun yerine, güvenli olanla yetiniyorum, çünkü şu anda bu daha önemli.

"Lojistiği sonra konuşuruz," diyorum, yan dönüp çıkışa doğru işaret ediyorum, umarım burun deliklerimin onun yakınlığında nasıl alevlendiğini fark etmez.

Çok yaklaşıyor ve aniden en tatlı, en ölümcül zehri yutmuş gibi hissediyorum.

"Önce sana bir şey göstermek istiyorum."

BÖLÜM 8

"Artık benimle o şekilde ilgilenmiyor musun?"

Tırnaklarımı kalçalarımın etine batırarak, sorunun dudaklarımdan kaçmasına izin verdiğim için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

Kısmen yarım saatten az bir süre önce yaşadığım orgazmdan, kısmen de kulübenin tabut gibi gelmeye başlamasından dolayı zihnim çok bulanıktı ve aniden soru dilimden fırlayıp ona doğru savruldu.

Sanki Kal Anderson'la yatmak evrendeki en önemli şeymiş gibi.

Doğru, bekâretimi bozmasından bu yana geçen haftalarda başka pek az şey düşündüm ama yine de. Son yirmi dört saatin mutlak kaosu, bir zamanlar bildiğim hayatın tamamen oluşu göz önüne alındığında, seks endişelendiğim *son* şey olmalı.

Bunu benden istemediği için mutlu olmalıyım. Bu beni güçlü hissettirmeli, sanki elimdeki tek pazarlık kozunu elimde tutmama izin veriyormuş gibi.

Yine de, jetten indikten sonra bindirildiğimiz siyah sedanın ucundan ona bakarken, o tanıdık sızı amımdan dışarı doğru yayılıyor, oraya aitmiş gibi damarlarımdan akıyor.

Ve tek hissettiğim istenmediğim.

Neredeyse kapısına yapışmış, takım elbise ceketini aramızdaki koltuğun üzerine katlanmış. Siyah düğmeli gömleğinin kolları ön kolunun ortasına kadar kıvrılmış, gergin kaslarını ve ondan hiç görmediğim kadar bronzlaşmış tenini ortaya çıkarıyor.

Bir başparmağıyla telefonunda gezinirken, diğeriyle sakallı çenesinin alt tarafını okşuyor. Ekran o kadar hızlı kayıyor ki, herhangi bir bilgiyi işlediğini hayal etmek bile benim için zor.

Dudaklarımı bükerek eğildim ve sırt çantamda telefonumu aradım ama . Başımı çevirip saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum, ağzım açık kalıyor ve nereye koyduğunu soruyorum.

"Bir sorumluluk," diyor ben daha tek kelime etmeden ve bana bir bakış bile atmadan. "Eve gittiğimizde sana yeni bir cihaz ayarlayacağım."

Ev . tozluğumun yumuşak kumaşının üzerinde yumuşatarak, indiğimiz yerin yeşil-mavi arazisi hızla geçerken renkli camdan dışarı bakıyorum. Okyanus, ağaçların tepesindeki ufku hemen ötesinde uzanıyor, ancak bunun hala anakarada olduğumuz anlamına gelip gelmediğinden emin değilim.

"Ev tam *olarak* nerede?" Ben soruyorum.

"Aplana Adası, gerçi yerliler oraya sadece Aplana diyor. Boston Limanı Adaları'nın hemen dışında."

"Hiç duymadım," diyorum, parmağım camı aşağı indiren bir düğmeye basıyor.

İnerken vınıyor, sesi etrafımızdaki sessizliği deliyor, Mateo'nun yatak odasına girdiğimden beri içimde hissetmediğim bir sakinlik uyandırıyor. Yukarı ve aşağı, hareketi tekrarlıyorum, kendimi onunla büyülüyorum.

Gözümün ucuyla Kal'ın koltuğunda kaydığını, bacak bacak üstüne attığını ve rahat edemiyormuş gibi bacaklarını açtığını görüyorum. Sol eli dizinin hemen üstünü kavramak için aşağıya iniyor, damarlar derisini gerene kadar sıkıyor, tekrar tekrar yutkunurken boğazı tekrar tekrar sallanıyor.

Acaba benimle evlenmek, beni becermek, beni Boston'dan çalmak konusunda tereddütleri var mı? Kötü doktor benim pek de parlak olmayan zırhlı şövalyem olarak devreye girdiğinde neye bulaştığını tam olarak bilmiyor olabilir mi?

Fesih için çok geç olup olmadığını sormama fırsat kalmadan, Kal'ın eli uzanıyor ve tuzlu hava yüzüme çarparken benimkini kapatıyor; parmağımı uzaklaştırıyor, pencereyi eski kapalı konumuna geri getiriyor, göğsünden zor nefesler geliyor.

Çenemi yukarı kaldırdığımda gözlerinin etrafındaki gerginliği ve göz bebeklerinin küçülmesini fark ediyorum. Vahşi görünüyor, canlanmış bir canavar gibi, etine şiddetle ihtiyaç duyuyor ve bu durum ciğerlerimdeki oksijeni kısa bir süreliğine alıyor.

için değil. Çünkü *hoşuma* gidiyor.

Gözlerindeki kaos beni bir dip akıntısı gibi içine çekiyor, tehlikeli sularının derinliklerine çekiyor.

Bir an için, yeniden yüzeye çıkmaktansa onların içinde boğulmayı tercih ettim.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve yutkunuyorum. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, haftalarca unutmaya çalıştığım o tarçın ve viski kokusu vücudumun üzerinde belirirken bana saldırıyor. Bakışları yüzümün kenarlarında geziniyor, delilik yüz hatlarını aydınlatıyor ve onu uzak tutuyor.

Kapının pervazına tutunarak uzun, kısık bir nefes üflüyor, bu hareketle göğsü hızla yükseliyor. Gözlerini hızla kırıştırarak normal haline geri döner gibi oluyor, koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözbebekleri kendini düzeltiyor.

"Sen iyi misin?" Sesim zar zor duyuluyor, az önce ne olduğundan emin değilim ve onu tekrar kızdırmak istemiyorum.

"Tamam. Sadece... camını ."

Kendini benden uzaklaştırıp mıknatısa çekilmiş bir metal parçası gibi koltuğuna geri kayarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne, biri mi

Beni yakalayacağından falan daha mı kötü?"

Gömleğinin yakasını çekiştiren Kal bana sert bir bakış atıyor. Doğrudan hissettiğim bir şey.

"Dışarıda benden daha kötü *pek* çok şey var . Ve mesele senin için gelip gelmeyecekleri değil, ne zaman gelecekleri." Sesi düz ve değişmez, birkaç saniye önce yaşadığı olay her neyse, kompozisyon maskesi tekrar yerine otururken tamamen unutulmuş. "Seninle etrafta dolanıp kendini öldürtesin diye evlenmedim, bu yüzden sana bir şey yapmanı söylediğimde dinlemeni bekliyorum. Seni korumaya çalıştığım için beni pişman etme."

"Beni kullandığını da söyledin," diyorum, şoför yavaşlayıp dururken ayak bileklerimi çaprazlayarak. "Ölürsem senin için bir işe yaramayacağımı söyledin. Peki, ? Benimle beni kurtarmak için mi evlendin, yoksa beni bir silah gibi kullanmak için mi?"

Aracımız parka geçiyor, kapandığında bizi hafifçe öne doğru sarsıyor. Bir an sonra Kal'ın kapısı açılıyor, üniformalı, gri saçlı bir adam hemen dışarıda duruyor, yaşlı yüzünde soğukkanlı bir ifade var. Kal uzanarak emniyet kemerimi çözüyor, sonra da arabadan inerek beni cevapsız bırakıyor.

Gözlerimi devirerek onun gittiği yöne doğru ilerliyorum. Sırt çantamı da yanıma alarak dışarı çıktığımda güneşin sıcaklığı tenimi sıyrıyor. Kavisli bir araba yolunun sonuna park ettik ve ben devasa ferforje kapıya aval aval bakmakla o kadar meşgulüm ki Kal'ın parmaklarının ön kolumu sardığını ve geçmeye çalıştığım da beni geri çektiğini fark edemiyorum.

"Sen bir *silah* değilsin," diyor, dokunuşu beni içten dışa yakıyor. "Sen bir piyonsun. Parmağındaki o yüzük seni *benim piyonum* yapıyor. Bunu sakın unutma."

Kızgınlık göğüs kafesimde çentikler açıyor, meydan okuma derimde kabaran öfkeli bir yara gibi başını kaldırıyor. "Ya da *ne*, Kallum? Bana başka ne yapmayı planlıyorsun? Beni evine kilitleyip anahtarı atacak mısın?"

Burun delikleri açılıyor, gözleri kendini tutamıyormuş gibi benimkilere dikiliyor ama sonra ilerliyor ve beni de peşinden sürüklüyor.

Kapı otomatik olarak açılıyor ve uzun mahremiyet çitleriyle çevrili, uzak ucu okyanusa bakan mükemmel bakımlı bir çimenlik ortaya çıkıyor. Gri dış cephe kaplamalı, etrafı sarmalayan verandalı ve üç tuğla bacalı devasa bir ev arsanın ortasında duruyor ve kapıdan içeri adım attığımızda görülebilen tek bağımsız yapı.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, geniş gözlerle binaya bakıyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Teknik olarak evet. Yine de burada fazla vakit geçirmediğimi itiraf etmeliyim." "Hm. Bir kişi için oldukça geniş."

"Asphodel eskiden bir oteldi. Birkaç yıl önce satın aldım ve konuta üzere yeniledim."

Asphodel. Ne kadar da uygun.

Evine Yunan Yeraltı Dünyası'nın bir bölümünün adının verilmesindeki ironiyi hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ön kapıda durduğumuzda Kal bana bakıyor, çenesini aşağı doğru eğerken siyah saçlarından bir tutam alına düşüyor. Parmaklarım seğiriyor, kilidi açma dürtüsü bedenimi titretiyor, buna karşı isyan ediyorum, beni kısıtladığı için minnettarım.

Yeni kocamı istemek kemiklerimde bu kadar derin bir tiksinti uyandırmamalıydı - normal şartlar altında bu beklenirdi. Beklenirdi.

Yine de bana birkaç vuruş boyunca sessizce bakarken, bunların hiçbirinin normal olmadığını bir kez daha hatırladım. En azından, sevdiklerime zarar verme tehdidi altında bir evliliğe zorlanmama verdiğim tepki.

Nişanlımın hayatının bedenini terk edişini izlerken daha fazla rahatsız olmalıydım.

Katili elimi istediğinde -hayır, elimi *tuttuğunda*- daha fazla karşı koymalıydım.

Babamın bana öğrettiği gibi, kazıyarak ve tekmeleyerek kurtulmalıydım.

Durum tersine dönseydi Kal'ın da böyle yapacağını biliyorum.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve bakışlarımız kesildiği anda kolumu bırakıyor. Pantolonunun cebindeki anahtarlara uzanıp birini çıkarıyor ve pirinç kapı koluna sokup kilidin açıldığını duyana kadar çeviriyor.

Eli sırtımın alt kısmını bulduğunda, buz gibi teni bir şekilde tişörtümün malzemesini parlatıp içimi yapış yapış yaptığında içimde küçük bir heyecan oluşuyor. Bu hissi bastırıyorum ve girdiğimiz açık girişe odaklanmaya çalışıyorum.

İmparatorluk merdivenleri iki katı birbirinden ayırıyor, kemerli bir kapı ikisini ayırıyor ve uzun bir koridora açılıyor. Zeminler koyu kiraz ağacından, yansımamı görebileceğim kadar cilalı, mobilyalar ise doğrudan Pottery Barn kataloğundan sipariş edilmiş gibi görünüyor.

Tavanda zarif bir kristal avize asılıdır ve krem rengi duvarlar seyrek, sadece ara sıra altın çerçeveli otel sınıfı sanat eserleriyle noktalanır.

Koridorun sonunda, mermer tezgahlı beyaz bir mutfak ve lavabonun üstündeki cumbalı pencereden görünen deniz manzarası görüyorum, çimenlik bir alan ve daha fazla mahremiyet çitiyle ayrılmış.

Avuç içleri hâlâ sırtımda olan Kal beni merdivenin sol tarafına yönlendiriyor ve basamakları çıkmamı işaret ediyor. Parmaklıkları parmak eklemlerimi ağrıtabilecek kadar sıkı kavrayarak, dokunuşunun beni sarhoş etmesini görmezden gelmeye çalışarak birkaç adım önünde yürüyorum.

Cidden, Elena, kendine gel.

Merdivenlerin başına geldiğimizde eli benden ayrılıyor, omzuma dolanıyor ve beni sola çeviriyor. Koridorun her iki yanındaki bir düzine kapalı kapıyı geçtikten sonra nihayet sonuncusunun önünde duruyoruz ve o kendini benden tamamen uzaklaştırıyor.

"Burası... bizim odamız," diyor ve elinin bir hareketiyle kapıyı iterek açıyor.

"Bizimki mi?"

Evin geri kalanının aksine, ebeveyn odası belirgin bir şekilde *Kallum'* benziyor - görünürde hala hiçbir kişisel eşya yok, tamamen siyah mobilyalar odanın farklı noktalarına stratejik olarak yerleştirilmiş ve pencerelerin üzerindeki uzun perdeler güneşin içeri girme olasılığını engelliyor.

"Evet. Senin için özel bir oda hazırlayacağımı mı düşündün?"

Omuz silkerek avuçlarımı bastırıyorum ve topuklarımın üzerinde geri dönüyorum. "Sahte evliliklerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Sanırım yaşam düzenimizin ayrı olacağını düşünmüştüm."

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor, kaşlarının arasında bir parıltı dalgalanıyor. İleri doğru bir adım atıyor, sert bir parıltı irislerini sıvılaştırıyor ve kıcım bir şifonyere çarpıp beni yerimde hapsedene kadar geri çekiliyorum.

"Birlikteliğimizin meşru olmadığını ilk kez söylemiyorsun," diye homurdanıyor, ayakkabılarımızın parmakları birbirine değdiğinde durup vücudunu benimkinden bir kıl kadar uzakta tutuyor. "Burada ne haltlar döndüğünü sanıyorsun?"

Yutkunuyorum, kokusu beni sararken burun deliklerim alevleniyor. "*Bilmiyorum*. Bana hiçbir şey söylemedin."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım ufaklık." Eli kıcıımı kavrayıp sertçe sıktıktan sonra yan tarafıma ve boynuma doğru kayıyor. Parmaklarını boğazıma dolayarak yanlardan bastırıyor, eğilip burnunu benimkinin üzerinde gezdirirken ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. "Biz evliyiz. Tanrı'nın huzurunda karı kocayız. Seninkinin Mateo'ya olması ne kadar meşru ise, birbirimizi bu *kadar yakından* tanıdığımız için belki daha da meşru. "

Parmak uçlarımda yükselip, oksijen eksikliği boğazımı yakarken rahatlamaya çalışıyorum. Ellerini sertçe hissettiğimde arzum karnımın derinliklerinde kıpırdanıyor ve korku buna eşlik etse de kendimi odaklandığım şey bu oluyor.

"İçinde nasıl hissettiğimi hatırlıyor musun?" Kal çenemi yukarı itip dişlerinin arasına alabilmek için yer değiştirerek soruyor. Isırarak tenime yapışıyor, acının parıltısı omurgamdan aşağıya doğru kızgın bir şehvet sarsıntısı gönderiyor. "sikimle parçalara ayırdığım ve canını yakmam için bana yalvarttığım gibi mi?"

Çenemi serbest bırakarak boynumun yamacından aşağı kayıyor ve dişlerini dibine batırıyor. Keskin bir nefes alıyorum, etim onun için kırılırken görüşümü bulanıklaştıran kırmızı bir patlama.

"Öyle mi?" Kalçalarımı ona karşı yavaşça döndürerek homurdanıyorum, onun uyarılmışlığının farkına vardığım da kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Her lanet olası kâbusumun konusu," diye tıslıyor, ereksiyonunu karnıma doğru itiyor, dilini az önce boynumda oluşturduğu hassas noktanın üzerinde gezdiriyor.

Serbest eli sol göğsümü buluyor, hayalet gibi vuruşlarla meme ucunu koparıyor, zevk damarlarımda dolaşırken sırtımı kamburlaştırıyor.

"Gözlerimi her kapattığımda seni görüyorum. Altımda yayılmış ve kanıyor, tatlı küçük amın *ağlıyor*, sadece becerilmeyi bekliyor." Meme ucumu çimdikliyor, yumuşak bir inilti çıkardığımda homurdanıyor.

Tepsinin tavanındaki girintili ışıklara bakıyorum, görüşümü bozdukları için kendimi topraklamaya çalışıyorum ama Kal'ın dokunuşu dikkatimi çekiyor.

Doğrulurken göğsümü bırakıp parmaklarını boynumdaki ısırık izinin üzerinde gezdiriyor, bakışlarını ağır bir memnuniyet ifadesi kaplıyor.

"Bu sana bu evliliğin gerçek olduğunu kanıtlar mı?" diye soruyor, başparmağı parçalanmış etimin üzerinde ileri geri hareket ediyor. "Eğer seni tekrar alırsam? Yıkımın ilk tadı senin için yeterli değil miydi? Hâlâ karanlığımı arzuluyor musun, küçüğüm?"

Beni bırakıp geriye doğru hareket ederken bile şehvet boğazımı tıkıyor. Elim kalkıyor, artık ham olan bölgeyi ovuşturuyor ve kendi kendine kıkırdayarak gömleğinin yakasını düzeltiyor.

Utanç yanaklarımı yakıyor, hem bu adam için macundan biraz fazlası olduğum gerçeğinden hem de onun da bunu biliyor gibi görünmesinden.

Yeni kocam söz konusu olduğunda kendimi ne kadar dirençli hissedersen , bana dokunduğu anda yok oluyor ve bu da kötü bir alamet gibi mideme bir kramp girmesine neden oluyor ve beni olacaklar konusunda uyarıyor.

Boğazını temizleyerek kapıya doğru ilerliyor ve az önce nefes borumu tutan parmaklarıyla kapı kolunu kavırıyor.

"Akşam yemeği sekizde. Marcelline sana yeni bir telefon getirecek ve sen de araziye keşfetmekte özgür olacaksın." Kısa bir an tereddüt ediyor ve ben ne düşündüğünü merak ediyorum.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor mu, yoksa bunların hepsi onun için bir oyun mu? Sona giden bir yol, tıpkı benim Mateo için olduğum gibi.

Onun da benim gibi şantajla evlendirildiğini söylediğini biliyorum ama ben de başka bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyorum.

Bakışlarım odanın karşısındaki büyük pencerelere kayıyor, onların erişilebilir olma olasılığını ölçüyorum. Acaba bu kattan ne kadar uzağa düşebilirim, beni yok etmeden önce bu evlilikten kurtulabilir miyim?

Annemin sesi çınlıyor, yapabiliyorken gitmem için bana bağılıyor. Eşyalarımı bavullarıma tıktırması, Mateo yerine kiminle evlendiğimi öğrendiğinde beni balkondan aşağı itmeye çalışması.

O zaman zaman olmadığını biliyordum, ama bu onu denemekten alıkoymadı. Bu fikri kafama yerleştirmesine engel olmadı.

"Eğer kaçarsan," diyor Kal, bir şekilde düşüncelerimi okuyor, ses tonunda az önce ellerini üzerimde gezdiren adamla derin bir tezat oluşturan soğuk bir nota var, "seni bulurum. Ve buna pişman olursun."

Bununla birlikte, kapıyı çekip kapatıyor ve beni şifonyere yaslanıp bu garip, yeni yerde kendimi toplamaya bırakıyor.

BÖLÜM 9

"EVİNİZE GELEN TÜM MİSAFİRLERİNİZE FAHİŞE MUAMELESİ Mİ YAPIYORSUNUZ, YOKSA SADECE BİR ŞEYLERE İHTİYACINIZ OLANLARA MI?"

Elim kapı kolundan ayrılırken arkamı dönüyorum ve Jonas'ın koridorun karşı ucunda duvara yaslandığını görüyorum.

Koyu kahverengi saçları onu son gördüğümünden beri uzamış, uçları kulak memelerinin etrafında kıvrılıyor ve sakallı çenesini okşuyor. Parlak, menekşe rengi gözleri bana bakıyor, olağanüstü irisleri onaylamıyor.

Barının logosunu taşıyan siyah deri bir ceket (ateş püskürten Minotor bir savaş arabası sürüyor) ve dizden yırtık koyu renk bir kot pantolon giyen adam, evimi kaplayan modern ve kullanılmayan dekor karşısında tamamen yersiz görünüyor.

Annem ve ben Aplana'yı ziyaret ettiğimizde, güneydeki daha izole sınırdaki Asphodel Inn'de kaldık; otelin arkasındaki sahil şeridi daha kayalıktı ve uygun bir marina yoktu, bu yüzden turistler buradan tamamen uzak durma eğilimindeydi.

Annem her yıl Boston'daki bir kreşten kazandığı fazladan her kuruşu biriktirir, Hyde Park'taki köhne dairemizden yürüyerek gelir, yeterince yemek yediğimden emin olduktan sonra akşam vazgeçer ve ben bebekken bir ara sokakta bulduğu elektrikli dikiş makinesinde kendi kıyafetlerimizi dikerdi.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kışın ortasında bir hafta sonu tatilinde büyürken sadece *bir kez* fasulyeden oluşmayan bir yemeği tercih ederdim - işten çıkabildiği tek zaman - ama Deidre Anderson için tek oğlunun Boston dışında bir hayat deneyimlemesi önemliydi.

Sperm donörümün bizi içine ittiği yoksulluğun dışında, onun nihai kanseri daha da kötüleşecekti.

Annemin ölümünden yıllar sonra adaya ilk kez döndüğümde Jonas Wolfe artık tanınan bir isimdi; Aplana'nın yıl boyunca yaşayan birkaç sakininden biri olan Wolfe'un ailesi o çocukken Londra'dan taşınmıştı ve Wolfe, iş yerlerinin geliştiği ve herkesin akın ettiği adanın kuzey ucunda büyümüştü.

Bir yaz, bir yetenek avcısı onu mankenlik ajansı için seçti ve daha ergenlik çağına bile gelmeden şöhrete kavuşmasını sağladı.

Aplana'nın öncelikle yengeç ihracatı ve yabani nanesiyle tanındığı göz önüne alındığında, Jonas'ın keşfi adaya Liman Ulusal Rekreasyon Alanı'na dahil olanlar karşısında bir avantaj sağladı ve uzun bir süre boyunca insanları *America's Next Heartthrob*'un yaşadığı yere çekmek için ellerinden geleni yaptılar.

Ta ki yirmi birinci doğum gününde adanın sahibi Tom Primrose'a suikast girişiminde bulunmakla suçlanıp tutuklanana kadar. Gizli bir örgütle bağlantısı olduğunu itiraf ettiği kısa bir hapis cezasından sonra, Aplana çoğunlukla ondan uzak durdu ve Primrose malikanesine yaklaşmasına bile izin vermeyen bir yasaklama emri çıkarıldı.

Tutuklanmasıyla ilgili haberler çıktığında onda kendimden çok şey buldum ve bu yüzden bir avukat tuttum, cezasının indirilmesini sağladım ve

serbest bırakılır bırakılmaz onu karşılamak için oradaydı.

Hapsedildiği süre boyunca, sadık olduğu çete ya da topluluk için paravan olarak çalıştığı açık olan Flaming Chariot'un mülkiyetini satın aldım ve ardından hizmetleri karşılığında bir ortaklık teklif ettim.

Denemede sadece bir sızıntı yüzünden başarısız olduğu ortaya çıktı.

Jonas Wolfe, Doğu Yakası'ndaki yeraltı suç dünyasında hızlı ve iz bırakmayan vurgunlarıyla tanınıyordu ve ben de kendimi onun için vazgeçilmez kılmaya çalışıyordum. O zamanlar bile Riccis'lerle geçirdiğim zamanın bir gün sona ereceğini biliyordum, sadece bunun ne kadar erken olacağını fark etmemiştim.

Elena'da olduğu gibi, Jonas da planlarımın başarısında büyük bir rol oynuyor, ancak onun habersizce evime gelmesini beklemiyordum. Şimdi onun varlığı omurgama huzursuzluk çentikleri atıyor, bir boa yılanı gibi her bir omurumun üzerinde kıvrılıyor, görüşüm kararana kadar sıkıyor.

Yatak odasının kapısına yaslanıp ellerimi ceplerime sokarak rahat bir duruş sergiliyorum. "mi istiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Karına davranmak için garip bir yol gibi görünüyor, hepsi bu. Senden nefret etmesini mi sağlamaya *çalışıyorsun?*"

Evet. başa çıkmak, bana her baktığında bakışlarında parlayan sıvı sıcaklığından çok daha kolay olurdu. Her onu duvara yapıştırmaya bu kadar hevesli olmasaydım muhtemelen bu da işe yarardı.

"O iyi olacak."

"Pencereler hâlâ kapalı mı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, kapıyı itiyorum ve evin sağ arka köşesindeki ofisime giden sol merdivenden aşağı inmeye başlıyorum. Mutfaktaki buzdolabının üstünün tozunu alan Marcelline'in yanından geçiyoruz ve muhtemelen dün onu suç ortağı yaptığım şeyler yüzünden hala travma geçirdiğinden bakışlarını hemen kaçırıyor.

Jonas peşimden geliyor ve varlığı beni hâlâ tedirgin ediyor. "Buraya evimin lojistiği hakkında konuşmaya mı geldin, yoksa bana verecek bir şeyin olduğu için mi?"

"Çok açgözlüyüz, değil mi?" Başını sallıyor, yanımdan geçip masamın arkasındaki bara gidiyor, iki bardak ve malzemeler çıkarıyor

bir kokteyl için.

Masamın arkasına yerleşiyorum, evin güvenlik kayıtlarını açıyorum ve hemen ana yatak odasında kurulu olanı buluyorum. Kamerasına tıkladığımda, bir deja vu dalgası çöküyor ve bana onu aynı ekranın arkasından en son bu şekilde gördüğüm zamanı hatırlatıyor.

Nişanlısının neden olduğunu bildiğim birkaç yeni çürük olduğunu ve nasıl aklımı kaybedip bana ne olduğunu anlatmasını istemek için geldiğimi.

Onun yerine nasıl sikiştığımızı.

Aletim pantolonumun içinde canlanıyor ve bir avucumu fermuarıma sürüyorum, şimdi kral boy yatağın kenarına tüneyip siyah döşemeli yatak başlığının üzerinde bir elini gezdirirken onu izliyorum.

Tanrım, yukarı çıkmayı, onu yatağın üzerinde ters çevirmeyi, yatağın direklerine bağlamayı ve Noel'de birlikte geçirdiğimiz zamanı yeniden canlandırmayı her şeyden çok istiyorum.

Bu sefer kalacaktım. Sabah uyandığında, yarağım, parmaklarım ve bıçağım yüzünden kanlı ve çiğken, bir kez daha binmek için yalvarana kadar onu çalıştıracaktım. Ona tekrar acı çektirmem için yalvaracaktı.

Ve sonra yapardım.

"Vay canına," diyor Jonas, elinde iki koyu pembe içkiyle masanın etrafında dönerken, gözlerini stratejik olarak başımın üzerinde tutuyor. "Onunla yalnız kalmak istersen söylemen yeterli, ben de bilgilerimi alıp kaçayım."

Gözlerimi devirerek kucağımı masanın altına daha iyi yerleştirecek şekilde kaydırıyorum ve bana uzattığı bardağı alıyorum. İçki ferahlatıcı ve keskin, dudaklarıma götürüp yavaşça yudumlarırken devam etmesini bekliyorum.

Votka yaban mersinini beş hızlı yutkunuşta mideye indiriyor ve bitirdiğinde elinin tersini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Tamam o zaman. Neden burada olduğuma gelelim. Üç gündür size o seks kasetini gönderen kişinin kimliğini bulmaya çalışıyoruz. Yetmiş iki saat öncesinden daha yakın değiliz ve lvers görünürde bir son olmadığını söylüyor. Kaseti o flash belleğe kim yüklediye bulunmak istememiş."

"Ivers International'ın en iyi güvenlik firması olduğu söyleniyor ama basit bir kaynak dosyayı ya da bilgisayarı bulamadıklarını mı söylüyorsunuz?"

"Sürücüyü sıkma makinesinden geçiriyorlar -Boyd Kelly'nin sözleri, benim değil- ama belli ki bu oldukça zorlu bir süreç. Sadece ek süreye ihtiyacı olduğunu size bildirmek istedi."

Ellerimi birbirine kenetleyerek nefes veriyorum, tahriş tenimi kaşındırıyor. "Tamam. Ama King's Trace'e kendim ayak basmak zorunda kalırsam, ayrıldığımda orada bir Ivers International olmayacak. Mesajı aldığından emin ol."

Jonas kaşlarını kaldırıyor, mor gözleri merakla parlıyor. "Bu senin çırağının aile şirketi değil mi?"

Doğru, Ricci'lerin Maine'deki uzak operasyonları için yaptığım işleri azalttığımda yerime Kieran Ivers geçti; yirmi yedi yaşındaki münzevi, benim Elena Ricci'ye alıştığı gibi, tek bir nefes alıp tekrar havaya bırakmak kadar kolay bir şekilde *tamir* etmeye *alıştı*.

Gerçi o benim *çırağım* sayılmaz. Bildiğim her şeyi ona öğrettim çünkü yapabileceğini biliyordum ve adım atmasına ihtiyacım vardı, akıl hocası olmak istediğim için değil.

Makinemdeki başka bir çark.

İçkimden bir yudum daha alırken Jonas'a elimle devam etmesini işaret ediyorum. Ceketinin içinden küçük bir not defteri çıkarıp orta sayfalardan birini çeviriyor.

Tereddüt ediyor, sonra iç geçiriyor. "Violet hala ödemelerinizi reddediyor."

Çenem titriyor ama yine de başımı sallıyorum. "Beklediğim gibi. Zaten Elena'yla tanışana kadar bu fikre pek ısınacağını sanmıyordum."

Jonas kaşlarını çatıyor. "Mafya prensesinin özellikle ikna edici bir dili var mı?"

Sorusu içimde bir arzu dalgası yaratıyor ve sırtıyorum. "Kız kardeşime karşı kullanabileceği bir şey değil, hayır. Violet beni onu tanımaya ve borçlarını ödemeye çalışan rastgele bir serseri olarak değil de ailevi bir birimin parçası olarak görürse belki bu fikre daha sıcak bakar diye düşündüm."

"Doğru." Başparmağını not defterinin kenarına vurarak dudaklarını . "Tüm bu... *aile birimi meselesi* hakkında."

İçkimi bırakıp ona bir bakış attım. "Eğer mesele benim onunla tekrar evlenmemse, bu işin peşini bırakmalısın. Olan oldu ve ben bunu geri çevirmeyeceğim. Riccis'lere şantaj yapmaya çalışan her kimse ona karşı benim korumama ihtiyacı var ve benim de-"

"Bir eş," diye bitiriyor ve not defterini masanın üzerine bırakıyor.

Öylece bakıyorum, şaşkınlık düşüncelerimi karıştırıyor ve o omuz silkiyor. "Güveninin şartlarının ne olduğunu biliyorum. sarhoşken çok konuşuyor."

Bir dahaki sefere Boston'a gittiğimde Miles Parker'ı bulup boğazını kesmeyi aklımın bir köşesine not ediyorum.

Jonas'ın bakışları Elena'nın odasındaki yatakta arkasına yaslanıp kollarını başının üzerinde uzattığı bilgisayara kayıyor. Bu hareket kolsuz bluzunu yukarı kaldırarak gergin karnının pürüzsüz genişliğini ortaya çıkarıyor ve bacaklarımın arasında nabzımın atmasına neden oluyor.

Masanın kenarını kavriyor, vücudumun ona verdiği içgüdüsel tepkiyi kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Her neyse, mesele o değil." Jonas kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp ekran kilidini açıyor ve görmem için havaya kaldırıyor.

Arama motorunun kutusuna adım giriliyor, bir düzine haber makalesi trend oluyor, bazıları Boston Üniversitesi'nde asistan olduğum dönemden kalma az sayıdaki biyografimin altında listelenen canlı güncellemelerle birlikte. Başlıkları tararken sinirim omurgamdan aşağı iniyor, elim çoktan kendi telefonuma uzanıyor, bir nefes daha çekmeden Rafe'in numarasını çeviriyorum.

Gözden Düşmüş Doktor Amerikalı-İtalyan Sosyeteyi Kaçırıldı; Orijinal Medya Patronu Nişanlısı Olay Sonrasında Kayıp.

Öfke içimde kabarıyor, göğüs kafesimde bir yol yalayıp sıcak lav gibi göğsüme doğru yayılırken kıpkırmızı oluyor. Aramam reddedildiğinde gözlerim kıpkırmızı oluyor, çevir sesi bedenimi şiddetle titretiyor ve telefonu masama öyle bir çarpıyorum ki ekran paramparça oluyor.

Kendimi geri iterek ayağa kalkıyorum, ellerimi takım elbisemin önünden aşağıya indiriyorum, kendimi kontrol etmeye çalışırken derin ve sığ nefesler alıyorum.

Tek yapması gereken sözünü tutmaktı, sadece bu seferlik. Daha iyi bilmeliydim - Rafael'in bugünlerde gerçekten bildiği tek şey bir yılan olmak ve köşeye sıkıştığında ısırarak.

Daha birkaç gün önce, en değerli varlığını elinden alarak hayatını alt üst ettim ve planım bir sonraki adımlarımı dikkatli ve akıllıca atmakken, bu küçük oyun işleri değiştirdi.

Eğer Rafe savaş istiyorsa, lanet savaşı onun ayaklarına getiririm.

Ofisimin arka köşesindeki dolaba doğru yürüyorum, kapağını çekip açıyorum ve yeni bir çift siyah deri eldiven çıkarıyorum. Eldivenleri ellerime geçirip, malzemenin tenime verdiği tanıdık gerginliğin tadını çıkarırken, yakında kırmızıya boyanacaklarını bilerek şık görünümlerine hayran oluyorum.

Jonas ile Asphodel'den ayrılırken kafamda tekrar tekrar çalan gürültülü, rahatsız edici düşüncelere rağmen, sinir sistemim hiç bu kadar rahat olmamıştı.

BÖLÜM 10

"BURASI KESİNLİKLE insanlara işkence ettiği yer."

Küçük kulübe sessizce bana bakıyor, yeşil sarmaşıklar taş kaplamanın arasından kıvrılıp büyüyor ve ben kendimle sohbet ederken benimle alay ediyor gibi görünüyor. Arazideki diğer tek bina bu, sanki ayrılık onu bir şekilde daha az dikkat çekici kılıyormuş gibi uzakta, kenarda duruyor.

"Kimseyi kandıramazsın, Kal," diye mırıldanıyorum, gözlerimi opak pencereyi çevreleyen metal parmaklıklara ve ön kapıya çivilenmiş, girişi engelleyen tahtalara dikerek.

Bina başka ne için kullanılabilir ki?

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" Marcelline mutfağın penceresinden sesleniyor, bağırmasına gerek kalmayacak kadar yakından.

"Evet, Marcelline, öyleyim. Bana rehberli bir tur vermeyeceksiniz, bu yüzden ilerledikçe uyduruyorum."

Aslında Kal'ın beni odamıza bıraktığı günden bu yana Asphodel'i üç kez keşfettim. Arazide bir tur daha atmayı planlamamıştım, ancak buradaki internet en iyi ihtimalle sivilceli olduğundan ve şu anda Boston Üniversitesi'nde kayıtlı olduğum programa devam etmekle tam olarak ilgilenmediğimden, neden olmasın diye düşündüm.

Marcelline, yenilenen otelde kalıcı bir demirbaş olmasına rağmen katılmayı reddeder.

Bununla birlikte, Kal'ın adaya gönderdiği eşyaları yerleştirirken bana yardımcı oldu, ancak gelin partimde aldığım iç çamaşırı takımlarını görünce yüzü saçlarının renginde alev aldı.

Nefes vererek ellerimi kalçalarımaya koyup bahçenin geri kalanını inceliyorum: araziye çevreleyen beton duvar ve muhtemelen röntgenci Tom'ları caydırmak için budanmadan bırakılmış çitler; seyrek mobilyalar, paslı bir kömür ızgarası ve iyi bir temizliğe ihtiyaç duyan bir jakuzinin bulunduğu taş veranda; mutfak pencerelerinin karşısındaki, yalnızca yabancı ot yatağı olarak işlev görüyor gibi görünen kısmi bahçe.

Çitin hemen ötesinde bir sahil uzanıyor, mavi su uzaktaki ufku öpüyor ve beni biraz ev özleminden daha fazlası yapıyor. Cebime uzanıp Marcelline'in benim için ayarladığı telefonu çıkarıyorum ve mevcut birkaç kişiden birini açıyorum.

Kız kardeşim Ariana dördüncü zil sesinde cevap veriyor, görüntülü aramaya geçerken yüzü ekranı aydınlatıyor. Avokadolu bir yüz maskesi takmış ve bu görüntü kalbimde bir sızıya neden oluyor - yüz maskeleri ve pedikürler büyürken Cuma gecesi yaptığımız şeydi ve şimdi onunla birlikte şımartmak için orada olmamak biraz sinir bozucu olmaktan daha fazlası.

Onu son gördüğümünden bu yana çok zaman geçmedi ama yine de aramızda sanki asırlar varmış gibi geliyor.

"İşte benim en sevdiğim yeni evli," diye şarkı söylüyor Ariana, maskesinin çatlamaması için dudaklarını zar zor oynatarak. "Dünyanın ilk *Bayan* Kal Anderson'ı nasıl?"

"Yavaş yavaş deliliğe sürükleniyorum," diyorum, ek binaya bir kez daha bakarak.

"Tanrım, ne gördün?"

Kaşlarımı çattım. "Ne gördüm ben?"

"Hadi ama, bir haftadır Doktor Ölüm'le birliktesin. Bana onun küçük korku dükkanını anlat."

Eve geri dönüyorum, cam veranda kapısını kaydırarak açıyorum ve mutfağa giriyorum. Marcelline yok, ben de kamerayı çevirip siyah mermer tezgahı ve paslanmaz çelik aletleriyle odayı gösteriyorum.

Sol taraftaki bir kapıdan resmi bir yemek odasına geçiliyor ve büyük bir taş şömineye sahip gömme bir aile odası ve altın kenarları olan beyaz bir kesit, mutfaktan diğer çıkışı destekliyor.

Krem rengi duvarları süsleyen hiçbir resim ya da fotoğraf yok. Antredeki oval oturma odasındaki bebek kuyruklu yıldızını ya da koridorun sonundaki kütüphanedeki kitap raflarını kirleten toz yok. Ben taşınmadan önce burada Marcelline'den başka birinin *yaşadığına* dair gerçek bir kanıt yok ve Kal'ın içinde *yaşamıyorsa* neden bu kadar büyük bir yere sahip olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Buradayken kendini ofisine kilitliyor, akşam yemeğinde bana katılmak için dışarı bile çıkmıyor. Her öğünü yemek masasında tam bir sessizlik içinde yedim, yemyeşil yan bahçeye bakan pencereye baktım ve bir gün kaçabileceğim tüm yolları hayal ettim.

"Vay be, beklediğimden de ürkütücü." Kamerayı geri çeviriyorum ve Ariana mükemmel kemerli kaşlarını kaldırıyor. "Bütün *eşyaları* nerede? Bir televizyon bile görmedim!"

Dikdörtgen adaya oturup telefonu bir meyve kâsesine dayıyorum ve parmağımdaki pırlanta yüzüğü çevirerek omuz silkiyorum. "Biliyorum. Yatak odasında bir tane var ama kablolu yayına ya da internete bile bağlı değil."

"Çok garip. Hobileri yok mu?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Duraksıyor, kaşlarını çatıyor. Kahverengi gözlerindeki turuncu benekler telefonu kaydırırken parıldıyor, balkonundaki doğrudan güneş ışığından uzaklaşıp odasına geri dönüyor. "Bu, kocanız hakkında bilmeniz gereken önemli bir bilgi gibi geliyor."

Dudağımı çiğneyerek uzanıyorum ve başparmağımı Kal'ın geçen gün üzerimde bıraktığı ısırık izinin üzerinde gezdiriyorum.

Parmak izimin çıkıntıları.

Konuşmanın nereye varacağını bildiğimden, "Şiir sever," diyorum.

Dilini şaklatıyor. "Sen de öyle. Daha az sıkıcı bir şey seç. Zaten bilmediğimiz bir şey."

"Hobiler pek gündeme gelen bir şey değil, hepsi bu."

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Elena. Onunla evlenmeden önce Kal hakkında aletin boyutundan daha fazlasını bildiğini söyle bana."

Elimi boynumdan çekerek kekeledim. "Ne?"

"Hadi ama, Noel'de ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Babam bize senin *"affare illecito"ndan* bahsetti. Ne kadar da büyümüşsün ve onun küçük insanları memnun eden karakterine hiç uymuyorsun."

Sözlerinden damlayan küçümseme karşısında kollarımı kıpırdatıyorum. "Ben insanları memnun eden biri."

"Kesinlikle öylesin. Hiçbirimiz seni suçlamıyoruz; hepimiz babama karşı en iyi savunma mekanizmalarını seçtik. Seninki en az direnç gösteren yol oldu."

Alay ederek bir eriğe uzanıyorum, kaseden koparıyorum ve mor etini ısııyorum. "düğün günümün bu şekilde sonuçlanmasından memnun olmadığı kesin."

"*Tanrım*," diye inliyor, başını arkaya eğerek. "Annemin dediği gibi seni gerçekten Mateo'dan çalmış. Sana karşı elinde ne var ve seni onun pençelerinden kurtarmak için nasıl yardım edebilirim?"

"Tanrım, Ari," diyorum, saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşuyor ve sırtımdan aşağı kayıyor. "Onu bir tür süper kötü gibi gösteriyorsun."

"O bir tane! Onun hakkındaki tüm söylentileri ya da annem ve kız kardeşlerinden duyduğumuz dedikoduları birden unutmuş gibi davranma."

Nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamasam da, bir zia'nın ısrarla *koca olmaya uygun olmadığını söylediğini* hatırlıyorum. Bir Yunan tanrısının yüzüne, vücuduna ve aklına sahip bir adam nasıl olur da evlenmeye layık olmazdı?

Sanırım o Yunan tanrısı Yeraltı Dünyası'na hükmeden kişi olsaydı, Kal'ın temas ettiği herkese hükmettiği gibi.

Ama Hades bile bir eş aldı.

Aldı vurgusu.

Erik lokmasını yutarak evin etrafına tekrar bakıyorum, mutlak boşluğu insan tarafından ihmal edilmiş geniş bir mağara gibi etrafımda yankılanıyor. Bazen geceleri sıcaklık düşüyormuş gibi geliyor, sanki biz uyuyor olmamız gerekirken onun hayaletleri oyun oynamak için ortaya çıkıyormuş gibi.

Belki de kastettikleri buydu.

Mafya dünyasındaki erkeklerin hepsi şeytanları tarafından rahatsız edilir. Kal'ınkinin *tam olarak* ne olabileceğini ve aralarında tampon görevi görmek için burada olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

"Biliyor musun," diyorum yavaşça, meyveden bir ısırık daha alarak. "Noel partisinde Kal ile takılmak istediğinden bahsettiğini hatırlıyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Ve? Birini becermek ve onunla evlenmek farklı şeylerdir, E. Birden fazla kişiyle birlikte olmuş olsaydın bunu bilirdin." Duraklıyor, gözleri bir an için donuyor, sanki düşüncelere dalmış gibi, sonra bir sonraki saniyede yeniden odaklanıyor. "Böyle mi oldu? Seni baştan çıkardı ve sikine bağımlı mı yaptı?"

"Ariana."

"Ne? Babamın sen ve Mateo'nun bekleyişi hakkında söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak, bu senin ilk seferindi. Onunla doğal olmayan, ruhunun derinliklerinde bir bağ hissetmen mantıklı."

Bunu düşünerek eriği sessizce çiğniyorum. Bu mantıklı olabilirdi ama aynı zamanda onun zoraki teklifini kabul ardındaki nedenlerin düşündüğümde daha az fedakârca olduğunu da gösterirdi ve sadece siyah saçlı, keskin çeneli sosyopat isteseydi muhtemelen ailemi kurtların önüne atacağım gerçeğini düşünmek istemiyorum.

Bu yüzden, farkındalığımı ikiye katlamak yerine, onu beynimin girintilerine itiyorum ve geri çekiliyorum. "Bekle. Tıpkı annemin dediği gibi beni *çaldığını* söyledin. Bununla ne demek istedin?"

"Sana henüz söylemedi mi? Babam ve annem Bollente'ye ve şehir merkezindeki birkaç ulusal haber kanalına Kal'ın Mateo'nun boğazını kestiğini ve seni kendi balkonundan kaçırdığını söylediler. Nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi için *büyük* bir ödül teklif ediyorlar."

Telefonu yere bırakıp göz kapaklarına yumuşak altın rengi bir far sürmesini izliyorum. Makyaj çantam üst katta, bavulumun içinde duruyor, muhtemelen bu noktada ziyan oluyor - gerçi evde olduğu birkaç saat boyunca bir adamın gelişigüzel ilgisi için kendimi süslemenin ne anlamı var ki?

Belki de Nonna haklıydı ve benim neslim gerçekten de evlilikte erken pes ediyordu.

Şaşkınlık yüzümü buruşturuyor. "Nerede olduğumu *biliyorlar*. Ve bilmeseler bile, şu anda seninle görüntülü sohbet ediyorum. Yerimi tespit etmek ne kadar zor olabilir ki?"

"Görünüşe göre sandığınızdan daha zor. Yoksa babam neden dikkatleri üzerine çekme zahmetine girsin ki?"

Karnıma huzursuz bir his yerleşiyor ve beni korkularıma bağlıyor. Burada bir şeyler doğru gelmiyor.

Ariana'yla telefonu kapatıyorum, ona iyi olduğumu ve kurtarılmaya olmadığını söylüyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor ve duvara öyle bir çarpıyor ki lavabonun camı takırdıyor.

Birkaç sessiz vuruş geçiyor ve Kal'ın içeri girmesini bekliyorum, her ne kadar beni aramak öğleden sonraki rutininin bir parçası gibi görünmese de.

Onunla evli olmanın bu kadar yalnız olacağını bilseydim.

"Ne yaptın, Elena?" Tırnaklarımı tezgâha vurarak kendi kendime mırıldanıyorum. Parmağımdaki pırlanta sarkıt aydınlatmanın altında parıldıyor, yansıyan gölgeleri kırıyor. "Sana seçme şansını vermedi. Hiç kimse vermez."

Beş dakika daha geçtikten sonra beni aramadığını anlıyorum.

Bar taburesinden kayıyorum, erik çekirdeğimi çöpe atıyorum ve onun yerine onu bulmaya gidiyorum.

Koridorda parmak uçlarımda ilerleyerek, en sonda bir köşeye sıkışmış olan ofisine ulaştığımda gıcırdayan döşeme tahtalarına basmamak için elimden geleni yapıyorum. Kapının altından ışık sızıyor ve düğmeyi yavaşça çevirip işaret parmağımın ucuyla iterek açıyorum.

Lacivert önlük giymiş, büyük bir ahşap masanın üzerine eğilmiş, bir avucu ağırlığını desteklemek için yüzeye düzleştirilmiş, diğeri kristal bir bardağın etrafında kıvrılmış. Siyah saçları ıslak teller halinde sarkıyor,

Sanki duştan yeni çıkmış gibi masasının üzerine damlıyor ve gömleğinin boynunu ıslatıyor.

Arka tarafını gördüğümde boğazım düğümleniyor, pazularındaki kaslar sanki kurtulmak için yalvarıyormuş gibi derisinin sınırlarına doğru inliyor.

Tanrım, bu adam çıplak nasıl görünüyor olmalı.

Yer değiştirirken gözüme bir kırmızı parıltısı çarpıyor; donuk, pantolonunun paçalarına sıçramış, ama orada, benimle alay ediyor.

Bana, aynı hayatı paylaştığım adam hakkında çok az şey bildiğimi ve bunun beni korkutması gerektiğini hatırlatıyor.

Ya da kaçmak için bir yol arıyor.

"Git, Elena." Sesi göğsümün içinde hissettiğim alçak bir gümbürtü, emredici ve keskin bir şekilde kesiyor. "Arkadaşlık edecek havada değilim."

Muhtemelen dinlemeli ve yapacak başka bir şey bulmalıyım. *Ne olursa olsun*

içimde arzuyu tatmin etmekten başka.

Sesimin titremesini engellemek için iki parmağımla kalçamı sıkarak, "Karın bana pek eşlik etmiyor," diyorum. "Ve ben sıkıldım."

Elindeki bardağı yere bırakıyor ve bana bakmak için dönmeden başını kaldırıyor. "Sıkıldın mı?"

"Evet," diyorum ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak. "Beni bu tuhaf yerde bıraktın ve sonra da tamamen görmezden geldin."

Boğazımda düğümlenen arzu ve sinir karışımını yutkunarak ofisin içinde bir adım atıyorum ve bornozumun kumaşıyla oynuyorum. Gül pembesi ve saten, altımdaki pijama takımıyla uyumlu ve ben yaklaştıkça ipeksi malzeme tenimde kayıyor, varlığının beni alevlendirdiği yerde beni serinletiyor.

"Eğlence kavramının size yabancı gelebileceğini biliyorum," diyorum. "Ama dikkatimi çekecek *bir* şeye ihtiyacım var. Ve üst kattaki tüm kitaplar ezbere okuyabileceğim kitaplar."

"Ders çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Şey... Derslerimden çekildim."

Başı yana kayıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bunu neden yapasın ki?"

"Bilmiyorum. Anlamsız görünüyordu. Öğretmenlikle ilgilenmiyorum ve eğitimde bir kariyeri dengelemeye çalışmayı hayal edemiyorum

senin ."

Yüzü bana dönük olacak şekilde yavaşça dönen Kal sessizce bana bakıyor, karanlık bakışları sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerim arasında bir ileri bir geri gidip geliyor.

İyi şanslar.

"Sen benim tutsağım değilsin," diye mırıldanıyor, aramızdaki havaya ağır bir şey yerleşiyor, kemiklerimi yoğunlaştırıyor ve beni hareketsiz kılıyor. Kanımdaki elektrik titreşimleri vücudumun geri kalanına taşınırken, kalbim duraksıyor ve o ilerlediğinde bir ritmi atlıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum, beynim başka bir kelime oluşturamıyor.

"Ama şimdi arkanı dönüp gitmezsen, sana öyle hissettireceğim."

BÖLÜM 11

ELENA'NIN GÖZLERİ parlıyor, küstah küçük dilini dolgun dudaklarının üzerinde gezdirirken altın rengi irislerinde alevler parlıyor.

"Başa çıkabilirim," diye mırıldanıyor, sözcükleri tenimde gezinirken tahrik oluyor.

Üzerindeki dayanıksız pembe kıyafet tahrik olduğu gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, meme uçları saten kumaşı zorlarken keskinleşiyor. Boğazında derin, yakıcı bir kızarıklık oluşuyor ve makyajla kapatmaya çalışsa da dibinde bıraktığım izi belirginleştiriyor.

Arkadaş havamda olmadığımı söylerken dramatik davranmıyordum. Aslında, o içeri girmeden önce, ses geçirmez ek binaya yeniden girmeme ve başladığım işe devam etmeme sadece saniye kalmıştı.

Leo "Knees" Morelli'nin kanı hâlâ önlüğümü lekeliyor ve Elena'nın babasına bir mesaj iletme ihtiyacım son birkaç gündür aklımdaki tek hedef.

Boston'daki Ricci'lere ulaşamadığım ve Elena'yı Asphodel'de yalnız bırakmak istemediğim için, onu benden çalmak için bir tür komplo olması ihtimaline karşı, manşetlere çıkan hikayeleri öğrendiğimden beri kolay hedef oldum.

Bekliyorum, izliyorum, zamanımı bekliyorum.

Kendimi karımdan uzak tutuyor, babasına olan öfkemi küçük anlaşmamızdan tamamen ayrı tutmaya çalışıyordum.

Sonra Jonas'ın Flaming Chariot'taki çalışanlarından biri olan Blue, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen bir yabancı fark etti. Ailesi ya da arkadaşları yoktu ve turistik faaliyetlerle de ilgilenmiyordu. Bara giriyor, arka köşedeki bir masaya oturuyor ve bütün gün bira içiyor, sonra da geceleri hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyordu.

Blue, Jonas'a topallayarak yürüdüğünü ve diz kapağının üstünden topuğunun arkasına kadar uzanan çok belirgin bir zikzak yara izi olduğunu bildirdi. Kasabadaki ikinci gecesinde, masasına şarap döktüğü için bir garsonu yere yatırdığı kavga kimse bunu fark etmeyecekti.

O yarayı *biliyorum*. Onu oluşturan dermaplane aletini ince etinde kendim sürükledim.

Knees, Ricci' kuzeni, gerçi boktan bir kuzen. Yıllar önce, Ricci'nin yasadışı kumar operasyonlarından birinde defterleri karıştırırken yakalanmış ve Rafe, Elders'ın istediği gibi onu Charles'ın dibine göndermek yerine, *la famiglia*'nın korkusunu içine sokmamı sağladı, sonra da onu kasabadan aforoz etti.

Aplana'daki varlığı aksini kanıtlasa da, son bildiğim kadarıyla araları pek iyi değildi. Rafe'in onu tam olarak ne yapması için gönderdiğini bilmiyorum, ona bir şey itiraf ettiremedim ama şu anda böyle bir şey olmuyor.

Jonas yakında kafasını adanın kuzey ucundaki postaneye teslim edecek.

Elena bana doğru küçük bir adım atarak uzanıyor ve tırnaklarını önlüğümün üst kısmına sürüyor.

Aylardır alıştırma yapmamıştım ama erken geldiğimde bodrumdaki diğer tek şey onlardı ve yukarı koşup Jonas'ın benden önce Knees'e saldırması riskini almak istemedim.

Parmaklarını eteğin altından kıvrarak kendini daha da yaklaştırıyor, aramızda sadece nefesinin en ufak fısıltısını boğazımın dibinde hissedebileceğim kadar boşluk bırakıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyorum, çenesini yukarı kaldırıp tatlı bakışlarını kalın kirpikleriyle kapattığında yutkunarak.

Şimdiden onu nasıl edebileceğimi, benimle tanıştığına ya da teklif ettiğine pişman edebileceğimi düşünüyorum.

Kendi kendime, o buraya yerleşene kadar düşünmeyeceğime dair yemin ettiğim şeyler, ama işte , onun gözlerindeki histeriye yenik düşünüyorum.

Başını sallıyor, siyah saçları ince omuzlarının üzerinde ileri geri sallanıyor. "Öyle olmadığını *biliyorum*."

Başka bir kelime etmeden, hatta başka bir bilinçli düşünce için bile zaman bulamadan gömleğimi yumrukladı ve beni kendine doğru çekti. Ayak parmaklarının ucunda yükselip ağzını benimkiyle birleştiriyor ve ben engel olamadan kontrolü ele alıyor.

Bu sadece ikinci öpüşmemiz ama nedense sanki aynı anda hem milyonuncu hem de ilk öpüşmemizmiş gibi geliyor.

Kahretsin, eğer tadı eskisi kadar kötü değilse, meyveli bir atıştırmanın hafif tadı bir baştan çıkarma filmi gibi kalıyor. Narlı şampuanının kokusuyla karışıyor ve aniden yaşadığım sürece başka bir meyve yemek istemiyorum.

Eğer Elena Cennet Bahçesi'ndeki meyvenin yarısı kadar bile ilahi ise, Havva'nın teslimiyetini kesinlikle anlıyorum.

Belki sadece sıkılmıştır ve belki de planımdaki değerli adımları atlıyorumdur, ama ağzı benimkini yutarken bunların hiçbirini düşünmüyorsam lanet olsun.

Dudaklarımızın arasından bir hırıltı geçiyor ama kimin göğsünden koptuğundan emin değilim; kollarımı beline dolayıp kendimi vücudunun esnek kıvrımlarına uydururken aletim kabarıyor ve dönerek onu masaya doğru itiyorum.

Kıçı ahşap yüzeye çarptığında homurdanarak ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor ve boynuma kilitliyor.

Parmaklarıyla başımı istediği gibi yönlendiriyor.

Emiyor ve ısıyor, bir fırtına yaratıyor, dilini benimkine vuruyor, ağzımın içini keşfedilmemiş bir ada gibi haritalandırıyor.

Ellerimden biri sağ kışının yanağına düşüyor, parmaklarım etli ete , diğeri ise kaşkorse yakasının dantelini aşağı çekmek için uzanıyor. Göğsünün soluk, yuvarlak eti serbest kalıyor, tozlu pembe bir tepe ortaya çıkıyor ve başparmağımı üzerinde gezdiriyorum, dokunuşumun uyandırdığı ürpertiden zevk alıyorum.

İçime doğru eğilerek inliyor, gırtlaktan gelen ses dudaklarımızın titremesine neden oluyor.

"Bunu tekrar yap," diye fısıldıyor ağzımın içine, dilini üst dudağımın iç kısmında gezdiriyor.

Haftalar önce neredeyse sakat bıraktığım çekingen bakireden çok farklı olan bu ateşli ses tonuyla sikim kalkıyor. Ne değişti bilmiyorum, belki de başka biriyle birlikte olmadığı konusunda yalan söyledi, ama yumruğumu boynunun dibindeki saçlara düğümleyip sırtını eğmeye ve diri göğüslerini göstermeye zorladığımda, umurumda olmadığını fark ediyorum.

Şu anda bana tüm Boston şehrini dolaştığını söyleyebilirdi ve ben yine de onun içine girme *ihtiyacı duyardım*.

Benden önce başka biri olduğunu unutturmak için.

Geri çekilerek şehvetle bulanıklaşan iri gözlerine bakıyorum. "Bunu yaptıktan sonra..."

Tırnaklarıyla ensemini kazıyarak omurgamdan aşağıya, taşaklarıma doğru beyaz bir elektrik şoku gönderiyor. "Bunu yaptıktan sonra mı?"

"Duramayacağım." "Kim senden bunu istiyor?"

Dudaklarımı meme ucuna dolayarak, büzülmüş tepesini emiyorum ve boştaki elimi kalçasının üstüne bırakıyorum. Şortunun kenarının altından geçerek teninde izimi arıyorum, izime temas ettiğim anda etrafında inliyorum.

Ben yara izinin üzerinden geçip bacağının daha da yukarısına doğru ilerlerken dudaklarının kenarından bir inilti kaçıyor. Şortunun malzemesini çekerek

parmak uçlarımı sırlıklam göbeğinin üzerinde gezdiriyor, yasak etle karşılaştığımda nefesimin altında küfrediyorum.

"Buraya geldiğimizden beri külot giymedim," diye tıslıyor, başparmağımla klitorisinin etrafında , harekete geçene kadar bastırduğımda bir inlemeyle kesiliyor.

"Hayır mı?" Bir kez daha ağzını yakalamak için yukarı kalkarak soruyorum, kasları daha esnek hale geldikçe kontrolü ele alıyorum. "Benim küçük sürtük karım her gün sikilmeyi umarak mı dolaşıyor?"

"Tanrım, evet -"

Ön kapı sert ve ısrarlı bir şekilde çalınıyor, tam parmağımla onun sıcak, lezzetli ıslak amına soktuğum sırada koridorda yankılanıyor. Elleri boynumdan düşüyor, pazılarımı pençeliyor, iç duvarları etrafımda kasılırken bile yüz hatlarını alarm kaplıyor.

Donup kalıyorum, hafifçe öne doğru eğilerek hizmetçimin ayak seslerini dinliyorum.

Sessizlik.

"Marcelline?" Başımı çevirip omzumun üzerinden bakarak sesleniyorum, sanki bu bana onun nerede olduğuna dair bir fikir verebilirmiş gibi.

"Um," diye ciyaklıyor Elena omuzlarımı iterek. "Parmağın içimdeyken başka bir kadının adını söylemesen olmaz mı?"

Bir kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Kıskandın mı?"

Gözleri kısıldı. "Hiç de değil. Oh, *Mateo* , bu çok iyi hissettiriyor. Yapma-"

İşaret parmağımla yıldırım hızıyla çekip çıkarıyorum, başını geriye çekiyorum ve parmağımla ağzına sokarak sözünü kesiyorum. "Onu ikinci kez öldüremem, Elena. Bu yola istediğine emin misin?"

Tıkırtı tekrar başlıyor, sesi giderek artıyor ve yanaklarını çukurlaştırarak dilini parmağımın üzerinde gezdiriyor. Uzunluğumu höpürdeterek yalamasının anısı yeniden ortaya çıkarken sikim bir damla prekum sızdırıyor; izinsiz girişin etrafında gülümsüyor ve sonunda işi bittiğinde beni bir patlamayla serbest bırakıyor.

"Çalışma alanını temiz tutmayı sevdiğini biliyorum," diyor. "*Aletler* ve her şey."

Ağzım bir şeyler söylemek için açılıyor, ama vuruşlar kesilmiyor, sıkıcı vuruşlar sinirlerimi tırmıklanmış çiviler gibi gıcırdatıyor.

Kara tahta.

O tanıdık kızgınlık içimde kök salıp beynimin bilişsel kısmına doğru bir ot gibi büyürken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, keskin bir şekilde nefes alıyorum ve aynı onu bırakıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sol göğsü hala gömleğinden dışarı sarkıyor, dudaklarım ve tirmiklerim yüzünden kızarmış ve çiğ. "Buna cevap vermeyeceksin, değil mi?"

"Çok fazla ziyaretçim olmuyor. Sanırım , değil mi?"

"Doğru, ama... biz bir şeyin ortasındaydık. *Ziyaret* edemez misin onlarla başka bir zaman?"

Normalde, siktir et der ve kapının çalınmasını görmezden gelirdim, ama ailesinin ihanetini ve düşük rütbeli bir Ricci *soldatasını* -ama yine *de soldata*- ortadan kaldırmamı da ekleyince, evimi ziyaret eden herkesin kötü niyetle burada olduğuna inanmaya meyilliyim.

Jonas ve Marcelline dışında kimse buranın bana ait olduğunu bilmiyor. Elena için ayarladığım telefon bile adanın kuzey ucundaki yerini gösteriyor, Ivers International'daki adamların özel bir özelliği.

Elimi uzatıp çenesini çimdikleyerek bana bakmaya zorluyorum. "Yukarı çık, soyun ve yatağa gir. Beni orada bekle, bu ziyaretini kısa keseceğim."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor ve başını sallıyor. Sırıtiyorum, parmaklarımı ona doğru savuruyorum.

Ofisten çıkarken, benden uzaklaşan kışını hayranlıkla izliyorum, sonra önlüklerimi hızla dolaptaki biyolojik tehlike kutusuna atıp bir çift flanel pijama giyiyorum.

Tabancamı masamın altında bağlı olduğu yerden çıkarıp pantolonumun kemerine sokuyorum ve gömleğimin kuyruğunu üzerine geçiriyorum. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek birkaç derin nefes alıyorum ve ön kapıya doğru yürümeden önce aletimin sönmesini sağlamaya çalışıyorum.

Gözetleme deliğinden dışarı baktığımda kimseyi göremiyorum. Bir elimle silahımı tutarken, diğer elimle kapıyı yavaşça açıyorum ve zihinsel olarak verandada davetsiz bir misafirin izlerini arıyorum.

Onun yerine, monte edilmiş posta kutusunun üzerine bantlanmış bir zarfla karşılaştım.

Zarfı duvardan söküp hızla içeri giriyorum ve kapıyı yeniden sürgülüyorum, zarfı yırtıp açarken kapıya yaslanıyorum. İçindekileri okurken midem bulanıyor ve ofisime dönüp tabancamı yeniden yerleştiriyorum.

İçgüdülerim bunu zaten biliyor olsa da, yine de flash belleği çıkarıp dizüstü bilgisayarımın USB girişine takıyorum ve medya penceresi açıldığında oynat düğmesine basıyorum.

Elena ile aramızdaki özel bir anın, vuruş başlamadan *dakikalar* öncesine ait grenli görüntüleriyle karşılaşıyorum.

Ofisime göz gezdiriyorum, endişe göğüs kafesimde bir yol açıyor ve gizli bir kamera izi ararken normal bir nefes almayı zorlaştırıyor.

BÖLÜM 12

Kal'ın yatağında çırılçıplak yatıp kollarımı göğsümde kavuşturarak tavana baktıkça, onu aşağıda hırpaladığım için daha da .

Kısa bir süre önce nişanlımı öldürmesini ve ardından beni onunla evlenmeye zorlamasını izledim. Görünüşe göre, stres zamanlarında ilk şok ve öfke geçtikten sonra, beynim arka koltuğa geçiyor ve vajinamın sürüş yapmasına izin veriyor.

Belki de sadece Kal'ın üzerimdeki etkisidir. Belki de tüm hayatım boyunca onu takıntı haline getirmek beni bu noktaya getirdi ve şimdi durum ne kadar berbat olursa olsun bunu keşfetmekte özgürüm.

Yavaşça nefes veriyorum, meme uçlarımı hafifçe koparıyorum, Kal'ın da aynı şeyi yaptığı hissini yeniden yaratmaya çalışıyorum. Tüylerim diken diken oldu.

Ön kollarımın üzerinde, göğsümün üzerinde sıcaklık sürünürken, daha önce söylediği sözler zihnimde yankılanıyor.

"Benim küçük sürtük karım her gün sikilmeyi umarak mı dolaşıyor?"

Bilinçli olarak değil, hayır. Ya da en azından Kal'ın beni iç çamaşırsız bulması ve kolay erişimden yararlanması gibi *açık* bir niyetle değil. Ama etrafta başka kimse yokken ve ailemin alçakgönüllülük ve saflıkla ilgili kuralları artık bir faktör değilken, külotu atmak bir sonraki mantıklı eylem yolu gibi görünüyordu.

Ricci'nin yaşam tarzının benim yaşam tarzımı belirlemesine izin vermenin tabutuna bir çivi daha çakıldı.

Belki de bu yüzden bilinmeyen sulara balıklama daldım, kanlar içinde olmasına ve gözlerindeki neredeyse vahşi bakışa rağmen Kal'a yaklaştım.

Bana seçim yapma fırsatı sunulduğunda, pervasızca vazgeçme tarafını seçiyorum gibi görünüyor. Kal'dan bekaretimi almasını istediğimde bu çok açıktı ve şimdi daha da açık.

Elbette, sevdiğim insanların hayatlarını tehdit etti. Bu birliktelik için bana şantaj yaptı. Beni bildiğim tek hayattan çekip aldı ve yabancı bir yere, yalnız ve kafası karışık bir şekilde bıraktı.

Ama o yetenekli bir aşıktı ve bedenim onun yeteneğini hatırlamaya başladı.

Elimi göğsümün üzerinden kaydırıp geride bıraktığı kaygan ısıda gezdirirken karnımdaki kaslar geriliyor.

"Kal Anderson'ın koca olmaya uygun olmadığını kim söylediyse, belli ki onun elini hiç kalçalarının arasında hissetmemiş," mırıldanıyorum.

"Öyle mi?"

Onu bekliyor olsam da, Kal'ın derin sesinin aniden araya girmesi beni ürkütüyor; elim otomatik pilotta hareket ederek amımı kapatırken kolum göğüslerime gidiyor.

Başımı kaldırdığımda, siyah pijamalarıyla karşısında durduğunu, yakışıklı yüzünde tuhaf bir ifadeyle kapının pervazına yaslandığını görüyorum.

Ne tam bir uyarılma ne de tam bir kızgınlık. Her nasılsa, yüz hatları bu ikisi arasında bir yerde donup kalmış gibi görünüyor; karanlık bakışları açlık ve ağzı öfke içinde sabit.

Gözlerini üzerimde gezdiriyor, kızarmış tenimde oyalanıyor, başparmağının tersiyle alt dudağını okşamak için uzanıyor. "Bölmeme izin verme. Ne diyordun?"

"Sadece kendi kendime konuşuyordum."

"çok dedikodu duyuyor musun?"

"Çok değil," diyorum, yanaklarım kızarıyor. "Sadece annemin ve kız kardeşlerinin bazen söylediği şeyler."

"Ah, evet. Carmen ve onun koca ağzı."

Ses tonundaki düşmanlık beni hazırlıksız yakaladı; annemle babamın Ricci A.Ş. çalışanı olduğu dönemden öncesine dayanan bir ilişkileri olduğunu biliyorum, ama anladığım kadarıyla o her zaman ikisi de bir aile gibiydi. Sadece mecbur kaldığında şehre gelen ve her seferinde ortalığı ayağa kaldıran uzak, gizemli bir akraba, ama yine de aile.

Kal kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir nefes verir. "Peki. Başka ne var?"

Gözlerimi kırıştıtarak kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim hakkımda başka ne söylüyorlar?" Kaşları neredeyse saç çizgisini sıyracak şekilde kalkıyor ve avuçlarını bir adak sunar gibi iki yana açıyor. "Seni bana karşı mı kıskırttılar? Yaptığım tüm kötülüklerin cesur ayrıntılarını verdiler mi?"

Dilim ağzım için çok kalın geliyor. "Babam her zaman ayrıntılardan kaçınırdı."

"Ama yine de söylentileri duydun, değil mi? Bu lanet dünyada değirmenler fazla mesai yapmadan var olamazsınız, özellikle de sadece yalnız kalmak istediğinizi açıkça ."

Topuklarımı şilteye dayayarak oturma pozisyonuna geçiyorum ve bana dik dik bakarken kendimi biraz daha az savunmasız hissetmeye çalışıyorum. Kıyafetlerim yatağın ayak ucundaki şezlongun üzerine örtülmüştü, bu yüzden pamuklu çarşafları kavrayıp girmek için hareket ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Duraklıyorum, parmaklarım eklemlerime kramp girene kadar yatak örtüsünü kavırıyor. "Bu, çıplak olmamam gereken bir konuşma gibi geliyor."

"Parmaklarını tekrar amina koy ve bana kocan hakkında söylenenler hakkında ne düşündüğünü göster." Dudaklarını yalayan Kal, tek ayağıyla yatağın üzerine diz çökmek için ilerliyor. Kolunu uzatarak bileğimi kavriyor ve her bir parmağını çarşaftan ayırıyor.

"Kocamı *tanımıyorum* bile," diye çıkışıyorum, ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. *Dakikalar* önce hissettiğim tahrik, tedirginliği keskin ses tonuyla ortaya çıkarken buharlaşıyor ve yerine savaşıma ihtiyacı geliyor.

Dişlerimi göstererek boştaki elimi geri çektim ve havada süzülerek yüzüne doğru fırlattım.

Aptalca, gerçekten. Kal elimi daha temas etmeden yakalıyor; çarşafı tutan elimi arkamdan çekip aramıza hapsediyor, sonra diğer elimi dudaklarına götürüyor.

"Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun," diye cevap veriyor, işaret ve orta parmaklarımı alıp diğerlerinden ayırıyor. İki parmağımı emiyor, göz temasını kesmeden dilini üzerlerinde gezdiriyor ve bu içimde yeni bir farkındalık dalgası yaratarak ayak parmaklarımın kendiliğinden kıvrılmasına neden oluyor.

Bir zamanlar annem buna *ihanet eden beden sendromu* derdi. Aklınız daha iyisini bilmesine rağmen cinselliğe karşı güçsüz olduğunuzda. Mateo'yla evlenmeden önce beni rahatlatmaya çalışmış, o *bana iyi geldiği* sürece bedenimin bundan zevk almayı öğreneceğini söylemişti.

Zihnin tamamen farklı bir savaş alanı olduğunu düşündü, ancak bu konudaki kendi başarısına atıfta bulunarak eninde sonunda fethedilebileceğine yemin etti.

Sorun şuydu ki, sevgilinizi *istemenin* nasıl bir his olduğunu zaten biliyordum ve Mateo'nun bunu kıyaslama şansı yoktu.

Şimdi bile, vücudumun tepkisini biyoloji olarak geçiştirmeye çalışsam da, onun gerekçesinin tamamen doğru olmadığını biliyorum. Bedenim bana ihanet etmiyor; sadece öyle olmasını diliyorum.

Bu kesinlikle her şeyi kolaylaştırırdı.

Parmaklarımı yumruğuna dolayarak elimi tekrar kalçalarımın tepesine getiriyor ve dikiş yerimin üzerinde gezdiriyor. Kalçalarım bu hareketle sarsılıyor ve o da burun deliklerini açarak sırtıyor.

"Yani?" diye alay ediyor, bir kaşını kaldırarak parmaklarımı klitorisimin etrafında nazikçe dönmeye zorluyor. Nefesim kesiliyor ve o da eğilerek göz hizamıza geliyor. "Benim hakkımda başka ne biliyorsun ufaklık?"

Başım bu pozisyonda ağırlaşıyor, boynumdaki kaslara acı saplanıyor; damarlarımda şarkı söyleyen zevk yoğunlaşıp bacaklarımı titretirken başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

"Otuz iki yaşındasın ve doğum günün Cadılar Bayramı. Hiç yazmasanız da şiir ve anı okumayı seviyorsunuz. Tıp diplomanı Tufts'tan almışsın ve ihtisasını Johns Hopkins'te yapmışsın." Bir ses çıkartıyor ama Wikipedia sayfasını okumamdan etkilendiğini mi yoksa sıkıldığını mı anlayamıyorum. Bunun dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum.

asla karşı koyamadım.

"Benimle alt kattaki ofisimde buluşmadan hemen önce bir adamı öldürdüğümü biliyor muydun?" Kal fısıldıyor, sıcak nefesi yüzümde geziniyor. Sözlerine odaklanamıyorum bile, parmaklarıma rehberlik etmesinin, kalçalarımın arasında sihir yaratmasının hissinde kayboluyorum.

"Bu yüzden kıyafetlerimde kan vardı. Fark ettiğinizi biliyorum; o kışkırtıcı gözlerinizdeki sıkıntının parıltısını gördünüz, sonra da boş zamanlarımda ne yaptığımdan çok boşalmayı önemseyişinize karar verdiğinizde endişenizin azalmasını izlediniz."

Arkamda bükülü olan kolunu serbest bırakarak omzumu avuçluyor ve beni şilte ile aynı hizaya gelecek şekilde itiyor. Hâlâ parmaklarımı kukla gibi oynatıyor ama hareketi saat yönünün tersine çevirince ağlamamak için dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadın, değil mi?" diye soruyor. "Çaldığım ruhları ya da çıplak ellerimde son bulan hayatları umursamadın."

Parmaklarının uyluğumdaki yara izinin üzerinde gezindiğini, sonra tekrar yukarı çıkıp girişimi çevrelediğini hissediyorum. Parmaklarından birinin ucu hafifçe içime giriyor ve göğsümden yumuşak bir nefes çıkmasına neden oluyor.

Midem çalkalanıyor, sözlerindeki gerçek tenime işledikçe içimde vahşi bir şey filizleniyor ve

serbest bırak.

Bitirdiği hayatlar umurumda değil. Bu her zaman benim sorunum oldu.

"Biri bizi izliyor," diyerek zihnimde kırmızı bayrakları harekete geçiriyor. Gözlerim açılıyor, onu arıyorum ama aynı saniye içinde üç parmağını içime sokuyor ve kelimeleri dilimden alıyor.

Onları iç duvarlarıma doğru kıvrılırken inliyorum, dikkatimi dağıtırken alay ediyor ve masaj yapıyor.

"İçimde baban olabileceğine dair bir his var. Sadece nedeninden tam olarak emin değilim."

Sözleri puslu beynime nüfuz ederken elim çekilmeye başlıyor ama kalçamın iç tarafına bir şaplak atıyor ve oradaki hassas etin acımasızca dövülmesinden dolayı sarsılıyorum.

"Sana durmanı söylemedim." Parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı, kalçalarımı yukarı kaldırmama neden olan sıkı itişler, sessizce daha fazlası için yalvarıyor. "Eğer izlemek istiyorsa, ona bir gösteri sunacağız."

Bu düşünce beni duraksatmalı ya da dehşet içinde geri çekilmeme neden olmalı, ama olmuyor. İçimde görünmez bir ateş tutuşuyor, vücuduma ateş gibi yayılıyor, kemiklerime yerleşiyor.

"Ailenin -özellikle de annenin- seni benden kurtarabileceklerini düşünmelerinden korkuyorum. Bu yüzden, eğer aklına o küçük tohumu ekmişlerse, izin ver onu tamamen kökünden söküp atayım, ilk ve son kez." O hızını artırdıkça orgazmım doruğa ulaşıyor ve ben onun hızına ayak uydurmak için öfkeyle ovuyorum, düello hissi görüşümün bulanıklaşmasına neden oluyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, benim küçük Persephone'um. Seni adama sırf gidebilesin diye geri getirmedim ve cezayı kesinlikle hafifletmiyorum. Küçük yeraltı dünyanın kraliçesi olarak lanet olası yanımda hizmet edeceksin ve ailenin yapabileceği tek şey *izlemek* olacak."

Cümlesini bitirdiğinde nefesim kesiliyor, ailemin Kal'ın beni becermesini izlediği görüntü nedense lezzetli bir şekilde yasak ve sarhoş edici. Sanırım nihai bir meydan okuma eylemi.

Sırtımı kamburlaştırırken, salıverilmem içimde paramparça oluyor, beni milyonlarca küçük parçaya ayırıyor. O kadar kalın ve dolu ki

Boğuluyorum, klitorisim artçı şoklarla şiddetli bir şekilde zonklarken yapışkan elim yanıma düşüyor.

"Geldiğinde *ilahi* , ufaklık."

Kal benden uzaklaşıyor, parmaklarını yara izime sürüyor, sonra uzanıp başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Yüzündeki ifade midemin düğümlenmesine neden oluyor, bana dokunuşundaki nezaket daha önce her seferinde olduğu gibi şimdi de çelişkili.

"Kapıda kim vardı?" Soruyorum, tutarlı bir düşünce nihayet beynime doğru yol alıyor, orgazm sonrası parıltıyı çökertmeden önce bizi neyin böldüğünün anısı. "Ve ne demek istiyorsun, babamın bizi izlediğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun için endişelenme." Doğrulan Kal, boğazını temizleyerek yataktan kayar. "Biraz dinlen, Elena."

Ve sonra odadan kaybolur.

BÖLÜM 13

"BURASI *da* NERESİ?"

Karıma bakıyorum, mide bulantısı yemek borumu gıdıklıyor - yaştan ya da yetiştirilme tarzından olsa gerek, bir batakhanenin hemen içinde duruyor olmamız ve onun bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması beni tedirgin ediyor.

Yaş onun için hiçbir zaman bir sorun olmadı - doğrusu, onunla sadece çocukken birkaç kez yüz yüze görüştüm ve onu Ricci'nin kızı olarak görmekten başka bir şekilde görmeme izin vermem on sekiz yaşına girdikten çok sonra oldu.

Yaşı denklemden çıkaran bir havası var. Şu an hariç.

Bir yanım kızın hayatını daha deneyimleme şansı mahvettiğim için kötü hissetmeli, ama diğer, daha karanlık yanım

Bir yanım benimkinin ailesi tarafından nasıl elimden alındığını hatırlıyor ve bu suçluluk duygusunu siliyor.

Ondan çok daha gençtim.

"Bir bar," diye cevap veriyorum, sol tarafımızdaki tezgahı işaret ederek. Jonas'ın adamlarından biri, Vincent, arkasındaki taburede oturmuş, plastik bir çatalla dişlerini karıştırıyor.

Yüzünü ona çeviriyor, sonra etrafına bakıyor. "Ben nasıl girdim? Henüz yirmi bir yaşında değilim."

"Benimle birlikte sin ve halkın geneli için geçerli olan kurallar yıllardır benim için geçerli değil."

Elimi sırtının alt kısmına koyarak, üzerindeki küçük kırmızı sundress'in yumuşak pamuk hissine hayran kalmamaya çalışıyorum. Yakası göğüslerinin altında düğümlenerek dekoltesinin arasına giriyor ve onu çözüp tam burada, şu anda onunla ziyafet çekmeyi her şeyden çok istiyorum.

Flaş belleğin verendamda ortaya çıkmasından bu yana geçen günlerde bir tür rutine girdik; ben suçluyu bulmak için fazla mesai yapıyorum ama nafi; o da benim kredi kartımla bir şeyler sipariş edip nasıl öğrenmeye çalışıyor.

İlk gün balık tutacaktı. Neon pembesi bir olta ve ona uygun bir takım kutusu sipariş etti ve sabahın dördünde yataktan kalkıp araştırmasını test etmeye hazırlandı.

Bir saat içinde içeriye geri döndü ve kimsenin ona balık tutmanın çok sıkıcı olduğunu söylemediğinden yakındı.

Başka bir gün yıldızlara baktı, ancak en iyi takımı yıldızlar görünmeden önce kendinden geçti.

Biliyorum çünkü o geldiğinden beri hiç uyumadım, her gece oturma odasındaki koltukta bir şişe viskiyle oturup ona yatakta eşlik etmek için cesaretimi toplamaya çalıştım.

Ama beni henüz çıplak görmemesinin bir nedeni var; tıpkı onun yanında kendimi bu kadar savunmasız bırakamamamın nedeni gibi. Vücudumun haritası, yıllar süren sıkı egzersizlerle zayıflamış ve şekillenmiş olsa da, birçok gölgelenmiş durumda.

Yaptığım kötülüklerin kanıtı derime kalıcı olarak işlendi.

Yine de tüm bunların onu neden henüz sıkmediğimle hiçbir ilgisi yok. Bu gerçeğin arkasında gerçekten somut bir neden yok, sadece

gerçeklik.

Onu becerdiğimde, bunu doğru yapmak istiyorum ve peşimizden gelen insanları ya da planımın daha uygulamadan nasıl çözüleceğini düşünmekle meşgul olduğum için ereksiyonumu kaybetme riskini almak istemiyorum.

Bu yüzden, Flaming Chariot'a vardık. Köhne ahşap zemini ve pencerelere çivilenmiş tahtalarıyla tüm güneş ışığını engelleyen küçük karımın dönüp kaçmamasına şaşırıyorum.

Burası kesinlikle kendi isteğiyle gittiği bir yer değil.

Yine de, elim ona dokunduğu anda, neredeyse hareketin içinde eriyor ve onu odanın diğer ucuna götürmeme izin veriyor. Yürürken omuzlarım geriliyor, kafalar dönüp gözler sanki onlara sergileniyormuş gibi onun kıvrımlarını tararken sinirim omurgamdan aşağı kanıyor.

Beni bu ışıktan tanımamalılar.

Arka taraftaki bir masaya yerleşiyoruz - iki hafta önce Knees Morelli'nin oturduğu masaya. Dikenli sarı saçlı ve burnunda piercing olan garson Gwen siparişimizi almak için yanımıza geliyor ve Elena peçete dağıtıcısından kağıt bir menü alıyor, tararken dudaklarını büzüyor.

"Ben çok fazla deniz ürünü yemem," diyor Elena, menüyü elinde evirip çevirerek. Gwen'e bir bakış atıyor. "Ne tavsiye edersiniz?"

Gwen, kalemını not defterinin ucuna vurarak, "Somut bir şey yok," dedi.

"Gwen," diye mırıldanıyorum, kolumu Elena'nın oturduğu kabinin arkasına dayayarak. "Müşteri hizmetleri terbiyesi, hatırladın mı?"

Gözlerini deviriyor ve ağırlığını diğer ayağına veriyor. "Onu kesin gıda zehirlenmesinden kurtarmaya çalışıyorum. Vincent bugün mutfağa bakıyor ve *Jonas* onun yemeklerini bile yemiyor." Elena'ya bakarak kahverengi gözlerini genişletiyor. "*Jonas her şeyi yer. Sadece Vincent dokunmuşsa yemez.*"

İç çekerek, kaşlarımın arasındaki noktayı bir parmak eklemimle ovuyorum ve bu işletmeye her adım attığımda hissettiğim ağrıyı gidermeye çalışıyorum. Aplan'a da kült gibi bir takipçisi olmasaydı, bu şekilde devam etmesine izin vermem mümkün değildi, ama annem bana her zaman tamir edilmeleri gerekmiyorsa bir şeyleri kırmamamı söylerdi.

Yani tüm boktan ihtişamıyla kalıyor.

"Vincent'in mutfakta olması gerekiyorsa neden barın arkasında?" Ben soruyorum.

Gwen omuz silkiyor. "Eleman eksikimiz var. Yeni kız hasta olduğunu söyledi, bu yüzden Blue içki hazırlamaya yardım ediyor."

Yeni kız mı aradı? Hay sikeyim. "Blue buradaysa kapıda kim var?"

"Um..." Gwen, müşterilerimize göz kulak olması için tuttuğum 1.80 boyunda, 30 kilo ağırlığındaki kas yığını arar gibi hızlıca odaya göz gezdiriyor. Tabii ki ön taraftan girdiğim için cevabı zaten biliyorum. "Kimse yok mu?"

Derin nefes alarak, içimde kaynayan bir kazan gibi öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Yanıyor, şiddetle tehdit ediyor; Gwen sanki yaklaşan bir patlamayı sezmiş gibi masadan bir adım geri çekiliyor.

"Kabuklu deniz ürünleri lazanyasını denemek istiyorum. İtalyan köklerine olabildiğince yakın durmak istiyorum, anlıyor musun?" Elena aniden menüyü masanın üzerinde kaydırarak söylüyor. "Ve bir diyet kola istiyorum."

Gwen bir kaşını kaldırarak Elena'yı inceliyor. Menüye dokunmuyor, sonra onay bekliyormuş gibi bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

Elena sertleşiyor, omuzları koluma değiyor. "Yemek sipariş etmek için Kallum'un iznine ihtiyacım yok."

Garson kızın gözleri, tam isminin kullanılmasından dolayı donuk bir eğlenceyle parlıyor. "Sadece Vinny'nin ne kadar kötü bir aşçı olduğunu bildiğinden emin değilim-" "Buna ben karar veririm." Elena çenesini yukarı çeviriyor ve uyluklarımız birbirine değene kadar kabinde bana doğru kayıyor. Sıcaklığı sanki bir

Kasıklarımda canlı bir tel, şampuanının tatlı kokusu sarhoş edici.

Göç farkında olup olmadığından bile emin değilim ve ona alan açmak için geri çekilmek üzereydim ki eli masadaki benimkinin üzerine indi, yüzük parmağındaki elmas bar ışığında parlıyordu. Hafifçe homurdanan Gwen başını sallıyor, menüyü kaydırıyor ve arkasını dönerken not defterine bir şeyler not ediyor.

Kız mutfak kapısında gözden kaybolur kaybolmaz Elena elini geri çekip kalçasının altına sokarak uzaklaşıyor. "O kıızı nereden tanıyorsun?"

"Ben onun patronuyum. Yani, vekaleten. Teknik olarak ortağım Jonas onun patronu ama o benim için çalışıyor ve barın yarısı da bana ait, yani..."

"Barınız mı var?" Koyu renk saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak etrafına bakınıyor. "*Bu* bar mı?"

Sırıtiyorum, soluma doğru kayıyorum, aramızdaki mesafeyi tekrar açıyorum, çünkü her ne sebeple olursa olsun, onun yokluğu beni eksik hissettiriyor.

"Baban için çalışmamın tek gelir kaynağım olduğunu düşünmedin, değil mi? Evimi nasıl aldığımı sanıyorsun? Jetimi? Yalnızlığımı?"

Kaşlarını çatıyor. "Sanırım babamın iyi para verdiğini sanıyordum."

Gülüyorum ama kısa ve içi boş. "Rafael yeterince ödeme yapmıyor."

Cebimden telefonumu çıkarıp mesaj uygulamamı açıyorum ve Jonas'a hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Violet'in bugün aradığını haber verdiğin için teşekkürler.

Saniyeler içinde cevap veriyor.

Jonas: Siktir git. Orada olmayacağından haberim yoktu. Bu hafta gelmedi.

Dehşet midemde düğümleniyor, bir huzursuzluk fırtınası kopuyor. Dilimi yanağıma bastırarak kız kardeşimle olan mesajlaşmamı açıyorum. Ona gönderdiğim son altı mesaj cevapsız kalmış.

Barmenlik yaparak onu adaya çekmenin zor bir iş olduğunu biliyordum ama onunla tekrar konuşmayı deneyecek kadar yakınlaşmak için aklıma gelen tek yol buydu.

Son girişimim iyi gitmemişti, bu nedenle tek taraflı mesajlar gönderdim. Birliğimizin *tüm* mali sorunlarını çözeceğini hatırlattığımda bile uzak durmaya devam etti.

DNA'mızı paylaşmamıza rağmen, uzun süredir kayıp olan kız kardeşimin kendisi için kötü olan şeylerden nasıl kaçınması gerektiğinin en azından biraz farkında olduğu açık.

Barın karşısından Gwen'e hançer gibi bakan küçük karımın aksine.

"Dikkatli ol küçüğüm," diye mırıldanıyorum, Elena'nın kulağının kabuğuna doğru konuşmak için eğilerek. "İnsanlar benden *hoşlandığın* izlenimine kapılabilirler."

Elena avuclarını masanın üzerine koyarak alay ediyor. "Ben senin ; senden hoşlanmam *gerekiyor*. Ama evli erkeklerle flört etmenin kaba bir davranış olduğunu düşünüyorum."

Yorumu bıçak yarası gibi, kemik ve kasların arasından süzülerek doğrudan kalbime saplanıyor. Elena için bir diyet kola ve benim için bir bira ile geri döndüğünde Gwen'e başımı sallayarak göğsümdeki yarayı ovuyorum. Yemeğin birazdan geleceğini söylüyor ve karımın ona attığı bakıştan etkilenmeden başka bir masaya doğru ilerliyor.

"Yemek için kalmıyoruz," diyorum ona ve telefonumdaki GPS takip cihazını açıp Violet'in yerini tespit ediyorum.

"Ama ben lazanya sipariş etmiştim."

"Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: lyken bana bir faydan yok Elena. O lanet yemeği yeme."

Ondan uzaklaşarak kendimi kabinde dışarı atıyorum, onu geride bırakıp bara yaklaşırken Vinny'nin dikkatini çekiyorum. Koyu sarı saçlarını ela gözlerinden ayırıp tezgâha yaslanıyor.

"N'aber patron?"

"Arka köşedeki kabindeki kızı görüyor musun?"

Başını sağa doğru eğiyor ve bana bakıyor. Bakışlarında takdir parlıyor ve coşkuyla başını sallıyor. "Kesinlikle yle. bir bombayı nereden buldun? Ne demek istediğimi anlıyorsan, onu LL Vincent'ta bir gezintiye çıkarmaya hayır demezdim. Kesinlikle biraz gevşemeye ihtiyaı var gibi görünüyor."

Tüm bu öğleden sonra yaşananlardan duyduğum rahatsızlık boğazımda düğümleniyor. Kolumu uzatarak Vinny'yi bowling gömleğinin yakasından tutuyorum ve parmaklarımı boynundaki altın zincirden geçiriyorum.

Sıkıca çekiyorum, böylece barın karşısında garip bir şekilde eğiliyor ve elimi pençeliyor.

"Nefes... alamıyorum," diye homurdanıyor, yüzü parlak bir kızıl renge bürünüyor. "Güzel. Bir dahaki sefere konuşmaya karar verdiğinde bu hissi hatırla.

Karım hakkında senin küçük fahişelerinden biriymiş gibi konuşuyorsun." Geri iterek onu serbest bırakıyorum, tehdidimin nihai olmamasından dolayı damarlarımda dolaşan hayal kırıklığını görmezden geliyorum. "Ama bir dahaki sefere yemek borunu kesip kanında boğulmanı izleyeceğim. mı?"

"*Tanrım*, Kal." Boğazını ovuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. Cevap vermiyorum, ellerimi takım elbisemin önünden aşağıya indiriyorum ve o da ayaklarının üzerinde doğrulup soda musluğuna yaslanıyor. "Anladım. Evlendiğini bile bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Telefonum titriyor, ekranda beliren ismi görünce göğsüm sıkışıyor. "Ona göz kulak ol, etrafta dolaşmadığından ve kimsenin ona uzun süre bakmadığından emin ol. Kendi iyiliği için fazla baştan çıkarıcı olduğunun farkındayım."

Vinny başını sallar. ", *kaptan*. "

Onun ukalalığını görmezden gelmeyi seçerek, çenemi dik tutarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Bardan çıkarken Elena'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, doğrudan sırtımda delikler açıyor ve bunun yerine içeri geri dönüp onunla oturmak istiyorum.

Ama yapacak işlerim var.

Güneş ışığı barın karanlık iç mekanıyla parlak bir kontrast oluşturuyor ve ben uyum sağlamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki kaldırımın kenarında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş kızı fark edemiyorum.

Beni gördüğünde alay ediyor, ağzını sert bir çizgiye bastırıyor. "I *biliyordum*."

BÖLÜM 14

Kal tek kelime etmeden beni içeride yalnız bırakarak binadan çıktığında ben hâlâ garson kıza . Güneş ışığı hızla zemini aydınlatırken göz kırpyorum, bir an için panelli duvarlarda asılı okyanus temalı sanat eserlerini ve barın üzerine monte edilmiş dev konuşan levreği görmeme izin veriyor.

Boston'da hiç bulunmadığım için kesin bir yargıda bulunamam, ancak bunun oradaki gece hayatından tamamen farklı bir atmosfer olduğuna dair hayatımı ortaya koymaya hazırım.

Belki de bu küçük, kitschy adanın cazibesinin bir parçasıdır. Belki de Kal'ın en iyi numarası beni ekiyor gibi görüldüğü için ekşiyorumdur.

Gwen elinde seramik bir kâseyle geri dönüyor ve onu masaya koyuyor. Çanakta yoğun bir buhar çıkıyor.

Kusmuk kokusu yüzüme çarpıyor. Burnumu kırıştırarak, içkimden bir yudum alarak onu uzaklaştırıyorum.

Elini kalçasına koyan Gwen lazanyaya doğru başını sallıyor. "Sipariş ettiğin şeyi yemeyecek misin?"

Ses tonu sinirlerimi kemiriyor, kararlılığımı yiyip bitiriyor. "Bilmiyorum. Orada durup izleyecek misin?"

"Muhtemelen olmaz. Bağırsaklarını kustuğunda tanıklık etmek istemiyorum."

Gözlerimi devirerek çantamdan telefonumu çıkardım ve okunmamış mesajlarımı kontrol ettim. Çok fazla mesaj yok, Ariana'dan gardırobu hakkında fikrimi soran birkaç mesaj, Stella'dan Ari'nin moda seçimleriyle arasında tampon olmamı özlediğini söyleyen bir mesaj ve annemden panik yapmamamı, çünkü benim için geleceğini söyleyen bir mesaj.

Görünüşe göre, bir haftadan uzun süredir Aplana'da olmama ve eve hiçbir tehlike sinyali göndermemiş olmama rağmen, ailem hala bu evlilikte bir tür isteksiz kurban olduğum söylemini sürdürüyor.

Beni başka bir adamla aynı kadere bağlamakta bir sakınca görmedikleri düşünülürse, ironik bir durum, ama sanırım Mateo'yla olan ilişkim Kal'la olan ilişkimin onlara fayda bir şekilde onlara fayda sağladı.

Yine de bana hiçbir zaman gerçek bir seçenek sunmadılar. Bu onların yoluydu, ya da Elders elleriyle kesin ölümle yüzleşmek.

Ölümü seçmeliydim.

Sonunda, ben öyle hissettim.

Kız kardeşlerime hızlıca bir cevap yazdıktan sonra annemin mesajını cevapsız bırakıyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum ve kabinden çıkıyorum.

Gwen sarı kaşlarını çatıyor. "Ödeme yapmadan ayrılmak mı? Çok şık."

Çantamı omzuma atıyor ve yan tarafıma doğru sıkıca tutuyorum, ödemek istesem bile bunu yapacak hiçbir şeyim olmadığını bilmesini istemiyorum. Süper düşünceli kocam beni kasabada terk etmekle kalmıyor, aynı zamanda parasız ve nerede olduğumu bilmeden bırakıyor.

"Görünüşe göre kocam buranın sahibi, yani... onun hesabına falan yaz."

Arkamı dönüp, ön kapıya yönelirken onun cevabını beklemiyorum. Elim itme çubuğunu sıyrırken aynı anda birinin

Parmaklarım dirseğıme dolandı ve beni geriye doğru çekti.

Kolum körü körüne sallanarak saldırganıma doğru savruluyor; elimin arkası yanağına çarpıyor, ona vurduğumda havada tatmin edici bir çıtırtı yankılanıyor.

"*Tanrım*," diyor adam, arkamdan tutup göğsüyle aynı hizaya gelecek şekilde çekiyor. Nefesi kulağıma ısıtıyor ve kaçmaya çalışırken şiddetle kıvraniyorum, bardaki diğer insanların neden bana yardım etmediğini merak ediyorum.

"*Kıpırdama*, sürtük," diye , beni biraz sarsıyor.

"Bırak beni, ben de *bırakayım*," diye tükürüyorum, saç telleri yüzüme yapışıyor. Saç çizgimde boncuk boncuk terler beliriyor, daha önce de böyle bir durumla karşılaşmış olmama rağmen korku kalbimin derinliklerine doğru ilerliyor.

Mateo ile her zaman nasıl biteceğini biliyordum, çürükler ve kırılmış dişler. On yedi yaşına geldiğinde Mateo iki ağız ameliyatı geçirmiş ve en az dört kaplama .

Ama bu bir yabancı, yabancı bir yerde ve ben onun potansiyel zayıflıklarından hiçbirini bilmiyorum. İçinde bulunduğum pozisyonda, kollarım iki yanımda, o üstümdeyken iki büklüm, normal savunma mekanizmalarım en iyi ihtimalle çarpıtılmış durumda.

Yine de bir kolumu kurtarmayı başarıyorum, o elimi yumruk yapıp omzumun üzerinden savuruyorum; kemiğe değdiğini duyuyorum, kuvvetin altında kırıldığını hissediyorum ve saldırganım beni bırakıyor, burnunu tutuyor ve bir dizi küfür tıslıyor.

"*Siktir!* Bu orospu az önce burnumu kırdı!" diye inliyor, avuçlarını yüzünün üzerinde birleştiriyor. Çene hizasındaki koyu sarı saçları gözlerinin üzerine düşerken, eğilip nefes almaya çalışıyor.

Gwen barın arkasından, "Dr. Anderson ona kaltak dediğini öğrenirse, eminim bundan daha fazlasını kıracaktır," diyor ve bir bardak doldurmak için musluğun başında duruyor.

Etrafta dolaşan diğer birkaç müşteri ya itiş kakışı bir şekilde gözden kaçırmayı başarmış ya da kargaşayı görmezden gelme konusunda eğitilmiş, çünkü ben saldırganımdan uzaklaşırken kimse gözünü bile kırpmıyor. Kendimi toparlamak için bir saniye bekledikten sonra, onu içeri ilk girdiğimizde barın arkasındaki adam olarak tanıdım, boynundaki altın zincir ona *gangster* titreşimleri veriyordu.

Ancak bot ayakkabıları öyle değil.

"Benden ona göz kulak olmamı isteyen oydu," diye homurdanıyor adam, gözlerini bana dikerek. "Bana tuzak kurduğunu bilmeliydim. Eminim Violet'in aramasının benim suçum olduğunu düşünüyordur."

Gwen gözlerini devirir. "Mağduru oynamayı ne kadar sevsen de, Vinny, Violet'in gelmemesiyle senin bir ilgin olduğunu düşündüğünden şüpheliyim. Sezonluk kiralamalarda işler böyle yürür. Bunu biliyor; adanın yarısına sahip olup da işlerin nasıl yürüdüğünden bihaber olamazsın."

Kal adanın yarısına mı sahip?

Bu adamı aslında hiç tanımadığımın farkına varmamla birlikte kemiklerime bir ağırlık çöküyor.

Çocukluğumdan beri uzaktan izlediğim ve hayranlık duyduğum, tam tersinin vücut bulmuş hali olmasına rağmen içimde şiir, doğa ve *yaşam* sevgisi uyandıran adam, beni buraya gelmeye zorlayan adamdan tamamen farklı görünüyor.

Bu ikisini nasıl bağdaştıracığımı tam olarak bilemiyorum.

Sonunda doğrulan Vinny ellerini indiriyor ve dudaklarını dairesel hareketlerle geriyor. Tam tekrar gitmek için döndüğümde benimle göz göze geliyor, boğazının arkasından boğuk bir ses çıkıyor.

"Cidden... *kadın*. Buradan ayrılamazsın. Söz verdiğim gibi sana göz kulak olmazsam Kal derimi yüzer."

Kaşlarımı kaldırıp çenemi sallayarak burnunun üstündeki çürüğe bakıyorum. "Bana bir daha dokunmaya kalkarsan derini yüzerim. Kallum benim patronum değil, bir bebek bakıcısına da ihtiyacım yok."

"İhtiyacınız olan şey nakit," diye mırıldanıyor Gwen, büyük, mor bir güneş şapkası olan bir müşteriyle ilgilenmek için bardan aşağı kayarken.

Vinny iç çekerek bana doğru bir adım attı. "Lütfen bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

Eli kargo şortunun cebine kayıyor ve Kal'la geçirdiğim bir geceyi takip eden haftalarda sürekli gördüğüm kâbuslara bir anlığına geri dönüyorum - her zaman çok uysal başlıyorlardı, güzel bir çayırda okuyor ya da yazıyordum, toprakla en ilkel şekilde bağlantı kuruyordum.

Mateo'nun varlığı her zaman onları mahvediyor gibi görünüyordu ve ben bayılana kadar kimyasal bağıcıklı bir bezle bana saldırılmasıyla sona eriyordu.

Görüntü beynime o kadar hızlı çarpıyor ki, hızlı bir beyaz ışık patlaması görüyorum. Sonra değişiyor, hayal gücümünden daha somut, gerçek bir şeye dönüşüyor.

Bir *anı*, sadece bir rüya değil.

Kal evimin balkonunda bana yaklaşıyor, ceketinin cebinden bir şırınga çıkarıyor. Ben hemen teslim oldum, çünkü onunla savaşmak istemiyordum.

Ne olursa olsun beni bulacaksa ne anlamı vardı ?

Hatırlayabildiğim kadarıyla ikinci kez bana bir seçenek sunulmuştu. Bektan bir seçim, ama yine de bir seçim: Kal'la evlenmek ya da onun sevdiklerini katletmesini izlemek. Ve sonrasında, muhtemelen beni.

biliyordum.

Daha da kötüsü, *yapacağını* biliyordum.

Onun gibi adamlarla ilişki kurduğunuzda sorun budur; güç sızdıran, onu nasıl kullanacağını bilen ve onu elinde tutmak için ne yapacağını bilen türden. Yüzünüze tüküren, sonra da mendille silmeyi teklif eden, böylece sonunda ona borçlu kalacağınız türden.

Kaybedecek çok az şeyi olanlardan.

Adaya geldiğimden beri o kâbuslardan birini görmedim. Belki de kabus ortaya çıktığı içindir.

Nedeni ne olursa olsun, Vinny'nin benzer şekilli bir nesneyi çıkarıp başparmağıyla açtığını gördüğümde, tüm bunlar başladığından beri ilk kez içgüdülerim aşırı hızlanıyor.

"Uh..." Gwen barda bize doğru ilerleyerek Vinny'nin elindeki iğneye bakıyor. "Ona *ilaç vermeni* o mu söyledi?"

Vinny alay ediyor. "Ona göz kulak olmamı söyledi. Eğer o burada değilse bunu , değil mi?"

"Bu kesinlikle senin için iyi bitmeyecek," diye mırıldanıyor başını sallayarak.

Ama onu durdurmuyor.

Avına odaklanan bir avcı gibi saldırıyor, elleri boynuma uzanıyor ve ben de harekete doğru eğiliyorum.

Tıknaz biri ama bileklerini kavradığım anda sadece kaslarla ilgilendiği anlaşılıyor; tutuşunu kolayca kaybediyor, şırınga yumruğundan düşüp yere çarpıyor. Onu almak için eğildi ve dirseğini yüzüme doğru itti. Gözüme denk geliyor ve ben

Ani darbeden dolayı tökezleyerek geri çekildim, alnımda bir acı hissettim.

Derimin yüzeyinin altında pıhtılaşan kanı, çürüğü şimdiden hissedebiliyorum.

Acıya odaklanıp onu beni harekete geçirmek için kullanırken, tatmin içimde kalın bir sis gibi yuvarlanıyor, ruhumun derinliklerine yerleşiyor.

Bacağımı kaldırıp yukarı doğru tekme atarak kasığına nişan alıyorum.

Kaval kemiğim temas ettiğinde Vinny ani bademcik sorunları olan bir adam gibi uzun ve gırtlaktan inliyor. İğneyi tekrar kaybederek iki büklüm oluyor ve iyi bir önlem için bir kez daha tekmeliyorum, sonra dört ayak üzerinde kıvranırken etrafından dolaşıyorum, tırnaklarımla kulaklarını kavıyorum ve dizimi alnına sokuyorum.

Kollarını teslimiyetle havaya kaldırıp başını eğiyor, bir eli yere düşüyor. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle onu izleyen Gwen'e bakıyorum, sanki bu tür şeyler her zaman oluyormuş gibi.

Diğer müşterilerin ilgisizliği göz önüne alındığında, belki de öyledir.

Çantamın askısını omzumda daha yukarı iterek ayağımı kaldırıyorum ve Vinny'nin parmaklarının üzerine bırakıyorum, ağırlığımın altında kemiklerinin çıtırdamasından zevk alıyorum. Bağırsakları deşilmiş bir domuz gibi ciyaklıyor, diğer eli sanki acıyormuş gibi geriliyor ve seğiriyor.

Gözlerimi tekrar çıkışa dikerek arkamı dönmeye başlıyorum ki baldırımın arkasında keskin bir karıncalanma hissediyorum. Aşağı baktığımda Vinny'nin elinin az önceki iğneye sarılmış olduğunu görüyorum; iğneyi derime girdiği yerden hızla çekip çıkarıyor.

Panik göğsümü dolduruyor ve ağzı hafifçe ayrılmış, geniş gözlerle bakan Gwen'e bakıyorum.

"Vinny..." diyor, sesine bir endişe karışıyor.

Sırt üstü dönüyor, iğneyi barın arkasına fırlatıyor ve kasıklarını tutuyor. "Her neyse. Bunu hak etmişti."

Saniyeler geçtikçe göğsüm sıkışıyor, Vinny'nin yerde cenin gibi yatışını izlerken ayaklarım olduğum yerde donup kalıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, o kadar hızlı ve gürültülü atıyor ki kulaklarımla duyabildiğim tek şey bu ve korku boğazımı pençeleyerek nefes almamı zorlaştırıyor.

Ne yapacağımı ya da az önce bana enjekte ettiği şeyin etkisini göstermesinin ne kadar süreceğini bilmeden arkamı dönüyorum.

Ayaklarım beni kapıya doğru götürmek için ilerlemeye başladığında bile Gwen peşimden gelmiyor. Titreyen ellerimle kapıyı iterek açıyorum, güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum ve serin deniz havasını görmezden geliyorum, gözlerimin şiddetli atmosferik değişikliğe alışması için bir an bekliyorum.

Kalbim boğazımda, ara sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyorum ve bir şekilde yanlış kapıdan çıktığımı fark ediyorum. Nasıl geri döndüğümden emin olamadan, içeri girmek için kolu tutuyorum ve arkamdan kilitlendiğini görüyorum.

Yutkunarak ara sokakta ilerliyorum, ana caddede durana kadar attığım her adımda gözlerim zonkluyor.

Kal'ı hiçbir yerde göremiyorum ve aslında terk edilmiş olduğum fikri yeniden ortaya çıkıyor, mideme kramplar giriyor. Kafa karışıklığı ruhumda katılaşıyor, reddetme sinsice içeri giriyor ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

Size kredi kartını ve birkaç orgazmı vermesi, daha fazlasıyla ilgilendiği anlamına gelmez.

Ayrıca, daha fazlasını istememeliydim bile. Zoraki birlikteliğimizden bu yana neredeyse hiç zaman geçmedi, peki tam olarak ne olacağını düşünüyordum? Hayatım boyunca ona duyduğum saplantıya karşılık vereceğini ve bizi ayrı tutmaya kararlı dış engellere rağmen bir şekilde bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulacağımızı mı?

Hayır, Elena. Bu bir Disney filmi ya da romantik bir şiir değil.

Aptal, aptal kız.

Çekiciliğimin mantığa meydan okumasına izin vererek, kaçmaya bile çalışmadan beni o evin içinde kilitli tutuyordu.

Tekrar sokağın aşağısına ve yukarısına bir göz attıktan sonra dudaklarımı büzerek düşünüyorum.

Bir ciğer dolusu hava çekerek içimde dalgalanan huzursuzluğu görmezden geliyorum ve bir elimle elbisemin eteklerini düzelterek omurgamı dikleştiriyorum.

Ve sonra, koşuyorum.

BÖLÜM 15

Kız kardeşim kin kusmak için ağzını açtığı anda, neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir nostalji dalgasına kapılıyorum.

Bir anlığına da olsa yeniden çocuk oluyorum, Kuzey Carolina'da küçük bir evin çökmüş beton verandasında duruyorum, yağmur kıyafetlerimi tenime yapıştırıyor. Beklerken burnumun ucundan su damlacıkları yuvarlanıyor, belki bu sefer bana hayat veren adamın kapıyı açacağını umuyorum.

Yumruğum trençkotumun cebindeki kâğıt parçasının etrafında kıvrılıyor, annemin vedası, bu noktada birçok kez okuduğum bir şey, kelimeleri ezbere biliyorum.

Auden'ın *Cenaze Blues*'u kanserli eller tarafından karalanmış, hiç bir adamın adresinin üzerinde tek bir boşluk. Bir adam ki,

On üç yıl önce, bir gece kulübünde esmer bir gizemle tanışmış, onu evine götürmüş ve ondan sonra bir daha onunla iletişime geçmemiş.

Evli olduğunu ancak birlikte yaptıkları kaçamağın kanıtlarıyla onu aradığında öğrendi.

Karısı ilk oğullarını yeni doğurmuştu.

Beni istemedi. Anneme sorunu halletmesini ve bir daha gelmemesini söyledi.

O .

Bana iyi bak, .

Ve hayatımın ilk on yılını reddedilen biri olduğumu bilmeden geçirdim. Annem neredeyse bir azize olduğu ve kendi hataları yüzünden başkalarını cezalandırmak istemediği için verilen kötü bir kararın ürünüydüm.

Yine de evren onu ödüllendirmedi.

İşte bu yüzden kendimi sperm donörümün kapısında buldum ve on üç yılın evliliğinin dışında bir çocuk sahibi olmanın darbesini hafifletmiş olması için dua ettim. Belki de başka bir oğlu olduğu için mutlu olacaktı, piç olmayan bir çocuk için yerleşik bir arkadaş gibi.

düğüm düğüm, kapının önünde bu hafta dört kez daha beklediğim gibi bekliyorum, parmak eklemlerim çalınmaktan kızarmış. Sağanak yağmur sesi kafamdan silemiyor; zihnimde, elimi bıraktıktan sonra bile kapı çalma sesi hiç kesilmiyor.

Dürüst olmak gerekirse, ne beklediğimi bilmiyorum. Annem bir günden daha az bir süredir yerin altında ve ben şimdiden onun yerine geçecek bir figüran bulmaya çalışıyorum.

Belki de büyükbabamın her zaman söylediği kadar kötü ve bencilimdir.

Küçük beyaz evin önündeki büyük cumbada bir ışık yanıyor ve bir saniye sonra kapı gıcırdayarak açılıyor. Umut, sağımdaki ayçiçekleri gibi göğsümde çiçek açıyor, parlak ve geniş, alabileceğim her türlü potansiyel besini emmeye hazır.

Onun yerine, sırtından aşağı dökülen akik rengi saçlarıyla küçük bir kız beliriyor ve eliyle kapıyı tutuyor. Fırtına kapısından bana göz kırpmıyor, iri geyik gözleri benimkilerin asla sahip olamayacağı bir masumiyeti yansıtıyor.

Solgun, ay şeklindeki yüzü yukarı dönüyor, bin metrelik bir bakışla beni içine alıyor, sessizce işliyor.

Şimdi, aynı küçük kız bir yetişkin olarak tekrar bana bakarken, şimdiki zamana döndüğümde gelen acıya engel olamıyorum. O zamanlar onu gördüğümde kaçmışım ve içimdeki her şey o sahneyi tekrarlamak, varlığım onu mahvetmeden önce kız kardeşimden olabildiğince uzaklaşmak istiyor.

Bacaklarımdan biri kaçmaya çalışır gibi kayıyor ama Violet bunu fark edip önüme fırlıyor ve yolumu kapatıyor. "Oh, hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu *bildiğim* bir işle beni bu boktan küçük adaya çektin, en azından kendini açıklayabilirsin."

Boğazımı temizliyorum, onun tamamen siyah kıyafetine bakıyorum, benimkine o kadar gülünç derecede benziyor ki neredeyse güleceğim. Doğaya karşı yetiştirilme sanırım.

Göğsümün içinde çırpınan sinirlere karşı kendimi çelikleştirerek ellerimi ceplerime sokuyorum ve omuz silkiyorum. "Burada olma sebebini zaten biliyorsun diyebilirim, Violet. Gönderdiğim çeklerin hiçbirini bozdurmuyorsun ve banka hesabına havale yapmamı engelledin. Bu da bir sonraki mantıklı adımdı."

Kaşlarını çattı. "Aslında bir sonraki *mantıklı* adım, senden yüzlerce kez istediğim gibi beni rahat bırakman olurdu."

"Sana vermeye çalıştığım parayı al, ben de seni rahat bırakayım."

"Paranı *istemiyorum!*" diye çıkışıyor, sokağın aşağısındaki Dunkin' Donuts'a giderken yanlarından geçen birkaç kişinin başını çevirerek. "Dürüst olmak gerekirse, Kal, bu güzel bir jest ama... bunu hak etmiyorsun."

Çenemi sıkarak sertçe nefes veriyorum. "Borç içinde boğuluyorsun, Violet. Sana yardım etmeme izin ver."

"Tanrım, *anlamıyorsun*, değil mi?" Başını sallayarak topuklarının üzerinde dönüyor ve sanki kulak misafiri arıyormuş gibi kaldırımını tarıyor. Sanki Aplana'daki herkes başkalarının başına gelenlerle ilgileniyormuş gibi... İşte bu yüzden ada yıl boyunca turistlerden oluşuyor. İnsanlar buraya kaçmak için geliyor.

Ya da benim durumumda, saklanmak için.

Kesinlikle dedikodu için gelmiyorlar ve yerel halk, *neden* yapmamaları gerektiğini tam olarak bilmeseler bile, işime burunlarını sokmamaları gerektiğini çok iyi biliyor.

Dunkin'e başımı sallayarak, "Benimle bir fincan kahve iç ve açıkla," teklif ediyorum. Şehrin bu kısmı için garip bir franchise, sokakları dolduran anne ve pop dükkanlarının sayısı göz önüne alındığında, ancak şaşırtıcı derecede iyi iş yapıyor.

"Seninle kahve içmek istemiyorum. Burada, bu adada *olmak* bile istemiyorum. Ama en iyi arkadaşım bana bir şeylerin ters gittiğini söylemesine rağmen geldim. Burası nüfusu yüzden az olan bir ada, ne olabilir ki diye düşündüm." Gözlerini kısarak sertçe homurdanıyor. "Tam da seni unutmaya başlamışken."

Sözleri doğrudan kalbime yönelik bir diken; kasın içine batıyor, alevleniyor, böylece sıkıca yapışıyor ve tutuşunu bırakmayı reddediyor. Neden oldukları ağrıya sürünüyorum, bir adım geri çekiliyorum, içeri girip onu kendi haline bıraksam mı diye .

"Bu senin sorunun, Kal. Sorun olduğunu düşündüğün şeyleri düzelterek bir ilişkiyi zorlamak istiyorsun. Senden yardım istemedim ve babamın da istemediğine adım gibi eminim."

Sessiz bir protestoyla yanağımın içini ısıırıyorum. *Babası.*

Bizimkini değil.

Cevap vermiyorum, sözlerinin ağırlığının onları aramıza çekmesine izin veriyorum, onları bir zamanlar durduğum boşluğa sabitliyorum.

Sonunda nefes veriyor, benim geriye doğru hareketimi taklit ederek bir eliyle gözlerini güneşten koruyor. "Sen... sen gerçekten o kızı kaçırdın mı?"

"Beni takip mi ediyorsun, kardeşim?"

Burnunu kıvırıyor. "Memlekette bunu duymadan hiçbir yere gidemezsin. O bir mafya prensesi, Kal. Ne düşünüyorsun ki?"

Ses tonundan sızan küçümsemeye bir yanım neredeyse yine gülecek.

Sanki mafyadan korkuyorum.

"Onun kim olduğunu biliyorum ve ben kimseyi *kaçırmadım*. Elena benimle kendi isteğiyle evlendi. Beni nasıl takip ettiğine dair iğrenç detayları istiyorsanız, o zaman ben onu, lanet olası çeklerimden birini bozdurur bozdurmaz size vereceğim."

"Başka biriyle evlenmesi gerekmiyor muydu? Bir haber muhabiri ya da gazeteciyle?" Violet başını eğip beni inceliyor. "Cesedini bulduklarını biliyorsun, değil mi?"

Kızgınlık dilimin arkasında sıcak sıcak yanıyor. "Bunun beni neden ilgilendirdiğinden emin değilim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ayağındaki Birkenstock'lara bakıyor. "Muhtemelen öyle değil ve sorunumuzun bir parçası da bu."

Ellerimi ceplerimden çıkarıp uzanıyorum ve gömleğimin yakasını çekiştirerek başımı sallıyorum. "Aslında bizim bir sorunumuz yok. Aslında, isteğiniz üzerine, bir ilişkimiz bile yok." Sokağın aşağısında ters yöne doğru ilerlemeye başlıyorum, yüz hatlarını renklendiren şaşkınlığı görmek için bir kez duraklıyorum.

"Hep fakirdim, biliyorsunuz. Hayatımın büyük bölümünde kimliğim buydu. Berbat bir şey ve kimsenin başına gelmesini istemem. Bugün bile beni kendisinden biri olarak kabul etmeyen adama bile." Violet gözlerini kırıştırıyor, bana yıllar önce kapının eşiğinde bana bir yabancıymışım gibi bakan küçük kızı hatırlatıyor.

Sanırım öyleyim. Şimdi bile.

"Jonas'a artık burada çalışmak istemediğini söyleyeceğim," Flaming Chariot'un ön kapısına doğru ilerledim. "Gün batımına kadar adamdan ayrılmayı unutma."

Ve bununla birlikte, içeri geri dönüyorum.

BÖLÜM 16

Kal'ın evi dışında adayı keşfetmek için hiç zamanım olmadığından ve bu nedenle yerleşim planı hakkında hiçbir şey bilmediğimden ÇOK UZAĞA GİDEMEDİM.

Bardan bir blok uzaklaşana kadar koşuyorum, ayaklarım betona her çarptığında elbisemin eteğini tekmeleyen rüzgârın aşırı farkında olarak. *En azından bugün iç çamaşırı giymiştim.*

Bağlantılı bir sokağın sonunda bir otobüs durağı var ve oraya ulaşır ulaşmaz içeri giriyorum, içeride insan olmaması konusunda hemen paranoyaklaşmamaya çalışıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu adada zaten çok çeşitli insanlar yok gibi görünüyor. Eminim çoğunluğu yürüyerek ya da arabayla seyahat ediyordur.

En azından bilet gişesine yaklaşıp içeride herhangi bir yaşam belirtisi ararken kendime böyle söylüyorum. Ofisin ışıkları kapalı, bilgisayar ekranları siyah. Haftalardır buraya kimse gelmemiş gibi görünüyor.

Kendi kendime inleyerek başımı tezgâha yasladım ve zihinsel olarak Vinny'bana enjekte ettiği uyuşturucunun izleri için vücudumu değerlendirdim.

Birkaç dakika geçti ve kendimi farklı hissetmiyorum, sadece semptomların ortaya çıkmasını beklerken her zamankinden daha gerginim. Nefes vererek pencerenin önündeki plastik banklardan birine doğru yürüyorum ve telefonumu çıkararak yere uzanıyorum.

Kız kardeşimin adı ekranda yanıp sönüyor, görüntülü arama talep ediyor ve ben reddediyorum, yorgunluk beynimi bulandırıyor. Telefon tekrar titriyor, ezbere bildiğim kaydedilmemiş bir numara çıkıyor, organım göğsümün içinde kapalı bir yumruk gibi sıkılıyor ve kendini daha fazla incinmekten koruyor.

Bu çağrıyı da reddediyorum, bankın üzerine yığılıyorum ve başımı arkasına yaslıyorum.

Parmaklarımı çıplak dizime vurarak bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Kal'ın Aplana'yı bilip benim bilmediğimi ve muhtemelen telefonumu takip ettiğini düşünürsek, muhtemelen fazla zamanımız yok. Bardan sadece birkaç dakika uzaktayım ve beni arayacağı ilk yerin terk edilmiş gibi görünen bir otobüs durağı olacağını biliyorum.

Çünkü o zeki. Özünde bir yırtıcı, her zaman tetikte ve bilinçli, tıpkı saldırıdan önce otların arasında alçakta yatan bir aslan gibi.

Bir banyoya ya da dolaba saklanabilirim. Belki kilitli bir kapı bulmaya çalışabilir ya da çıkışa yakın saksı bitkilerinden birinin toprağıyla kokumu maskeleyebilirim.

Ama kalbimin derinliklerinde, bunun olduğunu biliyorum. Kal beni sebepsiz yere karısı olarak kabul etmedi, bu yüzden benden daha azı için vazgeçme ihtimali yok.

Kurşun gibi hissettiren bir elle telefonumu çeviriyorum, acaba annem beni bu hayattan kurtarmaya çalışmakta haklı mıydı?

En azından Mateo'yla, içimdeki duyguların esiri olmazdım; onlar ileri geri gidip gelen uçucu dalgalardır, karasevdam ve aşkım arasında karar vermeye çalışırken beni bir gemi gibi savururlar.

korkum. Son zamanlarda birincisi galip geliyor, sekse aç beynim herhangi bir parçam kocamla temas ettiğinde kısa devre yapıyor.

Yine de ikincisi mantıklı olan seçenek. Ondan korkmalıyım. Etrafta olduğu her an muhtaç bir su birikintisine dönmek yerine, tüm zamanımı ondan nasıl mümkün olduğunca uzaklaşabileceğimi düşünerek geçirmeliyim.

Belki de bu kadar açık bir şekilde ahlaksız olmasaydım, beni o bara götürmeyecekti ve saldırıya uğramayacaktım.

Belki de seni yalnız , böyle olmayacaktın.

Telefonum tekrar çalıyor, aynı numara karşıma çıkıyor; tüm sağduyuma rağmen cevap veriyorum, vücudumun geri kalanı su alıyormuş gibi hissetmeye başlarken serçe parmağımla hoparlör düğmesine .

"Neredesin lan sen?" Kal'ın sesi soğuk, sert bir çelik gibi, bir şimşek gibi üzerime fırlatıldı.

Dudaklarımda tembel bir gülümseme beliriyor. "Bilmek istemez misiniz?" "Cevabını istemediğim soruları sormak gibi bir alışkanlığım yok.

için," diyor karanlık bir şekilde. "Bundan daha iyisini biliyorsun, Elena."

Pencereye bir surat yaptım. "Babam gibi konuşuyorsun."

Aramızdaki çizgide uzun, hamile bir duraklama uzanıyor, yanaklarım ısınıyor.

"Öyle mi?" Kal klipleri. "O zaman buraya gel de seni adam gibi terbiye edeyim. Seni dizime yatırıp benden kaçtığın için ne hissettiğimi göstereyim."

Gerginlik içimde çözülmüş bir iplik gibi genişliyor, kalçalarımın arasında bir örümcek ağı gibi dolanıyor. Dudağımı ısırarak, göğsümde kabaran öfkeye tutunmaya çalışıyorum, hatta sıcaklık amımdan dışarı doğru yayılırken, vücudum onun için eğildiğim görüntüsüyle eriyor.

"Senden kaçmadım," diye yalan söylüyorum, boğazımın arkasını tehdit eden duyguyu yutkunarak bastırıyorum. "Ben gittiğimde buralarda değildin. Bu arada, beni *yine* ektiğin için teşekkürler. Ve bana bakması için bir canavarı işe aldığın için de teşekkürler."

İç geçiriyor ve ben onun soğukkanlılığını korumaya çalışarak burnunun kenarını sıktığını hayal edebiliyorum. "Vincent'in bir sorun olacağını fark etmemiştim. Onunla ben ilgilenirim."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve dizlerimi göğsüme çekerek onlarla savaşıırken burnumu çekiyorum. Yanağımı dizime koyarak telefona dokunup saati kontrol ediyorum. "Buradan nefret ediyorum."

"Bana nerede olduğunu söyle, gelip seni alayım."

"Hayır," diyorum, beni göremediğini bildiğim halde başımı sallayarak. Göz kapaklarım önümdeki pleksiglas camı kapatarak sarkıyor ve onları dinlendirmeyi daha kolay buluyorum. "*Burası. Aplanada. Yalnızım.*"

Birkaç atım boyunca hiçbir şey söylemiyor - o kadar uzun ki, bir dahaki sefere söylediğinde rüya gördüğümünden eminim. "Evet," diye onaylıyor, sesindeki buz o tek heceyle buharlaşıyor ve tam olarak neyi kabul ettiğini merak etmeme neden oluyor.

Belki Hades de yalnızdı ve Persephone'yi kendi diyarına getirdi çünkü onun kendisiyle birlikte ışığı da getireceğini biliyordu.

Uzaklarda bir yerde bir kapı çarparak kapanıyor, ses kırılganlıkta yankılanıyor. Sesler bir fırtına bulutu gibi bana doğru sürükleniyor, yaklaştıkça sert ve öfkeli.

Kal nefesinin altında küfrediyor. "Elena. ?"

Yorgunluk üzerime çöküyor, yavaş ve istikrarlı bir şekilde beynimi sarıyor ve odaklanmamı zorlaştırıyor. Sesler gittikçe yaklaşıyor, öfkeleniyor ve eğer onlara daha fazla dikkat edebilseydim, muhtemelen korkardım. Ama zihnim denizde kaybolmuş bir sal gibi, beni alıp götüren dalgaların arasında yavaşça yüzüyor.

"Nereye gittin?" Onun yerine ben sordum. En azından sorduğumu *sanıyorum*, ama bir anda ağzımı hissetmekte zorlanıyorum.

"Biriyle buluşmam gerekiyordu."

"Bir kız mı?" Kıskançlığın ısırığını gizleyemiyorum; bir yılanın kuyruğu gibi kayıyor, hızla kırbaçlanıyor.

"Evet. Ama şekilde değil." Bir duraklama, sonra bir iç çekiş. "Kız kardeşim." "Kız kardeşin mi var?"

"Evet. Sayılır. Bu... karmaşık." Kal boğazını temizliyor ve ben onun şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Vinny'nin yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde durmuş, kafatasının arkasına bir silah dayamış, cezasını vermeden önce güvende olup olmadığını öğrenmek için bekliyor olabilir mi? "Ama bunu boş ver ufaklık. Bana nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kelimelerim daha yavaş

ıkıyor. Arkamdaki ses yükseliyor, ayak sesleri beton zemine çarpıyor,

ama hala gözlerimi açmıyorum. "Bir otobüs terminali."

"*Otobüs* durağı mı?" Bir uzun duraklama daha ve sonra Kal yine küfür ediyor, hatta bir şeyler karışıyor. "Oradan hemen çıkmanı istiyorum."

"Yapamam," diyorum, daha önce damarlarımda dolaşan o sıcaklık içimi jöle gibi hissettiriyor. "Çok uykum var."

"*Elena*." Sıkılmış dişlerinin arasından konuştuğunu söyleyebilirim. "Vincent'in sana verdiği ilaç çok güçlü bir sokak uyuşturucusunun seyreltilmiş bir versiyonuydu ve muhtemelen şu anda etkisini gösteriyor. Onunla savaşmanı ve oradan çıkıp insanların seni görebileceği bir yere gitmeni istiyorum."

Kahkahalar etrafımda uçuşuyor, gölgeler bankın üzerine düşüyor; onları göz kapaklarımdan arkasından görüyorum ama açıp neler olduğunu kadar yorgunum. Belki de personel yemek molasından dönmüştür.

"Vay, vay," diyor bir ses, tam olarak çıkaramadığım bir aksanla, "burada neyimiz var çocuklar?"

Ve sonra her şey kararır.

BÖLÜM 17

Ben sık sık soğukkanlılığını kaybeden bir adam değilim.

Her iki işim söz konusu olduğunda da kaygı, hiçbir zaman karşılayamadığım bir lüks.

Ama beni Elena'ya bağlayan hat çatırdayıp sustuğunda, endişe varlığımın özüne iniyor, kök salıyor. Jonas'ın ofisindeki duvara gözlerimi kırpiştirıyorum, çevir sesinin kulak tırmalayan sesiyle karşılaşmadan önce aramanın yeniden canlanıp canlanmayacağını görmek için gereğinden uzun süre bekliyorum.

Tam bir dakika boyunca meliyor, gözümün altındaki kasta bir spazm yaratarak görüşümü hafifçe karartıyor. Derimin altında bir kaşıntı alevleniyor, ses sustuktan uzun süre sonra bile yankılanıyor ve telefonumu yavaşça Jonas'ın metal masasının üzerine bırakıp arkamı dönüyorum.

Vincent plastik bir sandalyeye bantlanmış halde oturuyor, Jonas'ın kirli spor çoraplarından biri acınası iniltilerini bastırmak için ağzına tıkılmış. Daha ona dokunmamıştım bile ama herif şimdiden iki kez altına işedi.

Masanın kenarına tüneyerek parmaklarımı birbirine kenetliyorum ve onun bağlarına karşı verdiği mücadeleyi izliyorum. Bakışlarını aydınlatan ve bana zerre kadar üzgün olmadığını söyleyen sözsüz şiddet olmasaydı, korkusu çok tatlı kokardı.

Bu da kararımı çok daha kolay hale getiriyor.

Bir an sonra telefonum titriyor, Jonas'tan gelen bir mesaj ekranda yanıp sönüyor.

Jonas: Onüçüncü İstasyon, Beşinci Cadde ile Poplar'ın köşesinde.

Şimdi yola çıkıyoruz.

Bu hafta şu ana kadar bara pek uğramamış olsa da Jonas yine de yakınlardaydı ve boş zamanlarında üzerinde çalıştığı el yapımı biranın ihracatını denetliyordu. Elena'yı aradığımda, daha yakın olması ve ona daha çabuk ulaşabilmesi ihtimaline karşı onu da aramaya dahil etmişim.

Kollarımın uçlarını kıvrarak üzerlerine bulaşan kanı gömmek için elimden geleni yapıyorum ve Elena'nın Vincent'a yaptığı eklemeye hayranlıkla bakıyorum; bara girdiğimde, Gwen bana olanları özetledikten sonra kırıldığını düşündüğünü söylediği elini sarmaya çalışırken yerde top gibi kıvrılmıştı.

Parmakları kesinlikle doğru bükülmemişti ve istendiğinde hareket ettiremiyordu; odanın öbür ucundaki atılmış iğneyi fark ettiğimde, Gwen'in anlattıklarının dışında bıraktığı bir ayrıntı olarak, Vincent'a gülümsedim ve zaten ezilmiş olan elinin üzerine bastım, göğsünden kopan ılgının tadını çıkardım.

Daha önce bozulmadıysa, şimdi bozulmuştur.

Uzun bir öğle yemeğinden dönen Blue'nun yardımıyla onu Jonas'ın ofisine sürükledim, şişmiş burnunun üzerinde parmak eklemelerimi açtım, kıkırdağın da çatladığından emin olmak için elimi topuğunu kullandım. Kendimi temizleyip Elena'yı ararken, Blue'ya Vincent'ı sandalyeye bağlattım ve ağzını tıkattım, devam etmeden önce karımdan haber bekledim.

Ne yazık ki onun için bu görüşmenin sonu muhtemelen Vincent'in umduğu gibi olmayacak.

Mavi, eski deri bir kanepeye uzanmış, elini bir bira şişesinin boynuna dolamış, odanın köşesinden beni izliyor. Bakışlarının okyanusu andıran niteliği nedeniyle bu lakabı almış olan Mavi, bakışlarını bana dikmiş, sessiz ve daha fazla emir bekliyor.

Kapının yanındaki askılıktan takım elbisemin ceketini alıp silkeliyorum ve Blue'nun sakın tavrına bakarken ceket omuzlarıma geçiriyorum. Moladan dönmüş ve hiç soru sormadan hemen işe koyulmuştu.

Bir çalışanda aradığınız türden bir nitelik. Bir askerde.

Gerçek geçmişi hakkında fazla bir şey bilmemekle birlikte, siyah saçlarının kare şeklinde düzgün kesimi ve gömleğinin kolunun altından görünen çapa dövmesi bana muhtemelen biraz askeri deneyimi olduğunu söylüyor, bu da sadakatten anladığı anlamına geliyor.

Burada fedai olarak bulunması Jonas'a ve onun boktan işe alma becerilerine daha az sinirlenmemi sağlıyor.

Birazcık.

"Onu burada mı bırakacaksın?" Ben kapıya yönelirken Mavi kalın kaşlarını kaldırarak soruyor.

Duraksadım. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Boştaki elini kaldırıp başını sallıyor. "Hayır, hayır. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum."

"Onun için geri geleceğim. Onu gözünüzün önünden ayırmayın ve ben yokken kimsenin içeri girmesine izin vermeyin."

Kapıyı arkamdan gereğinden fazla güç kullanarak kapattıktan sonra barın zeminini hızlıca taradım ve tüm müşterilerin çıkış yolunu emin oldum. Gwen'in sıska kışını kaldırma tekmeledikten sonra, birkaç müşteriye erken kapattığımızı duyurdum ve başka kimsenin içeri girmemesi için kapıları sürgüledim.

Arka kapıyı iterek çıkıyorum, kapıyı kilitliyorum ve ara sokakta bekleyen arabama doğru yürüyorum, şoföre -buralarda şoförler çok sık değişiyor, adını öğrenme zahmetine girmedim- gideceğimiz yeri söylüyorum. Yılın bu zamanında neredeyse bomboş olan sokaklarda aracı yönlendiriyor ve sonunda Beşinci Cadde'ye dönüp On Üç Numaralı İstasyon'un önünde duruyor.

Aktif bir otobüs terminali değil; yıllardır da olmadı. Adanın çoğunluk sahibi olan Primrose'lar, her yaz masrafları dengeleyecek kadar turist gelmediğini öne sürerek yıllar önce toplu taşıma masraflarını azalttı.

Dolayısıyla, elimizdeki birkaç istasyon ya yıkılıp daha kârlı bir şeye dönüştürüldü ya da - adanın güney tarafında - suç faaliyetlerinin yuvası haline geldi.

Özellikle bu şirket karanlık işleriyle biliniyor ama Elena bunu bilemezdi çünkü onu dünyanın ortasına bıraktım ve hiçbir açıklama yapmadım.

Onu bir kafesten alıp başka bir kafese hapsettim, içeride ne bulacağıma bağlı olarak muhtemelen boşuna.

Eğer saçının bir teline bile dokunmuşlarsa, ne yapacağımdan emin değilim. Kanım bir katliam için haykırmayalı uzun zaman oldu ama yine de arabamdan inip camlı ön kapıya yöneldiğimde zihnimde beliren görüntü tam da bu.

Hepsi de benim hatam olurdu.

Bu bilgi, hızlı ve acılı bir şekilde ölmeye kararlı, içime saplanmış zehirli bir bıçak gibi.

Öldükten sonra işime yaramayacağına dair onca laf ettim ama yine de gidip onu Ölüm'ün yoluna koydum.

Jonas beni kapının hemen içinde karşılıyor, ağzının kenarından plastik bir kürdan sarkıyor. Deri ceketinin fermuarını açıyor, etrafı incelerken benimle birlikte adım atıyor, sıkıntı ya da mücadele belirtisi arıyor.

İlk başta hiçbir şey görmüyorum; tuvaletleri kontrol etmek için tek kelime etmeden uzaklaşıyor ve beni telefonun diğer ucunda duyduğum seslerin ve seslerin hayal gücüm olup olmadığını merak etmeye bırakıyor.

Lobinin ön tarafına doğru koyu renk bir saç parıltısı gözüme çarpıyor ve ilk bakışta formu tanıyamadığım için iki kez bakıyorum.

Elena plastik bir bankın üzerinde yatıyor, elbisesinin etekleri kalçalarına kadar itilmiş, saçları terden keçeleşmiş ve...

"Lanet ," diye mırıldanıyorum, öfkem kemiklerime işliyor, iliklerimle birleşiyor. Olduğum yerde donup kalıyorum, gözlerim onun baygın halinin üzerinde geziniyor, öfkem arttıkça nabzım hızlanıyor.

Kalçasının iç kısmına oyulmuş olan K, elbisesinin oturduğu yerden görülebiliyor ve kısmen yeniden açılmış; kan, saldırganın parmaklarını üzerinde sürüklediği gibi uzun ve çizgili bir şekilde derisi boyunca uzanıyor.

Bana ait olana dokundum.

Jonas'ın banyodan çıkarken ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve ardından derin derin nefes alışını işitiyorum.

"Lanet olsun," diyor bir elini buklelerinin arasında gezdirirken. "Bu..."

Boğazımda katılaştıran tiksintiyi bastırmak için yutkunarak başımı sallıyorum. "Öyle görünüyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor, kaşları çatılıyor. "Onunla daha on dakika konuşabildin ve bu öğleden sonra ikinci kez mi saldırıya uğradı?"

Şiddet vücudumda dalgalar halinde titreşiyor, ona bunu yapan adamları sakatlama dürtüsü yoğunluğuyla ezici; onu orada savunmasız ve kullanılmış halde yatarken görmek bende tamamen içgüdüsel bir tepki uyandırıyor, ruhumu alevlendiriyor.

Jonas bana baktı. "Sence onlar..."

Dişlerimi sıkarak, başımı hızlıca sallayarak sözünü kestim, bu düşünceyi düşünmek istemiyordum, ancak kesinlikle umut verici görünmüyordu. "Onu güvenli bir yere götürelim, ben de tam bir tetkik yapmakla ilgileneyim."

"Bir hastaneye gitmesi gerekmiyor mu-"

Başımı ona doğru çeviriyorum, burun deliklerim yarı sesli bir imayla açılıyor. "Sence benim bulamayacağım bir şey mi bulacaklar? Tedavi edemeyeceğim bir şey mi?"

"Hayır, sadece biraz nefes almaya ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum. Uyandığında tek hatırlayabildiği saldırı ve onu garip, açıkçası keyifsiz bir barda yalnız bıraktığın gerçeği olabilir."

Tezgâhın etrafında dolaşarak her bir sıyrığı not ediyor, gelecek için katalogluyorum. Mor bir sıyrık gözünü çevreliyor, boynu ise sanki biri ellerini boynuna dolamış gibi çiğ bir şekilde ovulmuş. Ceketimi çıkarıp elbisesini kalçalarının üzerinden çekiyorum ve üzerine örtüyorum.

"Sence buranın güvenlik sistemi var mıdır? Kamera, ses?"

Etrafına bakınan Jonas kaşlarını çattı. "Çoğunlukla terk edilmiş bir binada bununla vakit kaybedeceklerini düşünemiyorum. Burada suçun şehirdekiyle aynı olmadığını biliyorsun. Organize değil."

Kollarımı Elena'nın gövdesinin altından geçirerek dizlerimle kendimi destekliyorum ve ceketin herhangi bir uygunsuzluğu örtmesini sağlayarak onu banktan kaldırıyorum. Onu göğsüme yaslayarak saçlarındaki vücut sıvılarının kokusunu görmezden geliyorum ve ön kapıya doğru taşıyorum.

Yürürken göğsüm zonkluyor, suçluluk duygusu içimde zehirli bir çiçek tarlası gibi açıyor; tek bir düşkünlük ve ben gidiciyim. Normalde tuttuğum saldırganlık ve acının kölesi.

Ona dokunan herkes ölecek.

"Anderson," diyor Jonas ben kapıya ulaştığımda. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve onu bilet önünde durmuş, üzerinde Ricci amblemi olan bir not kartı tutarken görüyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

Nefes nefese, siyah kâğıt parçasına odaklanıyorum, Elena'nın ağırlığını değiştiriyorum ki yığılmasın. Zihnim tek bir hareket tarzına karar vermeye çalışarak koştururken, damarlarımdaki kan elektrikleniyor, içimde çılgınca akarken şarkı söylüyor.

Not kartı benimle alay ediyor, Rafael ve Carmen'in hâlâ kızlarını adil bir şekilde pazarlık etmek yerine benim çaldığım hikayesini yaymaya çalıştıklarının kanıtı. Eminim bu da benim şeytani varlığımı öne çıkarmak için başka bir oyundu, Elena'ya her kim saldırdıysa muhtemelen beni daha kötü göstermek için kanıtları da yanında götürmüştür.

Ama onun burada olacağını nereden biliyorlardı?

Beynim bunu çözmek için kaşınıyor, Vincent'in işin içinde olup olmadığını ya da bunun tek bir şans eseri olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, ama sonra kollarımda yatan kırık tanrıçayı hatırlıyorum.

Şu anda Elena'ya tıbbi yardım almak daha önemli geliyor, bu yüzden binadan çıkıyorum ve onu arabamın arkasına sokup arka koltuğa yatırıyorum. Jonas bir süre sonra beni takip , başka bir yöne gitmeden önce arabayı bana bırakıyor.

BÖLÜM 18

ÇOCUKKEN annem morarmış gözlerimden birini sıcak kompresle tedavi etmeye çalışmış, sıcaklığın kanın ayrışmasına ve genişlemesine neden olacağına ve ertesi gün *başka bir* kavgaya karıştığım için utanç duymadan okula gidebileceğime yemin etmişti.

İşe yaramadı; bunun yerine, sıcak cildimin şişmesine neden oldu ve iki gün boyunca o gözümdeki görüşümü bulanıklaştırdı. Okula bir yama takarak gittim, diğer kızlar fısıldaşıp işaret ettikçe utancımdan yanaklarım alevlendi, sanki özel, Katolik bir kız okulunda gözümün morarması olağan bir durum değilmiş gibi.

küçük bedenlerimizin kaldırabileceğinden daha fazla bastırılmış öfkeye sahiptik, içine doğduğumuz ve bizi bastıran hayatın bir sonucuydu bu.

her şey, ve genellikle teneffüslerde uçan yumruklar ve atılan botlar şeklinde ortaya çıkıyordu.

Eve yeni bir kesik ya da çürük ile geldiğimde ailem ne olduğunu hiç sormazdı ama babamın gözlerinde her zaman göğsümü yapışkan bir sıcaklıkla dolduran küçük bir parıltı vardı. Koşulları bilmese bile, mücadele ettiğim için benimle gurur duyduğunu sessizce söyleyen bir parıltı.

Önemli değildi, çünkü bir Ricci olarak dövüşmek kanımda var. Bu beklenen bir şey.

Teşvik edilir, mantık çerçevesinde.

Bu yüzden gözlerimi araladığımda kocamın sert ve hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaşınca bir an şaşırıyorum. Çünkü bana neden ters ters baktığını bilmiyordum.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırarak odaya bakıyorum, siyah mobilyaları ve yatak odpencerelerini örten perdeleri fark ediyorum. Başucu lambasının loş ışığı olmasa, tamamen karanlığa gömülmüş olacaktık.

"Merhaba," diye , bu tek kelime yemek borumu kazıyan bir ateş gibi.

"İç," diyor Kal, pipetli bir strafor bardak uzatarak. Çok açık ve net, bakışlarımla buluşurken herhangi bir duygudan tamamen yoksun.

En ufak bir rahatlama bile yok.

Kötü hasta başı tavırlarından bahsediyorum. Dr. Anderson'ın hastalarla ilgilenirken etkili ama buz gibi olduğunu hep duymuştum ama şimdiye kadar bunu iş başında hiç görmemiştim.

Bu... güçlü, sesi tartışmaya yer bırakmıyor. Tanıdığım sakın ama tutkulu adamla tam bir tezat oluşturuyor, gerçi sanırım tıbbi bir ortamda tutkuya çok az yer var.

İçkiyi alıyorum, yavaşça yudumluyorum, sıvı çiğ boğazımı yakarken bile soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

Dudaklarımı pipetin etrafına kapatarak, bakışları çeneme düşerken onu inceliyorum. Onu en son gördüğüm takım elbiseyi giyiyor, ancak şimdi buruşuk ve çeşitli derecelerde lekeler var ve saçları tamamen dağınık, sanki ellerini sürekli karıştırıyormuş gibi garip açılarla yapıyor.

Acaba seni terk ettiği için kötü mü hissediyor?

Muhtemelen hayır, sessizce düşüncelere dalarak odağımı vücudumu süsleyen ağrılara çeviriyorum.

Gözümün nabzının attığını fark ediyorum, her acı veren zonklama kalbimin atışıyla aynı zamana denk geliyor ve kaslarımın her biri sanki önceden doğru düzgün antrenman yapmadan bir maraton koşmuşum gibi yırtık pırtık ve yırtık hissediyor.

Fincanı üzerine koyup kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, keskin bir his içime işleyip bedenimi sarsınca irkiliyorum. Onları bırakıp uzanıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, sert bir dirençle karşılaşınca duraklıyorum.

"Ne..." Konuyu incelemek için çenemin önünden çekerek başlıyorum. Berrak bir madde telleri birbirine yapıştırıyor ve burnumu kırıştırarak kokuyu anlamaya çalışıyorum.

"Bilmek istemezsin," diye homurdanıyor Kal, ellerini birbirine kenetleyerek.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Bazı adamlar seni o otobüs durağında buldu," diyor, sesi alçak ve tehlikeli bir şekilde tenime çarpıyor. "Kim olduklarını ya da daha büyük bir şeyle bağlantılı olup bilmiyorum, ama sanırım gerçekten önemli değil. Olan oldu."

Mide bulantısı boğazımın arkasında fokurdayarak beni sarsıyor. Gözlerimi sıkarak, bilincimi kaybettiğim anın ötesindeki olayları hatırlamaya çalışıyorum ama her şey bulanık geliyor. Bulanık bir film, ses yok, sadece kapana kısılmışlık hissi var.

Tüm hayatımı kaçmaya çalışarak geçirdiğim, ancak kendimi sürekli onun kollarına sarılmış bulduğum bir his.

"Bana ne yaptılar?"

Çenesi titriyor, bir kası derisine çarpıyor. "Bilmiyorum. Bunu için senin uyanmanı bekliyordum."

Gözyaşlarım tekrar gözlerimi yakıyor ve saçlarımı bırakıyorum, döküldüklerinde yanaklarımdan fırçalamaya hazırım.

Ama hiç düşmüyorlar. Varlıklarıyla gözlerimi yaktıklarını hissedebiliyorum, ama hiçbirisi düşmüyor. Utanç, öfkeli bir gelgit dalgası gibi içimde yuvarlanıyor, beni şiddetli bir şekilde titretiyor ve ellerimi yumruk haline getirerek korku ve kafa karışıklığını engellemeye çalışıyorum.

Bir anı beynimin ön tarafına doğru ilerliyor; Kal'ın benimle ilgilenmesini istediği barmenle kavga etmem, onun dirseğini yüzüme sokması ve ardından bana bir iğne saplaması.

O anı yeniden yaşarken, her şey hızla geri geliyor. Koştuğumu hatırlıyorum.

Sesler.

Kal'ın ona geri dönmem konusundaki ısrarı. Ve sonra... *hiçbir şey*.

"Telefon görüşmemizden sonrasını hatırlamıyorum," diyorum ona, diğer anıları gözümün önünden uzaklaştırarak.

Bakışları sertleşiyor, gözleri simsiyah olana kadar kararıyor. Neredeyse şeytani. "Telefonu kapatamadan bayıldın. Vincent'ın sana verdiği GHB dozu hemen etkisini gösterecek kadar güçlü değildi ama konuşmamız uzadıkça seni etkilediğini söyleyebilirim."

"Beni uyuttu mu?"

"Evet." Koltuğunda arkasına yaslanan Kal dizlerini sıkıca kavlıyor; parmaklarındaki bandajın açılmasına neden oluyor ve kanlı, kırık parmak eklemleri ortaya çıkıyor.

Renk neredeyse gömleğindeki lekelerin tonuyla eşleşiyor.

Parçalanmış ete bakıyorum, midemde sıcaklık alevleniyor ve boğazımda düğümleniyor. Ayağa fırlayan Kal yatağa doğru yürüyor, yatağın kenarına tünüyor ve sağlam eliyle çenemi kavlıyor.

"Onu sen mi öldürdün?" Acıtmasına rağmen dokunuşuna eğilerek soruyorum. Onunlayken, acı verili bir şeydir.

"Hayır," diyor usulca, başımı yavaşça çeviriyor, gözleri her santimde geziniyor, hasarı değerlendiriyor. Kaşlarımı çatıyorum, itiraz etmek için ağzımı açıyorum ve o başını sallıyor, beni öne doğru çeviriyor, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum. "İzlemek istemiyor musun?"

BILIYORDUM.

Kal, ek binanın kilidini bir çift cıvata kesiciyle kırıyor, bir eliyle ahır tarzı kapıyı iterek açıyor ve bana

diğeriyle içeri adım atıyorum. Çıplak ayaklarım gevşek toprakla buluşuyor ve havadaki sert soğuk, Marcelline'in yatak odasından çıkarken bana verdiği kalın bornoza rağmen kollarımı kendime dolamama neden oluyor.

Cinsel saldırıya uğramadığımdan emin olmak için hızlı ve biraz invaziv bir muayeneden sonra aşağıya indik. Marcelline bana ağır kesici verdi ve arka kapıdan çıktık. Malikânenin etrafından dolanıp küçük kulübeyi gördüğümüz anda içime bir rahatlama geldi.

"Biliyor musun," diyorum içeri girerken, kulaklarımın arasındaki sinirlerimi bastırarak konuşmaya çalışıyorum. "Burası hiç de gizli saklı bir yer değil. Buradaki ilk günümde anlamıştım."

Kal kısa bir koridoru aydınlatan ışığı açarak bana bakıyor. "Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmıyorum."

"Sen değil misin?"

"Adadaki insanlardan mı? Pek sayılmaz."

"Yarısı sana ait olduğu için mi?" Koridorun sonuna varıyoruz, kapalı bir kapının önünde duruyoruz.

"Adanın yarısı benim değil," diyor bornozumdaki bir parça tüyü fırçalarken. "En kârlı işletmelerinin *çoğunda* yatırımcıyım ve birkaç ticari mülk miras kaldı. Bunun da ötesinde, çevredeki tek klinikte çok fazla gönüllü olarak çalışıyorum ve araştırma programlarına ve finansmana ihtiyaç duydukları diğer şeylere çok düzenli bir şekilde bağışta bulunuyorum."

"Yani... *insanların* sahibi sizsiniz." Sanırım bu da Neden daha önce barda kimsenin müdahale etmediğini. Kim şeytanın işine karışmak ister ki?

"İnsanların ihtiyaçları karşılandığında neleri göz ardı bilseniz şaşırsınız."

Kapıyı iterek açar ve beton duvarları dolaplarla kaplı geniş bir oda ortaya çıkar; Vincent odanın ortasında sergilenmektedir, soyulmuş, sedyeye bağlanmış ve ağzı kirli bir bezle kapatılmıştır.

Karnını süsleyen on sent büyüklüğündeki yaraları ve sol elinin etrafına sarılmış kana bulanmış gazlı bezi gördüğümde tedirginlik tüylerimi diken diken ediyor. Küçük bir el arabası

Sedyenin yanında tekerlekler, üstünde çeşitli aletler, da tırnakları toplayan bir tepsi duruyor.

Sadece gazete kupürleri de değil.

Kal odanın karşısındaki kovalı lavaboya doğru yürüyor ve ellerini spreyin altında duruluyor. Kurulanırken bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var.

Boğazımdaki düğümü yutup içeri giriyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Vincent inliyor, beni görünce gözleri açılıyor ve masanın üzerinde çırpınmaya başlıyor. Bağlarına karşı zorlanıyor, sedyenin ileri geri yuvarlanmasına neden olacak kadar güçlü bir şekilde sallanıyor.

"Ona ne yapacaksın?" Sedyeye yaklaşıp yan masadan bir şişe ve iğne almasını izleyerek soruyorum.

Gözlerini kısıyor, şişeyi ters çeviriyor ve iğneyi tepesine batırıp içindeki sıvıyı çıkarıyor. Cam şişeyi yerine koyarken bana bakıyor, iğneyi Vincent'in boynuna batırıp aplikatörü aşağı doğru iterken göz temasını sürdürüyor.

Vincent'in çığlıkları sanki göğsünün derinliklerinden zorla çıkarılıyormuş gibi ses ve yoğunluk olarak artıyor.

Acı içinde kıvranmasını izledikçe kalp atışlarım hızlanıyor, Kal'ın ona ne kadar güçlü bir doz verdiğini merak ediyorum. İyi ilacı alamadan bayılıp bayılmayacağını.

"Fazla vaktimiz yok," diyor Kal, bir çift lateks eldiven giyerek. Yerden bir daire testere alıp yakındaki bir prize takıyor.

Dudaklarım aralandı. "*Bunu* mu kullanıyorsun?"

Testereye bakarak bir kez başını sallıyor. "Ben bu işleri yarım yamalak yapmam Elena. Bana karşı gelenler merhamet görmez."

Beklediğim kadar hızlı değil, ama bıçağı Vincent'in göğsüne indirdiği anda, Kal'ın hassasiyeti ve gücüne boyun eğerek, derinin ve kemiğin onun için yarılması karşısında mest olmuş bir şekilde bakakalıyorum.

Azrail'ine doğru eğilen ruhlar gibi.

Onu çalışırken izlerken içimdeki sıcaklık kıpırdanıyor, önümdeki kanla ilgisi olmayan ve daha çok

Görünüşe göre bundan hiç iğrenmiyorum.

Şokun geçmesini, beynim travmayı engellemeye çalışırken uyuşukluğun bedenimi kaplamasını bekliyorum, ama bu asla olmuyor. Kal Vincent'inkini açtığında göğsümde küçük bir ateş yanıyor ve rahatlamak için kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Belki de bir mafya prensesi olarak içindir; kesinlikle ölüme yabancı değilim.

Ya da belki de şiddet bana bir övgü olarak geliyor, daha önce kimsenin benim için yapmadığı bir şekilde benim adıma kullanılıyor.

La famiglia dünyasında büyüdüğünüzde, size kötü muameleye katlanmanız öğretilir. Yapabildiğinizde karşı koyarsınız, ancak genel olarak ve özellikle erkekler söz konusu olduğunda, buna katlanmanız beklenir.

Bu yüzden hala Mateo de Luca ile evlenecektim. Bu yüzden onunla başa çıkabileceğimi düşündüm.

Kal birkaç dakika sonra kolunu yüzüne sürüp yanağına kan bulaştırarak işini bitirdiğinde, sarhoş edici, karmaşık bir uyarılma dalgasıyla karşılaşıyorum.

Çabucak temizlenip beni binadan ana eve geri götürüyor; itiraz bile etmiyorum, içimde kopan ve sağanağında her şeyi boğmakla tehdit eden fırtınaya kendimi fazla kaptırmışım.

Beni yatak odamızın içinden geçerek en-suite banyoya götürüyor, cam duşun önüne yerleştiriyor ve musluğu açmak için kabinin içine uzanıyor. Elleri Vincent'ın kanıyla kaplanmış, kıyafetleri mahvolmuş ama bana uzanırken bunu ikinci kez düşünmüyor gibi görünüyor.

Hava buhar ve şehvetten kalınlaşıyor, sessizlik içinde durduğumuz sürece ağır bir baskı yapıyor.

Bornozu omuzlarımdan iterek ilerlerken gözlerini benimkilerden ayırmıyor, sanki başka tarafa bakmanın aramızdaki ruhani anı bozacağından korkuyor.

Parmaklarını dünden beri üzerimde olan kırmızı elbisemin eteğinin altından geçirerek kalçalarımın doğru yavaşça tırmanmaya başlıyor ve kalçalarımın ulaştığında nefes almak için duraklıyor.

Boğazı sallanırken aynı anda serin hava dantel külotumu okşuyor, tüyler diken diken oluyor. Bir başparmağı sıyırarak

Sol iç tarafındaki yara izinin üzerinden geçerken kaşlarını , acı yayılırken dilimin ucunu ısıırıyorum.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor, serbest bırakılmak isteyen kafesteki bir canavar gibi kaburgalarım vuruyor. Öz-bilinç çirkin başını kaldırıyor, onun da duyup duymadığını merak etmeme neden oluyor; kocamın beni nasıl etkilediğini bilmesi ne kadar utanç verici olurdu.

Kal elbisemi yukarı çekmeye devam ediyor, karnımı ortaya çıkarıyor ve göğüslerime geldiğinde bir kez daha duraklıyor. Bakışlarında öyle tehlikeli bir sıcaklık var ki içim eriyor, şekilleniyor, tenime dokunması için yanıp *tutuşuyorum*.

Yer değiştiriyor, daha da yukarı çıkıyor, başparmakları meme uçlarımı sıyrıyor, göğsümde bir allık gezinirken onları büzüştürüyor. Hızlı bir hareketle üzerimdeki giysileri yırtıp yere atıyor, sonra bir adım geri çekilip duşa doğru başını sallıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor, gözlerini gözlerimden ayırıp beni kömürleşmiş halde bırakarak.

Dudaklarımı yalayarak başımı iki yana sallıyorum ve sıcak spreyin altına girerek üzerimdeki kiri ve pisliği yıkamasına izin veriyorum. Yerleşik raflardan birinden bir kalıp sabun alıp köpürüyorum ve son yirmi dört saatin kanıtlarını derimin altında gizlendikleri yerlerden temizliyorum.

Ellerimi vücudumda gezdirip ekstra hasar olup olmadığını kontrol ederken, kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Kal'ın yanımdan geçip evden getirdiğim nar şampuanı şişesine uzandığını, avucuna bolca döktüğünü ve sonra ellerini birbirine sıktığını .

Saniyeler sonra, ıslak saçlarıma gömüldüklerini, şampuanı kafa derime işlediklerini, masaj yaptıklarını ve yoğurduklarını hissediyorum. Kalçamın iç kısmında bir kesik bulduğumda dizlerim bükülüyor ve elim bacaklarımın arasından kayıyor, dengemi sağlamaya çalışırken dantelle kaplı klitorisimi okşuyor.

Ani dokunuş, bakımlarının yumuşaklığıyla karıştığında karnımdaki gerginlik kıvrılıyor ve dudaklarımdan kaçmadan hemen önce bir inilti ısıırıyorum.

Derimin altındaki ısı kırıntıları çatırdıyor ve cızırdıyor, kanımı daha fazlasını istememe neden olacak şekilde kaynatıyor.

Onunlayken hep daha fazlasını istiyorum.

Beni başım doğrudan suyun altında olacak şekilde hareket ettiriyor ve dikkatli parmaklarıyla duruluyor.

"İyi iş çıkardın ufaklık," diye mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki ilk başta gerçekten bir şey söylediğinden bile emin olamıyorum.

Ellerim yukarı kalkıyor, siyah fayans duvara dayanıyor. "Ne?"

"Vincent'ı savuşturmak. Senin yerinde olan herkes bu kadar başarılı olmayabilirdi. Sen iyi iş çıkardın."

Sözlerindeki sıcaklıkla boğazım daralıyor, tenimi bal gibi okşarken sıkılaşıyor. Zorlu nefesler göğsümden tökezleyerek çıkıyor ve bu hissin peşinden koşarken, iğrenç anıları yakmak için ona ihtiyaç duyarken hiperventilasyon geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

Yavaşça dönerek nefesimi tutuyorum, pozisyon değişikliğine nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Yakınımda, spreyin hemen dışında, yardım etmek için yarıya kadar eğiliyor.

Çenemi yukarı doğru eğdiğimde kaşlarını çatıyor, bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ellerim göğsünün sert düzlemlerine yaslanıp gömleğinin yakasına doğru kayınca kelimeler diline takılıyor.

Uzun ve yavaş nefes vererek öne doğru kayıyorum, kendimi onun kollarına atıyorum ve kısa evliliğimizde üçüncü kez onu öperken onu aşağı çekiyorum.

BÖLÜM 19

Hayatımda avuç kadından daha azını öptüm.

Bundan çok daha fazlasını becerdim.

Öpüşmek hiç bir şey değil.

Çok samimi. Savunmasız. Dudaklarınız bir başkasınınkiyle kilitlendiğinde, bir saldırı için çok fazla değişken açıkta kalır ve ben hayatımı her zaman bir saldırı bekleyerek yüksek alarmda geçirdim.

Ama Elena kendini bana yapıştırdığında, kollarını boynuma doladığında ve dudaklarımı dudaklarına sürüklediğinde, ona izin veriyorum. Sanki son yirmi dört saatte yaşadığım travma yetmiyormuş gibi, onu duvara yaslayıp sikimle mızraklama düşünceleri zihnimde canlanan senaryolardan çok daha masum bir jestti bu.

Karışıma kendi markamı eklemek istememeliyim.

Nasıl oluyor bilmiyorum ama dudaklarımız her buluştuğunda tadı ilahi geliyor; günahlarımızı affettirmek için yazılmış kutsal bir kitap gibi, tatlı, etli ve kendi iyiliği için fazlasıyla saf bir şey.

Yine de, tamamen saf bir ruh muhtemelen Vincent'ı öldürdükten sonra bana baktığı gibi bakmazdı. Muhtemelen hala onun kanı ve bağırsaklarıyla kaplıyken öpmezdi.

Belki de ikimizin de bildiğinden daha karanlıktır.

Göğüsleri bana doğru bastırıyor, meme uçları tenimi yakıyor ve nasıl olsa sıırıslık olacağım için duşa, *onun* içine giriyorum. Onu geriye doğru zorluyorum, duvarla benim aramda sıkışacak şekilde hareket ediyorum, aşağı uzanıyorum ve dokunuşumun altında inleyene kadar kalçalarını kavriyorum.

Nefesim yüzüne yayılırken sıcak, ağzının benimkiyle savaşı kaygan hissine kendimi kaptırdığım için bu eylem neredeyse bilinçli bir çaba gerektiriyor. Çılgınca, benden istediğini alma görevinde ve alt dudağımı ısırduğında inliyorum, kararlılığım hafif bir acı ile parçalanıyor, horoz fermuarımın arkasında sertleşiyor.

Ellerimi kalçalarından kaydırarak, kıcının yanaklarının sert topaklarını kavrayarak hareket ediyorum ve pelvisimi öne doğru iterek kaldırıyorum. Öpüşmemize ara vermeden hareketin içine atlıyor ve bacaklarını belime doladığında ikimiz de çığlık atıyoruz ve onu fayans duvara geri çarpıyorum.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyor ağzıma, bir elimi yukarı kaldırıp tenine kazınmış o küçük narın izini sürdürdükten sonra başparmağımı çakıllı bir meme ucunun üzerinde gezdirdiğimde usulca iç çekiyor.

Su üzerimize dökülüyor, kafası ancak spreyin dışında kalıyor ve *ihitiyaçtan* kızarmış o altın gözleriyle bana göz kırpmıyor.

Beni istediğini biliyorum, bu her zaman sorunun bir parçası olmuştur.

Ama şu anda, görkemli vücudu sergilenirken, göğüsleri her kesik kesik nefesinde yükselip alçalırken, amı karnımla birleştiği yerde nabız gibi , dilimi üzerinde gezdirmek istediğim her santimetre derisinden su akarken, *onun benim olduğu* gerçeği dışında hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Bizi bu noktaya getiren durum ya da aramızdaki sevgi ya da gerçeklik eksikliği ne olursa olsun, bu uyarı kalır.

"Emin misin?" Onu daha önce muayene etmiş olmama rağmen sözlü güvenceye ihtiyaç duyduğum için sormadan edemiyorum.

Başını sallıyor. "Beni senin yap."

Kendimi öpüşmemizden koparıyorum, başımı eğiyorum, bir meme ucunu ağzıma alana kadar kıcını yukarı itiyorum; dilimi hızlı, kısa patlamalarla dışarı fırlatıyorum ve tüm vücudu titriyor.

"Ah, benim küçük Persephone'um," diyorum, tozlu pembe tepenin etrafında yavaşça daireler çizerek, göz temasını koruyarak ona bakıyorum. "Zaten öylesin."

Bir gözünün etrafındaki morluğa rağmen, dudaklarımı üzerine kapattığımda ikisini de kapatıyor, nefes nefese kalmış, kıvranan felaket bir güzelliğe dönüşene kadar emiyor ve geziniyor. Parmakları ıslak saçlarımın arasından geçiyor ve çekiştirerek daha fazlasını teşvik ediyor, yalvarırcasına kalçalarını öne doğru itiyor.

Geri çekilerek, ıslak bir patlamayla memesini serbest bırakıyorum, hareketlerimi diğerinde tekrarlamak için kayıyorum; dilimin düzlüğünü alt tarafa yerleştiriyorum ve yukarı doğru iz sürüyorum, su damlacıklarını DNA'mla değiştiriyorum, meme ucuna ulaştığımda onu yutuyorum.

Parmaklarım kıcının etine giriyor, kesinlikle çürükler bırakıyor, ama şu anda umursayan tek bir parçam bile yok.

Onun benim izlerimle kaplanmasını istiyorum. Parmak uçlarımdan morarmış, dudakları benimkilerden kırmızı ve çiğ, amı şişmiş ve dölleri damlıyor.

Benim için kırılan ve kanayan et.

Bu geceden sonra, geceleri kimin yatağında yattığı belli olmasın istiyorum. Kimin aletini alırsa , nasıl olsa ben vereceğim. Kimin kanı onunki için şarkı söylüyor.

Bu düşünce vücut ısıyı yükseltiyor, onu olabildiğince çabuk damgalama dürtüsü hareketlerimi ele geçiriyor. Dişlerimi bir kez hafifçe üzerinde gezdirerek tepkisini test ediyorum; sanki sessizce daha fazlası için yalvarıyormuş gibi eğiliyor. Meme ucunu dişlerimin arasına alıp ısıriyorum, çenesinin kalkmasını ve gözlerinin açılmasını izliyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor, parmakları saçlarımda sıkışıyor. "Hoşuna gitti mi?" Mırıldanıyorum, baskıyı artırıyorum. Boğazı kasılıyor ve başını sallıyor.

Sırtarak tekrar ısıyorum, aşağı kayarken onu yere bırakıyorum; kayıyorum, kollarımı uyluklarının etrafından çekiyorum, böylece onları omuzlarımın üzerinden geçirebiliyorum, duş zemininde dizlerime düşüyorum. Soluk pembe külotu sırlıslıkla, şişmiş seksinin hatlarını aç bakışlarımdan saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, ellerim kalçalarından yukarı kayarken ona bakıyorum ve başparmağımı kalçalarındaki kumaşın altından geçiriyorum. Dantel oldukları için çok az bir çabayla yırtılıyorlar ve ben de onları bir kenara atıp karımın kalçaları arasındaki ipeksi ete hayranlıkla bakıyorum.

Ellerinden biri göğsüne geliyor, yumuşakça yoğuruyor. Her hareketimde gözleri parlayarak beni izliyor. Dudaklarımı kalçasının genişliğinde gezdirerek ilerliyorum ve o bakışlarını hiç ayırmıyor.

Duraksıyorum, otobüs durağında ona saldıran yeni kesiğini görüyorum; amatör bir bıçakçının derisine sapladığı bir şerit, oraya koyduğum K'nin ucuna takılmış.

Elena gözlerini kırptırarak bana bakıyor, gözbebeklerinde duygu kabarması var, sanki tereddütüm tüm kötü anıları geri getiriyormuş gibi. Bir saniyeliğine dişlerimi sıkarak yaraya doğru ilerliyorum ve dişlerimi yaranın üzerinde gezdirerek yarayı yeniden açıyorum.

Kesikte hemen kan boncukları oluşuyor ve bölgeyi ağızla kapatarak dilimi yavaşça bakırımsı sıvının üzerinde gezdiriyorum.

Bir ileri bir geri dönüyorum, tat alma tomurcuklarımı ıslatmasına izin veriyorum, direnç göstermemesinin keyfini çıkarıyorum. Bakışlarında parlayan huşu içinde.

Titriyor, ben kafa derimi kaşıyor, tadını ezberlemek için çaresizce, ama bakışlarını hiç ayırmıyor. Sanki kendi seyir zevki için sahnelenen bir oyundaki aktörüm ve önemli bir şeyi kaçırma ihtimaline karşı gözlerini kaçırmaya dayanamıyor.

Gösteri istiyor, ona havai fişek vereceğim.

Yaranın yanından geçip içeri doğru sürükleniyorum, kanını bulaştırıyorum ve kıpkırmızının kremi tenini kırmızı ve beyaz gelinciklerden oluşan bir tarla gibi tamamlamasını seviyorum.

Parıldayan amına ulaşip burnumu dudaklarına sürttüğümde, uyarılmışlığının tadını içime çektiğimde içim daralıyor. Kollarımı kalçalarının etrafına sarıp onu duvara yaslayarak sabitliyorum.

yavaşça dalıyorum, dilimle onu ayırıyorum ve ucuyla klitorisine dokunuyorum.

Hassas bedenine ilk dokunuşta çığlık atıyor, sanki tam da bu anı bekliyormuş gibi bacakları kulaklarıma doğru titriyor.

Bu beni teşvik ediyor, omurgam boyunca bir şok dalgası gönderiyor ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum, ağzımı sıırılsıklam çekirdeğine kaynaştırıyorum, yalıyorum, girdap yapıyorum ve onun içine inleyene kadar alay *ediyorum*, tatlı tadıyla yüksek.

Birlikte geçirdiğimiz o geceden önce, başka biriyle birlikte olmayalı yıllar olmuştu. Kalp kırıklığı sonrası yaşadığım kaotik bir dönemden sonra kendimi işe verdim ve kız kardeşimle bir ilişki kurmaya çalışarak hayattaki temel cinsel zevklerden kendimi mahrum bıraktım.

Geçen Noel'e kadar bir şeylerin eksik olduğunu bilmiyordum.

Neredeyse bir uzvum olmadan yaşadığımı, hiçbir sorun yokmuş gibi hayatımı sürdürmeye çalıştığımı fark etmemiştim.

Çılgına dönmüştüm, onu bu kadar uzun süre uzaktan arzuladıktan sonra içine girmek için çaresizdim. O da benim kadar çılgındı, her hamlemde enerjime ayak uyduruyor, her emrime itaat etmeye hevesleniyordu ve zamanımız kısaydı. Çabucak tutuşan ve tam olarak genişleyemeden sönen bir kıvılcım.

Şu anda böyle bir niyetim yok.

"*Kallum...*" diye boğuluyor, kalçalarını çıkarıp kendini bana daha sıkı bastırıyor. "Lütfen."

Klitorisi dilimin altında zonkluyor ve sanki sefalet dolu bir hayatın panzehiriymiş gibi sinir yumağını açgözlülükle emiyorum. Dönmeleri damarlarımda elektrik dalgalanmasına neden oluyor ve ona karşı daha fazla sürtünme yaratmaya çalışarak daha hızlı, daha sert kucaklıyorum.

"Lütfen ne?" Kendimi amından çıkarmadan soruyorum; kelimeler teninde titreşiyor ve serbest kalmanın uçurumunda şiddetle titriyor.

Çabalarımı değiştirerek, dilimi hafifçe eğiyorum ve saat yönünün tersine hareketlere geçiyorum, başını geriye atıp hareketlere binene kadar hızı yavaşlatıyorum.

Onun tarafından herhangi bir kelime duymadığımda duraksayarak bir kaşımı kaldırıyorum ve geri çekiliyorum. Homurdanıyor, saçımı çekiştiriyor ve

geri dönmemi istedi.

"Lütfen *ne*, Elena?" Sesim kalınlaşarak tekrarlıyorum.

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine dolanıyor. "Zaten biliyorsun *Ne?*"

"duymak istiyorum."

Kafa derimin üzerindeki baskıyı kaldırıncı parmakları gevşiyor ve bana ters ters bakıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Seni boşaltmak konusunda asla şaka yapmam." Bunu düşünmek sikimi taş gibi yapıyor.

"O zaman neden ?"

"Yapacağım," diye söz veriyorum, kelimeyi klitorisine bir hava püskürterek vurguluyorum. Sarsılıyor, parmakları köklerimde yeniden şekilleniyor, boğazı bir yutkunma üzerinde çalışıyor. "Sen istediğin anda."

Dişlerini sıkarak burun deliklerini genişletiyor, beyni muhtemelen ona tam olarak ne yapmasını söylediğimi anlamakta bile zorlanıyor. Başka bir durumda olsa muhtemelen çoktan yapardı ama o egzotik arafta süzölüp dururken, serbest bırakılmak aklının ucundan bile geçmezken, itaat etmek aklından geçen en uzak şey.

Yine de bir süre sonra hayal kırıklığı içinde inliyor. "*Lütfen* beni boşalt, Kallum. *Yalvarıyorum.*"

O daha cümlesini bitirmeden, ben tekrar içeri giriyorum, dilimle onu açıyorum, sonra tekrar yukarı çıkıp klitorisine ziyafet çekiyorum. Bakımlarımın altında şişiyor, kalbimin atışıyla aynı anda atıyor ve sonunda kaputun üzerinde sekiz rakamı çizdiğimde kırılıyor.

Sessiz bir çığlık atarak ağzını açıyor, kalçaları kulaklarımın etrafında sıkılıyor. Saçlarımı çekiştiriyor, ta ki acı kafa derime yayılana kadar, o kadar sert geliyor ki sanki ciğerlerindeki nefesi alıyor.

Duştan gelen suyla karışan sularını höpürdeterek içiyorum, yüzümü ıslatırken neredeyse kendim de boşalıyordum.

Sualtı depreminden sonra oluşan bir tsunami gibi zevk dalgaları içinden geçerken, sanki hisleri uzatmaya çalışıyormuş gibi kıvrılıyor ve sırtını eğiyor.

Sonunda duvara yaslandı ve ben geri çekildim, ağzımı iç tarafına silmeden önce ona dikişi boyunca son bir yalama verdim.

ve bacaklarını boynumdaki mengeneden nazikçe çıkardı.

Ben sendeleyerek boyuma ulaştığımda nefes nefese pantolonunu indiriyor, sikim o kadar sert ki gözlerim zor görüyor. Pantolonuma yaslanan sikime bakıp sırtıyor ve titreyen elini sikimin üzerinde gezdiriyor.

Onun hareketiyle sarsılıyorum, muhtemelen patlamaktan sadece bir pompa uzaktayım. Çıplak vücudu öne doğru adım attığında neredeyse parlıyor gibi görünüyor, kendini bir kez daha bana doğru şekillendiriyor, altın gözlerinde bir davet var.

"Sıra sende mi?" diye soruyor ama ben başımı sallıyorum ve uzanıp onu bir kez daha kollarıma çekiyorum. Bacakları anında etrafımda kilitleniyor ve ben de dönüp cam duş kapısına yaslanıyoruz, fermuarımı kurcalarken onu kalçalarımınla tutuyorum.

"Ağzında uzun süre kalmayacak," diye homurdanıyorum, ellerim içimdeki çılgınca arzuya ayak uydurmakta zorlanıyor. Duraklıyorum, bakışlarımı vücudunun ıslak kıvrımlarında gezdiriyorum, yumuşak düzlemler, narin kabarıklıklar, çoktan geride bıraktığım parmak izleri karşısında hayrete düşüyorum. "Bu tatlı amcığın içine tekrar girmem gerek."

"Evet" diye tıslıyor, beni çıkarmak için aramıza uzanıyor.

Sikim serbestçe sallanırken nefesi kesiliyor, ucunda inci gibi bir boncuk fokurduyor, onu ne kadar istediğimin kanıtı. Dudağını ısıyor, kapüşonlu kirpiklerinin altından bana bakıyor ve parmaklarını şaftımın etrafına sarıyor, uçları tam olarak dokunmuyor, yavaşça yukarı ve aşağı sürüklüyor.

Burnumu saçlarına gömüp derin derin içime çekerek inliyorum. Hareketleri içimde kıvılcımlar çıkarıyor, taşaklarımı serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyacıkları noktaya kadar yakalıyor.

"Tanrım," diye törpülüyorum, derisinin kırıldığını hissedene kadar kalçalarını kavriyorum, "Yapamam, Elena. Kendini çok iyi hissediyorsun ve ilk seferimizde senin eline boşalmayacağım."

"Teknik olarak, bu dördüncü kez gibi," diyor, pompalarını hızlandırıyor, görüşüm bulanıklaşana kadar kavramasını sıkılaştırıyor. "Benim için gel, *Kallum*."

Başımı tekrar sallayarak elini itiyorum ve kışını camın arkasına doğru itiyorum.

"Sikeceğim, ufaklık." Sikimi elime alıp bir kez pompalıyorum, kendimi onun girişine konumlandırıyorum. "Ve o kapıyı açmamış olmayı dileyeceksin. Seninle işim bittiğinde, seni o kadar çok pompalamış olacağım ki, gözeneklerinden sızacak. Beni *terleteceksin* ve bir daha kimse sana dokunamayacak."

Boştaki elimle çenesini kavrayıp göz teması kurmaya zorluyorum ve sonra içine bastırarak yavaşça tüm uzunluğu ıslak sıcaklığında kılıflıyorum.

Başımın arkasını kavırıyor, beni sıcak, ağzı açık bir öpücüğe çekiyor ve vücutlarımız birleşirken birlikte inliyoruz, evliliğimizi meşrulaştırıyor ve saplantımı sonsuza dek sağlamlaştırıyoruz.

BÖLÜM 20

DOYMUŞ HISSEDİYORUM.

Kal beni sikinin üzerine oturturken beynimde yeşeren tek düşünce bu; siki kabzasına doğru iterken ucu neredeyse rahmimi gıdıklıyor. Uyarılma boğazımda tıkanıyor, zorlu bir geceden sonra göğsümde bir çiçek gibi açıyor; tomurcuk tamamen uzayıp güneş ışığını emmeye hazır olana kadar her bir taç yaprağı birer birer açılıyor.

Yavaşça, *acı verici bir* hareket ediyor, ayak parmaklarımda hissettiğim bir öpücükle ağızlarımız birbirine dolanıyor. Kalçasının üst kısmıyla beni destekleyen Kal, kalçamın yanaklarını pençeleyerek beni yukarı ve aşağı çekmek için kullanıyor, sanki beni harekete alıştırmaya çalışıyor.

Elbette, onu en son içime almalıyım haftalar oldu ama ihtiyacım yok. *İstemiyorum*; amım her seferinde kasılıyor.

İçeri itiyor, onu sıkıştırmaya ve yerinde tutmaya çalışıyorum, vücudum o tatlı noktaya çarptığında başka bir serbest bırakmaya doğru yarıyor.

Ama sonra geri çekiliyor, sadece geri itmek için çekiliyor ve anında tatmin olmama eksikliği, tırnaklarımı boynuna kazmamı ve daha yakın olmaya çalışmamı sağlıyor.

Ağzını benimkinden çekerek titrek bir nefes veriyor, aramıza bakıyor, içimde kaybolduğu yeri donuk gözlerle izliyor.

Duştan gelen damlacıklar tenine yağıyor, mürekkep rengi saçlarının ıslak tellerine yapışıyor ve kıyafetlerini ıslatıyor. Yine de ikincisini umursamıyor gibi görünüyor, onun yerine çıplaklığa odaklanıyor.

Yüzünü kızartan şehvet midemi lezzetli bir şekilde burkuyor, ama yine de yeterli değil.

"*Kallum*," diye haykırıyorum, bu noktada onun adını kaç kez söylediğimin sayısını unutuyorum. Kalçalarını öne atarak tenimizi birbirine yapıştırıyor ve ben perişan bir halde onun etrafında çırpınıyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakarken gözlerinde uğursuz bir şey parlıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, şehvetli saldırısına devam ederek.

Ağzının köşesinde hala kanımdan bir boncuk birikmiş, eğilip dilimin ucuyla yalıyorum, metalik tadın tadını çıkarıyorum, benden kanını çekmesinin nasıl bir his olduğunu hatırladığımda vücudum 4 Temmuz gibi aydınlanıyor.

Sanki bir narın suyuymuş ve Yeraltı Dünyası'nda açlıktan ölüyormuş gibi emip yaladığı hafif acı, karanlık bakışlarındaki çılgın parıltıyla bastırıldı.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp sertçe çekiyorum, bu hareketin onun içime daha sert girmesine neden olmasını seviyorum. Nefes nefese kalıyorum, içtamamen oturmuş olmasının verdiği hissi ezberlemeye çalışıyorum ve sonra geri çekiliyor, tsking.

"Ne oldu? Küçük sürtük karım için sikim yeterli değil mi?" Her kelimeyi kalçalarının keskin bir darbesiyle nokt alıyor, ucu G noktama saplanıyor ve başımı döndürüyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı oynatıyorum, hareketleri kendim yönlendirmeye çalışıyorum.

Kıçımı çimdikliyor, bir avucunun içini bir yanağıma dayıyor. "Yavaş gitmeye çalışıyorum."

"Yavaşlığa *ihtiyacım* yok," diyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdayarak, ancak içime girene kadar dışarı çekiyor, amım havanın etrafında sıkılıyor. "Bunu senin için yapmıyordum, ufaklık."

Kal kalçalarını pistonluyor, beni öyle sert beceriyor ki cam kapı menteşelerinde takırdıyor. Avuçlarım malzemeye çarpıyor, her acımasız itişin gücüyle kayıyor, gerginlik midemde sıkıca sarılıyor ve her an çözülmekle tehdit ediyor.

Kal dudaklarını şakağıma bastırarak, "İyi küçük eşlerin iyi sevişmelere ihtiyacı vardır," diyor. "Ve ben seni ihmal ettim, değil mi?"

"Tanrım, *evet*," diye ciyaklıyorum, sesim alçak ve cızırtılı, sanki kömürlerin üzerinde tırmıklanmış ve gevrek bir şekilde yanmış gibi. Beni sikerken başım kapıya çarpıyor ve düşmemek için kollarımı boynuna doluyorum. "*Evet*, Tanrım, *lütfen*. Tam oraya."

"Burada kurtarıcı yok," diyor dişleri alnımı sıyrarak. "Sadece ben, kocan, seni de kendisiyle birlikte cehenneme sürüklüyorum."

Eğer burası cehennemse, beni kilitleyin ve anahtarı atın.

Çekirdeğimdeki gerilim genişlemeye başlıyor, sanki bir ateş topu dışarıya doğru fırlıyor ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül ediyor. Bir orgazmın başlangıcını kavrayarak, onu üzerime çekmeye çalışarak ama bunu başaramayarak onun etrafında nabız atıyorum.

"Ben... neredeyse oradayım," diye sızlanıyorum, bu noktada ne kadar çaresiz görüldüğümü umursamıyorum bile.

Çaresizim. İçimdeki bu adamla geçirmedğim her saniye için zavallı, ıstıraplı ve perişanım, beni karanlığıyla dolduruyor, kendi karanlığımla ilgili sorular sormayı bile bırakmıyor.

"Siktir, ben de," diyor, her itişin gücünü artırarak, sanki beni tamamen açmaya çalışıyormuş gibi. "İnanılmaz hissediyorsun."

Eli yukarı kalkıyor, uzun parmaklarıyla boğazımı kavlıyor ve sonra sıkıyor, daha önce yaptığı gibi ciğerlerimdeki havayı alıyor.

Ancak, sıkma bir zamanlar olduğu yerde durmuyor; boynumun kenarlarına baskı uygulanıyor, nefes almak neredeyse imkansız hale gelirken nabzım titriyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor, geniş ve belirsiz, ama onunkilerde olgunlaşan memnuniyet kanımı kaynatıyor.

Oksijeninizin isteyerek elinizden alınması garip bir his, ancak boğucu his daha büyük, daha *iyi bir* şeye, korkuyla karışan bir zevke dönüşüyor gibi görünüyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, beni zevkten titretiyor, "sikimi al, küçüğüm. Aynen böyle." Kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirdiğinde, boğazından alçak bir inilti , görüşüm köşelerde kararıyor ve çözülüyorum, beynim göğsüm sıkılıyor.

Etrafında kasılıyorum, içimdeki salıverme selleri gibi çılgılık atıyorum, iç duvarlarım onu ikna ediyor ve kurutuyor. Bizi cam kapıya yapıştırırken tatmin olmuş bir homurtu çıkıyor, eli boğazımdan göğüs kafesimi desteklemek için düşüyor.

"Yüce Tanrım." Nefesleri ıslak saçlarıma sertçe çarpıyor ve boştaki eliyle arkasına uzanıp musluğu kapatıyor.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik. Konuşmuyoruz, sessizliğin güvenliğinde kozalandık, onu bozan ilk kişi olmak istemiyoruz.

Bir ürperti kollarıma dolanıyor, beni titretiyor ve sırtarak sonunda içimden çıkıyor. Ani kayıp karşısında irkiliyorum, yokluğunun içimde bıraktığı boşluğa fazla dikkat etmemeye çalışıyorum, bunun en son seks yaptığımız zamana ne kadar benzeyeceğini merak ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, beni ayağa kaldırıyor ve bir adım geri atıyor. Bakışları üzerimde geziniyor, vücudumda sıkıntı belirtileri olup olmadığını değerlendirirken doktor modu tam anlamıyla devrede. Bir parmağı kalçamdaki yara izini okşuyor ve kaşlarını çatıyor, yüz hatlarını karanlık bir ifade kaplıyor. "Bunu yapmamalıydım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, bana dokunduğu yere bakıyorum ve tenime bulaşan kanın bir kısmını siliyorum. "Hoşuma gitti."

Tek kaşını kaldırıyor ve yutkunuyor. "Öyle mi?"

Tek bir hece, nefes verişin sonunda söylenmiş, güvensizlikle dolu. Bunu, belirsizliği *hissedebiliyorum* ve Kal gibi ölümcül ve güçlü bir adamın kendini savunmasız hissedebileceğini düşünmek beni bir an için gafil avlıyor.

Başımı sallayarak elini kendi elimle kapatıyorum ve kalçalarımın arasından sızdığını hissedebileceğim yere kadar . "Bana yaptığın şeyden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum, şımartmak benim için fiziksel olarak acı verici olsa da, itirafımla oyun alanını düzleştirmeye çalışıyorum.

Yine de Kal Anderson kanayan kalbimi göğsümden söküp gümüş bir tepside kendisine sunmamı isteseydi, hiç soru yapardım. Muhtemelen doğru yaptığımdan emin olmak için ondan operasyonu denetlemesini isterdim.

Duygularına karşılık vereceğini sanmıyorum.

"Doğum kontrol hapi kullanmıyorsun," diye kestirip atıyor. Bu bir soru değil, bir ifade ve bunu söylerkenki otoritesi beni duraksatıyor.

"Hayır," diyorum omzumdan bir tutam saç iterek. "Babam, komplikasyonları önleme yöntemlerini araştırmak yana, seks hakkında *düşünmeme* bile asla izin vermedi."

Birkaç atım boyunca hiçbir şey söylemiyor, bu sırada kalp atışlarım, kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Kendimi baygın, bitkin ve nedense küçümsenmiş hissediyorum.

"Bir arkadaşıyla randevu ayarlayacağım ve seni bu işe sokacağız."

Yanımdan geçip kapıyı iterek açıyor ve odanın içinde lavabolara doğru yürüyüp duvara asılı kancadan beyaz bir havlu alıyor. Döndüğünde giysileri yere damlıyor, havluyu bana uzatıyor ve ben de yavaşça içine girip sözlerini değerlendiriyorum.

"edip etmeme konusunda söz hakkım var mı?"

Havluyu sarıyor, köşesini koltuk sıkıştırıyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Bedensel özerkliği tanıyamayacak kadar yaşlı değilim," diyor çenemi avuçlamak için uzanarak. "Sadece daha kolay olur diye düşündüm."

Boğazındaki çukurluğa bakıyorum, sözlerini beynimde evirip çevirirken onu inceliyorum. "Senden prezervatif takmanı istesem takar mısın?"

Kal'ın yüzü allak bullak olur. "Tabii ki. Tatlı küçük amcığından damlayan dölleriimin *muhteşem* görüntüsünü kaçırmış olurum ama ben bir canavar değilim. Bu evlilik ne kadar meşru olursa olsun, bu işe çocuk karıştırmak delilik olur."

Göğsümden bir şey sıkışıyor, ama onu görmezden başımı sallıyorum. "Tamam... Sanırım denemeye istekli olurum."

"Eğer işe yaramazsa, başka bir yol buluruz." İki yanağımı da elleriyle kavırıyor, eğilip dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor; bu hareket benim yapabileceğimden çok daha nazik

ve bu karnımda ahlaksız bir şeyler uyandırıyor.

Beni lavaboya götürüyor, hızla dişlerimizi fırçalıyoruz ve ben aynada ona bakmaktan kendimi alamıyorum, bana bahşedilen evcilliğin sadece saldırımın sonucu olduğunu biliyorum, başka bir şey değil.

Bunun bir anlamı yok, Elena.

Yine de, dakikalar sonra yatağa girdiğimde, yorgunluk nihayet üzerime çöküyor, battaniyeleri çeneme kadar çekip yan yatıyorum, şifonyerinden pijamalarını alıp banyoya götürmesini ve dakikalar sonra tamamen değişmiş olarak geri dönmesini izliyorum.

Saçlarını havluyla kuruluyor, sonra havlu bezi yakındaki bir sepete atıyor ve elinde plastik bir ilk yardım çantasıyla yatağın benim tarafıma doğru yürüyor. Üstünü açarak bir paket antibakteriyel merhem ve geniş bir yara bandı çıkardı.

"Ooh," diyorum, bedenim uykuyla savaşıırken kaşlarımı oynatıyorum. "Doktorculuk mu oynayacağız?"

Beni görmezden gelerek elini yorganın altından geçiriyor, uyluğumdaki yarayı buluyor ve merhem paketini dişleriyle yırtarak açıyor. Bezelye büyüklüğünde bir miktarı parmağının ucuna fışkırtarak diğer eliyle birleştiriyor ve soğuk jeli kesiğin üzerine sürüyor.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve çenesinin sıkışmasını izliyorum.

Sessizce plastiği sıyrıp yara bandını çıkarıyor, sonra başparmağıyla K harfinin dış hatlarını çizerek kesiğin üzerine sabitliyor.

İlk yardım çantasını komodinin üzerine koyan Kal, ayağa kalkıp yatağın etrafını dolandır ve yorganları geri çekerek altlarına girebilir.

Nefesim kesiliyor, yakınlığı beni ürpertiyor, kalbim göğsümde bir siren gibi çarpıyor.

Yine de başka bir şey söylemiyor, sadece Witter Bynner'ın tüm eserlerinin deri ciltli bir kopyasını alıyor ve yerleştiriyor.

Tekrar dönüyorum, yanağımı yastığıma dayıyorum, siyah çerçeveli gözlüklerini takıp okumaya başladığında onu inceliyorum, gözleri yavaş, hipnotik bir şekilde sayfayı tarıyor.

Keskin çenesinin temiz eğimini ve konsantre olduğunda yanağında beliren küçük çukuru özümseyerek elimden gelenin en iyisini yapıyorum

Belki bu bir şanstır ve yarın uyandığımda beni yine görmezden geliyordur diye her şeyi hafızama kaydetmek istiyorum.

Midemde dönüp duran dehşet, öyle olduğunu gösteriyor.

İyi olan hiçbir şey olamaz.

Nedense beni hemen uykuya dalmaktan alıkoyan korku bu. Kal'ın söylediği gibi birilerinin peşimde olduğu ya da Boston'daki dünyanın muhtemelen yerle bir olacağı gerçeği değil.

Ancak ister travma ister teslimiyetin doğal ilerleyişi olsun, bu gece hangi taşın yerinden oynatıldığı düşüncesi geçicidir.

Her zaman korktuğum gibi sevgisiz bir evliliğin, bir hapishanenin içinde sıkışıp kaldım.

"Nasıl oldu da seni çıplak görmedim?" Konuşarak endişemi silmeye çalışarak ağızımdan kaçırıyorum.

Kal'ın kaşları gözlüklerinin üzerinden kalkıyor ve bana bakıyor. "Sizi temin ederim, resmin tamamını gördüğünüzde de aynı derecede büyük."

Aletin büyüklüğünü düşündükçe yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve kalçalarımı dalgınca kaydırarak tam olarak daha da yaklaşıyorum. "Hayır, ben sadece... sen beni çıplak gördün. Aslında şu anda çıplağım."

"Burada şikayet yok."

Ellerinden biri aşağı inip belimin üzerinden geçiyor ve daha fazlasını söylemek için ağızımı açtığımda beni kendine doğru çekiyor.

Klitorisim ona dokunduğu yerde zonkluyor, zaten başka bir vuruş için can atıyorum, ama Kal'ın dikkatimi dağıtmak için seks öncülünü kullandığı açık ve bu yüzden sormaktan vazgeçiyorum, onun hakkında bildiklerimden memnun olmaya çalışıyorum.

Şu anda, beni korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu biliyorum ve içinde bulunduğumuz duruma ve onu karmaşıklaştıran her şeye rağmen, bu büyük bir başarı gibi geliyor.

Ellerinde benimkinden daha fazla kan olduğu bilgisinin acısını hafifletiyor.

Bir süre ona yaslandım, karşımdaki duvara baktım, o ara sıra bir sayfa çevirirken dinledim, nefes alışının düzenli ritmi beni uykuya daldırdı.

"Sen bahardın ve ben bir uçurumun kenarındave parlayan bir şelale üzerimden aktı," diye okuyor usulca, uyku beni bir kez daha karşılamadan önce beynimde zar zor kaydedilen satır.

BÖLÜM 21

"GARIP BİR ŞEKİLDE İYİ DİNLENMİŞ GÖRÜNÜYORSUN."

Kruvasanımdan bir ısırık aldıktan sonra masamın karşısındaki Jonas'a bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "*Garip* mi?"

Bir elini sakalına sürterek omuz silkiyor ve kâğıtları karıştırıyor. "Seni tanıdığım onca yıl boyunca, bir zombiden daha azına benzediğini hiç görmedim. Sadece biraz ilginç, hepsi bu."

"İlginç," diye tekrarlıyorum, böreğin son lokmasını yutarken. "Bu sıkıcı için süslü bir kelime."

"Ah, saptırma. Yani, bunun küçük bir bir ilgisi var." Sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini birleştiriyor. "Sonunda evliliğinizi tamamladınız mı?"

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım."

"Bunu düşünün - Amerikan futbolu terimi neydi? Araya girmek mi?" Kağıt yığınının altından bir paket çıkarıyor; yıllar önce, büyükbabamın vefatından hemen önce imzaladığım ve yaşlı piçin benim adıma kurduğu milyonlarca dolarlık vakıf fonuna erişimimi sağlayan sözleşme.

Aplana'daki yarım düzine işletmenin mülkiyet haklarının yanı sıra çeşitli şirketlerdeki hisse senetlerini ve hissedarlıklarını çoktan devretmişti, ama sanırım ruhumu kurtarmak için çok geç olduğunda beni öğrendiği için kefareti ödemeye çalışmaktan asla vazgeçmedi.

Tröstün şartlarından biri, fonlar bana ulaşmadan önce en az yirmi beş yaşında olmam gerektiği idi. Ve *temiz* olmalıydım. Bu da kendimi içine düştüğüm suç hayatından kurtarmak anlamına geliyordu.

Dışarıdan bakanların fark ettiğinden çok daha zor bir başarı.

Bir kez mafyanın parçası oldun mu, *o kadar*. Adamlarının savaşmadan gitmesine izin vermezler; açıkçası, aylar önce Rafe'e istifa etmek istediğimi söylediğimde, aldığımdan daha fazla direnç bekliyordum.

Bu diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Bir diğer koşul da *evli* olmam ve evliliğimin meşru olmasıydı.

Elbette, yıllar içinde kendi servetimi biriktirmiş olduğumdan, sırf büyükbabamın suçluluk parası için şartlara boyun eğmek gibi bir niyetim yoktu.

Ama sonra kız kardeşimle yeniden bağlantı kurmayı denedim; o ve iki erkek kardeşimiz stratejik olarak vasiyetin, mirasın ve vakıf fonunun dışında bırakılmıştı.

Aslında bu paradan bir kuruş bile görmemeleri gerekiyordu, bu yüzden Violet'in çeklerini kendi birikimlerimden yazıyordum, vakıf parasını bir offshore hesabına aktarmak ve kişisel banka bilgilerini ona bırakmak niyetindeydim.

Ancak çeklerimi reddetmeye devam etti ve vakıf fonlarına erişim için son kullanma tarihi yaklaştıkça, sert önlemler alınması gerektiğini biliyordum.

Büyükbabamın miras avukatı Miles'ın eninde sonunda kanıt için geleceğini biliyordum. Sadece son zamanlarda arka plana atmıştım,

Hayatımda olup biten diğer şeyler öncelik kazanıyor.

"Kimse işgüzarlık için futbol terimi kullanmaz," diyorum ve masamdaki kırıntıları çöp kutusuna atıp sözleşmeyi ondan alıyorum. Özenle basılmış sayfaları çeviriyorum, her sayfanın altında benim imzamın karalanmasına ve büyükbabamın yazısının düzgünlüğüne dikkat ediyorum.

"Her halükarda, son kullanma tarihin çok yakında. Miles'a Elena konusunda ciddi olduğunu nasıl kanıtlamayı planlıyorsun?"

Parmağımı evlilik maddesinin üzerindeki sayfaya vurarak nefes veriyorum. Normal şartlar altında, bir nikâhın varlığı bile sadakatimi kanıtlardı, ancak evliliklerin tam da bu nedenle her zaman bir dünyada, sanırım mirasını güvence altına almak istediği için büyükbabamı suçlayamam.

Ve evliliğim, ruhlarımızda önemli olan yerde gerçek değil.

Kalplerimiz.

Sadece kağıt üzerinde ve yatağımızda.

Elimi yüzümün yan tarafına sürerek iç geçiriyorum. "Onlara kesinlikle bakire çarşafı vermeyeceğim."

"Zaten şu anda onlara sahip olamazdı."

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da koltuğunda kayarak deri ceketinin yakasıyla oynuyor.

"Doğum kontrolü," diyorum sonunda, Elena'yı duşta aptalca becerdikten sonra onunla yaptığım konuşmayı hatırlayarak.

Jonas bir kaşını kaldırdı. "Lütfen bana onu kullandığını söyle."

Yüzümü buruşturuyorum ve bilgisayarımda bir tarayıcı açmak için öne doğru oturuyorum. "Ona Dr. Martin'den bir randevu alacağım ve o da bu ilacı kullanacak. Reçeteyi Miles'a ileteceğim."

"Bunun onu tatmin edeceğini mi düşünüyorsun? Teknik olarak herhangi bir nedenden dolayı devam ediyor olabilir."

Çevrimiçi programlayıcıya yazarak, talebime bir kimlik notu ekledim ve ardından gönder düğmesine bastım. "Olur."

Olmak zorunda.

Kaybettiğimiz üç Flaming Chariot çalışanının yerine geçmesi muhtemel kişileri inceledikten ve bir istihbarat

Ivers International ekibiyle toplantı yaparken Jonas ofisten ayrılıyor ve telefonum neredeyse masadan titreyerek düşüyor.

Odanın köşesindeki ahşap dosya dolabının üzerinde duran masa üstü sarkaç bir o yana bir bu yana sallanıyor ve telefonu aldığımda hemen negatif dikkatimi çekiyor.

Ekranı tararken varlığımı kızgınlık kaplıyor ve kendimi vazgeçiremeden kabul et düğmesine basıyorum.

"Carmen," diyorum, eski sevgilimin tiz sesinin hoparlörü doldurmasını bekliyorum, ama onun yerine alçak bir tını ile karşılaşıyorum.

"Anderson." Rafe'in sesi daha önce ondan duymadığım kadar kısıktı. "Seninle konuşmak peşine düşmem gerekecek sanıyordum ama görünüşe karımla sohbet etmeye her zamanki kadar ."

"İnanın bana," diyorum, masama yaslanıp bir makosenimi diğerinin üzerine geçirerek, "o şeytanla ilgili hiçbir şey yapmaya asla hevesli değilim."

Homurdanır gibi bir ses çıkarıyor. "Her halükarda, Carmen hakkında konuşmak için aramadım."

Tabii ki yapmadı, çünkü onunla ilgili her konuşma kaçınılmaz olarak onun söz konusu olduğu yerde yenilgiyi kabul etmekle sonuçlanıyor. O kaybedilmiş bir dava, herkes seyretmeyi seçerken denize doğru sürükleniyor.

"Kızım nasıl?"

Bir kahkaha boğazımı gıdıklıyor ama yutkunuyorum, söyleyeceği her neyse dikkatlice yönlendirmem gerektiğinin farkındayım. "Yani onu kasten saldırıya uğrattıktan sonra mı? Beklenebileceği kadar iyi durumda."

Dünden beri iki kez içine gömüldüğüm daracık sıcaklıktan bahsetmek dilimin ucuna geliyor ama henüz alevleri körüklemek istemediğim için bu dürtümü bastırıyorum.

"Sizi temin ederim, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyor Rafe ve ben onun kocaman başparmak yüzüğünün kenarını , otobüs durağında bırakılan karta kazınmış aynı ambleme baktığını hayal edebiliyorum. "Sadece annesinin mesajlarına cevap vermeyeli uzun zaman oldu ve biz de endişelenmeye başlamıştık."

"Belki evliliğinin nasıl başladığı hakkında yalanlar yaymazsan seninle konuşmaya daha meyilli olur."

"Yalanlar tam olarak neydi, Kal?" Cevabımı bekliyormuş gibi duraklıyor ama ben bir şey söyleyemeden devam ediyorum. "Nişanlısını düğünü için giyinirken öldürmedin mi? Küçük kızımın elini çaldığın törene tanıklık etmem için beni zorlamadın mı?"

"Sizi hiçbir şey yapmaya *zorlamadım*. Durumu sundum ve sana bir karar verme fırsatı verdim. Sen de o medya akbabalarıyla yaptığı sözleşme yerine güvenliği seçtin."

Burnunu çekiyor ve ben boş ofise göz kırpıyorum. *Ağlıyor mu?* "Gerçek şu ki Dr. Anderson, Elena'mızın eve getirilmesini istiyoruz. Onu geri almak için ne yapmamız gerektiği umurumda değil ama lütfen onu esir tutmayı bırakın. O benim... *bambina*'m."

Sesi son iki kelimedede kesiliyor, İtalyanca dramatik bir şekilde araya giriyor ve beynimde bir düşünce yerine oturuyor, içimde öfke büyürken beni ayakta durmaya itiyor.

"Ne *yapıyorsun* Rafe?" Yavaşça soruyorum, sahip tek çerçeveli resme bakıyorum; on altı yaşındaki halim, yıldönümü partileri sırasında Rafe ve Carmen'in arasına sıkışmış. Carmen'in kolu belime sıkıca sarılmış, beni bir aptal gibi yıllarca kalacağım yere, onun yanına yakın tutuyor.

Rafe kayıtsızca bakıyor. Olmasını istediğimiz gibi. Ve sonra bir gün, o değildi.

Hiçbir şey gibi olmadı.

Bu yüzden bu kadar ketum davrandığından şüpheleniyorum - bu bir tuzağın tüm özelliklerini taşıyor ve beni bir tür tuzağa çekmeye çalıştığı fikri kanımı kaynatıyor.

Özellikle de küçük anlaşmamızı başlattığımdan beri benden onun için tek bir iş yapmamı istemediğinden ve bunun emekliliğimi kabul ettiği anlamına geldiğini düşünmeye başlamışken, şimdi belki de başından beri planının beni daha yaratıcı bir şekilde dışarı çıkarmak olduğunu fark ediyorum.

Resim çerçevesinin yanındaki sarkaç heykeli tik tak etmeye devam ediyor ve her sallanışında gözümün altındaki kasın seğirmesine neden oluyor.

Bir süre sonra Rafe boğazını temizler ve tekrar konuştuğunda üzüntüsü tamamen kaybolmuştur. "Para istiyorum. Bu Bollente anlaşmasında beni mahvettin ve bundan kurtulmak için Ricci işinin büyük bir kısmını elden çıkarmak zorunda kaldım."

"Sana kızını satmanı söyleyen ben değildim," diyorum. "Ya da ondan yatağıma gelmesini isteyen."

"Tıpkı Carmen'e hiç sormadığın gibi, değil mi?" diye tükürüyor, her geçen saniye daha da tedirginleşiyor.

Carmen'e hiç gitmediğimi söylemek istiyorum. Hep o bana gelirdi. Ama benim yok.

Derin bir nefes çekerek, bir setin ardındaki su gibi biriken ve beni vahşiliğinde boğmakla tehdit eden öfkeye karşı kendimi çelikleştiriyorum. Sarkacın yumuşak salınımına odaklanıyorum, tek duyabildiğim tik tak sesi olana kadar her şeyi bloke ediyorum.

Tik.

Ken

e.

Ken

e.

Derimin derinliklerinde bir kaşıntı hissediyorum ve Rafe konuşmaya devam ederken masama dönüp çekmecedен tabancayı çıkarıyorum. Tabancayı hizalıyorum, sinirlerim tutuşumdaki kararlılığı kemiriyor, emniyet kilidini açıyorum ve tetiği çekiyorum, merminin odanın içinde kıvılcımlar saçmasını izliyorum.

Resim çerçevesinin içinden geçerek camı patlayıcı bir bağlantıyla kırıyor ve arkasındaki duvara saplanıyor; cam parçaları çerçeveden fırlıyor, güç sarkacın dengesini bozuyor ve yere çarpışını izliyorum, bir kolu kopuyor ve sonunda sessizliğe gömülüyor.

"Beni duyuyor musun, Anderson?" Rafe sorar. "İki seçeneğin var: para ya da hizmet olarak yeminli sadakatin. Aksi takdirde, ölürsün."

Telefonu kulağımdan çekerek silahımı çekmecesine geri sokuyorum ve telefonu kapatıyorum.

Biraz sonra Elena'yı arka bahçede buluyorum, bir karton kutudan toprak çuvaları çıkarıyor ve onları çimenlerin üzerinde sürükleyerek çitlere karşı derme çatma bir çalışma alanı kurduğu yere götürüyor.

Marcelline birkaç metre ötede durmuş, mavi seramik kupasında bir poşet çay demlerken bir yandan da onu izliyor.

Terli bir tutam saçını yüzünden fırçalayan Elena, ellerini kalçalarına koyarak bahçemizi incelemek için dönüyor. Üzerindeki lavanta rengi elbise kışının ağır kabarıklığını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor ve ona yaklaştığımda onu sikime doğru çekerken kavradığım anıyla dolup taşıyorum.

Bir anlığına, olan biten diğer şeyleri kendimi onun varlığında kaybedebiliyorum. O sıcacık bir bahar öğleden sonrası gibi, yeni açan çiçekler ve bir esintiyle taşınan taze deniz havası, etrafımı sarıyor ve diğer her şeyin çirkin gerçekliğini siliyor.

Hiçbir zaman zorluklardan kaçan bir adam olmadım, ama orada durup önümdeki kadına bakarken, karmaşamın içine sürüklediğim kadına, kendimi yapabilmeyi dilerken buluyorum. Elena gibi birinin hak ettiği hayatın bu olmasını diliyorum.

"Kızma," diyor ben daha ona ulaşmadan, dönüp bana bakıyor. Narin yüz hatlarında bir sevinç ifadesi, derinlerdeki katılığı silen bir yumuşaklık var. Sadece akıllara durgunluk veren seksin kalıntı etkisi olarak açıklayabileceğim bir parıltı.

"Neden kızayım ki?" Avucumla yanağını çerçevelemek için uzanarak soruyorum. Başparmağım gözünün etrafındaki morluğun alt tarafını sıyrıyor, şişliğin ve morluğun dün gecedan beri önemli ölçüde azaldığını fark ediyorum.

"Bahçenizin içine etmek üzereyim," diyor toprak torbalarını göstererek. "Ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Marcelline'in Wikipedia sayfasını okuması gerekiyordu ama..."

Gözlerini devirerek hizmetçime bakıyor, o da omuz silkerek çayını yudumluyor. "Ama bahçıvanlık benim iş tanımımın bir parçası değil."

Elena homurdanıyor. "İkisi de Kal'ın beni kaçırmamasına yardım değil mi?"

Kelimeyi küstahça kullanması içimi çalkalıyor ve kız kardeşlerinin ona evde haberlerin ne söylediğini merak ediyorum. Tüm bakış açısını değiştirip değiştirmediyini.

Boğazımı temizleyerek elimi bırakıyorum ve takım elbisemin cebine sokuyorum. "Önümüzdeki birkaç gün beni meşgul edecek birkaç toplantım var ama muhtemelen bu hafta sonu size yardımcı olabilirim."

"Gerçekten mi?" Kaşları kalkıyor ve dalgaların karaya attığı odunlarla işaretlediği dikdörtgene doğru başını sallıyor. "Çiçek dikmek hakkında bir şey biliyor musun?"

"İhtisasım sırasında başarılı bir üçlü baypasa yardımcı oldum ve muhtemelen hayatınız boyunca göremeyeceğiniz kadar çok açık yaraya dikiş attım. Bitkilerle başa çıkabileceğime eminim."

İkisini dışarıda bırakarak Asphodel'e dönüyorum ve kütüphaneye kapanarak midemde kıvrılan garip duygudan kurtulmaya çalışıyorum. Pek acı verici sayılmaz - neredeyse mide bulandırıcı bir dalga, kıyıya tekrar tekrar çarpıyor ve hiç tam olarak geri çekilmiyor.

Elli yıllık bir viski şişesini açıp üç parmağımı bir bardağa boşaltıyorum, elime ilk geçen kitabı alıyorum ve hareketsiz şöminenin önündeki iki deri koltuktan birine çöküyorum.

Kitabı açıp dizimin üzerinde dengeliyorum, gözlerim okumadan sayfaya yapışıyor. Kalbim hızla atıyor, midemin farkındalıkla yanmasından tiksiniyor, Riccis'in bir kez daha benimle oynadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Çünkü tüm bunların özü şu; Rafael'in tanıştığımızda verdiği dostça rehberlik ve lüks vaadi olmasaydı, muhtemelen tüm hayatım farklı olurdu.

Kız kardeşimle bir ilişkim olabilir.

Aşk için evlenmiş olabilirim, tahtanın benim tarafımda bir vezire ihtiyacım olduğu için değil.

Annemin benim için istediği tıp kariyerine hala sahip olabilirim, sonlandırdığım tüm hayatları telafi etmek için bundan vazgeçmem gerektiğini asla hissetmeden.

Dakikalar sonra kütüphanenin kapısı gıcırdarak açılıyor ve Elena içeri süzülüyor. Bizi birlikte içeri kapatıyor ve parmak uçlarında ilerleyerek tam önümde duruyor.

"Sen iyi misin? Dışarıda gergin görünüyordun." Kitabımın sırtına baktı, buruşturdu. "Uh-oh, Dorian Gray? Biliyorum."

ama dürüst olmak gerekirse, otuz iki bugünlerde genç bir yaş. Dünyadaki en yaşlı adam yüz on beş yaşında, biliyor musun? Hâlâ zamanın var."

Kitabı bir çırpıda kapatıp sehpanın üzerine fırlatıyorum ve bir elimle bileğinden tutup onu benimle birlikte sandalyeye çekiyorum. Cıyaklıyor, dizlerinin üzerinde bana sarılacak şekilde ayarlıyor, amı aletimin üzerine güzelce oturuyor.

Altında hemen sertleşiyor, bir sonraki dolum için hazır.

"Dünyanın en yaşlı adamı gerçekten o kadar yaşlı mı?" Burnumu çene çizgisinde gezdirerek soruyorum.

Titreyerek omuz silkiyor, kollarını boynuma doluyor ve bana sürtünüyor. "Hiçbir fikrim yok ama bu seni korkundan , değil mi?"

Gözlerinin derinliklerine bakabilecek kadar geri çekilerek nefes veriyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. " dağıttın. Bu konuda doğal bir yeteneğin var gibi görünüyor."

"Oh." Elena sırtıarak eğiliyor, dilinin ucunu kulağımın kabuğunda gezdiriyor, sonra lobunu ısıyor. "Peki, bunu telafi etmeme izin ver."

Eli boynumdan çekiliyor, göğsümden aşağı kayıyor, pantolonumun bel bandına dalmadan önce; dirseğini kıvırıyor, parmaklarını büyüyen ereksiyonumun etrafına sıkı sarıyor, başparmağının pedini parlak ucun üzerinde yumuşatıyor.

Başımı arkaya yaslayarak uzun bir nefes alıyorum, kanım güneye doğru akarken stresim yaklaşan bir salıvermeye dönüşüyor.

"Biri benim için hazır," diye fısıldıyor, ısınmış etimi okşayarak. Aşağı uzanarak fermuarı açıyor, beni çıkarmak için çabalıyor ve kendini yukarı kaldırıyor.

"Her zaman," diye homurdanıyorum, elbisesini kalçalarının üstüne kadar itiyorum, yerinde kalması için malzemeyi yumrukluyorum. Çiğle ıslanmış bir gül yaprağı gibi parlayan amcığı bana kendini gösterdiğinde gırtlaktan bir hırıltı çıkarıyorum. "Tanrım, ufaklık. Hiç külot giydin mi?"

Sırıttırıyor, elimi tutuyor ve bizi diziyor. "Hayır, ve şimdi kesinlikle asla yapmayacağım."

Yavaşça batıyor, kıcı tepesine dayanana kadar beni santim santim alıyor. Ben vururken keskin bir şekilde nefes alıyor.

Yutkunuyor, eli saçlarıma dolanıyor.

Kalçalarını döndürerek, ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi temkinli bir şekilde yukarı ve aşağı kayıyor ve tamamen deneyimsiz olduğu bir kez daha içime işliyor, bu da bana endişelenmem gereken bir dizi başka sorun veriyor.

Ama yeryüzündeki cennet gibi hissettirirken umursamak çok zor. Sanki sefil ruhumu lanetten kurtarmak için gelen bir tanrıça gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, güzel yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor.

"Tanrım, ne için özür diliyorsun?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, amı beni o kadar sıkı kavıyor ki yıldızları görüyorum. Ellerim kalçalarında kenetlendi, yolculuk için atladı.

"Ben... bu benim için yeni bir şey ve her şeyi etmek istemiyorum."

"Yapamazsın," diyorum, daha sert vurmaya başladığında dudağımı ısıyorum, görünüşe göre vücudunu şarkı söyleten o noktayı buluyor. "Böyle devam daha hazır olmadan içine boşalacağım."

"Oh, kahretsin," diye miyavlıyor, sırtını kamburlaştırıyor, iç duvarları çırpınıyor. "Bunu ... sanki kötü bir şey olması gerekiyormuş gibi, ama bana... gerçekten iyi geliyor."

"Benim küçük sürtük karım kontrolümü kaybetmemden hoşlanıyor, değil mi?"

Başını sallayarak, ellerinden birini benimkilerden birine geçiriyor, yukarı kaldırıp boğazının sütununa kilitliyor, kalçalarının saat yönünün tersine dönüşü taşaklarıma elektrik çekiyor. Tutuluyorlar, orgazmım içimden fıçı gibi geçiyor ve daha fazla dayanamayarak amının kasılmasıyla aynı anda boynunu sıkıyorum.

İçine girebildiğim kadar girdiğimde, amının nabızı beni emip kuruturken görüşümde beyaz lekeler yanıp sönüyor. Başını boynuma doğru eğiyor, bir iniltiyle dişlerini derime geçiriyor ve bariyeri aşana kadar ısıyor.

Dilini boynumda sonra geri çekiliyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni kurtuluşun eşiğine getiren bir öpücük konduruyor. Dişlerinin arkasındaki bakırın tadını alıyorum ve ekstra bir uyarım olmadan neredeyse tekrar boşalıyorum.

Daha sonra, bacaklarındaki hissin geri gelmesini beklerken başını göğsüme yaslayarak bana doğru gevşediğinde, şunu hissediyorum

Öncekinden tanıdık bir önsezi duygusu, ancak şimdi tamamen yeni bir hedefi var.

BÖLÜM 22

"Size söylüyorum, kadın aklını kaçırıyor."

Gözlerimi devirerek dışarıdaki toprağı tarıyorum ve geçen ay ektiğim bahçede bir kez daha kayda değer bir büyüme göremeyince ofluyorum. Gövdeler filizlenmeye başlıyor, toprağın üzerine çıkıyor ama hiçbir çiçek açmıyor. Sözde kısa bir çiçeklenme dönemi olmasına rağmen gündüz zambakları bile.

Bir yanım, evi saran ölüm havasının çiçekleri yeraltında, güvende oldukları yerde tutup tutmadığını merak etmeye başlıyor.

Eğer Kal'ın yabani otların temizlenmesine ve toprağın hazırlanmasına yardım etmesine izin vermek bölgedeki yaşamı emmeseydi.

Mutfak lavabosunun üzerindeki pencere saksısına bakıyorum, Marcelline'in başlattığı nane kabından dışarı yayılıyor, güneşin altında gelişiyor.

Güneş ışığı sağlandı.

Telefonumun hoparlöründen kız kardeşim Ariana, annemin beni ne kadar özlediğini anlatıp duruyor.

"Yani, her gece senin balkonunda oturuyor, sanki sen ölmüşsün gibi dışarı bakıyor."

Hüzün ruhuma sinsice işliyor, ailemin kalp ağrısının kaynağı olma fikri hoşuma giden bir şey değil. Kendi güdülerini her zaman en özverili olmasa bile, benim hayattaki payımı dünyamızda yaygın olan mutsuzluğa katkıda bulunmamak oldu.

Bu, çocukken bile kendimi rahatsız ettiğim bir şeydi, ailemin istediği gibi olmak için büyük çaba sarf ediyordum. Mükemmel küçük mafya prensesi, uysal ve itaatkâr, onları gururlandırmak için her şeyi yapmaya hazır.

Babamın kara gözlerindeki gurur ışıltısını görebilmek ya da annemin bana kendisinin daha genç, daha kötü bir versiyonuymuşum gibi bakmaması için her şeyi yapabilirdim.

Yine de onlar ve onların seçimleri sayesinde şu an yerdeyim. Annem en azından beni biraz rahat bırakabilir ama yine de beni suçlu hissettirmeye çalışıyor, aynı toprakları bile paylaşmadığımız beni kontrol etmeye çalışıyor.

"Amerika'da büyüüp evlenen çoğu insan ailesinin taşınır," diyorum Ariana'ya, ölü bir nane parçasını koparıp çöp öğütücüsüne atarken. "Aslında, daha önce ayrılmamış olmam biraz utanç verici."

"Hiçbir yere gitmene izin verilmezdi," diyor ve telefonu açıp görüntülü sohbeti yeniden yüklediğimde, kameraya doğru eğilmiş, su çizgisine ince bir makyaj tabakası sürerken iri kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum. "Kal seni zamanında çıkardığı için şanslısın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kulağa uğursuz geliyor. Bana söylemediğin şey ne?"

Kestane rengi saçlarından bir tutamı manikürlü parmağının etrafında döndürerek o küçük orantısız takınıyor. "Hiçbir şey, gerçekten. Sadece... sen gittikten sonra işler biraz değişti."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Herkes ağzını sıkı tutuyor; babam çalışma odasından pek çıkmıyor, çıktığında da gözlerinde tuhaf bir bakış var, sanki..."

Sözünü kesiyor ve ben mermer tezgahın kenarına tutunarak devam etmesini bekliyorum. "Ne gibi?"

"Sanki yürüyen bir ölü gibi." Ariana kameranın arkasındaki bir şeye bakıyor ve çocukluğumuzdan beri yaptığı sinirli bir hareketle gözlerini hafifçe aralıyor. "Neyse... evlilik hayatı nasıl gidiyor? Nerede olduğunu mi? Annemin hâlâ seni bulmaya kararlı olduğunu biliyorum."

Son konunun bu kadar çabuk kesilmesinden rahatsızlık duyarak, bunu görmezden gelmeye ve onunla devam etmeye karar veriyorum; kız kardeşlerim herhangi bir şey hakkında sessiz kalacak türden insanlar değildir, en azından onları tehlikeye atacak bir şey hakkında.

En azından koridordan kütüphaneye doğru ilerlerken kendime böyle söylüyorum, Kal başka bir toplantıdayken kendimi içeri tikiyorum.

Son birkaç hafta içinde kesinlikle biraz daha yakınlaştık - en azından fiziksel olarak. Adam taştan yapılmış bir heykel ve beni her becerdiğinde, dış yüzeyinden küçük bir parça kopuyor. Ama parçalar o kadar küçük ki, hiçbir zaman gerçekten bir ilerleme kaydettiğimi hissetmiyorum.

Eski bir dede saatinin krankından daha sıkı sarılmış durumda ve her sevişmemizde, hayal kırıklıklarını doğrudan eyleme aktarmaya çalıştığı belli oluyor.

Yolculuktan zevk almadığımdan değil; vücudum varlığından bile haberdar olmadığım yerlerinden sürekli ağrıyor, zihnim her gece gelgitli bir coşku dalgasına kapılıyor. Sadece bu yolculuk daha çok bir roller coaster'a benziyor ve lunapark görevlisi inmemi izin vermiyor.

Ve sorun şu ki, onun bana açılmasını *istiyorum*. Saldırıya uğradığım geceden beri, cazibemi gizli tutma arayışından vazgeçtim ve bunun yerine her onu kucaklıyorum.

Bazen ofisinde dolanarak, masasının kenarına tüneyerek, emlak sözleşmelerini ve yanlış uygulama davalarını incelerken - her nasılsa onun değil; bunun yerine, tıp dünyasını sallayan büyük davaları güncel tutmayı seviyor, *'her ihtimale karşı'* - ve ne sunduğumu görene kadar bacaklarımı yavaşça ayırarak ve onun yerine benimle yatmak için işini bırakarak.

Bazen onu milyonlarca soruyla dürtüyorum, önemsiz sorularla başlıyorum, ta ki gerçekten bilmek istediklerime cevap verecek kadar sinirlenene kadar.

Babasıyla hiç tanışmamış olması ve kardeşleri olduğunu ancak annesi öldükten sonra öğrenmiş olması gibi.

Ya da nasıl yoksul büyüdüğünü ve babamın yardımı bu durumdan kurtulduğunu.

Durum ne olursa olsun, onun buz gibi kalbini çözmeye çalışıyorum ve her geçen gün ona olan sevgim on kat artıyor. Birlikteliğimizin başlangıcında hissettiklerimle taban tabana zıt olması ve annemin eninde sonunda olacağını söylediği şeyle çok mükemmel bir şekilde örtüşmesi dışında bu bir sorun olmazdı.

'Onu sevmeyi öğreneceksin,' demişti ve bağlam - ve koca - tamamen farklı olsa da, bu konuda haklı olduğunu düşünmenin getirdiği isyan alevine engel olamıyorum.

Elbette Ariana'ya bunların hiçbirini anlatmıyorum. Bildiği kadarıyla Kal'la ilişkim gerçek ve derinliği var, ailem bize karşı ne kadar kin kusmaya çalışırsa çalışsın. Boston'un tamamının benim kaçırıldığımı düşündüğü gerçeğini her dile getirdiğinde ona dramatik davrandıklarını söylüyorum ve o da onların anlatılar konusunda nasıl olduklarını bildiği için genellikle kabul edip yoluna devam ediyor.

Ve teknik olarak, kaçırıldım. O kadar da haksız sayılmazlar.

Ama hikayenin tamamını da bilmiyorlar.

"Ne zaman arasan, tek yaptığımız benden bahsetmek oluyor," diyorum şimdi, endişeli düşüncelerimin sona ermesi için konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalışarak. "Kendimden bıktım. Stella ile aranızda ne var?"

"Bu konuda yeni bir şey yok," diyor Ari homurdanarak. "Yine de birkaç hafta içinde bir resitalim var."

Kalbim karnıma düşüyor. "Kahretsin, , değil mi?"

"Evet." Dudaklarını son "p" nin üzerinde patlatıyor ve kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. "Fındıkkıran, okulumuzun *Baharda Noel'i* için. Bana sorarsanız Noel'i kutlamak için garip bir zaman ama sanırım bu şekilde tema oluşturmak daha kolay."

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor ve diğer tüm resitalleri hatırlamama neden oluyor. İlk resitalini aldığından beri hiç birini kaçırmamıştım.

mayo. "Orada olacağım."

Ariana bir kez göz kırptıyor. İki kez. "Tutamayacağın sözler verme."

Bu tavrın nereden kaynaklandığını bilmiyorum ve evde bana neler olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Aynı yemini tekrar etmeme ve bunu tüm kalbimle yapmama rağmen, bunu gerçekleştirmenin aslında ne kadar zor olabileceğini ancak daha sonra fark ediyorum.

Marcelline, Ariana ile telefon görüşmem bittikten bir süre sonra beni Flaming Chariot'ya götürmesi için bir şoför tuttu, Mamá odaya girer girmez telefonu kapattık ve yüzümü görünce gözyaşlarına boğuldu.

Arabadan inip şoföre bensiz gidebileceğini söyleyerek başımı salladığımda, bir an için barın kaldırımında duruyorum ve buraya son gelişimin anısı yeniden canlanırken çantamı yanımda sıkı sıkı tutuyorum.

İğnenin derimi delmesi, Vincent'ın bana sanki onun altında biriymişim gibi bakması, ardından gelen saldırı.

Anıları yeniden yaşarken boğazım şişiyor, nefes alamıyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Normal bir insan muhtemelen Kal'ın sorunu çözme biçiminden rahatsız olurdu, ama doğrusu, bunun için gözümü bile kırpmadım. Bunun zamandan beri her gün sıkı aktivitelere katılmamızla bir ilgisi olabilir ve belki de bunu gerçekten düşünemeyecek kadar yorgunum, ama yine de.

Bu işi halletme şeklindeki kesinliği sevdim.

Şimdiye kadar bunu beynimin derinliklerine ittim, ama bara geri döndüğümde, kabuslarımın yüzüne bakarken, kaçma dürtüsüyle başa çıkıyorum.

Yanımdan gelen yumuşak kahkahalar dikkatimi geçici bir süreliğine binadan uzaklaştırıyor ve başımı yavaşça çeviriyorum, endişe tüm kaslarımı sararak onları geriyor. Siyah saçları iki Fransız örgüsüyle ayrılmış bir kız birkaç adım ötemde duruyor, benim duruşumu taklit ediyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş bara bakıyor.

Burnumu kıvrarak ondan uzağa bakıyorum ve damarlarımda hızla akan sinirleri yatıştırmaya çalışıyorum.

Travmatik bir olaydan sonra şeytanlarınızla yüzleşmek için ne kadar beklemeniz gerekiyor?

"On altı."

Gözlerimi açarak yanımda duran kıza bakıyorum. Başını sallayarak şeffaf siyah bluzunun eteklerini çekiştiriyor ve ben bir an için yüksek sesle konuşup konuşmadığımı merak ederek panikliyorum.

Bana yan gözle bakıp ellerini indiriyor. "Son birkaç hafta içinde buraya on altı kez geldim ama bir türlü içeri girmeye cesaret edemiyorum."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve hızlı bir nefes alıp onu daha dikkatli tanıyorum; simsiyah giyinmiş, kot pantolonu bileğine kadar kıvrılmış, boynuna doladığı reçineden ayçiçeği kolyesi tek renk kaynağı.

Sıcak ama karanlık ve temkinli gözleri bile kıyafet seçiminin hastalıklı olduğunu yansıtıyor ve Ariana'nın bu yavan moda hakkındaki yargısını neredeyse duyabiliyorum.

"Sürekli siyah giyen insanlar normal değildir," derdi kız kardeşim. *'Ya şeytana tapıyorlar ya da kendilerinden nefret ediyorlar. Bu yeşil dünyada oturup hiç olmayan bir rengi seçmek için çok fazla renk var.*

Ve annem her zaman neden düzgün bir erkek arkadaş edinemediğini merak eder.

Kıyafeti kızın soluk teni ve ince bedeniyle eşleştirildiğinde, kolayca bir vampir gibi görünebilir. Belki *de bu* yüzden içeri giremiyordur.

"İçindekinden korkuyor musun?" Aramızdaki sessizlik tuhaf bir hal aldığı anda nihayet soruyorum.

Dudaklarını büzüyor. " gibi bir şey."

Aramızda daha fazla sessizlik geçiyor ve ben omuz silkerek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Birlikte içeri girebiliriz. Sahibini tanıyorum, o içerideyken bir şey olmasına izin vereceğini sanmıyorum."

En azından bir daha olmaz.

Kal bana aynı hatayı iki kez yapacak biri gibi gelmiyor.

Kız başını yana eğip bana bir göz attı; ayaklarımı birbirine sürüyordum, onun incelemesinden rahatsız olmuştum, şu anda

Bu lacivert elbisenin altına iç çamaşırı giymeme kararından pişmanlık duyuyorum. Bakışlarının ağırlığı da dahil olmak üzere her şeyi hissedebiliyorum.

"Kal'ı tanıyor musun?"

Sol elimi kaldırıyorum, elması güneş ışığında parlasın diye oynatıyorum ve onun adını bildiği için duyduğum hafif kıskançlık duygusunun göğsümü delip geçmesine izin veriyorum.

kucaklamam daha iyi sanırım.

Yanaklarını şişirerek kısık bir ısıklık çalıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Oh, demek onu *taniyorsun*, onu tanıyorsun. Sen Elena olmalısın."

Elini aramıza sokup yarım bir gülümsemeyle bekliyor. Avucuna göz kırptıyorum, belli belirsiz tutuyorum, babamın bana öğrettiği gibi iki kez pompalıyorum.

Ben başka bir şey söylemeyince bırakıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ben Violet, bu arada."

"Ah," diyorum, gözlerimi tekrar yüz hatlarında gezdirerek, onunla bir şekilde tanışıp unutup unutmadığımı anlamaya çalışıyorum. Aslında buraya geldiğimden beri Aplana'yı pek keşfetmedim, Kal ile birkaç kez çiftçi pazarını ziyaret etmek ve Marcelline ile kuzey ucundaki bir fırından kek almak dışında.

Toplum içine son girişimim pek de iyi , kendimi eve kapattım ve muhtemelen Bayan De Luca olarak yapacağım gibi münzevi bir hayata teslim oldum. En azından Kal'ın gelini olarak sosyal etkinliklere katılmaya veya ev sahipliği yapmaya zorlanmıyorum; aslında, çoğu zaman sosyal etkileşimi neredeyse tamamen engelliyor, kendini Asphodel'e kilitlemekten ve zamanını boşa harcamaktan memnun.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diyor ve küçük bir kahkaha daha atıyor, ancak bu sefer bir miktar kızgınlık var.

"Özür dilerim," diye söze girdim. "Adada yeniyim ve-"

Bir avucunu kaldırarak başını sallıyor ve başparmağına yayılmış yeşil bir renk fark ediyorum; bu renk parmak izlerine kazınmış, sanki derisinin altına aitmiş gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Ben kimseye ondan bahsetmiyorum, o neden benden bahsetsin ki?"

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor, nedenini tam olarak bilmesem de kıskançlık boğazımı yakıyor. "Onu nereden tanıyorsun?"

Bana birkaç dakika sessizce bakıyor; o kadar uzun ki, kıskançlık başka bir yere sürükleniyor, sinir uçlarımı ateşliyor ve bir parçam teslim olmak ve buna göre saldırmak istiyor, ama Kal'ın beni içermeyen bir geçmişe sahip olduğuna dair daha gelişmiş düşünceleri kanalize ederek tepkimi bastırıyorum.

Duygularımın ne kadar uzun süreli olduğuna bakmaksızın, bunların çoğu aramızda herhangi bir şey yaşanmadan önce gerçekleşti. Kesinlikle hiçbir zaman karşılık görmediler ve şimdi her zamankinden daha karmaşık oldukları için, bu konularda nerede durduğunu söyleyemiyorum.

Muhtemelen haritada her zaman olduğu yerde, en başta söylediği gibi beni kullanıyor.

Ama Hades tarafından kullanılmak böyle bir şeyse, Yeraltı Dünyası'ndaki kalışımı uzatacağım.

Violet dudaklarını yalıyor, bir çift el ele tutuşup sahile gitmekten bahsederken bir örgünün ucuyla oynuyor. Koyu renk gözlerinde garip bir bakış belirliyor, hüznü ve tanıdık bir şey, bu yüzden sorumu tekrar soruyorum, onu elimizdeki konuya geri getirmeye çalışıyorum.

"Kal'ı nereden tanıyorsun?"

Gözlerini bana doğru çevirerek hüznü gülümsüyor. "Bilmiyorum."

BÖLÜM 23

Jonas'ın ofisinin aniden açılır ve duvara öyle sert çarpar ki kapı kolu sıvayı yok eder. Elena orada öylece duruyor, öfkesi o kadar açık ki altın rengi gözleri parlıyor ve arkasındaki barın fonunda ışıldıyor.

"Eğer başka bir kızı beceriyorsan, bunu bilmek istiyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve onu içime çekiyorum. Saçları rüzgârda savrulan dalgalar halinde sırtından aşağı dökülürken, üzerindeki küçük mavi elbise vücudunu benden saklamak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Bağımlısı eğriler; tercih ettiğim uyuşturucu.

Sağ tarafımda, Jonas masasından kalkıyor, fedai uygulamalarının olduğu dosyayı klasörüne koyuyor, ancak odadan çıkmak için herhangi bir harekette bulunmuyor.

Onu burada gördüğüme şaşırmam *gerekirdi* ama şaşırmadım. Saldırıdan sonra telefonunu her an yerini takip şekilde donatmış olmam bir yana, bir insan hakkında değiştiremeyeceğiniz bazı şeyler vardır.

Elena özgürlüğün tadını aldığında, savaşmadan geri dönmeyecektir.

Açıkçası, arazimizin dışına çıkmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Bir toprak parçasına bakıp baharın gelmesini bekleyerek geçirebileceğiniz çok fazla gün var.

"Elena," diyorum, içimden akan öfkeye rağmen sesimi dengede tutmaya zorlayarak. Ona değil ama hayatımdaki diğer her şeye. "Şu an bir işin ortasındayım. Bu bekleyebilir mi?"

"*Bilmiyorum* Kal, çünkü cinsel yolla bulaşan hastalıkları hiç konuşmadık ve az önce dışarıda seni *tanıyan* bir kızla çok ilginç bir konuşma yaptım." Dudakları alaycı bir şekilde geriye kıvrıldı. "Birlikte olduğum tek kişi sensin, yani bu açıdan *sen* iyisin, ama ben iyi miyim? Kim bilir, görünüşe göre gerçekten de klişe bakire arketipiyim ve benden çok daha fazla hayat tecrübesi olan bir adamın - hatta lanet olası bir doktorun - daha iyi bileceğine güveniyorum."

"Tanrım." elimi yüzümün yan tarafına götürerek çenemdeki ağrıyı ovuyorum. Jonas'a bakarak kapıya doğru başımı sallıyorum. "Kendin çıkabilirsin."

"Gösteri için kalmayı düşünmüyorum."

Onu bir bakışla kısıtıyorum ve ofluyor ama yine de ayağa kalkıyor, savaş botları yere normalden daha sert vuruyor. Kapıya ulaştığında Elena ona geçit vermek için hafifçe yana kayıyor, bakışlarını benden hiç ayırmıyor.

"Üzerine fazla gitme, olur mu canım?" Jonas söylüyor ve kendimi ona doğru fırlatmamak için sandalyemin plastik kolçaklarına tutunmak zorunda kalıyorum ve her şeyden sonra ona baktığı için bağırsaklarını göt deliğinden yırtıyorum.

Dönüyor, gözlerini kırıştırıyor, belli ki şaşırmış, gerçi adamın aksanından mı yoksa onunla konuşuyor olmasından mı, tam olarak anlayamıyorum. Anlık bir şey, adamın dikkatinin onun ateşini söndürme şekli, parmakların bir alevi artık var olmayana kadar sıkıştırması gibi.

"Kimsin sen?" diye soruyor gözlerini kısarak, geniş omuzlarına gerilmiş deri ceketini, dağınık sakalını, onu bir fırtına bulutu gibi takip eden genel tehlike hissini içine çekerek.

Ayağı hafifçe geriye doğru sallanıyor; Jonas fark etmemiş gibi görünüyor ama ben onu yakalıyorum ve geri çekilme midemi düğüm düğüm ediyor.

"Jonas Wolfe, sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor ve onaylamak için çenesini aşağı eğiyor. "Gerçi bunu bilmemenize şaşırmadım. Şuradaki adam tanıştırma konusunda çok kötü."

Başparmağını bana doğru uzatıyor ve o burada durup bana açıkça meydan okudukça sabrımla sabrım arasındaki engelin azaldığını hissediyorum.

"Seni bir tabutun içiyle tanıştırmama ne dersin?" Silahımı belime bağladığım yerden çıkararak, tabancayı kurup hazneye bir şarjör doldurarak söylüyorum.

Silahı doğrudan Jonas'ın diz kapağına doğrultarak işaret parmağımın tetiğin üzerinde gezinmesine izin verdim ve hareket etmesinin ne kadar süreceğini görmek için kafamda geriye doğru saydım.

Beni görmezden gelerek Elena'ya komplocu bir gülümseme veriyor. "Pek kibar bir adam değil, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye sessizce kabul ediyor, gözlerini benimkilere kaydırıyor; az önceki sıcaklık yavaşça daha donuk, daha muhtaç bir şeye dönüşüyor.

Derinliklerinde gizli bir rahatsızlık var ve saldırıya uğradıktan sonra buraya geri dönmenin onu nasıl hissettirebileceğini anlamam bir saniyemi aldı.

Aradan haftalar geçmiş olmasına rağmen, hala ihtiyacı olabilir ve benimle yüzleşmek için içeri dalarak, belki de iyileşmenin birkaç önemli adımını atmış olabilir.

En güçlü cam bile yeterli basınç altında çatlar.

"*Güle güle* Jonas," diye bağıriyorum, nişan alabilmek için bir gözümü kapatıyorum. Tam tetiği geri çekmeye başlamıştım ki, dışarıda müşteriler olduğunu umursamadan kapıyı çekip açtı.

"Pekâlâ," diyor ve dosyayı bana doğru sallayarak Elena'ya başıyla selam veriyor. "Sonunda sizinle tanışabildiğime tekrar memnun oldum, Bayan Elena. Eminim yakında görüşeceğiz."

Bakışlarımı kırmadan başını sallıyor ve sonra başka bir şey söylemeden odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

"Kapıyı kilitle ve yavaşça bana doğru yürü," diye emrediyorum, işaret parmağımla gel yaparak.

Bir an tereddüt ediyor, bir nefes almak yüz hatları titriyor ama sonra dönüyor, titreyen elleriyle itaat ediyor. Avuçlarını karnına bastırarak bana doğru ilerlerken boğazı yutkunmak için zorlanıyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar ağırbaşlı ve itaatkâr.

Aradaki tezat neredeyse ürkütücü; birkaç dakika önce ofise dalan kızla karşımda duran kız kıyaslanamaz bile.

"Şimdi," diyorum, dik ellerimi üzerinde yumuşatırken silahı masanın üzerine koyuyorum. "Oturun."

Kaşları içe doğru çekiliyor ve ofisteki diğer tek sandalyenin Jonas'ın masasına sıkışmış olan olduğunu fark ederek etrafına bakıyor. Gözleri yavaşça bana kayıyor, o tatlı, tanıdık kızarıklık boynuna doğru süzülüyor.

"Bu uygun mu? Arkadaşınız tekrar gelebilir."

"Kapı kilitliken mi? Şüpheli." Kucağıma okşayarak kaşlarımı beklentiyle kaldırıyorum ve onun belirsizlikle boğuşmasını izliyorum. "İstediğin yere oturabilirsin küçüğüm, eğer gerçekten rahat değilsen. Masanın üzerine, yere. Hatta ayakta bile kalabilirsin. Ama ne olursa olsun, benimle iletişim kurmanı istiyorum, buraya hışımla girdiğinde söylediklerinden başlayarak."

Yumruklarını kıvrıp açarak çırpınıyor, kelimeleri ararken gözleri odanın içinde geziniyor. Sonunda tekrar başını sallıyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kendini kucağıma bırakıyor.

Üzerindeki elbise kalçalarına kadar yükseliyor ve o yerleşirken elbiseyi aşağı doğru çekiyorum, onu tekrar o şekilde hissetmek için çaresizim ama aynı zamanda bir şeyler yaşadığının da farkındayım. Ve şu anda hızlı, sert bir sikişten daha fazlasına ihtiyacı var.

"Ee," diyorum, parmaklarımı ensesindeki saçlara dolayarak başını hafifçe geriye yatırıyorum. "Dışarıda bir kızla tanıştın."

Yutkunuyor, boğazı hareketle birlikte çalışıyor. Bu pozisyonda gözleri kocaman, bana bakmaya zorlandığı için savunmasız ve bu benim tüm ruhumu ateşe veriyor.

"Ve siz de otomatik olarak onun geçmişte yakınlaştığım biri olduğunu mu varsaydınız? Ya da, eğer daha önceki suçlamanız geçerliyse, şu anda ."

"Seni *tanıdığını* söyledi."

Başını daha da geriye çekerek burnumu boynunun pürüzsüz genişliğinde gezdiriyor, derin derin içime çekiyorum. Dudaklarım ayrılıyor, üst sıradaki dişlerim boğazıyla omzu arasındaki vadiyi süsleyen kabuk bağlamış çürüğü nazıkçe kazıyor.

Hayatım boyunca pek çok sanat eseri gördüm, hepsi de bu terimin farklı varyantlarıydı ama hiçbirini onun kadar nefes kesici görmemiştim. Esnek etinin solgun tuvali günahlarımızın kanıtlarıyla boyanmıştı.

"Çok fazla insan tanıyorum Elena. Kesinlikle tanıştığım herkesle yatmıyorum." Dişlerimi boğazının yan tarafına doğru uzanan kalın kaslara geçiriyorum ve acının etkisiyle sarsılırken onu kendime çekiyorum.

"O da beni tanıyordu," diye fısıldıyor Elena, parmakları gömleğimin yakasında. "Bu duyguya karşılık veremediğim için oldukça şaşırılmış görünüyordu. Ve bu bana şunu fark ettirdi..."

O susunca, burunlarımız birbirine değene kadar geri çekilip daha fazlasını bekliyorum. "Ne?"

"*Seni* çok az tanıyorum" diyor ve bunu olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla söylese de ses tonunun altında yatan imayı gözden kaçırmıyorum. Sanki bana inanmak *istiyormuş* ama kendini tam olarak ikna edemiyormuş gibi, ses tonundaki suçlama hâlâ devam ediyor.

Bir sonraki nefesimi içime çekmek sıcak kömürleri yutmaya çalışmak gibi geliyor ve boğazının dibinde atan nabzının sabit vuruşuna odaklanarak burnumdan yavaşça bırakıyorum.

Konuşurken dilim kalınlaşıyor, bu da etrafından dolaşmam gereken bir engel. "Ne bilmek istiyorsun?"

Her nasılsa, daha ağzını açmadan, cevabının *her şey* olacağını biliyorum.

BÖLÜM 24

BİR ŞEKİLDE, daha o bir şey söylemeden önce, aslında bana *her şeyi* anlatmak üzere olmadığını anlıyorum.

Oyun bitmek üzereyken neden tüm hamlelerinizi açıklıyorsunuz?

Kal beni yukarı kaydırıyor, kışımı ön koluyla kavrayıp kısmen sandalyeye yaslıyor ve ben de bir şekilde ona bakıyorum. Sessiz bir kabullenme gibi geliyor, sanki bana tüm sırlarını veremeyeceğini bildiği için en azından

Bana biraz güç ver.

Sol elini kalçalarımın arasına sokuyor ve bir an için elbisemin altından yukarı doğru kayarak dikkatimi dağıtmaya çalışacağını düşünüyorum ama yapmıyor. Parmakları bir kez sıkıyor, sonra sağlam bir tutuşa yerleşiyor ve sanki devam etmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Ellerimi birleştirip omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Bir öğleden sonra ömür boyu süreceğ sorunların üzerinden geçmek zorunda değiliz. Neden seni en çok rahatsız eden şeyle, bilmemekle başlamıyorsun?"

O kadar mantıklı, o kadar akıllı başında ki, buraya geldiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum. Ufak çıldırmamın daha büyük bir şeyin uzantısı olduğu açık olsa da, en azından benim için, utanç göğsümde görmezden gelinmesi imkansız bir goblen örüyor.

Yanağımın içini kemiriyorum, beynimi zorluyorum. "Başka biriyle yatıyor musun?"

"Öyle olsaydım seni rahatsız eder miydi?" diye soruyor, elinin oturduğu yere bakarak. "Sağlığınıza riske atmaktan başka nedenlerle mi?"

Bakışlarımı gömleğini indirdiğim yerden görünen köprücük kemiğine indirerek, gerçeğı itiraf etmenin sonuçlarını tartıyorum. Beni asla sevemeyeceğini zaten bildiğim bir adam için kendimi parçalamanın ve bir kez olsun kanımı akıtmanın ve onun bu pislığı temizlememesinin nasıl bir his olabileceğini.

Ama acıyı hep sevmişimdir.

"Evet," diye mırıldanıyorum, dilim hala kalbimle tam olarak uyuşmuyor.

Parmakları esniyor, evlilik yüzüğünün metali bana bastırırken buz gibi oluyor. Yüzünden sert bir ifade geçiyor, gözbebekleri büyüyor ama geri kalanı tamamen hareketsiz kalıyor. "Hayır, değilim."

Nefesim , rahatlama ciğerlerimi boşaltıyor ve bir sonraki soruya geçmeye başlıyorum, zihnim tam hız ilerliyor, uyluğumdaki el kenetleniyor ve bacağım boyunca keskin bir acı kıvılcımı fırlatıyor.

Bölge kıpkırmızı oluyor ve ben onu uzaklaştırmak için hamle yaptığımda elini gevşeterek parmaklarının ucuyla bölgenin üzerini düzeltiyor.

"Ah," diyorum, midemin çukurunda kızgınlık alevleniyor.

"Bence asıl soru, neden başka biriyle yattığımı düşündüğün." Şimdi eli yukarı kalkıyor, orta parmağının ucu elbisemin eteğinin altında kayboluyor,

Orada durakladı. "Evliliğimizin gerçek olduğu konusunda net değil miydim?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece-"

"Sadece ne? Güvensizlik mi? Kıskançlık mı?" Bir santim daha kayıyor ve yaralı K'yi sıyırırken nefesim kesiliyor. "Kabul ediyorum, kıskançlığın çok lezzetli ufaklık. Düşüncesi bile beni taş gibi sertleştiriyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, ereksiyonunun altımda sertleştiğini ve takım elbise pantolonunun kumaşını zorladığını hissediyorum. Bacaklarımın arasında nem toplanıyor, vücudum ihtiyaçla kızarıyor.

Kaşlarımı kaldırarak onun yükselişini izlemekten kendimi alıkoyuyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Çoğu insan kıskançlığın kötü olduğunu düşünmez mi?"

"Belki de benden daha az evrimleşmiş insanlar. Ya da daha fazlası, nasıl baktığınıza bağlı." Parmağının ucunu göbeğimin üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor, kısa ve tüy gibi hafif, sanki sadece suları test ediyormuş gibi. "Ama bu bana senin de en az benim kadar deli olduğunu söylüyor."

Gözlerimi kırıştıyorum, kalbim göğsümün içinde duracak gibi oluyor. "Ne?"

"Senin bir başkasına baktığını düşünmek bile içimi tarifsiz bir *acıyla* ," diyor ve son kelimeyi parmağını seksime sokarak nokt alıyor, daha önce hiç olmayan bir yerde yer açıyor. "Hissetmeye hakkım olmayan, şımartmaya hakkım olmayan bir acı, ama Tanrım, bazen elimde değil. Biri sana doğru baksa kalbini yerinden sökesim geliyor. Senin de bunu hissettiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Bana doğru kıvrılıyor, yavaşça, çıldırtıcı bir şekilde okşuyor ve başım omuzlarıma düşüyor, boynum ani ağırlıkla neredeyse ikiye ayrılıyor.

Parmağının hareketiyle birlikte göğsü inip kalkıyor, dudaklarını aralayıp gözlerini kapayarak beni izliyor, sanki ciğerlerimden çıkan her kesik kesik nefeste daha da tahrik oluyor.

"Anladın mı ufaklık?" diyor, iki parmağını daha sokuyor, parmaklarını açıyor, böylece onun etrafında geriliyorum, dolmak için çaresizim. "Kimse bende bu hissi uyandırmıyor, öyleyse nasıl olur da kendimi bir başkasının yatağına çekilmiş bulabilirim? Sen bana hissettiriyorsun..."

Yumuşak soluğum onun dikkatini dağıtıyor, orgazmım omurgamın dibinde birikiyor, o kadar sıkı sarılıyor ki vücudum içe doğru eğiliyor. İçime girip çıktığı yerden gelen gıcırdama sesleri ofisin duvarlarında yankılanıyor, o kadar yüksek ki sıvayı aşır dışarıdaki müşterilerin kulaklarına ulaşır ulaşmayacağını merak ediyorum.

Her nasılsa, parmaklarını içimden hiç çekmeden, Kal beni kaldırıp kapıya yaslanmamız için destekliyor, serbest elini vücudumdan aşağıya doğru uzatıyor; dizlerinin üzerine çökmeden önce elbisemin yakasını göğüslerimin altından çekip çakıllı bir meme ucunu titretiyor.

"Tanrım, bunu duyuyor musun? Sesim ve parmaklarım seni ne kadar ıslatıyor? O küçük tatlı amcığının beni emmek için ne kadar uğraştığını hissediyor musun?"

Gerçekten, vücudumun onun için iğrenç bir şekilde açılması bir yana, ağzından çıkan kelimelere konsantre olmakta zorlanıyorum.

Elbisemi belime kadar iterek bana , gözlerindeki karanlık bakış göğsümdeki kasları sıkıyor. "Sakın düşmesine izin verme," diyor, ellerimden birini tutup elbisemi kalçama yapıştırıyor ve sıcak nefesi amımın üzerinde gezinecek şekilde eğiliyor.

"Kal, insanlar var-"

Gülümsüyor, şeytani, aç ve *yabancı*. Onu daha önce hiç *gülümserken* görmemiştim.

Ön kolunu kaldırarak kalçalarımı kapıya yaslıyor ve beni dudaklarıyla tahta arasına sıkıştırıyor. Yutkunuyorum, gözlerindeki vahşet midemi kocaman bir düğüm haline getiriyor.

"Duymalarını *istiyorum* küçüğüm. Sana ne yaptığımı, *sadece benim yapabileceğimi* bilmelerini istiyorum." Bir yalama, parmaklarını daha hızlı sokarken dikiş yerime doğru ekleniyor ve ben zaten lanet bir vahiyin zirvesindeyim. "Eğer kısıkanıyorsan, ben lanet olası bir psikopatım."

Ağzını klitorisime yapıştırarak yemek borumdan bir inilti çıkarıyor ve dudaklarımdan dökülürken içimi yakıyor. Hızlı, kısa hareketlerle hareket eden dili, sinir uçlarımdan elektrik dalgaları göndererek beni kamçılıyor.

"Bana bak, Elena," diyor girdaplar çizerek, ağzı dudaklarımda titreşiyor, dudaklarıyla düello eden lezzetli bir his yaratıyor.

bakıcılık. "Onun için geldiğinde kocana bak."

"Oh, *Tanrım*." Başım kapıya çarpıyor, gözlerim çırpınarak kapanıyor.

"O'nun seni bu şekilde boşaltabileceğinden şüpheliyim," diyor Kal, dişleri ikinci nabzımı beni dikkatime çekiyor. "Gözlerini benden ayırma."

Emri itiraza yer bırakmıyor, bakışları beni içine çekiyor ve bırakmayı reddediyor. Dudaklarını etrafımda mühürleyerek klitorisimi ağzına alıyor ve dilinin düz kısmını klitorisimin başlığına bastırıyor.

"Ne?" Bitmemiş itirafını hatırlayarak mırıldanıyorum, kalçalarım tam hareketi karşılamak için yükseliyor, tatlı serbest bırakmayı kovalıyor. "Sana ne hissettiriyorum?"

Gözlerinde şehvet alevleniyor, saçları kadar siyah olana kadar koyulaşılıyor ve dilini bir saniyeliğine serbest bırakacak kadar beni serbest bırakıyor, beni ahlaksız ve boş bırakıyor.

"*Canlı*," diye homurdanıyor, dizlerinin üzerine çöktüğü yemeği almak için tekrar dalıyor. Beni parmaklarına geçirip diliyle masaj yaparken amım titriyor ve patlamakla tehdit ediyor. "Orada mısınız? Benim için gel, *karıcığım*. Seni ne kadar delirttiğimi göster bana."

Çılgınca başımı sallıyorum, öforik dalga başını kaldırıp üzerime öyle bir güçle çöküyor ki, bedenim sarsılırken görüşüm ikiye bölünüyor. Sanki şimdiye kadar tattığı en doyurucu lezzetmişim gibi homurdanarak ve inleyerek beni kucaklıyor ve sesleri beni teşvik ediyor, orgazmım içimden geçerken şok üstüne şok yaşıyorum.

O benden ayrılırken bedenim yavaşça Dünya'nın yörüngesine geri dönüyor, sularım ağzını kaplıyor. Dudaklarını ve parmaklarını uyluğumdaki yara izinin üzerinde gezdiriyor, sanki bir tür yemek sonrası ritüelindeymiş gibi.

Ayağa kalkarak ellerini göğsünün üzerinde gezdiriyor ve eteğimi düzeltip göğüslerimi bırakıyor. Göğsümün yükselip alçalmasına hayranlıkla bakmak için durakladığında, pantolonunun zorlukla sınırladığı sikinin dış hatlarını fark ediyorum.

"Ne güzel bir ten," diyor, gözleri her sevişmemizde çizmekten hoşlandığı kesiğe kilitleniyor.

"İşaretle," diyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, arsız bir arzuyla parlıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyor, adem elması zıplıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Öyle mi? Hoşuna gider miydi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı yalıyorum, tekrar aramıza bakmama izin veriyorum. Daha yeni boşalmış olmama rağmen, vücudum onun uyarılmışlığının kanıtıyla canlanıyor, amım açlıktan ölüyormuş gibi sıkılıyor.

Uzanıp göğüslerimi avuçlarının içine alıyor, alt kısımlarını sıkıyor, sonra başparmaklarını çakıllı tepelerin üzerinde gezdiriyor. "Dizlerinin üzerine çök o zaman."

Aklımdaki tam olarak bu değildi, sanırım, yine de iyiliğin karşılığını vermek için düşünüyorum. Bu adamın bana gökteki yıldızları çıplak ellerimle asmışım gibi bakmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Belki de gecenin karanlığına bu kadar alışmış bir adam için yaptığım tam da buydu.

Pantolonunun kemerini çözüyor, fermuarı her seferinde bir diş aşağı çekerek yavaşça indiriyor. Ona gözlerimi kırıştıtırırken göğsümden sığ nefesler dökülüyor, serbest kalıp hafifçe karnına doğru kıvrıldığında ağzım sikiyle aynı hizada.

Kalın, damarlı ereksiyonunu görünce ağzım sulanıyor ve hemen mor tacını öpmek için eğiliyorum. Pek fazla oral seks yapmadım, oral konusunda biraz isteksiz görünüyordu, ama ağzım onunla her birleştiğinde çıkan tıslama bana bir şeyleri doğru yaptığımı hissettiriyor.

Kal parmaklarını kulaklarımın üstündeki saçların arasından geçiriyor ve sikiinin başını dudaklarıma dayayarak beni yerimde tutuyor.

"Sana kendimle ilgili her şeyi anlatmak istiyorum," diyor, başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek, ucundan sızan inci tanecikli prekumla etimi kaplıyor. "Sahip olduğum her sırrı dökmek istememe neden oluyorsun, Elena. Bu hiç olan bir şey değil... yani, hiç. Benim için değil."

Sözlü olarak cevap vermiyorum, bunun yerine ağzımı ayırıp onu dudaklarımin arasına alıyorum ve itirafının bana nasıl hissettirdiğini gösteriyorum. Ve bugün başka hiçbir şeye cevap alamıyormuşum gibi hissetsem de, sözlerinde saklı olan vaat bir şekilde bunu telafi ediyor.

Onu ağızımın içine daha da çekerek, dilimi şaftının üzerinde döndürüyorum, gidebildiğim yere kadar ulaştığımda yanaklarımı çukurlaştırıyorum. Nefes aciliyete ve sözlerindeki perişan tona rağmen saçlarımdaki parmakları sıcak ve nazik.

"Küçük sürtük karımın bu kadar pis bir ağız olmasına şaşırmadım," diye homurdanıyor, ben ucundaki yarığı kucaklarken kalçaları sarsılıyor, sonra uzunluğuna geri itiyor. "Sen benim için yaratılmışsın, değil mi? Sikimi almak için yaratılmışsın. Benim küçük horoz fahişem olmak için yaratılmışsın."

Mırıldanarak onaylıyorum, kirli ağız karnımda bir heves uyandırıyor, bu *olağanüstü* şeyi yapma ihtiyacı beynimdeki diğer her şeyi silip atıyor.

Tırnaklarım pantolonunu tırmalıyor, daha da yaklaştırmaya çalışırken kalçalarına batıyor, ikinci nabzımla birlikte aşağı yukarı sallanıyorum. "Kendine dokun," diyor karanlık bir sesle, bu komut bir ürperti gönderiyor

omurgamdan aşağı.

Bir patlamayla çekiliyorum, seksim beklentiyle sıkılıyor. "Acımasını istemiyorum," diyorum.

"Yapamam."

"Yapacaksın," diye cevap veriyor, alnında bir meydan okuma beliriyor. Kafa derimi kavrayışının kuvvetini yenileyerek beni salyalı sikine doğru çekiyor, tekrar içeri itmeden önce yanağıma bir, iki kez vuruyor. "Boğazını gevşet ve aminla oyna. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yine tereddüt ediyorum, parmaklarım seğiriyor ama sonunda hafifçe başımı sallıyorum. Nefes veriyor, sikini boğazımın arkasına doğru itiyor; son saniyede dilimi düzleştiriyorum, rahatlamamla ilgili emri ancak bunu yapmam için yeterli oluyor ve öğürmemeye çalışıyorum.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, hatta beni ona yasladığında bile burnum kasık kemiğini gıdıklıyor. Kendime dokunana kadar beni bırakmayı planlamadığı belli olduğunda, parmaklarım uyluklarımın tepesine doğru kayıyor ve sırlıklam kıvrımlarımda geziniyor.

Temas eder etmez irkiliyorum, bana yaşattığı orgazmdan dolayı hâlâ hassasım. Isı yüzümü kaplıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor ve Kal beni sürüklüyor, burun deliklerimi oksijen istila ederken öksürüyor ve öksürüyor.

Tükürük dudaklarımı kaplıyor, çenemden aşağı damlıyor, ince bir tabaka beni ona bağlıyor ve içimde o tanıdık baskının arttığını, acının önüne geçtiğini hissediyorum.

İki parmağımı klitorisimin üzerinde dolaştırıyorum, içimden coşku geçerken öfkeyle çalışıyorum ve o kıkırdıyor, dudaklarımı itiyor ve aynı hava vurma hareketini tekrarlıyor.

Acı ve zevk arasında sıkışmış, çarpık görünen bir şey dalgası yüzünü kaplıyor ve ağzımı tekrar çıkarırken iç çekiyor.

"Geleceğim küçüğüm. İstedğin gibi seni işaretleyeceğim. Ve sen de iyi bir küçük sürtük eş gibi onu buradan çıkaracaksın." Başparmağıyla şiş ağzımı okşuyor, ben de onun olduğu yere ulaşmaya çalışarak kendimi daha hızlı ovuyorum. "Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, dilimi dışarı çıkararak kabul ediyorum.

Tekrar içeri kayıyor, tepesi boğazımı dürtüyor, sanki bir finale hazırlanıyormuş gibi birkaç vuruş boyunca girip çıkıyor. Klitorisim patlayacakmış gibi hissedecek kadar şişiyor, parmaklarımın çalıştığı yerde kıvılcımlar uçuşuyor ve sonra beni yerinde tutarak kabzasına kadar itiyor.

Ben onun rahatlamaya, uyarılmışlığının tuzlu kokusunu içime çekmeye ve yaklaşan doruk noktasıyla karnının dalgalanmasına odaklanırken diğer tüm düşünceler dağılıyor. Parmaklarım uçuşuyor, sürtünüyor ve yoğuruyor, nefes almak gittikçe zorlaşırken göğsüm hafifliyor.

Hissediyorum, bilincim parmak uçlarımda ötesinde, ulaşamayacağım bir yerde süzülüyor ve onunla birlikte serbest kalıyorum.

"Duymak istiyorum," diyor burnuma dokunarak. "Boğazında sikim varken boşaldığında, bunu duymak istiyorum."

O daha konuşmasını bitirmeden başlıyor, gözlerimin kenarları kararırken bir volkan gibi patlıyor. Klitorisim parmaklarımda baskısı altında zonklıyor ve Kal tekrar içeri itmek için yeterince uzaklaştığında, bağırsağımda şok ve sevinç karışırken, vücudumdaki her sinirden güç alarak haykırıyorum.

"İşte bu kadar." Kal inliyor, sesi yumuşak ve ilkel ve yemin ederim ağzımda şiştiğini hissediyorum, boşalırken sıcak meni ipleri fışkırıyor.

Akıntı fışkırmaya devam ederken benden çekiliyor, yarığını dudaklarımın üzerinde sürüklüyor ve sonra göğüslerimi işaret ederek onları tohumuyla kaplıyor.

Kapıya yaslanıp bir ciğer dolusu havayı içine çekiyor ve alnında biriken teri temizliyor. "Tanrım. Sanırım bir gün beni öldürebilirsin."

Yerde nefesimi tutarak kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırıyorum. Sırıtarak, sallantılı bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum ve etrafta kurulamak için bir mendil arıyorum. Masaya doğru yürüyüp kutusundan bir tane koparıyorum ama o onaylamaz bir tavırla dilini şaklatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Parmaklarımdan mendili alarak bana katıldı. "Buradan döllerime bulanmış olarak çıkman konusunda şaka yaptığımı mı sandın?"

Yanaklarım alev aldı. "Sadece anlık bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Senin için her zaman anın sıcaklığıdır," diyor, kollarımı elbisemin içine geri sokup boynumu göğüslerimin üzerine çekerken o garip gülümsemesi yine yerinde. Döllerini yumuşak kumaşın altında saklı, serin ama kokusunu alabiliyorum.

Orada olduğunu biliyorum, ikimizin paylaştığı bir sır gibi ve bu kavram bana kendimi... *canlı* hissettiriyor.

BÖLÜM 25

Öldürdüğüm ilk adamın gözlerindeki bakışı ASLA UNUTMAYACAĞIM.

On altı yaşındayken, üç yıldır Riccis'in rehberliği altındaydım. Rafael ile annemin kanser hücrelerinin büyümesini durdurabilecek bir ilacın klinik deneyleri için Dana Farber Kanser Enstitüsü'ne yaptığı ziyaretlerden birinde tanıştım.

Rafael lobide oturmuş, büyükannesinin sağlığına kavuşup kavuşmadığına dair haber bekliyordu. Gıcır gıcır lacivert takım elbisesinin içinde uzun boyuyla oturuyor, tespih tanelerini, onların gücüne tam olarak inanmayan bir adam gibi parmaklarının arasında döndürüyordu.

Kafeteryaya giderken yanından geçtiğimi ve başparmağındaki yüzüğün altın metalinin floresan ışığında parladığını hatırlıyorum.

Dünya'da geçirdiğim kısa süre içinde, doğası gereği bu kadar *müsrif* bir şey ya da kimse görmemiştim. Adam lüks ve otorite saçıyordu ve

onu. Etrafındaki havada birikmesine izin vererek, birinin aksini iddia etmeye çalışmasına cesaret etti.

Boston'daki son günümüze kadar onunla resmi olarak tanışmamıştım. Dışarıda durmuş, Kasım ayının serin havasında nefesimin bir görünüp bir kaybolmasını izliyor, hemşire annemi dışarı çıkardığında yüzümdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordum.

Rafael yine koyu renk bir takım elbise giymiş olarak dışarı çıktı ve göğüs cebinden bir puro çıkarıp üzerinde SİGARA İÇİLMEZ levhası asılı beton duvara yaslanarak yaktı. Bana baktı ve sanki dile getirilmemiş bir isteği anlamış gibi başını salladı.

"Sadece sen ve annen mi, evlat?"

Yutkundum, başımı salladım, yabancılarla konuşmamam gerektiğinin farkındaydım. Ama hastanede takılan, *zengin* olduğu belli bir yabancı? Ne kadar kötü ki?

Purosunun ucunu emdi -Cohiba Behike, sonunda kalben tanıyacağım bir marka- ve çenesini eğdi. "Senin adın ne?"

Gözlerim kısıldı.

Yüz ifadem karşısında kıkırdadı, sanki aramızda bir şaka varmış gibi güldü.

Birkaç dakika sonra, koyu mor bir k rke sarınmış, g ğ s nde bir bebek taşıyan uzun bacaklı bir esmer ona katıldı. Acil durum şeridinde bekleyen karartılmış bir Cadillac'a doğru ilerlediler, ancak beni omzumdan yakalayıp Ricci Inc. yazılı bir kartı yere bırakmadan önce değil. Insignia.

Basit bir armaydı, kafataslarından yapılmış bir ta giyen bir aslan, ama yine de sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi o gün beynime kazındı.

Ama gözümü alamadığım kadındı ve aracına binmeden hemen önce karanlık, büyüleyici bakışları benimkilerle buluştuğunda kendimi .

Annem öldükten ve biyolojik babam beni *tekrar* reddettikten sonra Riccis'i aradım, varlıklarının kaderimi sonsuza dek nasıl değiştireceğinden habersizdim.

Her şey masumca , Rafe'in bir şark terinin arkasından yürüttüğü yasadışı kumar operasyonlarından biri için bilet satıyordum.

Roxbury. Ama beni dövüşmek, *savunmak* için eğitmeye başladığında işlerin değiştiğini anladım.

Ve ilk vuruşumu gerçekleştirdiğimde, bunu gecenin köründe, kirli bir ara sokakta, Rafe'nin babasını ispiyonlamakla suçlanan adam altına işerken yaptım.

Kurşunu dişlerinin arasına yerleştirdiğimde, karısının beyaz bluzuna kan sıçradı, beyin parçaları yüzüme sıçradı, tek görebildiğim gözlerindeki dehşet dolu bakıştı. Bana bakıp merhamet dilenirken, zaman içinde sonsuza kadar donmuş saf dehşet.

O günden bu yana, rahatsız olduğum için olmasa da, bu bakışı hiç unutmadım.

Çünkü *hiçbir* şey hissetmedim.

Günümüzde neşterimi Elena'ya saldıranlardan birinin göğsüne sapladığımda, odaklanmaya çalıştığım duygu bu. Ahlaki pusulamdan geriye kalanları beynimin girintilerine iterek, içimde var olan o uçuruma dokunuyorum ve bunu normal bir insanın hissedeceği şeylerden uzak durmak için kullanıyorum.

Suçluluk. Endişe. Adamın bedeni benim için açılırken mide bulantısı. Gözleri kocaman ve ağlamaklı, ağzının içinde çığlık atıyor, muhtemelen merhamet için yalvarıyor.

Bir an için onu dinlemek istedim. Büyükbabamın istediği rolü, kız kardeşimin öğrenmeye daha açık olacağı rolü oynamak.

Ama sonra sağ elinde Rafael'in taktığıyla aynı olan yüzüğü görüyorum ve bunun neden henüz yapabileceğim bir şey olmadığını hatırlıyorum.

Tony, Jonas'ı barın ofisinden kovaladıktan sonra birkaç öğleden sonra rıhtımda takılıyordu ve Jonas onu birkaç hafta önce internette dolaşan, Rafe ve Carmen'in kederli ebeveynler gibi görünmeye çalıştıkları bir resimden tanıdı.

Sahte bir kokain anlaşması için onu kandırdı, sonra onu paketledi, ağzını tıkadı ve kapımın önüne bıraktı.

Hem tıpta hem de *resmi* işlerde erken emekliliğe ayrılmış olmama rağmen, o ortaya çıktığında görmezden gelemedim.

Rafael'in kızıyla ilgili mesajı almasına ihtiyacım vardı: o bana ait.

Kesiğim ilk seferde Tony'nin derisine tam olarak nüfuz edecek kadar derin değil ama bıçağım göbek deliğine ulaştığında onu kan revan içinde bırakmaya yetiyor.

Öne uzanıp kanlı, eldivenli bir elimle ağzındaki tıkaçı çekiyorum. Ter alınından aşağı yuvarlanıyor, koyu renk saçlarını kaplıyor ve nefes nefese kalmanın eşiğinde, büyük bir yudum hava emiyor.

"Don'un seni karımı hırpalamam için neden gönderdiğini söylemeye hazır mısın?"

Başını sallıyor, öksürüyor ve konuşmak için ağzını açıyor. Ama ağzından çıkan tek şey kulak tırmalayan bir feryat oluyor ve gözümün altındaki kas seğirerek tıkaçı tekrar ağzına . Nefes bile alamadan boğulana kadar geri itmek geliyor içimden ama gözlerimi birkaç nefes çekerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Ağzındaki tıkaçı bir kez daha çıkaracağım," diyorum sonunda, yavaşça nefes vererek. "Ve senden duymak istediğim tek ses soruma vereceğin cevap. mı?"

Tekrar başını sallayarak inlemeye başlıyor, açıkça konuşmaya çalışıyor. Ağzındaki tıkaçı çekip çıkarıyorum, her ihtimale karşı bezin bir ucunu kuru dudaklarına takılı bırakıyorum.

"Para," diye boğuk bir sesle konuştu, ağzı kurumuştur. "Don paraya ihtiyacı olduğunu söyledi ve eğer önemsedığın bir şeyi tehdit etseydi parayı vermeye daha istekli olurdu."

Midem çalkalanıyor, kızgınlığım sessiz bir öfkeye dönüşüyor. "Kendi kızı mı?"

"Başı belada," diye homurdanıyor Tony, gözlerini kıstırıyor ve bir parmağımı kırık bir kaburgaya bastırdığımda tıslıyor. "*Siktir* git! Sorularına cevap veriyorum."

"Korkarım çok iyi." Avucumu kaburgalarına gömüyorum, daha fazla kırılana kadar ağırlığımı kaydırıyorum ve o atıyor. "Kulağa prova edilmiş gibi geliyor. Sanki Rafael seni bulacağımı biliyordu."

Acıdan nefesi kesilen Tony masanın üzerinde çırpınıyor, onu aşağıda tutan kayışlara karşı zorlanıyordu. "Tabii ki biliyordu! Bu yüzden Vincent'ı kullandı, işi kolaylaştırmak için. Sen herkesi bulabilmenle tanınmıyor musun?"

"Ben pek çok şeyle tanınırım," diyorum, parmaklarımı neşterime dolayarak, keskin ucuyla kırmızı bir meme ucunu sıyırarak, Vincent'in bir piyon olduğunu öğrendiğime şaşırmadan. "Özellikle de yaşayanlar üzerinde otopsi yapmakla."

"Oh, Tanrım, hayır. , sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Duraklıyorum, bıçağın ucu göğsündeki çizgisel yaranın yakınında duruyor. "Neden kaçırılma hikayesini zorladı?"

Tony başını sallar. "O değil, Carmen. Olayı hemen basına sızdırdı. Kovulduğunu ya da öyle bir şey olduğunu ve ilk çocuğunu alarak misilleme yaptığını söyledi."

Alay ederek, içimden gözlerimi deviriyorum. *Tabii ki o yaptı. Kıskanç sürtük.*

"Başka ne var?"

Tony nefes verir, beynini yoklarken odaya göz gezdirir. "Senin ölmeni istiyor. Ödeme yapsan bile seni öldürecek."

Sırtarak şaşırmış gibi yapmaya çalışıyorum. Sanki mafyadan ayrılmaya karar verdiğim anda planının bu olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Bu dünyayı gerçekten *terk edemezsiniz*. Ya ölene kadar içindesinizdir ya da vuruşların sonunun gelmediğinin farkında olarak deliliğin kıyısında yaşarsınız. Senin için gelmelerini beklersin.

"Sanırım onu sadece ziyaret edeceğim," diyorum Tony'ye, mesajı iletemeyecekken neden buna ihtiyaç duyduğumdan emin değilim. Neşteri masaya bırakıp yere uzanıyorum, daire testeremi alıyorum ve saçımı koruyan fırça başlığını düzeltiyorum. "Ona selamlarınızı ileteceğimden emin olabilirsiniz."

Daha sonra, çığlıklarının yankısı beynimde tekrarlayan vuruşlarını durdurduktan ve yerdeki kan ve diğer kalıntıları temizledikten sonra, kalbini göğüs boşluğunda kozalandığı yerden çıkarıp, yüzüğü hala takılı olan başparmağıyla birlikte plastik bir biyolojik tehlike torbasına atıyorum.

İçindekileri vakumla mühürledikten sonra bir spor çantasına koyuyorum ve Jonas'ın Boston'a göndermesi için müştemilatın kapısına bırakıyorum.

"BU ÇOK SAÇMA."

Bir an için, Elena'nın Aplana'nın Pazar gazetesinin manşetini görüp görmediğini merak ederek kalbim küt küt atıyor: SOSYETE HALA BOSTON'DA KAYIP; AİLESİ TEHLİKEDE OLABİLECEĞİNİ SÖYLÜYOR.

Bunun orada yazılı olduğunu görmek beni pek şaşırtmadı; Rafe'nin mesajlarından birini her reddedişimde, onun giderek daha çaresiz hale geldiğini hissediyorum ve çaresiz insanlar hayatta kalmak için ne yapmaları gerekiyorsa yaparlar.

Elena'yla evliliğimin banka hesabından ne kadar para eksilttiğini ancak hayal edebilirim. Parası zaten azalmakta bir adam için, benim desteğim olmadan paniklediğine eminim.

Ya da belki de ona gönderdiğim kalp ve parmaktır, mesaj açıktır: Krallığının yanıp yanmaması gerçekten umurumda değil.

Kafamı kaldırdığımda Elena arka tarafına eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamış, gözlerini kısarak toprağa bakıyor.

"Bu çiçeklerden bir *tanesinin* bile nasıl açmadığını anlamıyorum. Neredeyse yaz geldi!"

Kâğıdı katlayıp cam avlu masasının üzerine koyuyorum ve ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum. "Belki de kötü tohumlar almışsındır."

Başını iki yana sallar. "Öyle bir şey yok, Kallum."

Dudaklarından kolayca dökülen adım göğsümün sıkışmasına neden oluyor ve ayağa kalkıp toprak yığınının doğru yürüyorum. Haksız değil; çiçeklerin hiçbiri filizlenmemiş bile, toprak onu serdiğimiz zamanki gibi kahverengi ve temiz.

"Önemli bir şey değil," diyorum, uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Bir şeyde başarılı olamadığında, havlunu atıp denemeyi bırakmazsın. Harika olduğun şeyi bulana kadar bir sonrakine ."

Yüzünü buruşturuyor. "Neyde iyi olduğumu zaten biliyorum, ama güven oyu için teşekkürler."

Geri çekilerek eğiliyor, sanki tek bir yaşam belirtisi arıyormuş gibi parmaklarını içinde gezdiriyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup izliyorum.

"O zaman bu bahçe sizin için neden bu kadar önemli?"

Duraksayarak omzunun üzerinden yukarı bakıyor, elleri toprakta topaklanıyor. "Asphodel'de *benimmiş* gibi hissettirecek bir şey istedim. Benim

Evimin balkonu her türlü bitkiyle kaplıydı ve dışarı çıkıp taze çiçeklerle çevrili bir yerde kitap okurdum ve kendimi huzurlu hissedirdim. Düşündüm ki... belki o duyguyu yeniden yaratmaya çalışırsam burada bu kadar yalnız kalmam."

Yine o sızı göğsümde alevleniyor, sanki kaslarıma dikenler batıyor ve beni zehirliyor. Sağ gözünün altını işaret parmağıyla silerek başka tarafa bakıyor ve bana buradaki görevimi hatırlatıyor.

Büyük planın içinde bir piyon olduğunu. Anladığından çok daha büyük bir oyunun isteksiz bir katılımcısı. Bir amaç için araç.

Yine de bu, arka bahçeden hızlı adımlarla süzülüp sahili çevreleyen asma kilitli kapıya kadar olan mesafeyi tüketirken ona beni takip etmesini söylememi engellemiyor. Merakı kendine acımasından daha güçlü olduğu için peşimden ayağa kalkıyor ve yanımdan ayrılmıyor.

Eski kapıyı iterek açınca, yıpranmış siyah taştan uzun bir şerit altın sarısı kumları ikiye bölerek harap rıhtıma inen bir patikaya yol açıyor. Kumun hemen önünde, çimenlerle buluştuğu yerde, en parlak yabancı plaj gülleri açıyor ve bölgeyi pembe ve morun güzel tonlarına boyuyor.

"Bunu senin... Elysium, benim küçük Persephone'um."

Elena bakışlarını çiçeklerin üzerinde gezdirerek gülümsüyor, dudaklarında içten bir gülümseme beliriyor. "Bu çok güzel."

Gözlerim ona kayıyor, manzarayı takdir ediyorum. "Evet," diyorum ve başını kaldırıp baktığında gülümsemesi duraksıyor, yanakları çiçeklerle aynı bürünüyor.

Mavi suya bakıyor, sonra tişörtünün eteğini parmaklarının arasında tutuyor. "Bu plajın ne kadarı تنها?"

"Kilometrelerce uzakta başka bir ev yok." Evden görebildiğim arazinin ötesine geçmesine izin vermemin tek nedeni bu.

Elena dramatik bir şekilde suratını asarak tişörtünü başının üzerinde yukarı kaldırıyor, çıplak göğüslerinin kabarıklığını ve o küçük nar dövmesini ortaya çıkarıyor. Hemen sikim kıpırdanıyor, dilim bu noktada neredeyse ezberlediğim çizgi çalışmasının üzerinden geçmeye hevesli.

"Yazık," diyor, başparmaklarını beyaz pamuklu şortunun lastikli beline geçirip kalçalarının üzerinden aşağı itiyor. Saçlarını gevşek topuzundan çözüyor, koyu renk buklelerini sallıyor, benden uzaklaşırken tamamen çıplak. "Sanırım bunu daha ilginç hale getirmek için başka bir yol bulmamız gerekecek."

Yutkunuyorum, dilim ağzımın içinde kalınlaşıyor. "Neyi daha ilginç hale getireyim?"

"Skinny dipping."

Topuklarının üzerinde dönerek, deniz havasının vücudunun her düzlemine ve yarığına çarpmasından tamamen utanmadan suya doğru ilerliyor.

Kıyıda durup dizlerine kadar suya girmesini ve dönüp bana bakmasını izliyorum. "Eee? Sen gelmiyor musun?"

Kaşlarını oynatıyor ve ben tekrar yutkunuyorum, boğazımda sert bir düğüm oluşuyor.

Kimse beni çıplak görmedi.

Neyi kabul ettiğimi bilmeden bana dayatılan bir hayatın canlı hatırlatıcıları olan vücudumun yaralı topografyasına göz atmaktan bile hoşlanmıyorum.

Elena suyun içinde durup sabırla bekledikçe, onun beni incelemesinden daha da rahatsız oluyorum. Şimdiden, bana bakışıyla fazlasıyla ilgileniyorum ve aklımın bir köşesinde, belki de onu benden uzaklaştıran şeyin bu olabileceğine dair içimi kemiren bir düşünce var.

Belki sonunda herkesin onu uyardığı canavarın ben olduğumu anlar.

"Isırmam," diye sesleniyor, suyun içinde daha da geriye çekiliyor, ellerini göğüslerinin üzerinde birleştirip dekoltesini derinleştiriyor. "Aslında ısırırım ama senin hoşuna gidiyor."

Kendime rağmen homurdanarak başımı hafifçe sallıyorum, aletim pantolonumun sınırlarını zorluyor. Zonkluyor, onunla yeniden bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyor ve sonunda nefes veriyorum, nasıl yalnız olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Aplana'da bulunduğumuz süre boyunca, cinsel aktiviteler dışında onu ilk kez perişan görünmekten başka bir şey yaparken gördüm.

Bu yüzden, gömleğimin düğmelerini açmaya başladığımda canlı canlı derimi yüzüyormuşum gibi de, yine de yapıyorum.

BÖLÜM 26

Bana gözlerimi kapatmamı söylüyor, ki okyanusta ayaklarımın dibe değebileceği noktayı geçtiğim gerçeğini göz önünde bulundurursak bu hiç hoşuma gitmiyor. Ama yapıyorum, çünkü biraz yeşil görünmeye başladı ve işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Neden bilmiyorum ama adamın vücuduyla ilgili bir tür kompleksi var. Ve bunun burnumu sokmamam gereken bir şey olduğundan emin olsam da, kendimi bir fahiş e gibi hissetmeden tamamen giyinik bir erkekle daha kaç kez seks yapabileceğimi bilmiyorum.

Su dalgalanıyor, tenime çarpıyor ve Kal girdiğinde beklediğinden daha soğukmuş gibi tısladığını duyuyorum.

"Ne?" Kapalı gözkapaklarımın ardındaki görüşüm karanlık, diyorum. "Yeraltı Dünyası Tanrısı biraz soğuğa dayanamıyor mu?"

Kolları belime dolandığında şaşkınlıkla irkiliyorum, gözlerim fal gibi açılıyor, ellerim vücudumun üst yarısını sabitleyecek bir şey arıyor. Parmaklarım omuzlarını kavıyor, teninin altındaki kalın kasların tadını ve sonra duraklıyorum, benzersiz derecede sert ama yumuşak etin hissediyorum.

Ona doğru bastırıldığında aynı noktalar karnımı sıyrıyor ve kalbim göğsümde alçalarak sertçe çarpıyor.

Parmaklarım keşiflerine devam ederken bakışlarını karşılıyorum, aşağı bakmamak için elimden geleni yapıyorum, orada bulduğum şeyin onu insanlaştıracığından eminim. Kırılmışlığına karşı koyamayacağımdan ve çekiciliğimin serbest kalıp gerçek bir şeye dönüşeceğinden eminim.

Bana zarar verebilecek bir şey.

Buruşuk deriyi tanıyıp sağ omzunda sekiz, sol omzunda beş nokta sayarken hüzün boğazımı yakıyor. Avuçlarımı içeri kaydırıyorum, boynunun tabanını kavıyorum, yutkunmasının gücünü emiyorum.

Gözleri hiçbir şeye ihanet etmiyor; ne kırılganlık, ne farkındalık, ne de utanç. Bana boş boş bakıyorlar, boğazındaki tendonların gerilmesinden bundan hiç hoşlanmadığını anlayabilsem de, pratik bir kararsızlık geri yansıyor.

"Ben tanrı değilim," diyor sonunda, kesik kesik bir nefes bırakarak. Parmakları kışıma girerek beni dik tutuyor ve sikişin doğru sallandığını hissediyorum, o yönlendirmeden bile giriş arıyor. "Sadece bir şekilde ölümü yüzlerce kez aldatmayı başarmış şanssız bir ruhum."

Şansımı deneyerek çenemi indiriyorum ve bakışlarımı onun kaygan, güneşten ıslanmış teninde gezdiriyorum. Çoğunlukla pürüzsüz ve bronzlaşmış, iç mekanlara olan eğilimi göz önüne alındığında doğal görünen bir ton.

Ancak daha büyük düzlemler, sudan yansıyan ışıktaki parıldayan parlak çukurlarla süslenmiş. Bazıları diğerlerinden daha küçük, bazıları uzun ve geniş, tüm gövdesi boyunca çeşitli yerlere dağılmış.

Özellikle göğüs kafesinin üzerinde uzanan uzun bir tane var ve elimi geçici olarak işaretin üzerine bırakıp başparmağımı üzerinde yumuşatıyorum. Derisinin yüzeyinden kabarcıklı bir şekilde yukarı doğru çıkmış, parçalanmış ve diğerlerinden biraz daha az pembe.

Dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor ve ben donup kalıyorum, gözlerim açılıyor. "Kahretsin, çok özür dilerim. Acıdı mı?"

Kal kıkırdayarak kıcıımı tutuşunu ayarlıyor ve beni belinden kaldırıyor. Tenimizin birleştiği yerde amım , anlık hislerin saldırısı başımı döndürüyor.

"Hoş bir his değil," diyor, ağzı benimkine o kadar yakın ki dikkatim dağılıyor. "Pek acı verici değil ama yara izleri normal deriden çok daha hassas olma eğilimindedir." Yer değiştiriyor, bir elini kıcıımın çatlağına atarken diğer elini kalçamın altında dolaştırıyor, oradaki K'nin üzerinde gezdiriyor. "Sinir uçları yenilenir ve bunun gibi keloid yara izleri, tüm ekstra kolajen nedeniyle genellikle en kötüsüdür."

Elimi yavaşça bölgenin üzerinde gezdiriyor, yüzünde sıkıntı belirtisi olup olmadığına bakıyorum. "Ne oldu?"

Sırıttıyor. "Hangi zaman? Kiralık katillerin yaptıkları her zaman yanlarına kâr kalmaz."

Bir an nefesimi tutuyorum, pürüzlü kenarların hissini avucuma kazımaya çalışıyorum, onları beni tutan metanetli figürle uzlaştırıyorum. "Bununla mı?"

Yüzünden soğuk bir şey geçerek beni ürpertiyor ve suyun içinde daha derine doğru ilerlemeye başlıyor; ayağını kaybetmesine ne kadar var emin değilim ama tehlikeli bir şekilde yaklaştığımızı hissediyorum.

metafor varsa, o da budur.

"İhanete uğradım," diyor usulca, sağ eli kalkıp saçlarımı karıştırıyor. "Ve bir daha kimsenin beni böyle incitecek kadar yakınimde olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim."

Tam olarak ne olduğundan emin olmasam da bir itiraf gibi geliyor. Bir tür söz, tene karşı fısıldanan, ruhuna söylenen türden. Yüzeye geldiğinde belirsiz bir şekilde benimkini deliyor ve eğilip konuşurken dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Şanssız değilsin," diye fısıldıyorum, etrafımızda yükselen balonu parçalamaktan korkuyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki midem .

Parmaklarını köklerimde esneterek nefes veriyor, nefesinin serin nane kokusu çenemden aşağı yuvarlanıyor. "Kesinlikle doğru olduğumu hissetmiyorum

Şimdi."

DELİLİK.

Beni Flaming Chariot'a geri dönmeye iten şey bu olmalı, sanki orada yeterince sorun yaşamamışım gibi.

Ama merak benim için öfkeli bir sürtük ve geçen günkü kızı bulup Kal kim olduğunu öğrenmeye çalışıyorum.

Eğer ona ihanet eden oysa.

Kal'ın arabasının arka koltuğundan kalkıp devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğumda dışarıdaki fedai bana bir göz atıyor. Bir çapa dövmesinin alt yarısı gömleğinin kolunun altından görünüyor ve gözleri şimdiye kadar gördüğüm en kristal berraklığında mavi.

Bir an aptalca orada duruyorum, yarı saydamlıklarında kayboluyorum.

Boğazını temizliyor ve avucunu yüzüme doğru sallıyor. "Üzgünüm, reşit olmayanlar giremez. Dunkin' şu tarafta."

Kafam karışmış bir halde birinin gelip gelmediğini anlamak için omzumun arkasına bakıyorum. Çiçekli maksi elbiseli bir kadın yanımdan geçiyor, cep telefonu ile bir Hollywood skandalı hakkında konuşuyor ama onun dışında kaldırımın bu kısmında başka kimse yok.

Saçlarımı omzumdan iterek fedaiye dönüp bakıyorum. "Hayır, Dunkin'i aramıyorum. İçeride barda bekleyebileceğimi umuyordum. Ben... birini bulmaya çalışıyorum ve burayı yeterince uzun süre gözetlersem ortaya çıkacaklarını umuyorum."

" aylaklıktır ve kesinlikle yasaktır."

Kırılmış, küçümseyici tonu tüylerimi diken diken ediyor. "Aslında bu aylaklık değil, çünkü size buralarda takılmak istememin açık amacını az önce söyledim."

Adam bana baktı ve omuz silkti. "Bara giriyorsun ve içki sipariş etmiyorsun, işletme politikasına göre bu aylaklıktır."

"Tamam, o zaman bir içki sipariş edeceğim."

Homurdanıyor ama bir şekilde yüzü sabit kalıyor. "Tatlım, yirmi bir yaşından büyük olduğuna inanacağımı sanıyorsan, üzerindeki kısa elbisenin seni gösterdiğinden çok daha aptalsın."

Hakaretini savururken ruhuma ateş düşüyor ve uzanıp saçlarımı başımın arkasında düşük bir düğüm haline getiriyorum. "Elbise kısa kalsın ki bunu yapmak için özgürlüğüm olsun."

Bacağım havaya kalkıyor, bedenim önce ateş ediyor, soruları sonra soruyor, kasıklarını hedefliyor. Ama sonra biri pazılarımı kavrayıp beni çekiştiriyor ve yüzüm sokağa dönük olacak şekilde döndürüyor. Beni yakaladığında kilitleniyorum, korku içime öyle bir yayılıyor ki, neredeyse iki büklüm oluyorum.

"Vay, vay, burada neler oluyor?" diye soruyor belli belirsiz tanıdık bir İngiliz aksanı, ellerim pazılarımı neredeyse gördükleri kadar hızlı terk ediyor, sanki bana dokunmak onu yakıyormuş gibi. Kafamı kaldırıp bakıyorum, dolgun, koyu renk sakalını ve deri ceketini fark ediyorum, geçen gün arka ofisten gelen adam olduğunu anladığımda hafif bir rahatlama nefesi veriyorum.

Wolfe bir şey. Kal'ın arkadaşı ya da sırdaşı, barın yarı sahibi.

Dokunuşundan irkilerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve yana doğru eğilerek fedaiye hançer fırlatıyorum. "Olan ki, iş için kötü olduğumu düşündüğü için içeri girmeme izin vermeyen çalışmanız tarafından hakarete uğruyorum."

"Ayaktakımını uzak tutmakta zaten yeterince sorun yaşıyoruz," diyor fedai patronuna, omuz silkerek. "Hâlâ personel sayımız azken barın düzenini korumaya çalışıyoruz."

Kal'ın arkadaşı kaşlarını çatıyor ve başını çevirerek tepesindeki koyu kahverengi buklelerin gözlerinden düşmesini sağlıyor. "Blue, potansiyel müşterileri taciz etmek gibi bir alışkanlığın mı var?"

Jonas Wolfe, adı buydu.

"Onu taciz etmiyordum, ben-"

Jonas elini yüzünün yan tarafına sürerek iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Belki de zekâlarını aşağılamadan önce kimleri bardan uzak tuttuğuna biraz daha dikkat etmelisin. Dr. Anderson karısına aptal dediğini ve onun bir fahişe olduğunu ima ettiğini bilse ne yapardı biliyor musun?"

Fedai -Mavi, görünüşe göre- bana bakıyor, şimdi formumu daha iyi inceliyor. Bacaklarımda biraz fazla oyalanıyor ama ben ürkemeye fırsat bakışlarımı yakalıyor.

Bu adamdan tedirgin edici hisler almıyorum - kızsalsız sezgilerimin hiçbir parçası bana kaçmamı ya da Vincent'a yaptığı gibi uzak durmamı söylemiyor. Mavi sadece pisliğin teki gibi görünüyor.

"Karısı mı?" Jonas başını sallıyor ve Blue yanaklarını şişirerek yavaş bir nefes veriyor. "Onun için biraz genç, sence de öyle değil mi?"

"Kimse *sana* ne düşündüğünü sormadı," diye çıkışıyorum ama Jonas beni susturmak istercesine elini kaldırıyor.

Bu hareket beni daha çok çileden çıkarıyor.

"İkinizi de öldüreceğim," diyorum kısık bir sesle, ikisinin kanlı sonunu hayal ederken çoğunlukla kendi kendime homurdanıyorum.

Düşünmeye vakit beynimde bir görüntü belirliyor; şiddet, bir odanın her tarafını kızıla boyamış, parçalanmış bedenleri gelişigüzel etrafa saçılmış, birinin gelip onları temizlemesini bekliyor.

Gözlerimi kırıştırtarak bir elimi karnıma bastırıyorum ve orada kıvrılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu adamları *tanımıyorum* bile ama yine de burada onların celladı olmayı mı hayal ediyorum?

Jonas kahkaha atıyor, kocamın sessiz ve çekingen doğasına kıyasla bu ses gürültülü ve ürkütücü. "Suikastçıları tehdit etmemelisin, aşkım. Onlar bunu çok ciddiye alırlar."

Her geçen saniye daha da sinirlenerek ellerimi kalçalarımın altına koydum ve iki adama kaşlarımı kaldırdım. "Buraya ait olduğumu kanıtladık. Artık içeri girebilir miyim?"

"Ne yazık ki hayır, ancak bunun giyim tarzınızla bir ilgisi olmadığı kesin." Jonas çalışanının aksine kıyafetime bakmıyor bile, onun yerine sanki birini arıyormuş gibi başımın ötesinde bir noktaya odaklanıyor. "Her yerinde kötü şans yazıyor."

""

Beni görmezden gelerek başını sallıyor ve dirseğimi tutarak bardan uzaklaşmaya başlıyor. "Biliyorsun. Bu... senin varlığındaki saflık; kötü şeyler sana akın ediyor, değil mi aşkım?"

"Bana öyle demeyi kes."

"Haklısın, Anderson da bundan pek hoşlanmazdı herhalde." Uzun bacakları kaldırmı yutuyor ve çoğu standarda göre *kısa* olmamama rağmen, ayak uydurmak için neredeyse koşmam gerekiyor. "Sana oldukça düşkün, değil mi? Sanki sonunda kışındaki sopayı çıkarmayı başarmışsın gibi."

Burnum kırışıyor, bedenim bu duyguyu reddediyor. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Delikanlı yıllardır sana kafayı takmış durumda." Köşeyi dönerken bana bakıyor, sokağın sonunda bir Dunkin' Donuts görünüyor. "*Yıllardır* değil. Bu oldukça yeni bir gelişme ama onu çok etkiledi."

Jonas'ın sözleri yüzümün ısınmasına neden oluyor ve çörekçinin kapısının hemen dışında durduğumuzda kolumu bırakıp bana doğru dönüyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum omuz silkerek, iddiasının boğazımı nasıl daralttığını bilmesini istemeyerek. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, belki kalbim o kadar hızlı atıyor ki görebilir diye.

"Teknik olarak konuşursak, herhangi biriyle evlenebilirdi," diyor. "Ama o seni *seçti*."

"Ona şantaj . İkimiz de "

Jonas'ın yüzünde karanlık bir eğlence ifadesi beliriyor ve gülümseyerek iki sıra parlak, doğal olmayan beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. Bana adaşını hatırlatıyor, akşam yemeğini yeni yakalamış ve yemekleriyle önceden oynamamayı öğrenememiş bir kurt gibi bana bakıyor.

"Doğru ya. Bunu unutmuşum." Boğazını temizleyerek ellerini ceketinin ceplerine sokuyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Yine de, Elena. Bunu bir düşün. Böyle bir adama kolay kolay şantaj yapılır mı?"

Sinirlerim birbirine karışıyor, çılgınca birbirine karışıyor ve bağırırsaklarım zehir gibi yayılıyor. "Bilmiyorum..."

Doğrusu, bana ilk yaklaşıp elimi istediğinde de aynı şeyi düşünmüştüm. Mateo'yu öldürdükten sonra, bu konudaki seçim hakkımı ortadan kaldırdı.

Mateo'yu *özlediğimden* değil.

Ama biraz şüpheli hissettirdi.

Kal'ın İngiliz arkadaşına gözlerini kısarak bir adım geri çekiliyorum ve o yine gülüyor, sesi o kadar zengin ve bulaşıcı ki içimde bir sıla hasreti hissi uyandırıyor.

Haftalardır kimsenin güldüğünü duymadım.

Jonas sonunda omuzlarını kaldırarak, "Bunu yapmaya zorlanmadığını söylemiyorum," dedi. "Sadece diyorum ki... belki de resmin tamamı bu değildir. Belki de fotoğrafın diğer yüzünü gören birileri var mı diye bakmalısın."

Ve beni Dunkin'in önünde bırakıp bara döndüğünde, bana verdiği bilgilerle ne düşünerek birkaç dakika orada duruyorum.

Gidip Kal'a neden bahsettiğini sormalıyım ya da Violet'i bulma görevimi tamamlamalıyım.

Bunun yerine içeri giriyorum, uzun bir John sipariş ediyorum ve yemeğimi bitirene kadar tüm sorunlarımı bir kenara iterek dış mekandaki metal veranda masalarından yerleşiyorum.

BÖLÜM 27

Başımı ellerimin arasına alıp avuç içlerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırıyorum ve görüşümde renk lekelerinden oluşan kaleydoskoplar yaratıyorum.

Flash bellek suçlusunun olası IP adresleri listesini incelerken şakağımdaki bir damar acıyla, manyakça zonklıyor ve Ivers International'ın kişiyi bulma konusundaki beceriksizliği beni daha da tedirgin ediyor.

Bu sabah erken saatlerde üçüncü bir flash bellek ortaya çıktı, aynı grenli görüntüler son teknoloji ürünü güvenliğime atfedilmedi, ancak dışarıdan bir tarafın kamerasıyla çekildi.

Marcelline postayla birlikte getirdi ve masaüstüme taktığımda, ruhumu karıma açtığımın siyah beyaz kanıtıyla karşılaştım, ikimiz de okyanusta çırılçıplaktık.

Her nasılsa, bizi şehvetli eylemlerin ortasında yakalayan diğerlerine kıyasla, bu daha samimi hissettirdi. Daha ifşa edici.

Daha amaçlı.

Sadece neden ilk ortaya çıktıklarını anlayamıyorum.

Mesele beni basına ifşa etmek olsaydı, yıllar içinde sicilimden sildirdiğim suçların herhangi biri için, büyük olasılıkla bunlar çoktan sızdırılmış olurdu.

Eğer bu Rafe'nin olsaydı, neden bana Elena'yı vermeyi kabul ettiğini, Bollente Medya ile olan sözleşmesini etkili bir şekilde ve kurduğu vasat suç imparatorluğunu mahvettiğini hayal etmekte zorlanıyorum.

İsmi Boston'da eskisi kadar itibar görmese de, de kendini sabote ettiğini ve bu süreçte benden haraç almaya çalıştığını düşünmüyorum.

Masa sandalyemde arkama yaslanıp tonozlu tavana bakıyorum ve birkaç dakika boyunca düşüncelere dalıyorum. Bu gece ev sessiz, Elena adadaki tek kitapçıdan aldığı Virginia Woolf'un *Kendine Ait Bir Oda* kitabının yeni bir kopyasıyla eve dönmüş.

Uzun zamandır ilk kez şifonyerimin altına uzanıyorum, elim uyluğumun hemen üzerinde sabitlenmiş tabancanın yanından geçiyor ve alt tarafa bantlanmış Polaroid'i yırtıyorum.

Violet'in elimde tuttuğum buruşmuş, yıpranmış fotoğrafının aksine, bu fotoğraf o kadar seyrek kullanılmış ki hala nane gibi; kenarları düz, fotoğrafın üzerindeki renkler geçen zaman nedeniyle sadece hafifçe çarpılmış. Bunun dışında, fotoğraf sanki kamerasından yeni çıkmış gibi.

Annem hastane yatağında oturuyor, başına pembe bir bandana geçirmiş, çünkü kemoterapi tedavisine yeniden başladıktan sonra saçları dökülmeye başlamıştı.

Plastik bir kaptan çikolatalı puding kaşıklıyor, kameranın arkasındakine bakıyor ama gülümsemesi beni işaret ediyor. Orada otururken bile, vücudu içten dışa doğru kendini yiyip bitirirken, bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeye çalışıyor.

Her şeyin yoluna *gireceğini*.

Hemşireler bazen *'İşte anne sevgisi bu'* derlerdi, çünkü ölümcül *bir* hastalıkla savaşmaya çalışırken moralini yüksek tutmak

Hastalık herkesin yıllarca, günlerce yapabileceği bir şey değil. Yine de, her zaman olayların iyi tarafını görmemi sağlamaya çalıştı.

Onun o kocaman, dişlek sırtışı içimde yıllardır hissetmeme izin vermediğim bir sızıyı harekete geçiriyor ve damarlarıma yeni bir doz utanç enjekte ediyor, çünkü hayatımın gidişatından ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmeden edemiyorum.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Elena'nın sesi beni iç gözlemimden çekip çıkarıyor ve o ofise girdiğinde omurgamı dikleştirerek sıçırıyorum. Bana doğru ilerliyor ve ben daha istemeyi başaramadan kucağıma oturuyor.

Sanki ait olduğu yerin orası olduğunu biliyor.

Fotoğrafa bakıyor, sonra devam edip etmeyeceğimi görmek istercesine bana dönüyor.

"Annem," diyorum usulca gülümseyerek. "Ben on üç yaşındayken vefat etti."

Bir kolum boynuma dolanıyor, omuzlarımdan kayıyor ve Elena başını benimkine bastırıyor. "Kanser mi?"

"İnvaziv lobüler karsinom," diyorum hafifçe başımı sallayarak. Bu terim kalbime acı veriyor, organımı ikiye bölüyor. "İlk teşhis konulduğunda, sol göğsünde anormal bir büyüme olduğunu söylediler. Çok genç olduğu için *bu* kanser türünü kabul etmek istediklerini sanmıyorum."

Yıldırım çarpmış gibi, ani ve keskin bir sızı göğsümü yarıyor ve beni derinden sarsıyor.

Otuz iki. Annem öldüğünde 32 yaşındaydı.

Yakında bu gezegende ondan daha uzun süre kalacağımın farkına varmak, bir zamanlar iyileştiğine inandığım kabuk bağlamış bir yarayı derinlemesine kesiyor. Yine de, zonklama ve şekli, yeni, taze kan çekmesi aksini gösteriyor.

"O çok güzel," diyor Elena sessizce, beni düşüncelerimin aşağı doğru sarmalından nazikçe çekip çıkarıyor. Yüzünde yumuşak bir ifadeyle resme bakıyor, aklımın bir köşesinde beliren varoluşsal krizden habersiz, hayatımın gizli yönlerinden birini bir kez daha paylaştığım memnun.

Başka biri olsaydı, buna cesaret edemezdim. Bırakın içimi dökmeye başlamayı, onları yaşamak için evime bile getirmezdim.

Genelde kumarbaz değilimdir. Hayatımı kaderin ellerine bırakmayı sevmem. Ama bu kadınla ilgili bir şey her şeyi riske atmama neden oluyor.

"Çocukken şiirle ilgilenmemin sebebi oydu. Sürekli Shakespeare okurdu ve Chaucer'dan kutsal kitap gibi alıntılar yapardı. Seni çok severdi."

Solgun omzundaki birkaç saç telini itiyorum, bir sonraki düşüncemi dile getirmeden, ait olduğu yerde, ruhumun derinliklerinde saklı bırakıyorum. *Beni sever miydi?*

"Bu doğru. Çok sevimliyim," diye kıkırdıyor Elena ve ses göğsümü delip geçiyor, kör bir bıçak ete ve kemiğe saplanıp diğer taraftan çıkıyor.

Öne doğru kayarak pantolonumun cebinden cüzdanıma uzanıyorum ve orada sakladığım fotoğrafı alıyorum. Lise mezuniyet serisinden çaldığım küçük bir kopya, babası ilgilenmese bile dışarıda bir yerlerde birilerinin benimle ilişki kurabileceğini hatırlatmak için yıllar boyunca sakladım.

göre o da istemiyor.

Elena'nın omurgası sertleşiyor ve eğilip resme bakıyor. "Kim o?"

Ses tonu sert, üç saniye öncesine göre çok daha az şakacı ve ben sırtarak kalçasını sıkıyorum, kıskançlığını adeta içime çekiyorum. "Kız kardeşim."

"Kız kardeşin mi?" Gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çattı. "Bu... Alevli Araba'nın dışında tanıştığım kız."

"Violet'le tanıştın mı?"

"Dışarıda kaldırımda duruyordu ve birkaç kez içeri girmeyi denediğini ama bir türlü başaramadığını söyledi." Başını yana eğerek resmi biraz daha inceliyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. "Sanırım şimdi kim olduğunu bilmediğim için neden bu kadar alıngan davrandığını anlıyorum. Ne tür bir eş kendi baldızını tanımaz?"

"Neye benzediğini bilmeyen türden mi?"

Dudaklarını bükerek bana yaslandı ve kolunu omuzlarımdan çekerek kucağına bıraktı. "Bilmediğim başka gizli aile üyeleriniz var mı?"

Tereddüt ediyorum, *büyükbaba* kelimesi dilimin ucuna geliyor, sonra yutkunuyorum, o solucan kutusunu açmaya hazır değilim. Duraksamamı fark ediyor, gözlerini kısıyor ve ben yine sırtıtıyorum, sessizliği onun dikkatinin dağılması olarak göstermeye çalışıyorum.

Kaburgalarını avuçlayarak elimi yukarı doğru kaydırıyorum, başparmağım üzerindeki soluk mavi ipek pijamanın arasından sağ göğsünün alt tarafını sıyrıyor. "Violet'in iki erkek kardeşi var ama ben onları tanımıyorum."

Ona dokunduğumda boğazı çalışıyor, gözleri parmaklarımdan yükselmeye devam ettiği yere düşüyor, tüm göğsünü avucumun içine alıyor ve nefesi kesilene kadar sıkıyor.

"Ne yaptığınızı biliyorum."

"Karımla eğleniyor musun?" Fotoğrafı masaya bırakıp başımı boynunun kıvrımına eğerek dişlerimi tenine değdiriyorum.

Isırığıma doğru eğiliyor ama gözlerini kapatmıyor. "Violet onun hakkında hiç konuşmadığını söyledi."

." Elena kucağımda geriliyor, omurgası sertleşiyor ve ben iç çekip elimi bırakıyorum. "Beni yaratmaya yardım eden adam, eğer ona böyle demek istiyorsan, annemle ilişki yaşadığında eve ilk oğlunu yeni getirmişti. Evliydi ve benimle hiçbir ilgisi yoktu. Violet büyüdüğünde, önce onunla bağ kurarsam belki ailenin geri kalanıyla bağ kurmam daha kolay olur diye düşündüm. Ama o beni etrafında istemiyor."

Bu beni denemekten alıkoymadı.

"Oh, Kal-"

Ses tonundaki bir şey zaten kızarmış olan sinirlerimi geriyor ve keskin bir şekilde nefes verip ellerimle boğazını yakalamak için uzanıyorum. Nefesi avucumun altında sıkışıp kalıyor ve birinin nabzını merhametime bırakmanın baş döndürücü hissiyle sikim kotumun arkasında kıpırdanıyor.

"Acımak yok, ufaklık. Bana bunu yapma." Yer değiştirerek zonklayan sikimin üzerine sürtünüyor ve kıyafetlerin arasından bile

ne kadar ateşli olduğunu hissetmek. "Bana bir şey vermek istiyorsun, beni daha iyi hissettirmek istiyorsun, bana o tatlı küçük amcığı veriyorsun."

Elena'nın bakışları cam gibi oluyor ama orada biriken şeyin üzüntü mü yoksa arzu mu olduğunu anlayamıyorum. Parıltıyı göz kırparak uzaklaştırıyor ve çenesini aşağı eğerek kapüşonlu kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Tamam," diyor, arkasını dönüp bana sarılıyor ve büyüyen ereksiyonuma sürtünüyor. "Neye ihtiyacın varsa, Kallum. Benden al."

Onu doyurduktan sonra masamın üzerine sırtüstü uzanıyor, pijamasının yırtık askısıyla oynuyor ve gözlerini tavana dikeyyor.

"Ne düşünüyorsun?" Parmaklarımı onun hassas teninde gezdirerek, döllerimi tenine bulaştırarak soruyorum. Artık doğum kontrolünde olduğu için minnettarım, böylece her onu böyle işaretleyebiliyorum.

Onun üzerinde duruyorum, aletim kalçalarımın arasında sarkıyor, boşalmış, ikimiz de odanın sessizliğinden hareket etmeye pek istekli değiliz.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. "Ben de tam Ariana ve Stella'yı düşünüyordum. Kardeşlerime yakın büyüdüğüm için ne kadar şanslı ."

Öyle demek istemediğinden emin olsam da, yorumu beni zar zor bir arada tutan dikişleri kesiyor, dikişleri koparıyor ve acımı yeniden yarıyor.

Elimi yanıma bırakarak, "Onları özlüyorsun," diye not ediyorum.

Başını sallıyor. "Her zaman. Ari'nin yakında bir resitali var ve onu kaçırarak olmak beni kahrediyor." Tepkimi ölçüyormuş gibi bana yan gözle bakıyor. En iyi ihtimalle hafif bir tepki vermeyi hedefliyorum. "Aplana'dan hoşlanmadığımdan değil. Dürüst olmak gerekirse, şu anda bir tutsak olarak yaşıyor olsam da, garip bir şekilde çok ferahlatıcı oldu."

"Sen-"

Kıkırdarak bacaklarını yukarı kıvrıyor ve başını sallıyor. Bu hareket sahte görünüyor. Zorlama. Ve bu beni huzursuz ediyor. "Sorun değil, Stockholm Sendromu'na çoktan alıştım. Sadece ben de eski hayatımı biraz özleyorum."

Dişlerimi gıcırdatarak, sehpanın üzerinde anne babasının ve benim resmimizin olduğu yere bakıyorum.

Beynimin benden istediklerini söylemem için. Sözcükler, tüm tehlike işaretlerini görmezden gelerek dilimin üzerinde şekilleniyor ve onları durdurmaya fırsat bulamadan ağızımdan fırlıyor.

"O zaman Boston'a gidelim."

BÖLÜM 28

Kız kardeşlerimden bahsettiğimde, Kal'ın beni onlara götürmeyi teklif etmesini kesinlikle beklemiyorum.

Sanki bu kaçırma kurallarına aykırı gibi geliyor, esiri onu eve götürmek isteyen insanların yanına getirmek.

Yine de, böyle bir durumla hiç karşılaşmadım, o yüzden ne bilebilirim ki?

Marcelline toplanmama yardım ediyor, sessizce şifonyerimden giysilerimi alıyor ve açık bavuluma yerleştiriyor. O hareket ederken ona bakıyorum, elimdeki dergiyle oynuyorum, acaba yanımda götürsem mi diye düşünüyorum.

Adaya gelmeden önce yazmak benim için nefes almak kadar doğal bir şeydi. Adadan topladığım ilhamı

Okuduğum şiirleri ve kitapları, hayatımla ilgili rastgele düşünceleri veya kurgulanmış anekdotları not ediyorum.

Geldiğimden beri günlüğüme dokunmadım, evin etrafındaki dinginliğe rağmen ilham çok az geliyor. Teknik olarak Asphodel bir yazarın inzivaya çekilmesi için mükemmel bir yer, ancak ölüm ve karanlıkla bu kadar boğuşan bir yerde herhangi bir şey yaratmak tuhaf hissettiriyor.

Belki de bu yüzden denemedim.

"Ne düşünüyorsun, Marcelline?" Günlüğü kaldırıp pembe deri kapağını görebileceği şekilde çeviriyorum. "Eski bir hobi edinmeye çalışmalı mıyım?"

Dudaklarını büzüyor, çilek sarısı saçlarından bir tutamın ucunu döndürüyor. Bu noktaya kadarki ilişkimizin çoğu, benim rastgele kelimeler savurmam ve onun her kurşundan kaçması, Kal etrafta olmadığı sürece yorumlarımı ve sorularımı görmezden gelmesiyle geçti.

"Hobi nedir?" diye soruyor, sesi kullanılmadığı için pürüzlüymüş gibi cılız.

"Um, yazı." Yatağın kenarına tüneyip sayfaları çeviriyorum, düzgün el yazım her dönüşte akıp gidiyor.

"Hikayeler gibi mi? Şiirler?"

Isı yüzümü kavuruyor, utanç alevleri yanaklarımı yalıyor. "İkisi de, sayılır. Eskiden hep yapardım ama dürüst olmak gerekirse Aplana'ya geldiğimden beri unutmuş gibiyim."

Mavi gözlerini açarak başını sallıyor. "Evet, adanın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Sanki buraya geliyorsunuz ve önceki kimliğiniz bir anda buharlaşıyor. Bazı yerliler buna New England Bermuda Etkisi diyor. Bir teyzem Aplana'nın eski, atalardan kalma bir büyüyle dolu olduğunu ve kişinin doğasını adaninkiyile değiştirdiğini söylemişti."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece ayaklarınız kuma değdiği anda her şeyi unutmanın kolay olduğunu düşünüyorum." Marcelline omuz silkiyor ve günlüğümü işaret ediyor. "Aşık olmakla meşgulken iki kat daha kolay."

Sıcaklık yüzümden yayılıyor, kafesimden aşağı doğru bir yol çiziyor ve sonunda karnıma yerleşiyor. Öne doğru eğilip dergiyi bavulumun ön cebine sokuyorum ve kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum

Nabzım o kadar yüksek ve hızlı atıyor ki boğazımdan fırlayacak gibi oluyorum.

"Kesinlikle kum," diyorum hızlıca, yemek borumu rahatsız eden safranın üzerine.

Marcelline ağzını ince bir çizgi halinde bastırıyor, sonra başını sallıyor ve son bir tişörtü daha bavula bırakıyor. "Evet," diye onaylıyor, konuşmaya başlamaya çalıştığım her seferinde olduğu gibi susuyor. "Muhtemelen haklısın."

Evden ayrılmadan önce onu bir daha görmüyorum ve arabaya binmeden önce dışarıya, arka bahçeye çıkıyorum, *hala* çiçek açmamış bahçeyle alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyorum.

Toprağın genişliğine bakarak iç geçiriyorum, *tam olarak* ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Tüm bahçe blogları bitkilerinizle konuşmanızı öneriyor. Bu verileri destekleyecek gerçek bir bilim olmasa da, bunun bir fark yarattığına yemin ediyorlar. İşte . Geçici olarak. Bir süreliğine Boston'a gitmek üzereyiz, ama geri döndüğümde, tamamen gelişen bir bahçe bekliyorum, tamam mı?"

Annem beni şimdi görebilseydi. Muhtemelen beni cadılıkla suçlar ve kazığa bağlayıp yakardı.

"Anlıyorum," diyorum onlara, toprağın altındaki soğanların duymasını umarak. "Toprağın diğer tarafında sizi bekleyen şeyden korkuyorsunuz. Şu anda bulunduğunuz yerde sıcak ve rahatsınız. Hatta güvendesin. İnanç sıçraması yapmak için cesaret bulmaya çalışmak korkutucu ama sonsuza kadar saklanarak yaşayamazsın. Eninde sonunda, karşınıza çıkan fırsatları değerlendirmeli ve evrenin ne yaptığını bildiğine güvenmelisiniz."

Umut göğsümde tıkanmış bir boru gibi patlıyor, ama bu düşüncüyü düşünmek istemediğim için onu ait olduğu yere geri tikiyorum.

"*Nisan en acımasız aydır,*" diye ekliyorum, *The Waste Land*'den alıntı yaparak, sanki çiçekler bu duyguyu takdir edebilirmiş gibi. "*Ölü topraklardan çıkan leylaklar, hafıza ve arzuyu karıştırıyor, donuk kökleri bahar yağmuruyla karıştırıyor.* Vakit geldi."

Arkamı döndüğümde Kal'ın arka kapının yanında durduğunu ve okunamayan bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Yavaşça ona yaklaşıyorum, göğsümde ağır bir utanç var.

"Bahçeniz büyük bir T. S. Eliot hayranı mı?" diye soruyor, yüzü sessiz bir eğlenceye dönüşüyor.

"Gülme," diyorum, gökyüzüne bakıp okyanusun üzerinden gelen kalın bulutları fark ediyorum. "Aşk en büyük canlandırma eylemidir ve ben şiirin bunu aktarmanın en iyi yolu olduğunu düşünüyorum."

Etrafında dolanıp arabamızın durduğu evin önüne doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyor, Marcelline zaten ön yolcu koltuğunda oturuyor.

Havalandığımızda yağmur yağıyor, bu da Kal'ın jetine biner binmez sinirlerimi yatıştırmak için pek bir şey yapmıyor. Ayağa kalkıp hareket edebildiğimizde, kendimi koltuğumdan kaldırıyorum ve yatak odasına gidip lüks örtülerin altına giriyorum, Marcelline'in daha önceki sözlerinin ruhumda kök salmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Beni tanımıyor," diye fısıldıyorum kendime ve yastığa. "Aşk olup olmadığına o karar veremez." Durup düşünüyorum. *Bir takıntı hangi noktada daha fazlası haline gelir?*

Muhtemelen geri döndüğünü hissetmeye başladığında.

"Eğer kıskanıyorsan, ben lanet olası bir psikopatım."

Alay ederek, bana bunu söylediği anıyı beynimin karanlık dehlizlerine , istemediğim diğer her şeyi ittiğim yere. "Ayrıca, bu delilik olurdu, değil mi?"

Kapı aralığından bir boğaz sesi geliyor ve tüm bedenim , korku omurgamdan aşağı akıyor. Dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve elinde kırmızı bir sıvıyla dolu martini bardağıyla kapı aralığına yaslanmış Kal'a bakıyorum.

Onun şeytani yakışıklı yüzünü görmek bile midemin bulanmasına neden oluyor ve oluşan yumruyu yutarak tüm tutarlı düşüncelerimi engelliyorum.

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?" diye soruyor odaya girip bardağı yatağın üstündeki rafa bırakırken. Birkaç saniye boyunca benimle yatağa girmek için bir harekette bulunmuyor ve endişe ruhumu doldurarak ne kadarını duyduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Ben harika bir arkadaşım," diyorum, bir battaniyenin dışına çıkacak şekilde kaldırarak.

"Buna itiraz edemem." Uzanıp içkiyi tekrar aldı ve bana uzattı. "Bunu Marcelline'e yaptırdım. Görünürdeki uçak korkuna iyi geleceğini düşündüm. İçinde ne olduğunu sorma, çünkü nar ekşisi kullanmasını söylemem dışında hiçbir fikrim yok."

İçeceğe bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Jetinizde nar ekşisi mi bulunduruyorsunuz?"

"Artık biliyorum." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor; güçlü, cesur, cüretkâr. Her zaman kendim olduğuma inanmak istediğim her şeyi, denemeye bile gerek görmeden ortaya koyuyor.

"Henüz yirmi bir yaşında olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Şaka yapıyorum, aramızdaki hava gergin

"*Yaşlılık, sana meydan okuyorum,*" diyor, Shakespeare dilinden dökülürken bardağı almam için eliyle işaret ediyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan ya da atmosferi nasıl değiştirdiğini ve DNA'mın kodunu nasıl yeniden yazdığını fark ettiğinden bile emin değilim.

Belki de bana şiirlerden alıntı yapmaya o kadar alışmıştır ki, artık dudaklarından dökülenlerin tadı farklı gelmiyordur. Belki de hiçbir şey kastetmiyordur.

Kalbim boğazımda, başka hiçbir şey hissedemeyecek kadar çarpıyor, elinden içkiyi alıp yudumluyorum. Soğuk, tatlı sıvı aşağı süzülüp bakışlarının beni ısıttığı yerde beni serinletirken, biliyorum.

Midemin çukurunda, ruhumun dokusunda, *biliyorum*.

Kocama aşığım.

BOSTON' İNDİĞİMİZDE, şehirdeki tüm haber kameralarının Doktor Ölüm tarafından kaçırılan kıza özel bir ilk bakış atmak için çaresizce havaalanı kapısında beklemesini beklemiyorum.

Nedenini bilmiyorum -belki de Aplanadaki insanlar hikayeyi umursamıyor ya da inanmıyor gibi görünüyorlardı- ama insanların benim anlattıklarımı duymak için *can atacakları* aklımın *ucundan bile* geçmemişti.

Kal beni uçağın merdivenlerinden aşağıya kadar takip ediyor ve hemen bir güvenlik ekibi tarafından karşılanırken yanımdan ayrılmıyor. Ön taraftaki

Ağaç gövdesi kalınlığında bir boyun ve zeytin derisi, yaklaştığımızda Kal'a başını sallıyor.

Cam pencerelerin arkasından gelen kameralar, bakışlarımı ayakkabılarımda tutarken bile biraz başımı döndürüyor. Boston'dan ayrıldığımdan beri ilk kez pembe Louboutin'ler giyiyorum ve bunları ailemin çatısı altındayken giymeye asla cesaret edemeyeceğim siyah Givenchy dantel ve kadife mini elbisemle eşleştiriyorum.

Ya da Mateo'yla, üstünün transparan olduğunu ve eteğinin uyluğun ortasını ancak sıyırdığını düşünürsek. Bunu bir davet olarak kabul ederdi.

Bir yanım Kal'ın bu kıyafeti yadırgayacağını ya da en azından altına girmeye çalışacağını bekliyordu ama jet çıktığımda değişikliği fark etmemişti .

Güvenlik görevlisi, "En iyi hareket tarzı onu doğruca götürmek," diyor. "Otoparkta sizi bekleyen bir SUV var ve sizi doğruca Riccis'lerin evinin önüne götürecekt."

Kal'a göz kırpyorum. "Önce annemlere mi gideceğiz?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Tabii ki. Buraya gelmemizin tek nedeni bu."

Midemde kelebekler uçuşuyor, bir sürü aynı anda havalanıyor. Bu hissi görmezden gelmeye çalışarak kollarımı etrafına doluyorum.

Kal'ın yüz hatları sertleşir ve bir saniye yalnız kalmak ister. "Elena. Ne oldu?"

Dehşet omurgamdan aşağı ve yukarı sert bir şekilde akıyor, benim ailemin yargısının ağırlığıyla yanıyor. Artık şehre döndüğümüze göre, her ikisi de bunu tam olarak hak etmese de, ruhumun onların onayını almak için haykırdığını hissedebiliyorum.

" değil," diyorum başımı hafifçe sallayarak.

Dudaklarının köşelerindeki kırışıklıklar, kaşları aşağı doğru kıvrıldıkça derinleşiyor ve sonra bana doğru adım atıyor, uzanıp başımın arkasını yumrukluyor, çenemi yukarı doğru eğiyor, böylece göz teması kurmaya zorlanıyorum. "Bana yalan söyleme küçüğüm. Sana bunu yapmadığım halde beni dışlama."

Tam olarak doğru değil, diye ısrar ediyorum sessizce, her ne kadar bana beklediğimden fazlasını vermiş olsa da. Belki de sahip olduklarımla mutlu olmayı öğrenmeliyim.

"Onları bu kadar çabuk goreceğimi bilmiyordum."

"İstemiyor musun? Bildiğim kadarıyla kız kardeşlerin hala orada yaşıyor."

."

"Hayır, değıl. Gerçekten." Kirpiklerimi kırptıştırıyorum.

konu. "Sanırım daha önce biraz yalnız kalabileceğimizi umuyordum."

"Uçakta yalnızdık."

Gözlerimi devirerek çevremizdeki kalabalığa bakıyorum; bizi umursamadan etrafımızda dönüp duruyorlar ve biz pencerelerden uzağı bakıyoruz. "*Bu* tür yalnız zamanları kastetmiştım," diyorum, elimle birlikte sesimi de alçaltarak onu elbise pantolonunun kavırıyorum.

Parmakları köklerini çekerek sıkılaşıyor ve . "Ne istediğıne dikkat et ufaklık. Seni merdiven arabasının üzerine yatırıp tüm şehrin önünde sikebilirim."

Bu düşünce sırtımdan aşağı lezzetli bir karıncalanma gönderiyor ve içimi ısıtıyor. "O zaman neden yapmıyorsun?"

Daha da yaklaşıyor, böylece elim pelvislerimizin arasında sıkışıyor, Kal hınzırca sırtıyor. Boynunu bükerek dudaklarını kulağımanın kabuğuna bastırıyor ve beni ürpertiyor. "Ben seni becerirken seyretmelerini mi istiyorsun? Onlara kötü doktor ve onun küçük esiri hakkında ne kadar yanıldıklarını göstermek için mi? Tüm bunların sadece gönüllü bir katılımcısı değıl, aynı zamanda her gece dllerim için yalvaran çaresiz, muhtaç bir küçük horoz fahişesi olduğunu?"

Bunu istiyor muyum? O iimdeyken, beni sahiplenirken, beni onun olarak şaretlerken insanların tanıklık etmesini?

"Bütün erkekler seninle birlikte olduğum için bana çok kızarlardı." Sesi kırılıyor, sanki kendini fanteziye kaptırmış gibi. "Ve kadınlar da, hiçbirinin elde edemediğı şeyi elde ettiğın için kızarlardı. Ve tek yapabildikleri izlemek olacak."

"Siktir," diye nefes alıyorum, kelime ben durduramadan ağızımdan kaçıyor, nabzım kalçalarımın arasında zıplıyor. Yine de bu tek hece bir onaylama ve görünüşe göre bilmesi gereken tek şey.

İnleyerek geri çekiliyor ve ben soğuk ve tatminsiz bir şekilde onu ne kadar çok istediğıme boğuluyorum. Sırtışı genişliyor, o mükemmel yüzünü ortaya çıkartıyor.

Etime batmak için çok fazla zaman harcayan dişler ve biraz salyanın sızdığı ağızımın köşesini siliyor.

"Bir gösteri yapacağız," diye söz veriyor, enseme sıkarak. "Ama henüz değil. Önce işimiz var."

Başımı sallıyorum, beni güvenlik ekibine geri götürmesine izin veriyorum, beynimde dönüp duran düşüncelerde kayboluyorum, bu kötü adam için ne kadar gittiğimi somutlaştırmak için pıhtılaşıyorum.

BÖLÜM 29

Elena'nın bu kiralık cipin arka koltuğuna yayılmasını ne kadar çok istesem de, ailesini görmeye bu kadar yakinken bunun iyi bir fikir olmayabileceğini düşünüyorum.

Paparazzi ve haber spikerleri kalabalığından kurtulduğumuzda biraz daha sakinleşiyor gibi görünüyor, her biri onun dönüş hikayesini ilk satan olmak için endişeli. Alay ediyorlar ve ona sesleniyorlar, görünüşe göre onun yanında *benim*, kalın bir atkı, örgü bere ve Ray-Ban'lerin altında gizlenen dengesiz esirinin olduğunun farkında değiller.

Uçakta kendisine yöneltilen basın sorularından herhangi birini yakalaması durumunda ne söyleyeceği konusunda kısa bir tartışma yapmış olsak da -tercihen hiçbir şey ve mutlaka yanıt vermesi gerekiyorsa "yorum yok"- Logan'dan çıkarken kendimi aşırı derecede endişeyle dolu buldum ve onun bekledim.

Kameramanlara dönüp hikayeyi anlatması, sadece onu kaçırmakla kalmayıp benimle evlenmeye zorladığımı ve eski nişanlısını öldürdüğümü söylemesi.

Teknik olarak hepsi doğru ama yine de. Bazı nedenlerden dolayı, bunların hiçbirini bana karşı kullanmayan tek kişi o.

Evlilikleri sona erdiğinde, özellikle de bakire olmadığını öğrendikten sonra muhtemelen onu öldürmeye çalışacak olan tacizci bir pisliği öldürmüş olmamın dış dünya için bir önemi olmayacaktı. Bunu yaptığımda onu korumaya ve kendimi bu dünyadan kurtarmaya çalıştığım da önemli olmayacaktı.

Bir canavarın kemikleri sunulduğunda, halk daha fazla araştırmadan kendilerine anlatılan hikayeye inanacaktır.

Kaşıkla verilen yalanlarla ve genellikle kendi başlarına düşünemeyecek kadar aptal oldukları için kimse çorbalarının tadının neden zehir gibi olduğunu sorgulamıyor.

"Ariana annemin hâlâ eve dönmem konusunda kararlı olduğunu söylüyor," diyor Elena uzun bir sessizlikten sonra, koltuğunda kayarak.

Elbisesinin dantelli üst kısmından görünen sütyenine bakıyorum -pembe, şu anda belime dolanması cinayet işleyeceğim topuklu ayakkabılarla uyumlu- ve ağzımla anlaşılmaz bir ses çıkararak annesini ne kadar küçümsediğimi belli etmemeye çalışıyorum.

Bu noktada, geçmişimin bu kısmını ona anlatamayacağım kadar çok şey yaşandı aramızda. Carmen Ricci'yle olan geçmişim sonsuza kadar onun attığı mezarda yaşayacak ve ben de en başından beri pişmanlık duymaya devam edeceğim.

Ancak tüm ölümler gibi, bir ilişkinin ölümü de kalıcıdır. Tüm sonların sonu. En saf haliyle son.

Umarım bu şekilde kalmasına izin verir.

"Boston'a taşınmayı hiç düşündün mü?"

Gözlerim Elena'nınkilerle buluşuyor, bana bakarken geniş ve meraklı. Başparmağımı dizime sürterek başımı eğiyorum ve düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Tam zamanlı mı?"

"Evet, bilirsin işte. Bostonlu ol. *Havid Yadda Pak ya ca* ve tüm o eğlenceli şeyler." Aksanındaki abartıya kıkırdayarak gülümsüyor, bakışlarında umuda çok benzeyen bir şey parlıyor.

"Aplana ile bir sorunuz mu var?"

Yüzü düşer, gülümsemesi olduğu yerde donar. "*Sorun* değil ama. "

"O zaman gitmeyi ne kadar çok istediğini duymak istemiyorum," diye çıkışıyorum, sözcükler dudaklarımdan dökülüp aramızdaki koltuğa donuk bir gümbürtüyle inmeden önce işleme tabi tutmuyorum.

Başımı öne eğip burnumun kenarını sıkarak bir nefes veriyorum. Diğer elim derinin üzerinde yılan gibi kıvrılıp onunkine uzanıyor ama o geri çekilip ellerini kucağında birleştiriyor. "Tanrım, geri dönmek için kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bak, ben-"

"Hayır, hayır. Seni duydum, açık ve net. Bir daha taşınmaktan bahsetmeyeceğim."

Tekrar ona baktığımda burnunu havaya kaldırdığını ve dikkatle başka tarafa baktığını görüyorum.

"Elena," diyorum, sabrım iyice tükeniyor. SUV son bir kez durup Riccis'lerin evinin önündeki sokağa park ediyor, kırmızı tuğla yıllarca güneş ışığına maruz kaldığı için matlaşmış. "Öyle demek istemedim."

"Gerçekten mi? Bu harika Kallum. *bir şey* Anderson, konuşan

düşünmeden? Bunu yapmadığını sanıyordum."

Gözlerimi kısarak bakıyorum, o öfkelenidikçe kahkahamı bastırıyorum ve bunun onu daha fazla becerme isteği uyandırmamasını diliyorum. "Bir şey mi var?"

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Göbek adını bilmiyorum. Çünkü, gerçekten, hâlâ senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum gibi hissediyorum. Ve yine de, küçük adanızda sizinle kalmamı ve bir tür köle gibi asla soru sormamamı istiyorsunuz."

Benim hakkımda bir şey bilen tek kişi sensin.

"Asher," diyorum hızla, çenemi sıkıp açarak. Emniyet kemerimi çözerek ona doğru kayıyorum ve daha o açmaya fırsat onunkinin tokasını kavırıyorum. Onu kendimle kapı arasına hapsederek eğiliyor, elimi kalçasında gezdiriyor, nasırlarımın altındaki lekesiz teninin zarif hissine hayran kalıyorum. "Benim göbek adım Asher."

"Kallum Asher Anderson," diye nefes alıyor, göğsü hızla inip kalkıyor, sanki verdiği kadar oksijen tüketemiyormuş gibi. Bakışlarını ağızma indiriyor ve aletimin hafifçe uzamasına neden oluyor.

"Adım bu güzel pembe dudaklardan çıkan bir dua gibi geliyor kulağa," diye mırıldanıyorum, elimi yan tarafına götürüyorum, başparmağımı yukarı kaldırıp ağzına sokuyorum. "Kesinlikle cevaplamaktan çekinmeyeceğim bir dua."

Dilinin ucu başparmağımın üzerinde dönüyor, gözleri sıvı bir ateşle parlıyor. Tahrik göğsümde kıpırdanıyor, sarmaşık gibi dışarıya doğru yayılıyor ve içimden gelen yumuşak iniltiye karşı güçsüz kalıyorum.

"Sen bana böyle bakarken sana kızgın kalamam," diyor başparmağımın etrafında konuşurken, öfkeli bir kızarıklık boynuna doğru süzülüyor. "Bu hiç adil değil."

"Sana ne gibi baktığımda?" Elim kalçasında, tepesindeki yumuşak ipeksi sıcaklığa ulaşana kadar geziniyor, parmak eklemlerim klitorisine değiyor. İç çamaşırı yok, Boston'da bile.

Carmen kaybedecek.

Bir parmağımı etinde biriken neme daldırıp, sinir demetinin üzerinde daireler çizmek için yukarı doğru sürüklediğimde titrek bir nefes alıyor ve kirpikleri titriyor. Pazumu kavırıyor, beni acı noktasına kadar pençeliyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Üzgünmüşsün gibi."

Bu cümle kulağa bir suçlama gibi geliyor, hararetli bir tartışma sırasında yanlışların kanıtı olarak bir başkasına savuracağınız bir şey. Ama daha kötü bir şeymiş gibi *hissettiriyor*.

Benim ama onun bir şey.

Şoförümüz bir sonraki saniyede aracın benim tarafımdaki arka kapısını açıyor ve ben de öne atılarak onun tamamen örtüldüğünden emin oluyorum, kalabalığın şok olmuş, toplu nefes alışını duyduğumda nefesimin altında küfrediyorum.

Daha sesini duymadan başım zonklamaya başlıyor, şiddetli öfke damarlarımda aniden öyle bir dalgalanıyor ki, ona da bulaşmasından korkarak kendimi Elena'dan uzaklaştırıyorum.

"*Dio mio!* Döneli daha birkaç saat olmadı ve sen şimdiden onu alenen ayartıyorsun. Masumiyetini kanıtlamak için harika bir yol, Kallum."

Elena annesinin tam adımı kullanması karşısında kaskatı kesiliyor ve kapıyı iterek açarken elbisesinin eteklerini aşağıya çekiyor. Koltuğunun kemerini çözerek arabadan iniyor, arka tarafa dönüyor ve

Louisburg Meydanı'nın tamamını kaplayan bir alkış, ılık ve tezahüratla karşılanır.

Kendimi için bir an durup ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve sığ nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum. Başımı çevirdiğimde, Elena kalabalık tarafından yutulmuş ve saniyeler içinde görüş alanımdan kaybolmuştu.

Ama Carmen kapıda durmuş, *beni* izliyor.

BÖLÜM 30

"*DIO MIO* , gittiğinden beri 10 kilo almış olmalısın." Annemin yorumu oturma odamızın havasını delip geçiyor, Beyaz duvarlardan ve uyumlu mobilyalardan yansıyarak, eleştirilerinin genellikle yuvası olan kafatasıma yerleşiyor.

Artık komşular ve çocukluk arkadaşlarım akşam için dışarı süzüldüler, geldiğimden beri her saniyeyi beni hayatta gördükleri için ne kadar mutlu olduklarını söyleyerek ve bu terime karşı tekrarlanan ve şiddetli isteksizliğime rağmen bir tutsak olarak yaşam hakkında beni rahatsız ederek geçirdiler.

Çoğunlukla, dönüşümün parıltısı geçtiğinde ve ada hakkında sormayı bitirdiklerinde, herkes Boston'dan ayrılmadan önce olduğu gibi hayatımla ilgilenerek ortadan kayboldu.

Yıllardır tanıdığım insanların kayboluşunun ardındaki gerçek yüzünden gözle görülür bir şekilde sıkıldığını görmek *pek de iyi* hissettirmiyordu ama en azından Kal'ın artık ev sessiz olduğu için toplu cinayet işleme ihtimali daha düşük görünüyor.

Ya da sessizdi.

Annem odaya giriyor, uzun kırmızı ipek bornozu arkasında yerde sürükleniyor, bir elinde beyaz şarap kadehi. Beyaz taş şöminenin yanında duruyor, biz babamın Ariana ve Stella'yla birlikte gelmesini beklerken mesafesini koruyor.

"En azından bir Ricci gibi giyinmeyi *deneyebilirdin*," diye belirtiyor, kıyafetimi incelerken dudağını geriye kıvrarak. "Kallum'un ayın ucuz lezzeti yerine."

Eninde sonunda hakaretlerden bıkaacağını bildiğim için yanıt vermiyorum. Onun oyunu her zaman önce eleştiri, sonra hoşluktu ve bu her zaman sadece onu bekleme meselesiydi.

Yavaşça yudumlarken, Mamá karanlık bakışlarını Kal ve benim üzerimde tutuyor, bakışlarının sıcaklığı neredeyse ayağa kalkmama ve başka bir sandalyeye geçmeme neden oluyor.

Parmaklarım kucağımda seğiriyor, sinirlerim kocamın yakınlığının yarattığı her türlü rahatlık kaynağını yiyip bitiriyor. *Hoşluklar her zaman harika olurdu.*

Ama Kal hiç etkilenmemiş görünüyor, arkasına yaslanıp kolunu kanepenin üstüne koyuyor. Parmakları saçlarımin uçlarıyla oynayarak sinir uçlarımı harekete geçiriyor, bedenim daha fazlası için hazır hale geliyor.

Bu adam söz konusu olduğunda her zaman daha fazlası için hazırım.

Biz yerleştikten birkaç dakika sonra Nonna sallana sallana odaya giriyor, üzerinde kraliyet bir pantolon var ve briç oyununda hile yapıldığı için homurdanıyor. Beni fark ediyor, buruşuk yüzünde bir gülümseme beliriyor ve yanıma gelip eğilerek üst tarafımı kucaklıyor.

"*Nipotina!*" diyor, bana karşı hiç olmadığı kadar sıcak. Bayat parfümle karışan hafif içki kokusu bana nedenini söylüyor. "Annen son birkaç aydır buralarda surat asıyor, öldüğünü ve cenazeyi kaçırdığımı düşünmeye başlamıştım."

Bir kahkaha sallıyorum ama normal gelmiyor. "Hayır, sadece evliyim."

"Aynı şey sayılır, değil mi?" diyor ağzının bir köşesinden kelimeleri geveleyerek, sonra bakışlarını yanımdaki Kal'a kaydırıyor. "Alınma tabii ki canım. Sadece oğlumun dünyasındaki erkekleri tanıyorum. Aile işini burada kocam başlattı. Bunun bir evlilik için ne kadar yıpratıcı olabileceğini biliyorum."

"Belki sanal yabancıları hayatındaki boktan adamlarla kıyaslamamalıydın." Gözleri onunkilerden ayrılıyor, hızla odanın bir ucundan diğerine geçiyor ve o kadar hızlı geri dönüyor ki neye baktığını görme şansım olmuyor. "Sana söz verebilirim, biz oldukça farklıyız."

Annem şarap kadehine homurdanıyor.

Nonna gözlerini kısarak ona bakıyor, çantasını omzunda daha da yukarı kaldırıyor. "Bunu ne kadar sık duyduğuma şaşırırsın." Esniyor, beyaz perçemlerini yüzünden itiyor, doğrulurken yanağını okşuyor. "Baban gelmeden yatmaya gidiyorum ama eminim resitalde görüşürüz."

Başımı sallayarak merdivenleri geçip koridordan aşağı inişini ve evin arka tarafındaki süite doğru ilerleyişini izliyorum.

Mamá'nın incelemesinin farkındalığıyla benim karıncalanıyor ve ilerleyip ayaklarımı itmeye başlıyorum ama Kal parmaklarını saçlarıma doluyor, aynı hizaya gelene kadar büküyor. Göz ucuyla bakıyorum, Mamá'yı ne yaptığından haberdar etmemek için hafifçe çekiyorum.

"Seni etkilemeye çalışıyor," diyor alçak bir sesle, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Senin üzerinde bu güce sahip olmasına izin verme."

"Sadece *bakıyor*," diye tıslayarak karşılık veriyorum, sesim de bir o kadar alçak.

"Kıskançlık, ufaklık. Herkeste sende olduğu kadar çekici değil."

Küçük, bıkkın bir ses çıkardım. "Neyi kıskandığını bile bilmiyorum."

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama bir saniye sonra ön kapı açılıyor, babam ve kız kardeşlerim aceleyle içeri giriyor, yağmurluklarından kuru zemine su damlıyor.

"*Grazie a Dio* , Rafael!" Annem eliyle fuayeyi işaret ederken şarabını sıçratıyor. "Her yere çamur bulaştırıyorsun."

Babam nefesinin altında İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor ve tartışmaya hazır bir şekilde oturma odasına geliyor. Kal ve beni kanepede görünce olduğu yerde durdu, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Elena," diyor, gerçek olduğuma gerçekten inanmıyormuş gibi gözlerini kırıştıtararak. "Buradasın."

Kal'ın saçlarımı tutuşunu bıraktığını hissettiğimde ayağa kalkıyorum, ancak parmaklarının saç tellerimi taramasına izin vermesi onun açısından biraz isteksiz hissettiriyor. Kollarımı babama dolamak için hareket ettiğimde, sersemlemiş, kırmızı yüzünü iki yanağından da öpüyorum; son gördüğüm anın anıları, sıcak kucağına gömüldüğüm anda yok oluyor.

Bir an için, kişisel çıkarları için beni evliliğe zorlayarak güvenliğimi riske attığını neredeyse unutabilirim. İki kez.

Sırf Boston'daki gücünü korumayı çok istediği ve bunun için Bollente ile ittifaka ihtiyaç duyduğu için yıllarca süren tacizleri görmezden geldiği gerçeğini neredeyse unutabilirim.

Bunların hepsini
unutabilirim. Ama...
Ama unutmadım.

Sarılmasından kurtulduğumda, soğuk bir şey tenimin üzerinde kayıyor, beni biraz mide bulandıran önsezili bir his. Sanki yakalanmayı hak etmeyen bir şeyin peşindeymişim gibi.

Kal sessizce ayağa kalkıyor, tam arkamda durmak için hareket ediyor; büyük avuç içleri omuzlarıma kenetleniyor, beni önüne doğru çekiyor ve sonra yüz hatlarını koruyan bir metanet maskesiyle Papa'ya elini uzatıyor.

Ariana ve Stella oturma odasını fuayeye bağlayan kemerin altında duruyorlar, sanki kendilerini içeri atmadan önce ne olacağını görmek ister gibi.

"Rafe," diyor Kal, belli belirsiz pasif-agresif bir hareket gibi gelse de başını sallayarak onaylıyor.

Babam uzatmıyor, Kal'ın teklifini tamamen gelerek gözlerini bana diyor. Sessizlik uzadıkça sertleşiyorlar, ama sonra kız kardeşlerim bunun çok uzun sürdüğüne karar vermiş olmalılar, çünkü

Oturma odasında kıkırdayarak ve ciyaklayarak beni Kal'dan uzaklaştırıp kollarına aldılar.

Söyleyebileceğim kadarıyla, gittiğim haftalarda onlarda pek bir şey değişmedi; Ariana'nın kestane rengi saçları eskisinden biraz daha açık görünüyor, yüzündeki çiller bahar mevsimi olduğu için şimdi daha belirgin ve Stella aynı kalın çerçeveli gözlükleri takıyor, o tanıdık, mülayim ifade yuvarlak yüzüne sonsuza dek kazınmış.

"Tamam, resmen, seni görmeden çok uzun zaman geçirdik," diyor Ariana. Geri itiyor, pazularımı tutuyor ve bana bir kez daha bakıyor. "Yine de, nasıl *parladığın* hakkında konuşmalıyız, E! Sağlıklı bir doz *D* vitamini alıyor olmalısın."

Kaşlarını oynatıyor, ben de gözlerimi devirerek onu itiyorum. Annem sinirleniyor, şömineden uzaklaşıp bize daha yakın bir noktadan bakıyor.

"Ariana, gerçekten." Yudumla, sonra ters ters bak. "Bu kız kardeşinle konuşmak için uygun bir yol mu?"

"Ne yani, biraz almasına sevinemeyecek miyim?"

Babam boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor. "*Che palle* , Ariana. Diline dikkat et."

Nefesinin altında alay ederek bana dönüyor ve saçlarımla oynuyor.

"Sen gittikten sonra bir şekilde daha da sertleştiler," diye fısıldıyor Stella, gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru iterek.

"İki duygusuz robot yas tutan ebeveyn rolünü başka nasıl doğru bir şekilde oynayabilir ki?" Ariana sesini zar zor alçaltarak söylüyor.

"Gerçekten o kadar kötüler miydi?" Stella'nın omzunun üzerinden, kapının yanındaki büfeye doğru yürüyen ve bir puro çıkarıp yakan babama bakarak soruyorum. Onu ofisinin dışında hiç böyle bir şey yaparken görmemiştim.

Ari avuçlarını kollarına sürterek, "Oldukça kötüydü," diyor. "Babam nadiren eve geliyor. Stella onun bir metresi olduğunu düşünüyor."

Stella , başını çılgınca sallıyor ve açık kahverengi saçlarının bir kısmını topuzundan ayırıyor. "Ben *öyle* bir şey söylemedim. Eğer şaşıracığımı söyledim, ki bu bir suçlamayla aynı şey değil."

"Her neyse," diyor Ari. "Eminim bir tane vardır. Biliyorsun annem artık dışarı çıkmıyor. İlişkisinden beri."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor, bu tek cümle tüm dünya görüşümü yerle bir ediyor. Bakışlarımı önce onunkilere, sonra tekrar kız kardeşlerime çeviriyor, az önce söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Özür dilerim," diyorum göz kırparak. "Onun *neyi*?"

Ariana ve Stella tedirgin bir şekilde birbirlerine bakıyorlar, sanki bana ne söylemeleri gerektiğine karar vermeye çalışıyorlarmış gibi. Stella sol yüzük parmağımdaki pırlantayı ilk kez fark ederek aşağıya bakıyor ve bu pırlanta onun dikkatini tamamen çekerek söylemek üzere oldukları her şeyi kesiyor.

"İsa, Meryem ve Yusuf," diyor elimi yüzüne yaklaştırmak için. "Bu çok büyük bir şey."

"Bahse girerim devasa olan tek şey bu değildir."

"*Yeter artık!*" Babam sinirli bir şekilde yanıma yaklaşıp Ariana'nın bileğini tutuyor ve onu benden uzaklaştırırken geriye doğru büküyor.

Gözlerim sessizce geride duran, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş Kal'a kayıyor. Gözünün altındaki kas düzensiz bir şekilde titriyor, bu da onun tüm bu olanlardan rahatsız olduğunun tek işareti.

Belki de annemle babamın *davranışlarından* değil, burada olmasından ve bu etkileşime katlanmak zorunda kalmasından rahatsızdır.

"*La Famiglia*'ya iki kişi arasında yeterince utanç yaşattım.

Sen," diyor baba, Ariana'yı da yanına alarak odadan çıkarken. "Peder Sabino'yu çatıda bekleyeceksin."

"*Çatı katı* mı?" Adam onu dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkarırken kadın adama karşı geriliyor. "Ne yapacaksın, beni itecek misin?"

"Bu kadar dramatik olma, Ariana. Yaptığın onca şeyden sonra seni manastıra kapatmadığım için şanslısın."

Bağırışları duvarlarda yankılanıyor, tavana çarpıp geri dönerek bize kadar geliyor ve sonra tamamen susuyor. Stella rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, omzunun üzerinden Mamá'ya bakıyor.

Mamá iç çekerek bir adım öne çıkıyor ve elini Stella'nın omzuna koyuyor. Bu, birkaç ay önce türden rahatlatıcı jestti, ancak şu anda kesinlikle yok, Mamá'nın bunca zamandır beni ne kadar özlediğine dair duyduğum hikayelere rağmen.

Stella'nın içine girdiğinde, ayağımı yana kaydırıp Kal'ın içine giriyorum, vücudunun benimkine karşı verdiği sağlam his ve bir şekilde ona yapışan tarçın ve viski kokusuyla teselli buluyorum.

Annem hareketi yakalıyor ve gözlerini bana diyor. "Stella, *Carina*, neden yukarı çıkıp finallerinize bir an önce başlamıyorsunuz? Dünya tarihi kompozisyonunun kendi kendine yazılmayacağına eminim."

Stella alay ediyor. "Keşke." Bir an tereddüt ediyor, sanki beni bırakıp bırakmayacağından emin değilmiş gibi kararsız bir bakışla bana bakıyor.

"Ablan yarın da burada olacak, eminim," diye öneriyor Mamá, Stella'yı merdivenlere doğru iterek. "Şimdi git bakalım."

Stella bana son bir kez sarıldıktan sonra, babam ve Ari'nin gittiği yöne doğru gözden kayboluyor, birkaç dakika boyunca tek ses spor ayakkabılarının gümbürtüsü oluyor. Sonra bir kapı çarparak kapandı ve birdenbire sadece üçümüz sessizliğe gömüldük.

BÖLÜM 31

Ricci'lerin oturma odasını dolduran sessizliğin bir anlığına tenime işlemesine izin veriyorum, Carmen'in her şeyi paramparça etmekte usta olduğunun farkında olarak bunun kıymetini bilebiliyorum.

Eğer kalpler camdan yapılmış olsaydı, benimkinin kalan parçaları pürüzlü ve parçalanmış olurdu, tekrar bir araya getirilemezdi.

Yuvarlak gözleri haftalar önce kırdığım sarkaç gibi Elena ve benim aramda salınıyor, hangimizi önce parçalayacağına karar vermeye çalışıyor. Gerginlik midemde sımsıkı sarılıyor, gereğinden fazla yer kapladığı için ciğerlerimden nefesimi alıyor.

Carmen *az önce* kalktığımız kanepeyi işaret ederek, "Neden ikiniz oturmuyorsunuz?" diye sordu.

Sesi kara tahtaya çakılmış çiviler gibi, elim Elena'nın yan tarafına doğru seğiriyor ve sesi sonsuza dek kesmek için kaşınıyor. "Hayır, teşekkürler." Ağzım aynı şeyi söylemeye çalışıyor ama Elena'nın sözleri odayı dolduruyor ve ondan şaşkın bir bakış kazanıyor

Anne.

"Kallum benim tatlı, masum kızımın terbiyesini mi bozdu?" Carmen bana ters ters bakarak şöyle dedi. "*Otur, bambina*. Annene biraz saygı göster."

"Dedikodular yayarak ve magazin basınına evliliğimin doğası hakkında yalan söyleyerek evliliğime nasıl saygı duyduğunu mu?"

Carmen kaşlarını çatarak bir süre hiçbir şey söylemiyor ve beyninde dönen çarkları görebiliyorum, durumu tersine çevirmek ve kendini kurban gibi göstermek için bir yol bulmaya çalışıyor.

Gözlerinde o lanet parıltı var; o zamanlar kiraladığım eve her gelişinde alevlenen, yanaklarına rimel bulaşmış halde hıçkıra hıçkıra ağlayan ve kocası söz konusu olduğunda zayıf olduğu için onu affetmem için bana yalvaran o parıltı.

Her zaman '*Çocukların babalarına ihtiyacı var*' ve '*Eğer gidersem beni avlar ve öldürür*' diyordu. Asla gerçeği söylemedi ki zaten Rafael'i terk etmeye hiç niyeti yoktu.

Pastasını almıştı ve onu da yemek istiyordu.

"Kız kardeşlerin senin... *fırtınalı* düşününe tepki hakkında sana ne söyledi bilmiyorum ama eminim çok abartılmıştır." Carmen aşırı doldurulmuş bir koltuğa yerleşti, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi, bacağını cübbesindeki yırtmaçtan daha uzun göstermek için ayak bileğini stratejik olarak döndürdü. "Belki de aramalarımın ya da mesajlarımın birine bile cevap vermiş olsaydın, Elena, bunu bilirdin."

"Senden beni nasıl kurtarmak istediğini anlatan mesajlar aldım," diyor Elena, telefonunu sütyeninin kabına tıktığı yerden çıkarıp bir dizi mesaj açarak. Mesajların arasında geziniyor, Carmen'den gelen her yalvarışı ve sözü yüksek sesle okuyor.

"Her şey göz önünde bulundurulduğunda haksız olduğumu mu söylüyorsunuz? Hayatınızdan koparılmıştınız. Mateo..." Etrafındaki hiç kimse bir şey söylemeyecek olsa da sesini alçaltıyor. "Ölmüştü. Güvenliğiniz için endişelendim."

"Asla *tehlikede* değildim. Babam evlilik cüzdanını imzaladı."

Carmen'in şarap kadehi kırmızı dudaklarına doğru giderken duraklıyor, kaşları aşağı doğru iniyor. "*Scusi?*"

"Tanrım, sana söylemedi mi?" Elena soruyor ve ben ilk vurulduğumdan beri ilk kez aniden bayıldığımı hissediyorum.

Yutkunurken boğazı çalışan Carmen'in gözleri benimkilere kayıyor, acısı orada yansıyor, *hâlâ* bana seslenmeye çalışıyor.

"Bu doğru." Omuz silkiyorum, gözbebeklerinde biriken acıyı görmezden geliyorum.

Bardağını önündeki sehpayı koyup parmaklarını dudaklarına bastırıyor, düşüncelerinde kaybolurken bakışları kayıyor, odaklanamıyor. Muhtemelen bu yeni bilgiyi bize karşı nasıl kullanabileceğini bulmaya çalışıyor.

"Bu mümkün değil," diye karar verdi sonunda, başını hafifçe sallayarak. "Baban Kallum'la evlenmene *izin vermezdi*."

"Evet, anne, öyle yaptı ve *Kallum* birkaç gün içinde Boston'dan tekrar ayrıldığında ben de onunla geri döneceğim," diye tersliyor Elena, vücudu çok fazla gerilmiş bir bant gibi dikleşiyor.

Carmen göz kırıyor. "*Cehennem* gibi."

Başka bir şey söylemesine izin vermeyen Elena topuklarının üzerinde dönerek odadan çıkıyor. Saniyeler sonra, ön kapı tavanda yankılanarak kapanır.

Carmen dişlerini gıcırdatarak bana bakıyor. Ayağa kalkmak için hamle yaptığında elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Daha fazla yaklaşmanı tavsiye etmem."

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?" Gülerek titrek bir elini saçlarında gezdiriyor ve bazı tutamları cüppesinin yakasına sıkıştıkları yerden kurtarıyor. "Elena'nın seni affetmesi için iyi şanslar."

İleri doğru bir adım atarken ellerim titriyor, parmaklarım boş havanın etrafında esniyor. Genellikle zarar verme *dürtüsü* pek yoktur; bu benim için her zaman daha çok bir gereklilik, akranlarım arasında belirli bir saygı düzeyini korumanın bir yolu ve uzun bir süre boyunca gelirim ve bağlantılarımın tek kaynağı olmuştur.

Hayatları anlamsızca almayı sevmiyorum. Hile yapmak gibi geliyor.

İnsanların ölümlerini benim ellerimde *hak etmelerini* istiyorum. Reddedildiklerinde merhamet için yalvarışları çok daha lezzetli oluyor.

Ve Carmen kesinlikle yerini hak etmiş olsa da, en azından benim kitabımda, onu için *gerçekten* bir nedenim yok.

Bu şans için kemiklerim ne kadar ağrısa da.

"Öğrenir," diyorum ona, dudaklarımın kenarları kıvrılıyor. "Sikime birkaç kez bindikten sonra soğuk, kindar orospu annesini unuttur."

Carmen sadece sırtıyor ve bu hareket beni çileden çıkarıyor. Tüylerim diken diken oluyor, sırtımdan aşağı çimenlik bir alandaki ateş gibi sıcaklık yayılıyor, parmaklarımı boğazına dolayıp gözleri yuvalarından fırlayana kadar sıkma dürtüsü biraz bunaltıcı hale geliyor.

Kalçamı çimdikliyorum, kanımı dengelemeye çalışıyorum, kendime her şeyi yaptığını hatırlatıyorum.

"Ona söylemedin, değil mi?" diye soruyor bir kaşını kaldırarak. "Sana söyleyeyim, çok uysal bir kız. *Hevesli* ve istekli, Rafael'in onu yetiştirdiği gibi. Ama annesiyle yattığın için seni affedeceğini sanmıyorum."

"Ona söyle, ben de senin lanet boğazını keseyim."

Carmen dilini şaklatarak arkasını dönüyor ve koltuğa doğru yürüyor. Şarap kadehini eline alıp büyük bir yudum aldıktan sonra tekrar bacak bacak üstüne atarak koltuğa oturdu. "Her ne kadar çok istesen de, ikimiz de yapmayacağını biliyoruz. Gözlerindeki o bakışı biliyorum Kallum. Elena'yı önemsiyorsun. Dahası, onun senin hakkında ne düşündüğünü de önemsiyorsun ve sanırım ikimiz de böyle bir şeyin geri dönüşü olmadığını biliyoruz."

Konuyu çürütmek için bir şey söylemediğimde, nasıl olsa sözlerimi çarpıtacağını bildiğimden, sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi başını arkaya atarak gülüyor.

"Şey," diyor, içki daha alıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Sanırım benden önce ona iyi olur."

Elena'yı bulma niyetiyle evden çıkmadan önce Carmen Ricci cinayetinin lojistiğini üç farklı şekilde düşünüyorum. SUV'un arka koltuğuna sıkışmış, telefonunda amaçsızca geziniyor ve Marcelline'e annesi hakkında şikayet ediyor.

Pencere aralık, belki de kısa bir yağmurdan sonra içeriyi serinletmek için ve kapıyı açmadan önce durup sessizce dinliyorum.

"...ve dürüst olmak gerekirse, her zaman çok ilkel ve düzgün davranıyor ve sonra bu gece kız kardeşim bana bir *ilişkisi* olduğunu mu söylüyor? Bu da ne demek oluyor? Annem erkeklerin ayak bileği çorabı giymesinden bile hoşlanmıyor çünkü bunun utanmazlık olduğunu söylüyor, ama babamla mı yatıyordu? Ve *beni* yargılamak mı istiyor?"

Bir nefes üflüyor ve Marcelline her zamanki taş gibi sessizliğinde oturuyor, Elena'nın hikâyesini ara sıra *mırıldanarak* nokt alıyor.

Parmaklarımı kola dolayarak kapıyı açıyorum ve karımın ayaklarını karşı pencereye dayamış, sırtüstü uzanmış bir şekilde telefonuna baktığını görüyorum. Gözlerini alnına doğru yuvarlıyor, bana baş aşağı bakıyor.

"Hâlâ nefes alıyor mu?" diye soruyor, bu soru göğsümde bir bıçak yarası açıyor ve Carmen'i haklı çıkarıyor.

Elena muhtemelen beni affetmeyecek.

"Annen oldukça canlı," diyorum, ellerimi sırtının altından geçirip yeterince kaldırıyorum, böylece kayabiliyorum. İşin çoğunu ben yaptığım için homurdanıyor, onu bıraktığım anda vücudu gevşiyor ve benimkinin içine giriyor.

Elena iç çekerek ellerini indiriyor ve telefonunu göğsüne bastırıyor. "Bu umduğum gibi gitmedi."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, göğsüm için sıkışıyor. "Biliyorum."

"Beklentilerimin olması benim hatam sanırım." Sesi cümlesinin sonunda takılıyor ve bir yudum hava emerek koltuğun arkasına bakacak şekilde dönüyor. "Annen normal miydi?"

"Normal olan görecelidir, sanırım."

Elena mırıldanıyor, burnu deri koltuğa değerken gözlerini kapatıyor. "Nispeten konuşmak gerekirse, bence annem deli."

Homurdanarak, cevap vermeden önce bir saniye duruyorum, kalbimdeki sızı daha çok donuk bir sızıya dönüşüyor, muhtemelen kurtulamayacağım cesur bir şey.

Çünkü Elena'nın benim hakkımda ne düşündüğünü merak etmeden duramıyorum.

Daha sonra, kaldığımız süre boyunca kiraladığımız çatı katının kapısı çalınıyor; Elena yatağa uzanmış, derin derin nefes alıyor

ve bir tür rüyanın içinde seğiriyor, bu yüzden sessizce dışarı çıkıyorum, gittiğimi duymamasını umuyorum.

Kapıyı açtığımda, koridorda kalın bir SİĞARA İÇİLMEZ tabelası olmasına rağmen Rafe'in diğer tarafta durup puro içtiğini görmek beni hiç şaşırtmıyor.

Sanırım bazı şeyler gerçekten değişmiyor.

Birbirimize bakarak birkaç öylece durduk, ta ki sonunda o ilk molayı verene kadar.

Her zaman ilk o kırılır.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Yüzü asılıyor ve purosunu ağzından çıkarıp bana doğru bir duman üflüyor. "Biliyor musun, eskiden işlerin düzenine saygı duyardın. *Benim* senin patronun *olduğumu* anlardın, tersini değil."

"Sen benim patronum değilsin, Rafe. Bu kadar basit. Aylardır senin için ne bir iş yaptım, ne istihbarat topladım, ne de adamlarından birine yama yaptım. Artık senin için çalışmıyorum."

"Bu işler böyle yürümüyor," diye tersliyor ve purosunun izmaritini bana doğrultuyor. "Öylece çekip *gidemezsin*. Protokoller var. Bozulamayacak yeminler."

Omuz silkiyorum. "Ailevi bir sorun gibi görünüyor. Onlara başsağlığı dileklerini ilet."

"Düşündüğün kadar yenilmez değilsin, Anderson. Seni benim yarattığımı unutma."

Sırıtarak elim kapıya uzanıyor ve saçmalama kotam dolduğu için kapıyı yavaşça kapatmaya başlıyorum. "Oh, yapmayacağım."

Kapı yerine otururken nefesinin altından küfrediyor ve ben bir an için kapıyı tekrar çalıp çalmayacağını görmek için orada kalıyorum. Eski Rafe savaştan böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi ama belki de yaşı ona yetişiyordur.

Ya da belki daha kötü bir şey planlıyordur.

Yine de onun için planladığım şeyden daha kötü olamaz.

Yatak odasına dönüp yorganın altına giriyorum, dirseğimi yastığıma dayayıp karıma bakıyorum, terden sırılsıklam olmuş saçlarından bir tutamı yanağından çekip alıyorum. Bir mesaj yanıp sönüyor

Telefonumun ekranında Violet bir kez daha en son yaptığım havaleyi reddediyor.

"Gurur düşüşten önce gelir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, Ivers International aracılığıyla kurduğum güvenli bankacılık uygulamasını açarak, onun hesabına yatırmayı planladığım gelecekteki tüm ödemeleri iptal ediyorum.

Sonra büyükbabamın emlak avukatına mesaj atarak Boston'da olduğumu ve vakfı tamamen feshetmek için bir toplantı ayarlamak istediğimi söyledim.

BÖLÜM 32

Ertesi gün kız kardeşlerim ve korumaları Lorenzo ile lüks bir liman lokantasında brunch için buluştuk ve bir süre için neredeyse eski günlerdeki gibi hissettik.

Masada karşımda oturuyorlar, Ariana'nın saçları topuz yapılmış ve açık mavi bluzunun kolları dirseklerinden düğmelenmiş. Stella ise saçlarını düğmeli gömleğinin yakasına sıkıştırmış, Ari benim "büyük dönüş" haberimi gölgeleyen bir Hollywood skandalını anlatırken tabağının üzerine eğilmişti.

"...ve sadece söylüyorum, kadın haklarını bu kadar yüksek sesle savunan böyle erkekler her zaman cinsel tacizle suçlanan ilk kişilerdir. Gerçek olamayacak kadar iyiler."

Stella alay ediyor, ağzından yumurta parçaları fırlıyor. "O kızın hikayesine , değil mi? New York'ta bir gece tanışmışlar.

Şehri, ve o sadece onu almak *zorunda mıydı*? O Maine'den küçük bir hiç, adam ise bir rock *tanrısı*; neden onu seçsin ki?"

Ari ona bir simit parçası fırlatır. "Kurbana inanmayı seçiyorum, pislik."

"Amerika'da suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur," diyor Stella başını sallayarak. "Ve *daha geçen hafta* Aiden James'in son single'ını söylemiyormuşsun gibi davranma. Seni duşta bile duyabiliyorum, biliyorsun."

Benedict usulü yumurta, bol miktarda hindi pastırması ve bitmek bilmeyen köpüklü elma şarabını kimse Mamá'dan bahsetmeden bitiriyoruz.

Benim yüzümden. Onu ben getirdim.

Çatalımla Ariana'yı göstererek, "*Umutsuz* olduğunu söylemiştiniz," diye suçluyorum. "Beni evde istediğini söyledi."

Ari omuz silkiyor ve peynirli çöreğinden bir ısırık alıyor. "*Öyleydi*, yemin ederim. Odasından bile çıkmadığı günler oldu. Dün gece neden bu kadar iğrenç davrandı bilmiyorum."

Stella kemikli omuzlarını silkerek, "Belki de kıskanıyordur," diye öneriyor.

Son yirmi dört saat içinde biri ikinci kez böyle bir öneride bulunuyor ve herkesin benim için tamamen görünmez olan bir şeyi yakalıyor gibi görünmesi hoşuma gitmiyor. "*Neyin*?"

"Bilmiyorum." Stella gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak bana bakıyor, dudaklarını büzüyor. "Seç bakalım, sanırım? Annemin nasıl olduğunu biliyorsun; şimdi ailenin kim olduğu yüzünden bir hayata sıkışıp kaldığını ve bundan asla kurtulamadığını hayal et. Bir kere saplandın mı, *saplanıp* kalırsın."

"Hepimiz bu hayatta sıkışıp kaldık," diyorum.

"Öyle miyiz?" Stella gözlüklerini alıp saç çizgisinin içine doğru itiyor. "Yoksa son birkaç ayını inanılmaz derecede tehlikeli, rahatsız edici derecede yakışıklı kocan tarafından her türlü *aile* dramından tamamen uzak bir adada şarap içerek ve yemek yiyerek mi geçirdin?"

Kaşlarımı çatarak kalan yumurtalarımı karıştırıyorum. "Tatile çıkmış gibi . Ben..."

Sözlerimi bitirirken, kız kardeşlerimin Kal'la evlenmemin ardındaki nedenin tüm ayrıntılarını teknik olarak bilmediklerini fark ediyorum. Ailelerimizin onlara ne söylediğinden de tam olarak emin değilim, bu yüzden havayı temizlemeye karar verdim

Göğsümdeki büyük ağırlığı ortadan kaldıracığını umuyorum.

"Birisi Kal ve beni ilk kez yatarken kaydetmiş." Ari kıs kıs güler. "İlk önce bir ikincisi olduğunu ima eder, ve üçüncüsü, ve-"

Stella kolunu Ari'nin boynuna doluyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Bunu zaten biliyoruz. Babam Kal'ın seni nasıl baştan çıkardığını herkese anlatmakta hiç vakit kaybetmedi. Kaçırıldığın için halkın gözünde sempatiye ihtiyacın olduğundan değil."

İçimde bir sıkıntı titreşiyor ama görmezden gelip çatalımı yere bırakıyorum. "Peki, tamam. Bizi kaydeden insanlar babama ve Kal'a şantaj yapıyorlardı ve benim Kal'la evlenmemi istiyorlardı... Sanırım."

Gözlerimi kırıştıtarak masayı kaplayan altın masa örtüsüne bakıyorum ve optikteki kendi detaylarımın bulanık olduğunu fark ediyorum.

Ürkütücü hissi üzerimden atarak devam ediyorum. "Her neyse, tam ayrıntıları bilmiyorum ama mesele şu ki, birisi ikimizi de bu evliliğe zorladı. Belki Kal her şeye en iyi şekilde yaklaşmadı ama ikimiz de *kurbanız* ."

"Öyle misin?" Ari Stella'nın elini iterek soruyor. "Yani, bu yüzden evlendin, ama... seni evli kalmaya iten ne?" Tabağındaki çileklerden birine uzanıp ağzına atıyor. "Kesinlikle bir kurban gibi *görünmüyorsun*."

Ağzım hemen açılıyor, sözleri tam olarak işlemeden önce dilimin ucunda refleksif bir yanıt hazır bekliyor. Dudaklarımı kapatarak koltuğuma geri oturuyorum, midem dizlerime düşüyor.

Stella hemen konuyu değiştiriyor, ben Ariana'ya yaz boyunca Harvard'da alacağı fizik dersinden bahsetmesini söylemeden devam ediyor, on beş yaşındaki beyni evlilik konuşmalarından sıkılmışa benziyor. Ama Ariana brunch'ın geri kalanı boyunca sessiz ve sabit bir şekilde beni izliyor ve umutsuzca saklamaya çalıştığım şeyi görüp görmediğini merak ediyorum.

Gerçeği.

Ailemle akşam yemeği yemek büyük bir .

İtalyan mirasından mı yoksa babamın gelmeyi başarabildiği tek yemek olduğundan mı emin değilim ama annem günü kağıt tabaklarla geçirdikten sonra her zaman *güzel* yemekleri çıkarır ve bir orduya yetecek kadar yemek yapardı.

Ailemin evine bir sonraki gidişimizde, Ariana'nın resitalinin olduğu gece, akşam yemeği bir zamanlar olduğu gibi büyük bir ziyafetten çok samimi bir ilişki gibi görünüyor.

Kal ve ben mutfaktan geçerek avluya doğru yürüyoruz, hemen ötesindeki şehir silüetine kıyasla cüce kalan, parıldayan ışıklara dikkat ediyoruz. Masa, annemin düğün porselenleriyle donatılmış, sanki onun arkadaşlığı büyük önem taşıyormuş gibi ve sadece yedimize yetecek kadar takımı var.

Aile tarihimizde sekiz kişiden daha az kişiyle yemek yediğimiz tek bir zaman bile hatırlamıyorum. Okuldan bir grup kız değilse - aileleri *kimin* evine gittiklerini henüz anlamamıştı- o zaman herhangi bir sayıda diğer aile üyesi. Bazen bazı diplomatları bile ağırlardık, her Ricci kızı en iyi elbisesini giyer ve en sahte gülümsemesini takınırdı, böylece baba iş söz konusu olduğunda her şey yolundaymış gibi davranabilirdi.

Buradaki bolluk eksikliği beni huzursuz ediyor ve devam etmek isteyip istemediğimden ya da toplanıp eve mi dönmemiz gerektiğinden emin olamadan eşiğin hemen içinde duraklıyorum. Küçük baloncuğumuzda yaşamaya devam edelim.

Jetteki farkındalığımın bu yana, Kal'a olan hislerim düşüncelerimin ön planına ve bu adam için yaşayıp nefes alana ve *kanayana* kadar diğer her şeyi unutturdu.

Bunun mantıklı olup olmadığından bile emin değilim, bu yüzden duygularımı kendime saklıyorum, karşımdaki bu gizlice kırılmış varlığın bu evliliğin devam etmesini gerçekten istemediğinden korkuyorum.

Yaparsa bunun ne anlama geleceğinden korkuyor.

Kal tam önümde duraklıyor, artık onun yanında olmadığımı hissetmiş gibi görünüyor. Kaşlarını çatarak dönüyor ve önümde durmak için hareket ediyor.

"Elena?"

Başımı sallayarak beynimi kaplayan ani sisi dağıtmaya çalışıyorum, sanki buharlaşmış endişe bedenimde bir yuva bulmuş gibi. "Ben... Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sadece bana göz kırpmıyor, tedirginliğim kısmen onun çalışmasından kaynaklanana kadar. Sonunda bir eliyle siyah takım elbisesinin önünü düzeltiyor ve omzunun üzerinden kız kardeşlerimin birbirlerine yaslanıp fısıldaştıkları yere bakıyor.

"Gitmek mi istiyorsun?"

Dudağımın kenarını çiğneyerek bunu düşünüyorum, suçluluk duygusu omuzlarıma çöküyor. Nasıl oluyor da bir zamanlar özlemini çektiğim bir yer, insanlar şimdi varlığımın yegane felaketi gibi geliyor?

"Tek kelimeyi söyle ufaklık, bir sonraki nefesini alamadan seni Aplan'a geri götüreceğim." Öne doğru eğildi, yakışıklı yüzüne boğuk bir ifade çöktü. "Yaşayabileceğimiz onca eğlenceyi bir düşünsene."

Neredeyse pes ediyordum. Hastalık numarası yapmak ve Kal'ın beni dünyanın geri kalanının var olmadığı yere götürmesine izin vermek çok kolay olurdu.

Birbirimizin içine düşmek ve bunların hiçbiri lanetli değilmiş gibi davranmak.

Yine de *çok kolay*. İlk ayrıldığımdaki davranışlarından sonra, annemin sessizce gitmeme izin vermesine imkan yok. Muhtemelen Boston'u yerle bir ederdi, sırf beni kanatları altında tutmak için, sonsuza dek giydirip manipüle edebileceği küçük bir oyuncak bebek olarak.

Bu yüzden Kal'ın teklifini kabul etmek yerine başımı tekrar sallıyorum ve omurgamı çatlayana kadar dikleştiriyorum.

"Seni buraya ben getirdim. Sonunu görmem adil olur, değil mi?"

Ağzı aşağı doğru kıvrılıyor, gözünün altındaki kaslar titreşiyor. "Bana hiçbir şey yaptırmadın. Yaptım çünkü ben-"

"Akşam yemeği hazır!"

Annemle babamın özel aşçılarından biri Fransız kapılarından bir el arabasını iterek kapalı bir fırın kabını masaya getiriyor. Nonna ve baba içeri giriyor, baba her zamanki gibi masanın başındaki yerini alıyor. Normalde annem masanın diğer ucuna oturur, diğer herkes de aralarında bir yer bulurdu ama Kal masaya doğru yürüyüp annemin sandalyesine oturuyor.

Stella ve Ariana donup kalıyorlar, o otururken başlarını kaldırıyorlar. Bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum, ama kendi bakışlarımı kocamdan ayıramıyorum, midem safrayı yukarı itene kadar sıkışıyor, göğsümün yakıyor.

Tanrım, bu uzun bir gece olacak.

Nonna sessizce Stella'nın diğer tarafına oturuyor, dirseğini okşuyor ve bucatini all'Amatriciana'nın harika koktuğunu söylüyor. Baba ve Kal gözlerini dikmiş birbirlerine bakıyorlar, ancak bu daha fazlası gibi gelmeye başladı.

Bana söylemedikleri bir şey var.

Normalde, tüm konuklar masaya oturana kadar yemek için bekleriz ve Mamá henüz gelmediği için Riccis'lerin hepsi yerlerine oturur, içeceklerini yudumlar ya da ekmekleri yağlarlar.

Kal ise masanın ortasına uzanır, makarna tabağındaki cloche'u çıkarır ve kendine bir tabak hazırlar.

Kal'ın solundaki koltuğa oturup peçetemi açıyorum ve kucağıma yerleştiriyorum. Konuşurken sesim kısık çıkıyor, zar zor duyuluyor ama Kal eğilip dinliyor, bir yandan da ağzına bir çatal dolusu bucatini tıktırıyor. "Neden şu anda babamla bir tür sık ölçme yarışına girmiş durumdasın?"

"Benimki daha büyük. Yarışma bitti." Peçetesini gömleğinin yakasına sıkıştırıyor ve babamın bakışlarını kaçırmadan boğazını temizliyor.

Yüzümü . "Ew. Siz ikinize neler oluyor? Bunun Elders'a nasıl görünebileceği konusunda endişelenmiyor musun?"

"Ne nasıl görünebilir?"

Omuz silkiyorum, ellerimi dairesel bir hareketle hareket ettiriyorum. "*Bu*. Sen, Bollente Media ile olan sözleşmesini baltaladın, onlara söz verdiği kızıyla evlendin ve şimdi de bariz güç mücadelesi?"

"Burada güç mücadelesi falan yok ufaklık. Babanda hiç yok." Sonunda Kal bana bakıyor, gözleri için için yanıyor ve kalçalarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor. "Burada herhangi bir güce sahip olan tek kişi benim, özellikle de *senin* üzerinde. Senin kocan."

Kulağa belli belirsiz tehditkâr gelse de sözleri boğazımı düğümlüyor; ses tonundan seks sızıyor ve beynim vücudumda dolaşan her bir duyguya ayak uydurmakta zorlansa da o duyguya kilitleniyor.

Tanıdık bir arkadaş gibi, uyarılma ortaya çıkıyor ve diğer her şeyi bastırıyor, bana az önce neden şikayet ettiğimi bile unutturuyor.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek oturduğum yerde kayıyorum ve önümdeki su bardağına uzanıyorum. Babam boğazını temizleyip dikkatimi çekene kadar gözlerimi Kal'a kilitleyerek bir yudum alıyorum.

"*Bambina*," diyor babam viskisini yudumlarken. "Okul nasıl gidiyor?"

Elim havada ve tıkanıyorum, neredeyse bardağımlı düşürüyordum. Bir yudum daha alıyorum ve bir cevap bulana kadar birkaç saniye kazanıyorum. "Ben... ."

Tamam, iyi bir kurtuluş değil ama neyse.

Gözleri büyür ve kadehini masaya geri koyar. "*Perché?*"

Kal'ın beni izlediğini hissedebiliyorum ama doğrudan babama bakıyorum. "Artık bu işi yapmak istemiyorum. Edebiyat öğretmek çekmiyor."

"Anlıyorum." Papa'nın burun delikleri şişiyor ve başparmağındaki halkayı bardağına vuruyor. "Sanırım öğrenci kredilerinizi ödeyen kişiye bunları düşündüğünden daha erken ödemek zorunda kalacağını söylemeyi düşünmediniz?"

Utanç yüzüme vuruyor, ateş gibi tenime çarpıyor. Nonna şarabının yudumlarken, Ariana ve Stella masaya ters ters bakıyorlar.

"En başından beri okulun senin kaderin olmadığını *söylediğimi* boş ver. Ama sen bana inanmak istemedin. Zor yoldan öğrenmek ve bu süreçte beni mahvetmek zorunda kaldın."

Kal yanımda kaskatı kesiliyor, parmakları çatalın etrafında parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkılıyor. Ayağım dışarı fırlıyor, çatal bıçağı babamın boğazından geçirmemek için sessiz bir yalvarışla onunkine bastırıyor.

"Özür dilerim baba," diyorum usulca, bakışlarındaki öfke az önceki mide bulantısını yeniden canlandırıyor; kabının şeklini doldurmak için genişleyen bir buhar gibi patlıyor ve yemek borumda yükselen kusmuğu engellemeye çalışarak masanın kenarına . "Bunu düşünmemiştim bile."

"Tabii ki yapmadın, çünkü hala olgunlaşmamış, bencil küçük bir kızsın."

Mamá'nın sesi avlu atmosferinin sessiz gürültüsünü bölüyor ve bir kez olsun sözlerine sinmiş kötülüğü duyuyorum. Ses tonunda hiç gizlenmiyor ve yere kadar uzanan, parlak kırmızı gece elbisesiyle masanın etrafında döndüğünde, yüzünde yazılı olduğunu *görüyorum*.

Düğünüm için hazırlanmama yardım eden kadın ile şu anda burada duran kadın aynı kişi değil.

Azıcık bile değil.

Kal masayı iterek geri ve tabakların takırdamasına neden olur. Cinayet kara gözlerini alev alev yakıyor. "*Carmen*"

Kaşlarını kaldırarak sırtıyor ve şarap kadehini dudaklarına götürüyor. "Oh, hadi ama, Kal. Kızımı tanıyorum. Oldukça eski kafalıdır, sence de öyle değil mi?"

Baba iç çekerek şakağını ovuyor. "Carmen, ne yapıyorsun?"

Yanındaki sandalyede otururken sırtışı büyüyor, yüzüne acı verecek kadar genişliyor. Kadehindeki şarabı çevirerek kız kardeşlerime doğru işaret ediyor. "Kızlar, neden Nonna'yı biraz kestirmesi için odasına götürmüyorsunuz? Resitalde uyuyakalmasını istemeyiz."

Ariana homurdanıyor. "Bu her neyse kaçırmak istemiyorum."

Ama Stella ona dirsek atarak masadan kaldırıyor; Nonna'yı iki yandan kuşatıyorlar, sarhoşluk sersemliğiyle öne doğru sarktığında onu yakalıyorlar.

"Ben de sana söyleyecektim," diyorum suyumu . "Diğer her şeyle birlikte aklımdan çıkmış."

"Evet," diyor Mamá sandalyesinde arkasına yaslanarak, "seni önemsiyormuş gibi yapan ilk erkeğe bacaklarını açmakla meşgulken ailenin gerçekte kim olduğu gibi önemli şeyleri hatırlamak zor."

Yüzüm ısınıyor, safra boğazımın dibini tırmalıyor ve pençeliyor, kızgınlığı da beraberinde sürüklüyor. "Bunda yanlış olan ne? Sonuçta o benim *kocam*."

"Çünkü baban onu *benden* uzak tutmak istedi. "

BÖLÜM 33

ANNEMİN suçlaması ağır çekim bir araba kazası gibi havada savruluyor, dünya aynı anda etrafımızda patlarken zamanı yavaşlatıyor.

Çarpmanın etkisiyle kaburgalarım kırılıyor, milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor ve kan dolaşıma karışıyor. Kalbim aşırı şişirilmiş bir balon gibi hissediyor, sınırlarına kadar gerildiğinde patlıyor ve gözlerim Kal' bulurken boğazımdaki ağrıyı yutmaya çalışıyorum, yalan söylediğine dair bir tür ipucu umuyorum.

Sadece beni kızdırmaya ve onu terk ettiğim için kendimi kötü hissettirmeye çalışıyor.

Çenesini sıkkan Kal bakışlarımı karşılıyor, gözleri temkinli ama şeffaf. Omuzları hafifçe ve adem elması

Zıplıyor ve bakışlarımı hızla masaya indiriyorum, sessizliği karşısında göz kapaklarımın ardında yanan yaşları hissediyorum.

Bu bir işaret. Bir itiraf.

Sadece değil.

"*Manache*," diye homurdanıyor baba, göğsünün üzerine hayali bir çarpı işareti çizerek. "Kararımın yıllar önce onu becermenle hiçbir ilgisi yok Carmen. *Cristo*. "

Annem şarabından uzun bir yudum alarak çene çalıyor. Eli inerken sallanıyor ve diğer mafya eşlerinin yaptığı gibi, sefil hayatlarını sürdürmek için güzel bir kimyasal kokteyle bel bağlayıp bağlamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Tanrım, Kallum'un kirli çamaşırlarını mı ortaya çıkardım? İkiniz birbirinize o kadar... *yakın* görünüyordunuz ki, size ilişkimizden henüz olmasını anlayamadım."

Bizim ilişkimiz.

Bu ifade dilimde acı bir tat bırakıyor, tıpkı henüz olgunlaşmamış bir meyveyi ısırmak gibi, çünkü sabırlı olmaya dayanamadınız. Sadece başka bir gün, biraz daha fazla özdenetim ve sulu ve nefis bir şey ısırmış olabilirdiniz.

Bunun yerine, aşık olduğunuz adamın neden başka biriyle *bir* şey paylaştığını merak ederek, hatalarınızın donuk tadıyla baş başa kalırsınız.

Annenden çok daha az.

Ellerim onun boynuna dolanmak ve tam adını bu kadar kayıtsızca kullandığı için sıkamak için kaşınıyor. Sanki bunu hak ediyormuş gibi.

Detayları bilmesem bile, öyle olmadığını biliyorum.

"Geçen gece sana bilmediğini söylemem dışında." Kal'ın sesi tenime saplanan sıcak bir bıçak gibi, kesip geçerken pasa bulanıyor.

"Öyle mi?" Bir omzunu silkiyor, mırıldanıyor. "Aklımdan çıkmış olmalı. *Pek çok şey* hakkında konuştuk. "

Kal'ın boğazının çukuruna, şu ana kadar sayamayacağım kadar çok kez dilimi gezdirdiğim çukura bakarak, daha yukarı çıkmaya korkarak dudaklarımı yalıyorum. "Annemle ne zaman konuştun?"

Avuçlarını masanın üzerinde düzleştiriyor, evlilik yüzüğü ışıktan parlıyor. "Geçen gece, sen dışarı çıktıktan hemen sonra."

"Ah, evet, onu nazikçe bekleyen kollarıma attığın zaman."

"*Carmen*," diye tersliyor baba, elini yüzüne sürüyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Kal parmaklarını kıvrarak, "Kollarına atılmamın tek yolu, kollarımın vücudundan ayrılıp ateşe verilmesi olurdu," diyor. "Ve o zaman bile, öbür dünyada sana katılabilmem ve seni bizzat Şeytan'ın kapısına bırakabilmem için olurdu."

Sesinde nefret var, dilinin ucundan zehir fışkırıyor ama ben sevgi ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğu düşüncesiyle büyüdüm. Tek fark koşullardı ve gözlerim Kal ile annem arasında gidip gelirken, biri avını yok etmeye hazır kuduz bir canavar, diğeri ziyafet çekmek isteyen aç bir yırtıcı, ikisinin bu madalyonun olduğunu tam olarak söyleyemediğimi fark ediyorum.

"Annemle mi yattın?" Soruyorum, beynim hâlâ işlemeye çalışıyor.

"Mamá kendi şakasına gülerek mırıldanıyor, her ne kadar verandadaki herkes ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalsa da, tamamen yok olmaktan bir yorum uzakta. "Umarım siz ikiniz doğum kontrolü konusunda bizden daha , çünkü size söyleyeyim. Bu adam çok güçlü

Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Hıçkırıyor, bana *en azından* biraz kafasının iyi olduğunu doğruluyor, ancak bu kesinlikle acıyı azaltmıyor. "Tüh, bunu iki kere mi söyledim?"

Bu ima dördümüzün arasındaki havada ağır ağır asılı kalıyor, midemi ekşitiyor ve içindikileri dışarı atmakla tehdit ediyor. Boğazım sıkılıyor, bu ağırlığı bir sonraki nefesimi almak için soluk soluğa kalana ve asla aynı düşünceyle gelmemesi için dua edene kadar pençelerini etrafıma sarıyor.

", sen gerçekten bir kaltaksın." Kal peçetesini boğazından koparıp masaya fırlatıyor ve ayağa kalkıp bana bakıyor. "Elena. Lütfen seninle biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Bir daha seninle bir yere gideceğini sanmıyorum, Kallum." Annem şarabını ona doğru savuruyor ve ters ters bakıyor. "Küçük kızımdan uzak dur."

Masanın ortasındaki süslemelere bakıyorum, gözlerimin yıldız çiçeği ve zambakların parlaklığında odağını kaybetmesine izin veriyorum. Çiçekler

düğünümde ya da cenazemde olurdu, şimdi onların varlığı ironik, çünkü öleceğime hiç bu kadar ikna olmamıştım.

Yine de kalp kırıklığı böyle hissettirir; birinin göğsünüze uzanması ve organınızı vücudunuzdan koparmasıdır, ancak bunu temiz bir şekilde yapmak için herhangi bir alet kullanmazlar veya özen göstermezler. Serbest kalana kadar çekip büküyorlar, geride tüm kırık kas ve dokuları bırakıyorlar, damarlar pompalanacak başka hiçbir yer kalmadan dökülüyor.

İçgüdüsel, kör edici bir acıdır, yaranın içinde kıvılcımlanır ve dışarıya doğru sürünür, ne kadar dayanabileceğinizi görmek için suları test eder.

İhanet omurgamdan aşağı lav gibi süzülüyor ve yoluna çıkan her şeyi yok ediyor. Kal'a bakarken, bir insan hakkında yeni bir bilgiyle karşılaştığınızda ona dair tüm görüşünüzün nasıl da bir anda değişebildiğini fark ediyorum.

Vücudunda ömür boyu yaptığı kötülüklerin kanıtı olan yara izlerini hissettiğimde, bir canavarın bedenine hapsolmuş bir adam gördüm.

Annesinin ve kız kardeşinin fotoğraflarını gördüğümde, kalbim kimsesi olmayan, büyüyen ve ruhundaki çatlakları ilgi ve şefkat kırıntılarıyla dolduran bir çocuk için acıdı.

Şimdi tek gördüğüm bir yalancı.

Tanımadığım bir adam; ben ona sessizce bakarken şekli uğursuz bir varlığa dönüşüyor, hâlâ annemin söylediklerini yalanlamasını umuyorum. Ben onun ikinci adamı değildim, onun tek seçeneğiydim.

Onun intikam parçası.

"Ölüyken yaramazsın ufaklık.

Sanırım bu gizemi çözüyor.

Sandalyemi yavaşça masadan geriye iterek gözlerimi su bardağıma dikeyyorum ve anlık bir çöküş korkusuyla kimseye bakmayı reddediyorum.

"Ari'nin resitaline geç kalmak istemiyorum."

Üç çift gözün üzerimde olduğunu ve hepsinin şaşkınlığını hissediyorum. "Elena," diyor babam ve ayağa kalkarken sandalyesinin betona sürtünerek gıcırdadığını duyuyorum. "Muhtemelen bu konu hakkında konuşmalıyız."

.."

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum, en ufak bir fırsatta ağızımdan kaçabilecek şeylerden korkuyorum. Bir hiçkırık sırtımı gıdıklıyor

Boğazım, onu ne kadar aşağı itmeye çalışsam da reddediyor, dikkatimi isteyen bir ıstırap gibi oraya yerleşiyor.

Kederin aşamalarının sadece ölüm için geçerli olmadığını kim söylediye doğru söylemiş.

Topuklarımın üzerinde dönerek sandalyemin yanından geçiyorum ve mutfaktan geçerek eve geri dönüyorum. Oturma odasındaki kanepeden çantamı ve paltomu alıp neredeyse ön kapıya varmıştım ki bir el bileğimi kavrayıp beni geriye doğru çekti.

"Sakin benimle konuşmadan bu evden ayrılalım deme," diye tersliyor Kal, yüzümü ona dönmem için beni çevirerek. "*Biz* böyle şeyler yapmayız."

Elinden kurtulmaya çalışarak hırıliyorum: "*Biz* hiçbir şey yapmıyoruz. Seni tanıdığımdan beri bana yalan *söylerken*, nasıl hissettiğim konusunda bana açılmamı söyleme."

"Bu konuyu açmak için ne zaman iyi bir zaman olurdu? Senin amına , anneni de benzer bir durumda gördüğüm gerçeğini tesadüfen ortaya atamazdım."

Cümle yüzüme çarparken yakıyor, beni oracıkta öldürmesinden daha kötü. En azından acı yakında bitecekti. "Şanslısın ki, aracılığı ortadan kaldırdı ve senin için yaptı. Bu ikilem çok çabuk çözüldü, değil mi?"

Serbest kalan elim ön kapıyı tırmalıyor, tokmağı çeviriyor ve açıyor. Kolumu tekrar çekerek ona ters ters baktım.

"Bırak beni."

Bakışları içime işliyor, kalbimi tamamen ve ruhumu tutuşturuyor. Ama iyi türden bir ateş değil, teninizi sıyıran ve içinizi sıcaklıkla dolduran. Bu, yakan ve çalan türden, alevler şeklinde yıkım.

"*Yapamam*," diye homurdanıyor ama parmakları aynı anda geri çekilip saçlarını taramak için uzanıyor. "Tanrım, Elena, bana sadece beş dakika ver."

Bir yanım geri çekilip söyleyeceklerini dinlemek istiyor, ama içimde titreşen öfke onun acı çekmesini isteyerek önceliği alıyor.

"*Yapamam*," diye tekrarlıyorum. Ari merdivenlerden aşağı süzülüyor, yüzünün yarısı ışıltılı fondöten ve altın makyajla süslenmiş, az önce olan her şeyden tamamen habersiz. Onu yakalıyorum.

bir kaşını kaldırarak kapının diğer tarafından çıkmaya başlar. "Şimdiden resitale mi gidiyorsun?"

Başını sallıyor. "Gösteriden önce her zaman birkaç zor numaranın provasını yaparız." Kal'a bakarak dudaklarını büzüyor, sonra bana dönüyor. "Gelmek ister misin?"

Başımı sallayarak onu kaldırımın kenarında boşta duran arabaya kadar takip ediyorum, direksiyonda Lorenzo var. Arkaya tırmanıp omzumun üzerinden şöyle bir baktığımda, Kal'ın hâlâ kapının girişinde durduğunu, bir heykel gibi donup kaldığını görüyorum.

Arabayla uzaklaştığımızda hıçkırıklarımın boğulmasına izin veriyorum; Ari yaklaşıyor, neler olduğunu bilmiyor gibi görünse de omzunda ağlamama izin veriyor.

Hep merak etmişimdir, ya ben kan ölürsem ve o diliyle, parmaklarıyla ya da ilk yardım kanımı temizlemek için yanımda ne olur diye.

Sanırım şimdi cevabımı aldım.

BÖLÜM 34

Onun peşinden gitmek için yarım aklım var.

benim için yapmadığını Elena için yap.

Ama önce burada işimi halletmezsem hepsi boşa gider.

Avluya çıktığımda cehenneme dönmüş gibi hissetsem de, kafatasıma çarpan öfkeyi bastırıp masanın ucuna doğru yürüyorum. Yastıklı sandalyenin arkasını avuçlayarak bir an için yenmemiş makarnaya, pembe dudak parlaticısıyla lekelenmiş Elena'nın geride bıraktığı bardağa bakıyorum.

Rafe ortadan kayboldu, muhtemelen bir puro daha yakmaya gitti, sadece beni ve karısını bıraktı. Carmen şarabını höpürdeterek yudumluyor, belli ki acizliğin ötesinde ve kıkırdıyor. "Cennette sorun mu var, *amore mio*?"

Çenemi sıkarak gözlerimi kaldırıyorum, emme sesine odaklanıyorum, alevleri körüklemesine, onları ötesine uzatmasına izin veriyorum.

İnanıyorum, ta ki derimin şiddet ihtiyacıyla uğuldadığını hissedene kadar.

"Seni hemen şimdi, burada için bana tek bir neden söyle," diyorum alçak sesle, beni ne kadar sinirlendirdiğini belli etmemeye dikkat ederek. Rahatsız olduğunuzu bilirlerse, bunu size karşı kullanırlar.

Bu da tüm bunları benim hatam yapıyor.

"*Dio mio*, flört etmekte hiç iyi değildin." Bardağını yere bırakıyor, kırmızı elbisesinin askısını düzeltmek için uzanırken askı omzundan aşağı . Parmakları askının etrafında kıvrılıyor, sonra duraksıyor ve aniden daha iyi bir şey düşünmüş gibi elini bırakıyor.

Yatak odasının gözleri benimkilere dönüyor ve sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi bronz omzunu eğerek kayıyor.

Tırnaklarım baskıdan kırılana kadar sandalyeyi kavırıyor, kaltağın yüzüne gülme dürtüsüne direniyorum, bunun sadece onun maskaralıklarını besleyeceğini biliyorum.

"Bir nedeni var, Carmen." Pantolonumun kemerine uzanarak elimi kaydardım ve arkaya sıkıştırdığım silahı çıkardım. Parmaklarımı soğuk metal namlunun üzerinde gezdirip emniyet kilidini açıyorum ve horozu kaldırıp ağzıyla ona doğrultuyorum. "İyi bir tane olmasına bile gerek yok. Ama senin yerine ben karar vermeden önce hızlıca düşünsen iyi edersin."

Sanki tehditlerimin hiçbirinin boş olmadığını farkında değilmiş gibi irkilmiyor bile. Kayışını keskin bir hareketle derisine sabitleyerek daha dik oturuyor ve bana donuk bir bakış atıyor.

"Beni öldürmeyeceksin, Kallum. Öyle olsaydı, beni yatakta başka biriyle bulduğun anda yapardın."

Bir yanımda zonkluyor, sanki kendimi bir pusunun diğer ucunda bulduktan sonra etim yeniden oyuluyormuş gibi. *Kendi* evimde.

Rakip bir aile üyesiydi, Southie'den biriydi; onlardan birinin yatağında olmasını bekliyor olsaydım, üstünlüğü ele geçiremezdi.

Ama değer verdiğiniz insanların burnunuzun dibinde size ihanet etmesini beklemezsiniz.

Bıçağın girdiği yerdeki yakıcı acıyı hatırlıyorum, son olacağını düşünmüştüm; o noktada, o kadar uzun süredir ölümcül vuruşlar yapmıyordum ve işkence kesinlikle benim bile yapmadığım bir şeydi.

Ricci işlerini yaparken düşündüm, bu yüzden bıçak girdiğinde, içinde kaldığında ve hareket etmeye başladığında, şokun ilk işkencenin yükünü emdiğini hatırlıyorum.

Ameliyatın ortasında uyandığımı hatırlıyorum; isimsiz bir ihbar polisleri durumumdan haberdar ettikten sonra yakındaki bir hastaneye götürülmüştüm ve kan kaybı ile karaciğer ve dalağımdaki olası sıyrıklarla o kadar ilgilenmişlerdi ki, kimse yarayı temizlemeye ya da sonunda yan tarafımda yara dokusu kütlesi oluşturacak olan kırık kasın bir kısmını kurtarmaya zahmet etmemişti.

Ameliyattan sonraki ağrıyı hatırlıyorum; buna fantom ağrıları diyorlardı. Muhtemelen hayatımın geri kalanında, her şey iyileştikten çok sonra bile hissedeceğimi söylediler.

Şanslı olduğumu söylediler. Koruyucu bir melek beni izliyor olmalıymış çünkü dalağımdaki hasar oldukça fazlaymış ama yırtığı onarmayı başarmışlar.

On dokuzuncu doğum günümdü. Kendimi hiç şanslı hissetmemiştim.

Hayatımda bir kez bile, ölümle sayısız kez olsam da, kendimi şanslı hissetmedim.

Elena'ya kadar.

Sandalye tutuşumun ağırlığı altında gıcırıyor, yumuşak kumaşın altına gizlenmiş ahşap kaprisime göre bükülüyor. Yüz hatlarımı düzeltiyorum, göğsümde bir kasırga gibi yükselen ve kontrolden çıkan öfkeye karşı dişlerimi sıkıyorum.

Kolumu kaldırarak tabancayı tam alnına doğrultuyorum. "Bu hatayı şimdi düzeltebiliriz. Aynı hatayı ikinci kez yapmak istemem."

Yutkunuyor, o cam gibi gözlerle beni izliyor. "Elena annesini öldürdüğün için seni asla affetmeyecek. Şimdi canı yanıyor ama her zaman onun yanında kimin olduğunu biliyor. Bu aileyi her zaman bir yabancıya tercih edecektir."

Sandalyedeki tutuşumu bırakarak, silahımı ona doğrultmuş bir şekilde masanın etrafında yavaşça sürünmeye başladım. "Onu benden aldın, bu yüzden o küçük korku taktiği artık geçerli değil, değil mi? Geceleri yatağıma ve sikimi ısıtmayacaksa, beni affetmesi neden umurumda olsun ki?"

Carmen yüz hatlarını tiksintiyle doldurarak alay ediyor. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi kaba ve aşağılıksın."

İşaret parmağımı tetiğin üzerinde gezdirerek yaklaşıyorum. "*Kaba* olan ne biliyor musun? Kızına kaç kez dizlerinin üzerine çökmesini söyledim ve beni boğmasını izledim. Derisini nasıl parçaladığımı ve kanını o kadar çok yaladığımı, tadı neredeyse damak tadıma işlemiş durumda."

Tam yanında durup silahı alnına dayıyorum ve ağzını şakağına bastırıyorum. "Bundan zevk alıyor, biliyorsun. Acıdan. Bana asla hastaymışım, dengesizmişim ya da bir tür canavarmışım gibi bakmıyor. Bahse girerim, onu şu anda hamile bıraksam, *sorunu* ortadan kaldırmaz . Hatta onu doğurmam için bana yalvarabilir. *Neden* biliyor musun Carmen? Neden onu seçtiğimi anlıyor musun?"

Carmen'in dili dudaklarında hızla geziniyor, silahın teniyle aynı hızda olduğu yerde boncuk boncuk terler beliriyor.

"Çünkü o da benim kadar berbat durumda."

"Kızım hakkında bu şekilde konuşamazsın-"

Kör bir patlama sesi havada bir kırbaç gibi şaklıyor ve Carmen yüksek sesle çığlık atarak koltuğunda sarsılıyor. Kurusıkının ateşlendiğini anladıktan çok sonra bile çığlık atmaya devam ediyor, kulak tırmalayan sesler zaten yıpranmış olan sinirlerimi hızla tahriş ediyor.

Elleri sandalyesinin kollarına kenetlenerek aşağı iniyor ve sırtını benden olabildiğince uzağa bastırıyor.

Her şey düşünüldüğünde, çok da uzak değil. Ama çabanı takdir ediyorum. Biraz daha az fetih gibi hissettiriyor.

"*Karım* hakkında istediğim gibi konuşurum. Çünkü bu gece burada gerçekten aşağılık olan neydi biliyor musun Carmen?" Bekliyorum ama hâlâ cevap vermiyor. "Yaptığın şey ve eğer kızını bu kadar önemsemiyor olsaydım, her şeyi bu kadar berbat ettiğin için şu anda Charles'ın dibine olurdun."

"Özür dilerim," diye hıçkırıyor, en ufak bir baskı altında çöküyor, tıpkı eskiden olduğu gibi. Elena'nın bir omurgası olması bile mucize. "Bu..." Kendini toparlamaya çalışarak bir nefes veriyor. "Sana aşıktım, Kal. Sadece nasıl yönlendireceğimi bilmiyordum. Beni korkuttun."

Sözleri beynimin girintilerine, ilişkimizden bu yana geçen yıllar boyunca uykuda kalan gizli yerlere süzülüyor. Bir yanımda bu sözlerin eski duygularımı, onun sevgisine mazhar olduğumda hissettiğim genç ve toy başarı duygusunu ateşlemesini bekliyor.

Şimdi, tek hissettiğim şey boşluk.

Ve bu duygunun kalbimde kök salıp dışa doğru yayılmasına izin verdiğimde, başka bir şeyin farkına varıyorum.

O beni sevmiş olabilir ama ben onu hiç sevmedim.

Onu kaybetmek hiçbir zaman parçalara ayrılmak ya da vücudunuzdaki kanın çekilip alınması gibi hissettirmede, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir yalnızlık yarattı.

Hayatınızı bir günahkâr olarak geçirip sonunda Cennet'in tadına varmak, ancak parmaklarınızın altından çekilip alınmak gibi şey asla hissetmedim.

Ama böyle duygular uyandırmak için Elena gibi bir kadın gerekir. Nezaket ve sıcaklık gerektirir, öyle öylesine yakılan ateşler değil, tutkuyla, anlayışla ve biraz da karanlıkla *yeşeren* alevler.

Kayı dayanılmaz kılan şey onun doğuştan gelen *iyiliği*. Onsuz, amaçsızca var olan bir ruhun yarısı gibi hissediyorum, Yeryüzünün beni geri almasını bekliyorum, tıpkı diğerlerine yaptığım gibi.

Aylar önce onu zorladığımda hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu fark etmemiştim bile. Beni dengeleyecek, perdeleri aralayıp biraz ışık tutacak birini *istediğimi* fark etmemiştim, yeter ki ben de onu gölgelere boyayabileyim.

Gideli sadece birkaç dakika oldu ve tek odaklanabildiğim şey onun yokluğu.

Istırap omurgamda bir yol açıyor, ardında kanlı, açık yaralar bırakıyor ve bu yaralar onun peşinden gitmediğim her geçen saniye daha da derinleşiyor.

Carmen hâlâ hıçkırıyor, sahte gözyaşları yanaklarını boyuyor ve ben silahımı hafifçe indirip başımı sallıyorum. "Güzel bir duygu ama on yıl kadar geç kalmışsın. Ve açıkçası, senin açıklamanı istemiyorum. Bunu hak eden tek kişi Elena, çünkü seni önemseyen tek kişi o."

Bileğimi geriye doğru savurup öne doğru kırbaçlıyorum, silahın namlusunu elmacık kemiğine dayıyorum ve çarpma anında yankılanan o tanıdık *çatırtının* tadını çıkarıyorum. Çığlık atıyor, tükürüğüyle boğulurken elleri yüzüne doğru uçuyor.

"Bu da sana ders olsun," diyorum uzaklaşarak. "Yaşayacaksın, çünkü seni öldürecek kadar *umurumda* değilsin."

O çığlık atmaya devam ederken, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve onu orada bırakıp içeri giriyorum, göğsüm olan biten her şeye rağmen her zamankinden daha hafif.

Ben mutfaktan geçerken Rafael merdivene yaslanmış, başının etrafında dumanlar yükseliyor. "Uyarı ateşi açmak istemedin, değil mi?"

Sormuyor, sadece sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi cümlesini söylüyor.

Ellerimi ceplerime sokup bir omzumu kaldırıyorum. "Görünüşe göre bunun cevabını zaten biliyorsun."

Homurdanarak bir nefes daha çekti ve beni izledi. "Bana olan borcunu ödersen kaçırılma hikayesini ortadan kaldırırım."

Gözlerimi kırıştıtarak neredeyse güleceğim, tabancamı pantolonumun arkasına sokuyorum. "Sana hiçbir şey *borçlu* değilim. Artık kimsenin senin uydurma hikayenle ilgilendiğini bile sanmıyorum."

"Bollente ile yaptığın sözleşme bana çeyrek milyona mal oldu. King's Trace'deki Montaltos'u kapattım ve orada ne kadar ürünümüz varsa sattım, ama Riccis'in tüm bunlara, şantaja, borç tahsildarlarına, yerel polise artık görmezden gelmeleri için para ödemediğimi fark ettiklerinde federallerin burnunu sokmasına dayanma şansı varsa... *Maddi* desteğe ihtiyacım var, Kal. Sakın beni bu işten sıyracağını düşünme."

Sırıtarak tekrar ön kapıya doğru ilerliyorum, kolunu uzatıp beni durdurmaya çalışsa da yanından geçip ; benden oldukça kısa, bu yüzden sadece kolumu kaldırıp onu atlatıyorum.

"İtirazınızla ilgili sorun şu ki sevgili Rafael, Ricci A.Ş.'nin yanıp kül olması umurumda değil. Yanmazsa ne ala. Eğer yanarsa, iyi ki kurtulduk." Kapıyı açıp orta parmağımla ona yarım bir selam veriyorum. "noktada hayatımdan yeterince şey aldın zaten. İyiliğinin karşılığını ödeme vaktim geldi."

BÖLÜM 35

Ariana'nın resitali için bilette belirtilen tiyatro şehrin öbür ucunda, arabayla yarım saatlik mesafede ve Riccis'lerin evinden çıkar çıkmaz kiralık SUV'ye atlayıp hemen oraya gidiyorum.

Ön tarafı çerçeveleyen devasa Greko-Romen sütunları ve gece gökyüzünü gizleyen vitray tavan pencereleri ile süslü bir bina. Bir yer göstericiye biletimi verdikten sonra uygun oditoryuma yönlendirildim, ancak Elena'nın henüz içeri girmemiş olma ihtimaline karşı dışarıda birkaç dakika daha volta attım.

On beş dakika geçti ve gelmedi, ben de içeri girip yerimi buldum.

Görünüşe göre özel bir locadayız, sadece ayrı bir merdiven setinden erişilebiliyor, barkodumu gösterdiğimde bana parlak bir şekilde gülümseyen diş teli olan bir yer gösterici tarafından korunuyoruz.

"Bay Anderson, koltuk 11B." Etrafa bir göz attıktan sonra biletimi geri verdi. "Partinizin geri kalanı yakında katılacak mı?"

"Benim partim mi?"

Bir pano çıkararak küçük bir kâğıt yığınıni karıştırıyor ve aradığı bilgiyi bulduğunda başını sallıyor. "Evet, Bay ve Bayan Anderson için ayrılmış özel bir locamız var ve bitişikteki on iki numaralı loca da Bay ve Bayan Ricci ile iki misafir için rezerve edildi."

Başımı iki yana sallayarak biletimi takım elbisemin cebine sokuyorum. "Gelip hakkında hiçbir fikrim yok. Bayan Anderson ve benim rahatsız edilmediğimizden emin olabilir misiniz?"

Çocuk kaşlarını çatıyor, loş ışıktaki bile kızardığı belli oluyor. "Efendim, sizi bilgilendirmek zorundayım ki bu tesiste müstehcen ilişkiler kesinlikle yasaktır ve bin dolara kadar para cezasına tabidir."

Sabırsızca ayağımı yere vurarak pantolonuma uzanıp cüzdanımı alıyorum ve kapağından bir tomar para çıkarıyorum. "Bunu peşinat olarak kabul et."

Kabul etmesini beklemeden, avucuna sıkıştırıp iterek geçiyorum ve merdiveni engelleyen kadife ipin üzerinden atlıyorum. Hızla yukarı çıkarken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyor, kendimi onun burada olmama ihtimaline hazırlıyorum.

Yine de perdesini kenara ittiğimde, kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum; öne doğru eğilmiş, balkon korkuluğunun üzerine yığılmışken silueti aşağıdaki sahne tarafından aydınlatılıyor. Locaya doğru adım atıyorum, sessizce yaklaşıyorum, elim omzunu kavramak için uzanıyor, o konuştuğunda.

"Yapma."

Tek bir kelime, göğsümü delip geçecek ve sadece onun için atan organımı delip geçecek kadar uzun. Omzunun üzerinden bakmıyor ya da bir kasını bile oynatmıyor, vücudu bu noktada benimkiyle o kadar uyumlu ki, ne zaman etrafta olduğumu *biliyor* gibi görünüyor.

Belki de geleceğimi biliyordu. Belki de başından beri istediği buydu.

Elim yanıma düşüyor, midemin çukurunda o tanıdık lanet ağrı zonkluyor.

"Elena, ben-"

"Buraya özür dilemeye geldiysen, onu kurtarabilirsin."

Onu son gördüğümde benim hissettiğim kadar mutsuz göründüğünü düşünürsek, tavrı beni biraz hazırlıksız yakaladı. Ezilmiş, sanki geçmişimin ortaya çıkmasının geleceğimiz üzerinde herhangi bir etkisi varmış gibi.

Sanki onun yerine sırları seçmişim gibi harap olmuştum.

Onun yanındaki koltuğa oturup bacaklarımı uzatıyorum, ayaklarımı balkonun ayaklığına dayıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Eğer bana sessiz , belki de oturup bu gece öğrendikleri üzerine düşünecek zamanı olmuştur ve yoluna devam etmeye karar vermiştir.

"Özür dilemeye gelmedim," diyorum usulca, kulağına fısıldamak için eğilerek. "Yine de üzgünüm. Ama gerçekten, iyi olduğundan emin olmak için geldim."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor, sahne görevlileri dekorları kurmaya başlarken, sahnenin bir ucundan diğerine koşuştururken, gösteriye zamanında hazır olmak için zamana karşı yarışırken sessizce dışarı bakıyor.

Elena iç çekerek başını sallar. "Değilim. bile değil, Kal. Ve seninle bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum."

Koltuk dayanaklarını sıkarak başımı arkaya yaslıyorum, hayal kırıklığımı belli çalışıyorum. "Sen benim karımsın, ufaklık. Bunun hakkında konuşmalıyız."

Başını yana çevirdiğinde aplik, gölgeler içinde kalan güzel yüzünü görmeme yetecek kadar ışık veriyor. Altın rengi gözleri ışıktan neredeyse parlıyor, ya da belki de ben hayal ediyorum, korktuğum yerde tutku ve kavga yaratıyor.

"Evliliğimiz ne kadar meşru, *gerçekten*? Sakın bana Mateo'yla olan evliliğim kadar gerçek olduğu gibi saçma bir laf etme. Ben Mateo'yla evlenmedim. Onun yüzüğünü takmıyorum. Seninle ve seninkini takıyorum, söyle bana *Kallum*..."

Sesi son hecede kırılıyor, göğsümdeki ağrı beni yok etmeye hazır olana kadar genişliyor ve hızla çenesini düzelterek sahneye geri bakıyor.

Yerdeki koltuklardan yükselen yumuşak konuşmalara rağmen sesli bir şekilde yutkunarak parmaklarını korkuluklara doladı ve tekrar denedi. "Ne kadarı gerçektir ve ne kadarını annemden intikam almak için yaptın?"

Yalan söyleme dürtüsü dilimin ucuna kadar geliyor, beni bir intikam planıyla suçladığı anda savunmam yerine oturuyor. "Onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Aşık mışsınız gibi davrandı," diye tıslıyor Elena, suçlamayı yüzüme fırlatmak için vücudunu döndürüyor. Kaynar sıcak su gibi üzerime akıyor, vücudumda acı veren yaralar oluşuyor ve şaşkınlıkla sarsılmama neden oluyor. "Tanrım, beni senden uzak tutmaya çalışmasına şaşmamalı. Senin nasıl biri olduğunu, tüm bunların nasıl sonlanacağını zaten biliyordu. Sadece dinleseydim başımı büyük bir beladan kurtarabilirdim."

"Sen ve ben, annen ve ben gibi değiliz." Çenesini iki parmağımın arasına alıyorum, eğilip bana bakmaya zorlarken onu yerinde tutuyorum. "Senin için hissettiklerim aynı evrende bile değil."

Uzaklaşmaya çalışıyor, ben reddedince ofluyor. "O zaman neden bana söylemedin?"

Gözlerimi kıştırarak başımı öne eğiyorum, utanç içimde bir nehir gibi akıyor. Kanıma karışıyor ve işlediğim tüm suçlardan daha fazla lanet olası bir canavar gibi hissetmeme neden oluyor.

Yan tarafta, salonun ışıkları daha da kararırken ayak sesleri duyuyoruz ve bir ses yanımızdaki locada oturanlara gösteriden önce herhangi bir içeceğe ihtiyaçları olup olmadığını soruyor.

"Buz?" diye soruyor tanıdık bir ses, ruhumun bu sese anında geri tepmesi, evde ona bir kurşun sıkmadığım için pişman olmama neden oluyor.

Umarım yüzü morarmış ve şişmiştir. Yıllar önce o hastaneye geliş şeklime güzel bir saygı duruşu.

Yine de gelmelerine biraz şaşırdım, hem de benden hemen sonra. Belki de beni köşeye sıkıştırmayı umuyorlardı ve bunun yerine kendilerini koltuklarına kadar eşlik edilirken buldular.

Elena çenesini tuttuğum yerden çekti ve ben de onu bıraktım, vücudum aniden bastıran gürültüyü engellemeye çalışırken kulaklarıma kan hücum etti. Yönetmen sahneye çıkıyor ve herkesten kibar ve nazik olmalarını istiyor.

Burada bir burun çekme. İçine girilen bir cips poşetinin kusursuz kırışması. Başka bir burun çekme. Biraz birinin bebeği ağlıyor.

müzikal nota aracılığıyla tamamen duyulabilir.

Gerilerek koltuğumda geriye yaslanıyorum ve gürültüden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Salon, locamız neredeyse zifiri karanlık olana kadar kararıyor, ışık ekibi ilk sahneyi sahne renk cümbüşü içinde patlıyor. Bale hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden gösterinin ilk birkaç oturup dansçıları izliyorum.

Ama her nasılsa, orkestra kreşendos yaparken bile, hala önceki küçük sesleri duyuyorum. Beynime giriyorlar, küçük parazitler ziyafet çekmek için akıl parçaları arıyorlar.

Eski Rolex saatimin tik taklarını ve o lanet sarkaç heykelini duyuyorum. Rafael'in ofisine onu Elena'yı bana vermeye ikna ettiğim gün çıkardığı höpürdetme sesleri.

Kasırga sonrası sel suları gibi, beni tetiklemiş gibi görünen her bir ses hızla ön plana çıkıyor, kısa bir huzur anından sonra hayaletler peşimi bırakmıyor.

Gözlerim gösteri yerine beni izleyen Elena'kayıyor; burnunun yumuşak eğimini, altın gözlerindeki parıltıyı, dolgun, pembe dudaklarının dış hatlarını *zar zor* seçebiliyorum. Elimi yavaşça kaldırıp avucumu yanağına bastırıyorum ve birden gürültü kesiliyor.

Her şey yoluna giriyor.

Uyaranlara verdiğim tepki değişmiyor, ama yersiz gürültünün yokluğu üzerime çöktükçe, sonunda kalbimin çarpıntısı ve göğsümdeki gerginlik de azalıyor.

"İyi misin?" diye fısıldamak için eğildiğinde kalbim tam ortadan ikiye bölünüyor.

"Bu benim sözüm," diye karşılık veriyorum, başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek.

Alay ediyor. "Bir saniyeliğine oraya bakmış gibiydin.

Önemsediğim için özür dilerim."

Uzaklaşmak için hamle yaptığında başımı sallıyorum ve iki elimle yüzünü çerçeveleyiyorum. "Bunun için özür dileme."

Gözleri camlaşıyor, gözyaşları alt kata yansıyan spot ışığında parlıyor. Bakışlarını indirerek iç geçiriyor. "Şu anda bunu yapamam."

Bileklerimi elleriyle kavrayarak beni üzerinden kaldırıyor ve ellerimi geriye iterek kucağıma koyuyor. Reddedilme, çıplak ayakla arıya basmak gibi acı veriyor, bu his sinir sistemime yayılıyor. Sonraki birkaç perde boyunca sessizce oturuyoruz, taş gibi sessizliğimiz duyduğum diğer tüm olası seslerden daha kötü.

Sonunda bir ara veriliyor ve salonun ışıkları, seyircilerin ellerini yüzlerinin önünde görebilmeleri için aydınlatılıyor.

Birkaç dakika boyunca koltuğumda itişip kakıştıktan, damarlarımda dolaşan endişenin dağılmasını sağlamaya çalıştıktan sonra nefes veriyorum, kolçaklarımı itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Elena başını çevirip bana bakıyor ve kendi kendine gülüyor, ancak ifadesi tamamen mizahtan yoksun görünüyor.

"Konuşmaya hazır olduğunda, gel beni bul."

Arkamı dönüp merdivenlere doğru ilerlemeye başlıyorum ve o tıslıyor, "Burada yanlış bir şey yapmışım gibi göstermeye çalışmayı bırak, Kal. Yalan söyledin, sıçtın . Tam değil. Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsam, konuşmak zorunda eminim."

Ağzım onun sözlerini çürütmek için açılıyor, ama fark ettiğimde ağzımı kapatıyorum...

O haklı.

Başımı sallayarak kabul ediyorum, avuçlarımı teslimiyetle yukarı kaldırıyorum. "Haklısın, ben-"

"Ve eğer bunun hakkında konuşmak isteseydim, ne söyleyebilirdim ki?" Ayağa fırlıyor, ağırlığı koltuğu terk ederken tiyatro koltuğu zıplayarak kapanıyor. Kısa, dantelli siyah elbisesinin eteklerini çekiştirerek bana doğru yürüyor, bakışları loş ışıkta bile kıpkırmızı.

Yandığını anlamak için gözlerini *görmeme* gerek yok; onları hissedebiliyorum, göğsümü yalıyor, ruhumu ateşe veriyor, alevlere hayranlıkla bakmak için geri çekilirken beni gazyağına batırıyor.

Ona sahip olmak için hayatımın geri kalanını seve seve ateşte geçirirdim.

"*Annemle* bir ilişkin olduğunu duymanın beni nasıl mahvettiğini anlatmamı ister misin?" Elena soruyor, sesi gereğinden *biraz* daha yüksek çıkıyor ve kutuda kimin olduğunu bildiği için mi diye düşünmeden edemiyorum. Eğer onların

duymak. "Bu seni mutlu edecek bir şey mi Kal? *Sonunda* beni mahvettiğini bilmek?"

Son hece çatırdıyor, tam önümde durduğunda, ayak parmakları siyah Oxfords ayakkabılarımın ucuna basıyor. Göğsümdeki tüm kaslar kasılıyor, o burada durup ruhunu ortaya koyarken ve beni ruhumun kanlı, çürük ve onarılamayacak kadar kırık olmasının sebebi olmakla suçlarken nefes almak imkânsız hale geliyor.

İçime girip beni duvarla aynı hizaya iterken, işaret parmağını göğsümün ortasına saplarken ellerim iki yanımda seğiriyor. Onu kollarıma almak, ağzımla özürler yağdırmak ve bir şekilde her şeyi telafi etmelerini ummak istiyorum.

Ona uzanmaya çalışıyorum ama çenesini sertçe kaldırıyor, elleriyle bileklerimi kavrayıp geriye doğru itiyor. Onu kolayca alt edebilirdim ama ona baktıkça, burada durup ondan dalga dalga yayılan sefaleti içime çektikçe, bunu yapmak istemediğimi daha iyi anlıyorum.

Ben de bunu .

"Soruya cevap ver," diye tersliyor, kalçaları benimkilere değecek şekilde hareket ediyor, elbisesinin etekleri hareketle birlikte hafifçe yukarı kayıyor.

Dişlerimi sıkarak, bilerek mi baştan çıkarmaya çalışıyor yoksa kendini tutamıyor mu emin olamadan, burnumdan sertçe nefes veriyorum. "*Hayır* Elena, bu beni iyi hissettirmiyor."

Ellerimden birini serbest bırakarak tırnaklarını pantolonumun ön kısmına geçiriyor; tırnaklarını dokunuşuyla sertleşen aletimin üzerinde gezdirdiğinde tıslıyorum.

"Dikkatli ol . Yanlış bir fikre kapılmaya başlıyorum."

Yüzünü yukarı kaldırıyor, altın rengi gözlerinde az önceki sıcaklık hâlâ parlıyor, öfke ve şehvet birbirine karışıyor ve hâkimiyet için savaşıyor. Başka bir şey söylemeden pantolonumun üzerinden beni kavırıyor, sertçe sıkıyor ve serbest kalan elim doğal olarak havalanıyor, saçlarının arkasına yumruk atıyor.

Başını geriye doğru çekerek vücudumu , böylece ona doğru yaklaşıyorum ve güzel yüz hatlarını süsleyecek bir sırtış bekliyorum.

Asla yapmaz ve bir an sonra bunun ne olduğunu anlarım.

Konuşmakla ilgilenmiyor; incinmişliği ve öfkesi hala çok taze, zihninde tekrar tekrar yanıp sönüyor.

kontrol havai fişek gösterisi, kömürleşmiş kalıntılardan başka bir şey kalmayana kadar patlıyor.

Yine de, vücudu beyniyle aynı sayfada değil gibi görünüyor, kendine yardım edemiyormuş gibi bana ulaşıyor.

Ve eğer bana geri dönmesini bu şekilde sağlayacaksam, öyle olsun.

Bacakları salon koltuklarından birinin içki tutucusuna değene kadar geri çekilip saç diplerini öyle sıkı kavıyorum ki dudaklarından şaşkın bir nefes çıkıyor. Elini kaldırıp ön koluma yapışıyor, sanki beni çekip koparmaya çalışacakmış gibi, ama onun yerine, elbisemin içinden beni pençeleyerek sıkıyor.

"Konuşmamız bitti mi?" diye mırıldanıyor ve diğer eliyle arkaya uzanarak kendini koltuğa sabitliyor.

"Duruma göre değişir; zaten bilmediğim bir şey söyleyecek misin?" Burun delikleri parlıyor ve ben de karanlık bir şekilde kıkırdayarak burnumu onunkinin üzerinden geçirmek için eğiliyorum. "Konuşmak istediğimi söylediğimde, beni bir tepki vermeye kışkırtmanı istediğimi kastetmemiştim. Ama daha fazlası için hazır değilsen, vereceğim. Şu anda benden ne istiyorsan, , onu vereceğim."

Gözleri benimkilerde kalıyor ama nefesi dağılıyor, aletim karnında zonkluyor. Diğer elimi yavaşça yan tarafına götürüyorum, kalçasının yumuşak kıvrımını, göğsünün kabarıklığını , boğazında duruyorum ve parmaklarımı boğazının etrafında kıvrıyorum.

"Sana ne kadar boktan hissettirdiğimi hatırlayamayana kadar seni becermemi mi istiyorsun? Sikimi içine sokmamı, durmam için yalvarana kadar tekrar tekrar boşalmanı sağlamamı mı istiyorsun?" Hâlâ dolu olan salona bakıyorum, ailesinin locasından gelen alçak sesle konuşmaları duyuyorum, ne kadarını duyabileceklerini merak ediyorum.

Yüzümde hınzır bir sırıtış beliriyor, içindeki kötülük hissediliyor ve eğilip ağzımı kulağının üzerinde gezdiriyorum. "Seni hemen burada, şimdi becermemi ister misin? Şehirdeki herkesin duyabileceği, hatta benim için nasıl parçalandığını görebileceği bir yerde?"

Kavrayışımın altında boğazı titriyor, dudaklarını yalıyor, gözlerindeki altın rengi kızışmış bir orospu gibi parlıyor.

Ardından gelen tek bir baş sallama, boynunu yerinde tuttuğum için zar zor algılanıyor, ama de yakalıyorum. Kalbim

Göğüs kafesimi geçip yemek boruma doğru ilerliyor ve ona ne yapmak üzere olduğumu hayal ederken hava kaynağımı kesiyor.

Bakışlarımı vücudunda gezdirirken yutkunuyorum, insanların karımın geri alınışına tanıklık edeceği düşüncesiyle sikimden dölleri akıyor.

Saçlarını bırakarak, elimi elbisesinin önünden aşağıya sokuyorum, eteğini kalçalarına kadar keskin bir çekişle kaldırıyorum; serin hava çıplak amına değip onu titretirken nefesini tutuyor.

Parmak eklemlerimi dikişinin üzerinde gezdirerek yüzüne bakıyorum, tavrındaki en ufak bir değişikliği dikkatle izliyorum. Başparmağım klitorisinin üzerinde gezinirken dudakları aralanıyor, ağzından dökülen inilti şimdiye kadar deneyimlediğim en tatlı günah.

Dilimin her vuruşunu başparmağımın uzun, durgun kıvrımlarıyla eşleştirerek klitorisi üzerindeki baskıyı artırdığım aynı saniyede dudaklarını benimkiyle kapatıyorum. Altımda nabızı atıyor, vücudu ustası tarafından ince ayarı yapılan bir enstrüman gibi canlanıyor ve ben onun içine doğru iniliyorum, teninin içinde sürünmekten ve bir daha asla geri çıkmamaktan başka bir şey istemiyorum.

Kendimi öpücüğün daha derinlerine iterek, tek tadabildiğim şey zamanın bu tekil anı olana kadar, boğazını serbest bırakıyorum ve elimi elbisesinin korsajını göğüslerinin üzerinden aşağı çekmek için kullanıyorum. Kayışlardan biri koparak içime doğru tıslamasına neden oluyor ama bunu görmezden gelip parmaklarımın arasında bir meme ucunu sıkıştırıyor, sonra başparmağımın altında yuvarlıyorum.

Ben ona karşı daha hızlı hareket kalçaları dönüyor, sadece benim ona verebileceğim coşku dilimi için çaresiz. Kollarını göğsümden yukarı doğru kaydırarak boynuma pençelerini geçiriyor, neredeyse tiyatro koltuğuna devrileceğim sırada küçük acı şeritleri beni coşkuyla öne doğru sarsıyor.

"Siktir," diye küfrederek ağzımı onunkinden ayırıyorum.

Bir adım geri atarak dizlerimin üzerine çöküyorum, kirli zeminin durumu onun parlayan amcığıyla göz hizasına geldiğimde bir endişe bile yaratmıyor. Daha ileri gitmeden önce en azından bir kez tadına bakma ihtiyacı duyarak ileri atılıyorum, geri çekilmeden önce bir dudağını ağzıma alıyorum.

"Sandalyenin üzerinde dengede durabilir misin?" diye sordum. Sesim o kadar boğuk, o kadar muhtaç ki neredeyse tanınmaz halde. Yer değiştiriyor, dirseklerini arkasına dayıyor ve kıcını

sandalyenin üzerine kaydırıyor.

daha iyi görebilmem için arkasına yaslandı. "Bacaklarını aç, ufaklık. Ne kadar kızgın görmek istiyorum."

Sessizce itaat ediyor, dizleri açık kalırken kalçalarını yukarı kaldırıyor. Nefesim kesiliyor, onun uyarılma kokusu beynime kazınıyor, yaşadığım sürece asla unutmak istemediğim bir şey. Eğiliyorum, burnumu kalçasının iç kısmına doğru kaydırıyorum, tüm sahneyi hafızama kazımaya çalışırken içime çekiyorum.

"Sence birileri görebiliyor mu?" diye soruyor usulca ve dilim onun yara *izini* -benim yara *izimi*- bulup parçalanmış derinin üzerinde gezinirken başımı kaldırıp bakıyorum.

Dişlerimi etinin üzerinde gezdirirken kasılmalarından zevk alıyorum, keşke onun tavırlarını ve seslerini şişeleyip içebilsem diyorum. Onları kendimin bir parçası yapmak.

"Görmelerini *istiyor* musun?" Nefesim amının üzerinde gezinirken, ağzım sadece milimetre uzağında soruyorum.

Başını hafifçe sallamadan önce dudaklarını büküp açarak vücudunun aşağısından bana bakıyor. Tüyleri minik çiçekler gibi diken diken oluyor, sadece benim için açmış bir bahar çiçeği gibi, tüm kanımı güneye gönderiyor.

"Tabii ki biliyorsun." Biraz daha yaklaşıyorum, dilimin ucunu onun ipeksi etine değdiriyorum, tadına varıyorum. "Karım herkese ne kadar küçük bir horoz fahişesi olduğunu göstermek istiyor, değil mi?"

"Bilmesini istiyorum," diyor kısık bir sesle, parmaklarını saçlarıma dolayarak. "Onunla yaşadığın gibi bir şey olmadığını bilmesini istiyorum. Seni benim gibi boşaltamayacağını."

"*Kahretsin*," diye inliyorum, kıskançlığı sikimi tahrik ediyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Onu ayırmak için başparmaklarımı yukarı kaldırarak, son saniyeye kadar en sevdiği noktadan kaçınarak, emme ve kemirme, onun uzunluğunu yukarı ve aşağı yalıyorum. "Azgın küçük orospu. Anneni kışkandırmak mı istiyorsun?"

"Lütfen," diye inliyor, kalçalarını sallayarak daha fazlasını istiyor.

Kollarımı kalçalarının altından geçirerek onu hafifçe kaldırıyorum ve ziyafetime dalmadan önce parmaklarımı kıcının etine sokuyorum.

Başı hemen geriye düşüyor, parmakları kafa derimi kazıyarak beni daha da yaklaştırmaya çalışıyor. Dilim

Hafif daireler ve keskin sekiz rakamları arasında gidip geliyor, kalçaları titreyene kadar fiske vuruyor, yalıyor ve masaj yapıyor.

Sıkışarak kulaklarımı kapatıyorlar, böylece tek duyabildiğim aralarında akan kendi kanım oluyor, kalbim boğazımda çarpıyor ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum, ağzımı dudaklarının üzerine kapatıyorum ve *sertçe* emiyorum.

"*Kahretsin*," diye inliyor boğuk sesi, o kadar yüksek ki etrafımızdaki herkesin duyabileceğinden eminim.

"Bana bak," diye emrediyorum, ağzım teninde titreşiyor. Elimi aşağı kaydırıyorum, iki parmağımı sırlıklam seksine sokuyorum, sırtı eğilene kadar kıvrılıyorum. "Dilime boşaldığında başka bir yere bakmayacaksın küçüğüm. Gözlerin bende ve adım o güzel dudaklarında."

Direniyor, dudağını ısıırıyor, ben tekrar dalıyorum, üçüncü bir parmak ekliyorum, gerilene kadar içeri giriyorum, iç duvarları çırpınıyor.

Nabzını göğsümde, kaslarının titreyişini iliklerimde hissediyorum ama gözlerini kaçırıyor ve tek kalan acı oluyor. "*Bekle*," diyorum, zirveye ulaşırken yapıştığını hissediyorum, sanki bırakmak istiyor ama hala kafasından çıkmakta zorlanıyor gibi. Boştaki elimle takım elbisemin içine uzanarak hızlıca

Çakı.

Aylar önce üzerinde kullandığım aynı çakı, sanki o zaman bile benim için ne kadar önemli olduğunu biliyormuşum gibi tenini ilk harfimle damgalamıştım.

Bir fiske vurarak açıyorum, bir sıkıntı ya da isteksizlik belirtisi var mı diye onu izliyorum, ama tıpkı geçen seferki gibi, bıçağı hafifçe kalçasına bastırdığımda, tek yaptığı gözlerindeki ateşi tazelemek oluyor.

Diğer elimle okşamaya devam ederek bıçağın ucunu tenine doğrultuyorum, kısa bir an durup bekliyorum.

Etrafımda daha sıkı kenetleniyor, kalçalarının en ufak bir kayması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Yavaşça çentik atıyorum, bıçağın altındaki kan boncukları ağzımı sulandırıyor. Basıncı hafifçe artırarak bıçağı yukarı, , sonra tekrar yukarı sürüklüyorum ve bir gösterişle bitiriyorum.

tıslıyor, ben bıçağı bir kenara atıp dilimi yaranın üzerinde gezdirirken saçlarımı sıkıyor, yarayı yalıyor.

ortalığı daha fazla karıştırmadan önce.

Cevap olarak çıkardığı inilti neredeyse aletimin daha çıkmadan boşalmasına neden oluyor ve sonra beni çekiştirerek ayakta durmaya zorluyor.

Parmaklarım ıslak bir patlamayla ondan kayıyor ve onları ağzına götürüp dudaklarının arasından geçirerek üzerimden temizliyor.

"*Lanet olsun*, küçük bir döl , değil mi?"

"Sadece senin için," diye nefes alıyor, elini boynuma doluyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor.

"Çok haklısın," diyorum ağzının içine. "*Sadece benim için*. Asla başkası için değil. Yemin ederim, ihtiyacım olduğunu düşünürsem senin yanında nefes alan her erkeğin işini bitiririm."

Kanı ve uyarılmışlığı dilimde birleşiyor, karışım omurgam boyunca zevk dalgaları gönderiyor.

"Seni doldurmam gerek," diye homurdanıyorum, dudaklarını dudaklarımla yağmalıyorum, onu olduğunca çok emmeye çalışıyorum.

Aramıza uzanıyor, çılgın parmaklarıyla pantolonumun sınırlarından kurtulmama yardım ediyor. Sikim kıpkırmızı ve öfkeden kudurmuş bir halde serbestçe sallanıyor ve parmaklarını kalçasındaki kesikten geçirip kanını sikimi kaplamak için kullanıyor, sonra da girişine yerleştiriyor.

"*Kahretsin*," diye boğuluyorum, şaftımın etrafına bulaşmış görüntüsü bana bekaretini aldığım geceyi hatırlatıyor. İlk kez bir saplantıya teslim olduğumda, beni tüketmesine izin verdiğimde, her türlü sonuca olsun.

Ellerimden biri yukarı çıkıp göğsünü kabaca kavrarken, diğeri beni ıslak sıcağına yönlendiriyor, bir deja vu dalgasıyla karşılaşıyorum, onun içinde dibe vururken görüşümde beyaz flaşlar sıcıyor.

ederim, şu ana kadar ruh eşlerine hiç . Kendimi hiçbir zaman bir tanesine sahip olmaya layık görmedim, benimle takılıp kalacak kadar şanssız olan kişinin muhtemelen benden tamamen kaçacağını düşündüm.

Ama adımlarımı hızlandırdığımda, kan ve sıcak, baş döndürücü seks kokusu etrafımıza yayılırken, salonun dört bir yanından tutkumuza yapışmış çift gözleri hissedebiliyor ve yüzümde kıvrılan gülümsemeyi görebiliyorum.

Sağımızdaki kutudan "Bu inilti de ne?" sesini duyduğumuzda, yemin ederim o.

Ruh eşim. Benim lanet kraliçem.

Benim küçük Persephone'um.

Etrafta önlemek için göğüs kafesine bastırarak içine girip çıkıyorum, homurdanmalarım, iç çekmelerim ve inlemelerim onunkilerle eşleşiyor, duman gibi toplanıp etrafımızı sarıyor. Ben onu sikerken sandalye gıcırıyor, içindeki çıplak sikimin mutluluk verici hissinde kendimi kaybediyorum.

"Çok... lanet... sıkı," diye homurdanıyorum, göğüslerinin her itişte zıplamasından büyülenmişim.

"Daha sert," diye inliyor, tam da yönetmen tekrar sahneye çıkıp dansçılarımızın dönüşünü duyururken. Işıklar tekrar kararmaya başlıyor ve koltuğu zemine sabitlendiği yerden sökmeye yetecek bir güçle ona doğru atılıyorum. "Oh, Tanrım, evet. *Tam orada.*"

Elimi boğazına dolayarak onu yukarı çekiyorum, böylece içine girerken benimle göz teması kurmak zorunda kalıyor. "Bunu hissediyor musun? Birbirimize ne kadar *mükemmel* uyduğumuzu? *Bu* gerçek, Elena. Bunun sahtesini yapamam, sen de yapamazsın."

Başını sallıyor, çılgınca, ağzını benimkine bastırmak için kalkıyor, yakıcı, ruh emici bir öpücük.

Yoğunluğu midemi altüst ediyor ve kaşlarımı çatıyorum, ritmim tekliyor. Geri çekilerek boğazının kenarlarını sıkıyorum. "Beni vedalaşır gibi öpme."

Gözlerimin içine bakıyor, cevap vermiyor ve o huzursuz his acı bir şeye dönüşüyor, kendimi gelmeyeceğine ikna ettiğim bir umutsuzluk uçurumuna.

"Beni boşalt," diyor odun gibi bir sesle, saniyeler önceki kıvranan, inleyen kadınla öyle keskin bir tezat oluşturuyor ki kamçılanıyorum.

Parmaklarım onun etrafında sıkışıyor, kızgınlık içimde sıcak ve öfkeli bir şeyi ateşliyor.

"İyi," diyorum, aşağıdaki müziğin gürültüsünün üzerinde tenimizin ıslak tokatlarını duyana kadar itişlerimi yenileyerek.

Kreşendos yaparken bile, orgazm gibi şişerken, onun içinde inşa edildiğini hissedebiliyorum, duyduğum şey bu. Tenim karıncalanıyor, herkesin

Muhtemelen başka biri de duyabilir ya da en azından yanımızdaki kutudaki ailesi.

"Ama tam tersi olduğunu çok iyi bildiğimiz halde seni mahvettiğimi söyleme."

Homurdanıyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve boynundaki baskıyı artırıyor. "*Seni* nasıl mahvettim?"

"Yıllar önce o kokteyl partisinde bana yaklaştığın andan itibaren beni *tükettin*. O zamandan beri başka bir kadını düşünmedim bile." *Çok yakınım, o kadar yakınım* ki... Kalçalarım hızlanırken, içimde bir serbest bırakma fıçısı var. "Şimdi iyi bir orospu ol ve kocan için boşal."

İnliyorum, görüşünün zayıflamasını izliyorum, bilincini kaybetmeye başladığını biliyorum. Yüzünün kızarmasını ve gözlerinin kararmasını izlerken, hayatının, nefes almanın en temel eyleminin kontrolünü bana bu kadar isteyerek vermesi beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

Amcığı etrafımda kenetlendiği anda onu serbest bırakıyorum, neredeyse acı çekecek kadar sıkıyor, dudaklarından dökülen gergin nefesi yutuyorum.

Dansçılar sahneye çıkarken tırnakları göğsüme sürtünüyor, adım dudaklarına takılıyor. "*Kallum*."

"*Evet*" diye tıslıyorum, taşaklarım kalkıyor, suları sikimi doldururken onu takip etmekle tehdit ediyorum. "Ah, kahretsin, geliyorum. Bu mükemmel amcığı hemen dolduracağım, karımı böyle iyi bir küçük sürtük olduğu için ödüllendireceğim."

Ciyaklıyor, ikinci bir dalga onu sarsıyor, etrafımda şiddetle spazm geçiriyor. Sonra görüşüm bulanıklaşıyor, kendi salıverilmem gelgitli bir coşku dalgasıyla üzerime çöküyor, ben hala içindeyken dışarı damlayana kadar sıcak, yapışkan meni akışını onun içine boşaltıyor.

Etrafımızdaki müziğin sesi patlar gibi olurken kısık bir inilti çıkararak ona yaslanıyorum ve gözlerimi sabitlemeye çalışıyorum.

Omuzlarımı iterek, "Bırak beni," bağıırıyor.

Ellerimi sandalyeye dayayıp titrek dizlerimin üzerinde duruyorum, önümdeki döl ve kan lekeli güzelliğe bakıyorum, kalçasındaki yeni yara izine ve boynundaki parmak izlerime hayranlıkla bakıyorum.

O benim magnum opus'um. Sonsuza kadar duvarımda asılı kalmasını istediğim bir yağlı boya tablo.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldanıyorum, beni duyup duymadığından emin değilim.

Temizlenmesine yardım etmek için elimi uzattım ama elbisesini olabildiğince düzelterek ellerimi savuşturdu. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Çenemi sıkarak bir adım geri çekiliyorum, başımı sallıyorum, her ne kadar aynı huzursuzluk hissi midemde yeniden alevlense de, bu bir uyarı işareti olsa da. Yerime oturuyorum, pantolonumun içine giriyorum ve o perdenin arkasından kaybolana kadar bekliyorum.

Beş dakika geçti. Sonra on.

Bir süre sonra tedirginlik daha derin, daha üzücü bir şeye dönüşür.

Daha kalıcı bir şey.

Ve baleden erken ayrıldığımda, halka açık her tuvalete gizlice girip her kabinin altına baktığımda, bulduğum tek şey tuvaletin arkasında terk edilmiş telefonu olduğunda şaşırıyorum.

Cihazın altına bir kâğıt parçası sıkıştırılıyor ve kalbim boğazımın derinliklerine yerleşiyor, beraberinde bir mide bulantısı dalgası getiriyor.

*Seni sevdim, sana de, Çok eskiden
beri,*

*Sen benim her neşemdin, Her
şarkıda temamdın.*

O durakta durmam gerekenden çok daha uzun süre durdum, John Clare'in sözlerini okudum ve tekrar okudum, nasıl da dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğimizin ironisinden kurtulamadım.

Terk eden ben olduğumda, onun için bu kadar sakatlayıcı bir his olup olmadığını merak ediyorum.

BÖLÜM 36

ARIANA ton balıklı sandviçini ısıırken bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Aslında, iki kardeş de kırk beş dakikadır bir şey söylemedi ve bu durum sinirlerimi bozmaya başladı.

"Tamam, *ne*? Siz ikiniz neden bu kadar sessizsiniz?"

Izgara peynirinin kabuğunu koparan Stella bana bakıyor. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"*Her şeyi* yaparım," diye inleyerek başımı masaya bırakıyorum. "Hadi ama çocuklar, şu anda düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyorum."

Bakışlırlar ve Ariana yavaşça nefes verir. "Şey, burada... paketten çıkarılacak çok şey var."

"Evet," diye kabul ediyor Stella. "Yeni başlayanlar için, Mamá ve Kal? Vay be. Tımar hakkında konuşun. Umarım babam Yaşlılara söyler."

Şakaklarım zonkluyor, dün gecenin anıları beynime kızgın bir demir gibi . "Bunun pek de umduğum gibi gittiğini söyleyemem."

Olan biten her şeyin gerçekliğini düşünecek kadar uzun süre durmadım ve Kal dün gece tiyatroya geldiğinde kıskançlık ve incinmişliğin kararımı gölgelemesine izin verdim. Halka açık bir yerde, tüm ailemin duyabileceği bir yerde beni becermesine izin verdim.

Öğleden sonra lokantaya geldiğimde kız kardeşlerimin yanaklarının kızardığına bakılırsa, kesinlikle duymuşlar.

"Hey," diyor Ari, bana buruşuk kesilmiş bir kızartmayı göstererek. "Dilenciler seçici olamaz. Ya sohbeti sen yönlendirirsin ya da başkaları konuları seçer. Bunlar toplumun kurallarıdır."

Stella . "Kuralları kim koydu?"

"Yaptım. Az önce." Ariana telefonunu çıkarıyor, ekranı bana doğru çevirmeden önce birkaç dakika sessizce kaydırıyor. Bu sabah için zaman damgalı bir haber yayınlandı. SOSYETE SAHTE ARDINDAN BOSTON'A DÖNDÜ; BABANIN ŞİRKETİ PERSONELİNİ DUYURDU DEĞİŞİKLİKLER, YENİ YATIRIMLAR. "*Bunun* hakkında konuşmayı mı tercih edersin?"

Başlık kanımı kaynatıyor, aileme karşı içimde kaynayan öfkeyi artırıyor, daha da derinlere gömüyor. Dün evden ayrıldığımdan beri onları görmedim; eskiden olduğu gibi çatı katında kalmak yerine, Kal'ın gelip beni orada bulmayacağından emin bir şekilde Nonna'nın Millennium Tower'daki dairesine gittim.

Yapamayacağından değil ama yapmamayı seçeceğinden. Ve hiç yapmadı.

Bu, mesajımı açık ve net bir şekilde aldığı anlamına gelse de, yine de ruhuma yerleşen küçük umut fidesine engel olamadım, tekrar peşimden gelmesini diledim.

Onu ne kadar itersem iteyim, beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağı sayının bir sınırı olmayacaktı.

Açıkçası, durum böyle değil.

Ailem de bana hiç ulaşmadı, gerçi telefonumu tiyatroda bıraktıktan sonra sanırım iletişimi fiilen kestim

onlarla birlikte. Tabii ki ikisi de Nonna'nın dairesinden haberdar olduğunu bilmiyor, bu da beni burada aramaya asla gelmeyecekleri anlamına geliyor.

Bunu ancak son Yeni Yıl aleminden sonra, lüks bir binada gizli bir dairesi olduğunu belirterek caddenin aşağısındaki bir otel barından taksiye binmeyi reddettiğinde keşfettim.

Şanslıyım sanırım.

"Konuşacak ne var ki?" Telefonu iterek söylüyorum. "En azından dünya artık Kal'ın beni *gerçekten* kaçırmadığını biliyor."

"Evet, ama senin bir yalancı olduğunu düşünüyorlar." Ari gözlerini kısarak telefonuna bakıyor, dudaklarını büzüyor. "Ya da eğer bir rock yıldızının fotoğrafı seni spot ışıklarından uzaklaştırmasaydı *öyle düşünürlerd*."

Omuz silkiyorum. "Ne isterlerse düşünebilirler. Ben gerçeği biliyorum."

Stella peçeteyle ağzını siliyor. "Hem kaçırılma hikayesini silip hem de şirketi yeniden canlandırmanın garip bir zamanlama olduğunu düşünmüyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ben şehre döndüğümde, yalanları nasıl devam ettireceklerdi?"

Stella başını sallayarak sandalyesine geri oturdu ve iç geçirdi. "Sadece şüpheli görünüyor."

"Bu iş, bebeğim," diyor Ari, konuşurken sesini abartarak.

O ve Stella kıkırdamaya başlıyorlar, kaygısız ruhları benimkini neşelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlar, ama bakışlarımın onların yanından kayarak rıhtımdaki restoranımızın ötesindeki limana doğru kaymasına izin verdiğimde, hüznün kalbimin çatlaklarına doluyor ve orada başka birinin bulunduğu kanıtları lekeliyor.

"Peki, ne yapacaksın?" Stella suyunu yudumlarırken bana soruyor. "Okulda değilsin, evliliğin... belirsizlik içinde. Onun peşinden gidecek misin?"

"*Annemizle* yattı, Stel." Ariana ona bir bakış attı. "Büyük."

Stella gözlerini deviriyor. "Ne yani, on yıldan fazla bir süre önce miydi? İlişkilerine devam etmişler ve o da annemi terk edip hemen Elena'ya gitmiş değil."

olmasına rağmen burnum kırışıyor.

"Eğer onu seviyorsan," diyor Stella gözlüklerini düzelterek, "o zaman onu seviyorsun. Sade ve basit. Koşullar ne olursa olsun, bu öylece ortadan kalkmaz."

İç çekerek yemeğimi tabağımda itip kakıyorum, duygunun işlemesine izin veriyorum ve içindeki gerçeği arıyorum.

Kalbimdeki sevgiyi ona aktaramazsam ne yaparım?

Daha sonra Nonna'lara geri döndüğümde, folyoya sarılmış melek yemeği keki ve Ariana'nın Wi-Fi'ye bağlamam için getirdiği eski bir iPad ile donanmış olarak, soyunup bir süre yatağa uzanıyorum ve Kal'ın her zaman yaptığı gibi sessizlikte rahatlamaya çalışıyorum.

Ama tek yaptığı bana onun bu boşluğu doldurmak için etrafta olmadığını hatırlatmak.

Dün gece hissettiğim acı ve ihanet kükreyerek geri geliyor, içimi yakıyor ve son birkaç ayda yaşadığım tüm duygusal gelişmeleri altüst etmekle tehdit ediyor.

Daha önce olduğu gibi onları bastırmaya çalışmak, kapanıp başkalarının beklentilerine uymak için katlanmak yerine, her şeyin akıp gitmesine izin veriyorum; tavana bakarken hıçkırıklar bedenimi sarıyor, kendim için, Kal için, ailem için acı çekiyor ve yas tutuyorum.

Bu garip bir his, *kaybolmayan* ama eksik ya da yok olan şeyler için yas tutmak. Bir yanım bu şeylerin erişilebilirliğini kabul etmek isterken, diğer yanım her şeyi anlamlandırmak için zamana ihtiyacım olduğunu biliyor.

Yine de bu bilgi pek yardımcı olmuyor.

Bu yüzden, orada yatıp kendime acımak yerine, yataktan kayıyorum, köpüklü bir banyo yapıyorum ve Nonna'nın esansiyel yağlarından biraz damlatıyorum, sonra gece çantamdan günlüğümü çıkarıyorum ve hepsini yazıyorum.

Boston'da kaldığım süre boyunca Kal'dan haber alamadım. Bir hafta geçti, sonra bir hafta daha ve hala... hiçbir şey yok.

Geçen her gün, bana en başta neden yalan söylediğini merak ediyorum. Verdiği sözlerden ve vaatlerden ne kazandığını,

Kalbimi karanlığıyla lekeledi, oysa ne olduğunu görmek için etrafta durmaya bile zahmet etmedi.

Kız kardeşlerimin göre, annem Roxbury'deki kız kardeşinde kalıyormuş ve resital gecesinden beri eve dönmemiş. Bu yüzden, eski yatak odamdaki bazı duygusal eşyaları toplamak için döndüğüm gün, onu dört direkli yatağın üzerinde oturmuş, Edgar Allan Poe'nun tüm eserlerinin yıpranmış sayfalarını çevirirken bulunca biraz afalladım.

İçeri girdiğimde, ben eşikten geçerken kafasını kaldırmadan *The Tell-Tale Heart*'ın üzerine düşüyor. Orada öylece donmuş bir halde duruyorum ve resitale giderken buzda kayıp düştüğünü söylediği sağ yanağındaki soluk sarı çürüğü fark ediyorum.

Kalbim küt küt atıyor, daha iyisini biliyorum ama bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum.

"Biliyor musun, sen doğduğunda babandan sana İtalyanca öğretmemesini özellikle istemiştin." Parmaklarını sayfanın üzerinde gezdiriyor, hüzünle gülümsüyor. "*ilk* gördüğüm andan itibaren hesaba gereken bir güç olduğunu anlamıştım. O kadar güçlü ve azimliydin ki, güzel gözlerinde ateş, her ağladığında ciğerlerinde ateş vardı. Bana karşı sahip olabileceğin her türlü potansiyel avantajı baltalamak için fazla mesai yaptım."

Bir yanıt beklemediğini bildiğim için bir şey söylemiyorum.

"Bir *bebeği* kıskanıyordum," diyor. "Bebeğimi, çünkü onun asla izin vermediğim fırsatlar, güzellik ve zarafetle büyüyeceğini biliyordum. Seninle tanışan herkes sahip olduğun bu *aura* tarafından büyülenmişti. Bu *parlaklık* onları sana çekiyordu. Ve denediğin her şeyde iyiydin; okumak, yazmak, yaratmak. Hatta hiç beceremediğim bahçecilikte bile. Bazen sanki bir odaya girdiğinde bitkiler çiçek açıyormuş gibi gelirdi."

Bir sayfayı çeviriyor ve yumuşak bir şekilde nefes veriyor. "Kızımın gölgesinde yaşıyormuşum gibi hissediyordum ve baban kesinlikle hiç yardımcı olmadı. Sana atlamayı söyledi ve sen de ne kadar yükseğe çıkacağını sordun, o adamın gözünde mükemmel küçük kız olmak için çaresizdin."

Yanaklarım yanıyor, utanç omuzlarıma çöküyor, beni bir çimento tuğlası gibi ağırlaştırıyor.

"Baban Kal ile tanıştığında, onun çok şeye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdik. Annesi yeni ölmüştü, başka ailesi yoktu. Biz de onu yanımıza aldık ve kendimizden biri gibi hissetmesini sağladık." Yutkunduktan sonra nihayet başını kaldırıp odanın diğer ucundaki bakışlarımla buluştu. "Bana karşı hisleri konusunda kafasının karışık olduğunu, bunları çözmeye çalıştığını hissettiğim ilk zamanı hatırlıyorum ve ben... bundan faydalandım. Bana gösterdiği tüm ilgiyi içime çektim, çünkü baban kesinlikle bana hiç ilgi göstermedi. Sana ve Ariana'ya sahip olduktan sonra yeniden istendiğimi hissetmek iyi geldi."

"Seninle evlenmeye karar verdiğini öğrendiğimde, sadece... buna inanamadım. Sevimsiz olduğun için değil, ama işte tam da her zaman şeyi yapıyordun: bir zamanlar bana ait her şeyi almak."

"Bu yüzden mi kaçırılma hikayesini ortaya attın? Benim hatam bile olmayan bir şey için beni cezalandırmak için mi?"

Başını sallıyor. "Dünya birliğinize karşı dönerse belki sizi geri verir diye düşündüm. Belki Kal boyundan büyük işlere kalkıştığını anlar diye babana seni hırpalaması için adam bile gönderdim."

Bu vahiyle boğazıma bir kurşun ağırlığı çöküyor ve ilk şoku görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes çekiyorum. *Tabii ki bunu babam ayarlamıştı. Kan bağılılığı buraya kadarmış.*

"Belki de geri dönmek *istemediğimi* hiç düşündün mü? Ya da aramızda olanların hiçbirinin seninle bir ilgisi olmadığını?"

"Sana mantıklı gelmediğini biliyorum," diyor elini umursamazca sallayarak. "İnsanların aşık olduklarında ne kadar ileri gidebileceklerini bilemezsin."

Mide bulantısı midemde fokurduyor, bozuk süt gibi kesiliyor. Beni ileriye doğru itiyor, söyleyeceklerini duymaya olan ilgim tamamen azalıyor, çünkü sadece sempati puanı kazanmak için acıklı bir hikayeye doğru ilerlediğini hissetmeye başlıyorum.

Yatağın kenarına ulaştığımda elimi kaldırıp tek bir hamleyle havaya savuruyorum; avucum elmacık kemiğinin sararmış derisine çarpıyor ve beni engellemek için ön kolunu kaldırarak bir çığlık atıyor.

"Bu evliliğimi mahvetmeye çalıştığın için," diyorum ve aynı yanağa bir tokat daha indirmek için geri çekiliyorum. Elim darbenin etkisiyle titriyor, parmaklarıma kadar karıncalanmalar yayılıyor, izim hızla teninde çiçek açıyor. "*Bu*, çocukluğumu mahvettiğin ve yetişkinliğimi mahvetmeye çalıştığın için."

Beni itmeye çalışıyor ama elini geri itiyorum, parmaklarımı yumruk yapıyorum ve eklemlerimi yüzüne doğru savuruyorum, koluma yayılan ani acıdan irkilmiyorum bile.

"Ve *bu*," diye alay ediyorum, temasla yerinden çıkan dişi boğazına kaçarken elimi sallayarak, "Kal için. Sevdiğin insanları *incitmezsin*. Onlara acı çektirmek için kendi yolundan gitmezsin."

Eski kitaplığıma doğru yürüyorum, Nonna'dan kalan birkaç bibloyu çantama koyuyorum, dolaptaki gizli bir bölme saklanmış önemli dosyaları -doğum belgesi, sosyal güvenlik kartı ve yeni bir başlangıç için gerekli diğer eşyaları- alıyorum ve kapıya yöneliyorum, onun gözyaşlarını tıpkı benimkileri yıllarca görmezden geldiği gibi görmezden geliyorum, her fırsatta rahatlığı eleştiriyse takas ediyorum.

"Eskiden Kal'a Hades'in vücut bulmuş hali derdin," diyorum omzumun üzerinden, bir ayağım kapının dışında duraklayarak. "Şimdi anlıyorum. Hikayende onun kötü adam olmasını istedin, yüzden onu kötü adam gibi giydirdin. Onu bir canavar olarak resmettin, oysa tek istediği birazcık koşulsuz sevgiydi."

Yeni telefonumu çıkardım, ekran kilidini açtım ve gönder tuşuna basmamı bekleyen e-posta taslağını açtım. Resitalden sonraki ilk birkaç günün tamamını duygularımı yazarak geçirdikten sonra, başka şeyler de yazmaya başladım.

Ricci A.Ş. hakkında bildiğim her şey.

"Eskiden ben de senden bunu isterdim." Birkaç ince noktayı ayarlıyorum, daha fazla suçlayıcı kanıt ekliyorum ve gönder tuşuna basıyorum. "Ama sonra fark ettim ki, canavarlar sevgiye karşılık veremezler. Ve sevgiyi asla geri veremeyecek birinin peşinden ne kadar uzun süre , sen de o kadar canavarlaşıyorsun."

üzerinde dönerek kapıdan geçiyorum, ruhum onu orada bıraktığım için memnun, güneşin tüm Ricci imparatorluğu üzerinde batmak üzere olduğunu biliyorum.

37. BÖLÜM

Aplana'ya döndüğüm gün Jonas Asphodel'in verandasında bekliyor ve bir kavanozdan koyu renkli bir şey içiyor. Ben yaklaşırken selamlamak için kavanozu havaya kaldırıyor ve çenesini sallıyor.

"Küçük yeraltı dünyamızın kralı geri döndü," diyor beyaz sallanan sandalyede arkasına yaslanarak. "Boston nasıldı?"

"Eğer hiç geri dönmezsem, çok erken olacak."

Marcelline benim için kapıyı açıyor, biz anakaraya indikten kısa bir süre sonra adaya dönmüş ve artık işlediğim suçlara ortak olmaktan rahatsız olduğunu belirtmiş. Bir noktada fazla oyalanmamaya çalışarak, evin boşluğunun beni etkilemesine izin vermek istemeyerek onun yanından geçip gidiyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken, kapının girişinde duraksıyorum ve Elena'nın saç fırçasını adanın üzerinde görüyorum. Lavabodaki pembe ojesi. Bir kopyası

Shakespeare'in *Macbeth*'i. Bir öğleden sonra başımı bacaklarının arasına soktuğumda bana yüksek sesle okumasını istemiştim.

Kıkırdamaları, tavırları, benim zekâmla kolayca boy ölçüşebilmesi, yavaşlamama ya da ona yetişmeme gerek kalmadan benimle sohbet edebilmesi.

Onun aşkını.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, keskin bir dönüş yaparak koridordan ofisime doğru ilerliyorum ve kapı kolunu alçıpana çarpacak kadar büyük bir güçle kapıyı iterek açıyorum.

Jonas, sanki Elena'nın birdenbire ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakarak, "Belli bir genç kızın yokluğunu fark etmeden edemedim," diyor. "Bu evlilik konusunda aklınızın başınıza geldiğini düşünmekte haksız mıyım?"

İki bardak viski doldurup masama getiriyorum ve arkasına yerleşip diğerini ona uzatıyorum. Önümdeki deri koltuğa , bardağı kabul ediyor, mason kavanozunu terk ediyor.

"Sen... *haklısın*," diyerek bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağı kayan sıvının yakıcılığının göğsümdeki ağrıyı bir anlığına dindirmesine izin veriyorum. Elimi yüzüme sürerek yavaşça nefes veriyorum ve bir parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum.

"Güveni çözdüm."

Jonas bir kez göz kırptırıyor. İki kez. Üç kez. İçkisini sesli bir şekilde yutuyor, öne doğru eğiliyor, deri ceketini bu hareketle gıcırdatıyor. "Sen ne?"

"Violet telefonlarıma çıkmıyor ve paramı ya da hayatındaki varlığını istemediği konusunda son derece kararlı. Eğer sahip olmak istediğim tek kişi onu almayacaksa, emaneti kullanılmadan bırakmamın ne anlamı var?"

"Faiz biriktiriyor-"

Başımınla onaylıyorum, zaten geçebileceği her açının farkındayım. Uçakla eve dönerken, büyükbabamın miras avukatı parayı dışarıya aktarmak için her türlü olası yolu araştırdı ve parayı hayır kurumlarına bağışlayabilecekken ya da kötü günler için saklayabilecekken, sonuçta kendimi Ricci Inc'den satın almaya karar verdim.

"Bekle," diyor Jonas, parmağını kaldırarak. "Karının ailesinin şirketinden çıkmanın yolunu satın mı aldın?"

"Zaten emekli olmak istiyordum. Bu yaşam tarzı için çok yaşlandım."

Jonas gözlerini devirir. "Lanet olsun dostum, *otuz iki* yaşındasın. Bunun köşeye sıkıştığında yaptığın o çılgınca, düşüncesizce hareketlerden biri olmadığına emin misin?"

Bunu açıkça söylemesi gerekmiyor, ancak ima orada: evliliğim gibi. En azından gördüğü şekilde.

Ona göre bu, aniden ortaya çıkan bir şeydi çünkü bana şantaj yapıliyordu ve bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Pervasız ve tehlikeliydi ve hayal edebileceğimden çok daha fazlasıyla sonuçlandı.

Ama tıpkı şimdiki kararım gibi, bunun *da içgüdüyle* bir ilgisi yoktu.

'Yetişkin hayatım boyunca verdiğim her karar kapsamlı bir değerlendirmeden sonra dikkatlice koordine edilir. Sonucundan emin olmadığım sürece risk almam. Haftalar önce Elena'ya söylediğim sözler zihnimde tazeliğini koruyor, o zamanlar bile ona karşı dürüst olmak için elimden geleni kanıtı.

Ona tüm detayları veremedim ama *denedim*.

Bir ağız dolusu viskiyi daha yudumlarken, "Bunda düşüncesizce bir şey yok," diyorum. "Mafya dünyasından çıkmak istedim ve bunun gerçekleşmesi için gerekli adımları atıyorum."

"Aslında o dünyayı hiç *terk etmediğini* kendin söyledin." İçkisini bırakan Jonas ellerini birleştirerek bir kaşını kaldırdı. "Seni bu kadar özel yapan ne?"

"Kağıt üzerinde, bu adamlar için var olmayacağım. Federaller Ricci A.Ş. için geldiklerinde, adımı kayıtlarından sildikleri için en azından ben bu işin dışında kalacağım." Duraksayıp omuz silkiyorum. "Şöhretim, adımın sahip olduğu güç, yine de olmaz. Şöhret sonsuza dek sürer, dostum. Ben sadece işlerin daha kamusal yönünden geri adım atıyorum."

Uzun bir nefes üfleyerek başını sallar. "Boston sana bir numara yapmış olmalı, ha? Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Cevap vermiyorum, omuz silkerek sandalyemde arkama yaslanıyorum; masamın altındaki ışıktaki parlak bir şey parlıyor ve eğilip, birçok ofis buluşmamızdan birinde düşmüş olması gereken yerden elmas bir küpe alıyorum.

Varlığı boğazımda yumru oluşmasına, yemek borumun boylu boyunca yanmasına neden oluyor ve bu hisse karşı dişlerimi sıkarak mücevheri yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum. Jonas dudaklarını birbirine bastırıyor, oturduğu yerde rahatsız olmuş gibi kıpırdanıyor.

"Peki, küçük nerede?"

Bilgisayara uzanıp başımı sallıyorum, Massachusetts hükümetinin sitesini açıyorum ve incelemesi için avukata göndermeden önce tüm formlarımı bir araya getirip getirmediğimi iki kez kontrol ediyorum. "Uzun süre karım olamayacağını düşünürsek, sanırım bunun bir önemi yok."

Sonraki birkaç hafta boyunca, bana Elena'yı hatırlatabilecek her şeyden uzak durmak şehirden ve evimin hemen hemen her odasından uzak durarak ofisimde uyumaya başladım.

Lanet güneş olmadan yaşamaya çalışmak gibi.

Flaming Chariot'a bir kez gittiğimde, Blue barda bana yaklaştı ve ortamı bozduğumu ve yaz için çalıştığından bahşişlere daha çok güvendiğini ve müşterileri kovalamamı göze alamayacağını söyleyerek beni neredeyse dışarı attı.

Normalde muhtemelen onu kovar ve adadan gitmesini söyledim ama bunun yerine, gecemi içerek geçirmek için Asphodel'e dönmek üzere oradan .

Oraya vardığımda, Marcelline'i henüz görme ya da günlerdir tıraş olmadığım için beni yargılamasının ağırlığını hissetme havasında için arka tarafa doğru yürüyorum.

"Orman faresi arkadaşına çok fazla benzemeye ," diyor ve her fırsatta Jonas'ı küçümseyerek atıfta bulunuyor. "Tanrım, umarım o kız sana geri döner."

Ben de, Marcelline, ama iki hafta oldu ve arayan yok? Şansım pek iyi görünmüyor.

O gece resitalden sonra saatlerce büyükannesinin çatı katının önünde durmuş olmalıyım, yumruğum havada ve vurmaya hazır, onu benimle birlikte Aplan'a geri sürüklemeye hazırdım.

Cehenneme, onu tutmak istediğim yere. Dürüst olmak gerekirse hâlâ istiyorum.

Ama kapıyı her çalmaya çalıştığımda, hayatının ne kadar azının seçime bırakıldığını hatırladım. Doğduğundan beri, her şey

Onun *için* karar verdim ve onu benimle evlenmeye zorladığımda aynı düşünceye .

Sonrasında gelişen duygular ne olursa olsun, onunkilerin zorunluluktan doğduğunu düşünerek vicdanen asla var olamam. Kaderin bir sonucundan ziyade, ona dayatılan hayatla başa çıkmasının bir yolu.

Bu yüzden ona zaman veriyorum. Büyümesi, affetmesi, düşünmesi için. *Fırsatın* güzelliği.

Zamanımın çoğunu onu takıntı haline getirerek, başka herhangi bir erkek için onu mahvetmeye kararlı olarak ve varlığının doğal olarak verdiği sıcaklıktan zevk alarak geçirdikten sonra, mesafe işkence gibi.

Günlerimiz dolmadan ortaya *çıkmasa*, peşinden giderim. Dünyanın öbür ucuna kadar izini sürer, dönmesi için .

O zamana kadar bekleyeceğim.

Evimin köşesini döndüğümde hemen geriliyor, yalnız olmadığım hissiyle ensemdeki tüyler diken diken oluyor; havada belli bir kalınlık, rüzgârda emecek başka bir sıcak beden olmadan var olamayacak bir tıkanıklık var.

Önce koyu renk saçların parıltısı dikkatimi çekiyor, sonra gözlerim avluyu tararken ince bedenın üzerine örtölmüş siyah giysileri fark ediyorum.

Hayal kırıklığı göğsümü kızartıyor ve umudun ağırlığı altında ezilmemeye çalışarak öne doğru sarkıyorum.

Avına sinsice yaklaşan bir yırtıcı gibi sessizce ona yaklaşıyorum, ancak şu anda benim için o bile sayılmaz.

"Violet." Birkaç adım ötede duruyorum, rüzgârın etkisiyle lavanta ve vanilya kokusu alıyorum, örgülü saçları hışırıyor. "Ne... beni burada nasıl buldun?"

Kız kardeşim bir daire çizerek dönüyor ve cevap vermeden önce beni iyice süzüyor. "Tanıdığım insanlar var."

Kaşlarımı çattım. "Kulağa geliyor."

"Belki de itiraf etmek istediğimden çok daha fazla birbirimize benziyoruz." Bir omzunu yarım omuz silkme şeklinde kaldırıyor, iri kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor. "Geçen gün bankadan bir telefon aldım.

Benim adıma kimin para yatırmaya çalıştığını bulmaya çalışırken hesabımı dondurdular. Bunun oldukça popüler bir kimlik avı dolandırıcılığı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ben yaptım."

Sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi gözlerini kırptırıyor. "Peki. Peki... kaç kez para yatırmaya çalıştığın için hesabımı şüpheli işlem nedeniyle kapatmak istediklerinin farkında mısın?"

"Sadece depozitoları kabul edebilirdin ve sadece paran olmazdı, aynı zamanda banka hesabın üzerinde de özgür olurdun." Başımı yana eğiyorum. "Artık her iki şekilde de önemli değil. Başka mevduat olmayacak."

Arkamı dönerek verandaya doğru yürüyorum ve metal sandalyelerden birine oturuyorum. Violet birkaç atım boyunca yerinde duruyor, bir tür iç savaş yaşıyor gibi görünüyor, sonra sonunda pes ediyor ve bana katılıyor, masanın karşısına oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerine geçiriyor.

"İflas mı?" diye soruyor düz bir sesle, sanki cevaptan çoktan eminmiş gibi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Hayır, iflas etmedim. Kişisel birikimlerimde bir daha çalışmak zorunda kalmayacak kadar param var."

"Övünüyorsun," diyor kendi kendine hafifçe gülerek. "Peki, bana vermek için can attığın paraya ne oldu? Tüm sorunlarımı çözmene izin vermememden bıktın mı?"

Omuz silkiyorum, cam masanın üzerindeki yontulmuş bir şeffaf kaplama parçasını karıştırıyorum. "Belki de kontrol sorunlarım konusunda haklı olduğunu fark ettim ve bunlar üzerinde çalışmaya karar verdim."

Tekrar gülüyor, bu sefer daha yüksek sesle. "Kal, alınma ama son altı yıldır neredeyse beni takip ediyordun. Biri bir kusura işaret ettiğinde yeni bir sayfa açacak türden bir adam olduğunu düşünmüyorum."

Sözleri göğsümdeki boş vadiyi kazıyor, bir kasırgadan sonra yerle bir olmuş, Elena'ya olan aşkımın yerine bir şeylerin büyümesini bekliyor. Parmaklarımı dizime vuruyorum, gidip onu eve getirme isteği kendini yenilerken mırıldanıyorum.

"Bazı insanlar için denemeye değer."

Violet'in dudakları bükülüyor ve bakışlarını kaçırarak Elena'nın bahçesi olması gereken toprak yığınının inceliyor. "Bu toprak da neyin nesi?"

"Eşim Elena bir bahçe dikmeyi denedi ama belli ki seracılık yetenekleri son derece yetersiz."

"Hm. Evet, yazın bu kadar... kahverengi olmaları gerektiğini sanmıyorum."

Kumsalın üzerinden batan güneşe bakarak kayıtsızca
homurdanıyorum.

"Onunla tanıştım, biliyorsun." Gözlerinin önündeki saçları tarayarak bana baktı. "Karın. İlginç görünüyor. Güzel, ama senin için garip bir eşleşme olduğunu hissediyorum. Görünüşün ve söylentiler dışında hemen hemen hiçbir şeye dayanmıyor tabii ki."

Sırtarak bir kez başımı sallıyorum. "Bu konuda yanılmıyorsun."

Birkaç dakika arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk, sonunda bu benim için bile fazla gelmeye başladı. "Hala adada ne yapıyorsun, Violet?"

Parmakları boynunda asılı duran ayçiçeği etrafında kıvrılıyor ve iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Sanırım bugün seni bulmaya gelmemin nedeni de bu, çünkü ne zaman gitsem kendimi geri dönüp aptal barının önünde dururken, içeri girip seninle konuşmak isterken buluyorum."

"Aplana'ya sık sık uçuyor musunuz?"

Yüzü kızarıyor. "En iyi arkadaşımın ailesinin çok fazla uçuş mili var, ben de onları kullanıyorum. Farkına bile varmayan türden insanlar, bilirsiniz."

Sadece ona bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Doğru, biliyorsun." Boğazını temizleyerek koltuğunun ucuna doğru kayd. "Her , gelip seni bulmak istedim, çünkü baharın başlarında nasıl davrandığım konusunda kendimi kötü hissettim. Sen sadece yardım etmeye çalışıyordun ve ben de böyle bir sürtük gibi davranmamalıydım. Sadece... para biraz hassas bir konu."

"Genelde öyledir."

"Ve ben... şu anda birbirimizi tanıyabileceğimiz bir yerde olmadığım için üzgünüm. Aile sadece-"

"Hassas bir konu." Elimi kaldırıp bıçak göğsüme saplanmadan önce onu durduruyorum. "Anlıyorum, Violet."

İkimiz de birkaç vuruş boyunca başka bir şey söylemiyoruz ve sonra ayağa kalkıyor, örgülerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Şey. Her halükarda, söylemek istediklerimin hepsi buydu. Gururunuzu zedelese bile özür dilemeye inanan biriyim."

Dilinin ucunda vedalaşarak verandadan inmeye hazırlanırken, bambaşka bir ses havayı yararak onu olduğu yerde dondurur.

"Bu da ne böyle?"

BÖLÜM 38

Sesim arka bahçeye ulaştığında KAL'IN KIZ KARDEŞİ farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor ve ben de sürpriz avantajının benim tarafımda olduğu gerçeğinden anlık bir memnuniyet duyuyorum.

Sonra sandalyesinde rahatça oturan Kal'a bakıyorum, bana bir bakış bile atmıyor, sanki geri dönmenden ne etkilenmiş ne de şok olmuş gibi.

Memnuniyetim azalıyor ve yerini öfke alıyor, beni çimlerin üzerinden iterek tam önünde durmama neden oluyor. Elimdeki zarfı suratına fırlatarak bir elimi kalçama koyuyorum ve sorumu tekrar soruyorum.

"Kallum. Bu da ne böyle?"

Önce dosyaya, sonra bana bakıyor, o karanlık gözleri stratejik olarak herhangi bir duygudan yoksun. "Bir zarfa benziyor, Elena.

ne olduğunu nereden bileyim?"

Alay ederek kapağın kilidini açıp içeri uzanıyorum ve kâğıtları ona doğru itiyorum. "Avukatının bana *fesih* belgelerini tebliğ etmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Çünkü evlilik cüzdanımızı imzaladığım gün gördüğüm için imzanı tanıdığımı eminim."

Kal'ın kız kardeşi beceriksizce kıpırdanarak gözlerini açıyor ve betondan uzaklaşıyor. "Sanırım gitsem iyi olacak..."

Kal başını sallayarak onu uğurluyor. Ve bizi yalnız bırakarak ortadan kaybolduğunda, bedenim bitmek bilmeyen bir elektrik enerjisiyle uğulduyor, damarlarımda sıcak bir akım gibi dolaşıyor. Haftalardır ilk kez onun bakışları altında aydınlanıyorum.

Bir gecede güneşten mahrum kalan lanet bir çiçek gibi, kalbim onun için açılıyor, belki de hiç besin olmayan yerlerde besin arıyor.

Belki de buraya geri dönmek için erken davrandım.

Cevap vermemek de bir , değil mi? İki haftadır ondan haber alamıyoruz, belki de bu onun ilişkiyi bitirme şekliydi.

Fesih belgeleri *kesinlikle* bir yanıttır, ama yine de.

Eğer bu evliliği bitirmek istiyorsa, en azından bunu yüzüme söyleyebilir.

"İyi görünüyorsun," diyor birkaç vuruştan sonra, bakışlarını formumun üzerinde rahatça gezdirerek - takdirini parmaklarımın uçlarında hissediyorum, küçük zevk kıvılcımları yüzeye saçılıyor.

"Bana bunu yapma. İltifatlarını istemiyorum. Benden neden kurtulmaya çalıştığını söyle."

Evraklar Nonna'nın dairesinde ortaya çıktığında, bu iki kere iki dört eden bir yumruktu; Kal'ın gerçekten de nerede saklandığımı bildiğinin ve beni görmeye gelme zahmetine katlanmadığının kanıtı, ama aynı zamanda bana evliliğimizden çıkma fırsatı vermesinin de ek bir hakaretiydi.

Aylar önce olsa, muhtemelen bu şansı kaçırmazdım.
için

. Ama birkaç ay içinde çok şey değişebilir.

Bir süre onunla oturdum, imzasına ve son haline baktım.
dosyalama için teslim tarihi. Belgelerde gerekçe olarak dolandırıcılık gösteriliyordu ve Kal'ın beni sendikaya girmem için manipüle ettiği ve

Evliliğin nasıl dolambaçlı doğası için tüm sorumluluk.

Ve tüm bunlar doğru olsa da, evlendikten sonra olanları artık geçersiz kılmıyor.

Bu katilin kollarında bulduğum rahatlık, teselli ve kabullenme.

Benim saplantım.

Mahvoluşum. Benim

kocam.

Parmaklarını birbirine geçirerek sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir nefes verdi. "İstediğinin bu olduğunu düşünmüştüm ufaklık. Özgürlük. Gençsin, hayatın sana sunduklarını deneyimleme şansını hak ediyorsun."

Elimdeki kâğıtları cam masaya çarparak ona doğru bir adım atıyorum ve işaret parmağımla geniş göğsüne vuruyorum. "Buna benim adıma karar vermeye nasıl cüret edersin? Resitalden sonra beni tamamen hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bana sadece bir seçenek sunuyorsun ve bunun benim *seçimim* olması mı gerekiyor?"

Gözlerindeki ısı alevleniyor, kahverengi derinlikler öfkeyle kararıyor. Ayağa kalkarak parmağımı tutuyor ve kendisine doğru çekiyor. "Beni lanet olası baledede ektin Elena. Bu arada, o şiiri bırakarak iyi bir dokunuş yaptın. Mesajını açık ve net aldım."

"Ah, *sana aşık* olduğumu söylediğim şiir mi?" Hayal kırıklığımla birlikte sesimin tonu da yükseliyor. "Eğer bu bir şekilde '*lütfe boşanma davası aç*' anlamına geliyorsa, bence tekrar şiir çalışmaya başlamalısın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İçime girip son birkaç haftadır bedenlerimizin alıştığı o eski şarkı ve dansı ateşlediğinde, yakınlığı karşısında içimin burkulduğunu ve döndüğünü hissediyorum. Beni masaya yaslayıp ön kollarıyla desteklemek için eğildiğinde kokusu beni sarıyor.

Mürekkep rengi saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve onu yüzünden itme dürtüsüne direniyorum, dokunuşunun denizinde kaybolup gitmeden önce öfkeme odaklanmaya çalışıyorum.

"Belki de hafızamı tazelemelisin," diyerek dizlerinin üzerine çöküyor ve elleri hemen kalçalarımın yanlarından yukarı doğru kayıyor.

Sarı sundress elbisemin eteğini yukarı doğru çekmeye başladığında dişlerimi emiyorum, fesih kağıtlarını göğsüme tutuyorum. Vücudumdaki her bir sinir ucu çığlık atıyor, gerçek bir konuşma yapana kadar buna bir son vermemi söylüyor, ama sonra nefesi amımın üzerinde kayıyor ve artık konuşmak umurumda değil.

Büyük planın içinde bir kötü karar daha nedir ki?

"Kaldır kıcını," diye emrediyor ve hiç düşünmeden itaat ediyorum, elbisemin kumaşını yanaklarımdan yukarı kaydırabilmesi için öne doğru hareket ediyorum. Başını sallayarak nefesinin altından küfrediyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ külotun yok. Günahlar listemize zinayı da mı ekliyorsun yoksa sadece şansının yaver gitmesini mi umuyorsun?"

Ellerinden biri kalkıp göğüslerimin arasına girerek beni aşağıya doğru itiyor; çıplak popom soğuk cam yüzeyle temas ettiğinde tıslayarak şikayet etmeden iniyorum, ardından beni aşağıya doğru iterken omuzlarım hızla iniyor.

Dişler klitorisimi sıyrıyor ve ben sarsılıyorum, keskin ısırık içimde bir zevk parıltısı gönderiyor. "Şanslı olmayı umuyordum," diyorum, beklediği bu olduğunu bilerek.

"Tabii ki öyleydin. Mükemmel küçük döl sürtüğü, kocası sikini her çıkardığında sikilmeye hazır." Kukumun tepesine inen bir tokat boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı çıkarıyor. "Şimdi, en sevdiğin şiirsel sunum şekli neydi? Dil ile ezberden okumak mı?"

Kal'ın parmakları kalçamın iç kısmındaki yara izlerinin üzerinde yavaşça geziniyor - K, artı resital gecesi eklediği A. Kendi kişisel markam.

Bundan sonra benden kurtulmada iyi şanslar, pislik.

Avlunun örtüsüne bakıyorum, gözlerimle örümcek ağlarını takip ediyorum, başının tekrar bacaklarımdan arasına girdiğini görüyorum. Dili parmaklarının arkasında iz bırakıyor, ardında serin bir tükürük izi bırakıyor ve klitorisimi sıyırdıklarında titriyorum, vücudum zaten tehlikeli bir şekilde parçalanmaya yakın, haftalarca çekimser kaldıktan sonra sıkıca sarılmış.

"Bildiğimiz gibi, her iyi şiirin anahtarı," diye nefes alıyor Kal, dilini bir kez üzerimde gezdirerek. İki kez. Üç kez, ta ki ben fesih kâğıtlarını bir kenara fırlatıp, eğilmemek için masanın kenarlarına tutunana kadar. "Tutku mu?"

Bununla birlikte, ağzını amıma gömüyor, dudaklarımın etrafında sıkı bir mühür oluşturuyor, klitorisimi ağzına alıyor ve dilinin kırbaçlarıyla yıkıyor. Bir kolu gövdemden yukarı doğru kıvrılıyor, parmakları sundress elbisemin üst kısmına takılıyor ve bir göğsümü serbest bırakıyor.

Dili girip çıkarken sıkıyor, içeri ve dışarı masaj yapıyor, sonra kıvrımlarımın arasından yukarı kayıyor ve klitorisimin üzerinde dönüyor. Emme ve yalama arasında gidip gelerek geçişi tekrarlıyor, karnımda basınç oluşturan ve bir sıcak hava dalgası gibi dışarıya yayılan bir tempo yaratıyor.

"Kaç gece seni burada, böyle hayal ettiğimi biliyor musun?" diye soruyor bana karşı, dudaklarından çıkan titreşimler içime coşkunun şok dalgalarını gönderiyor. "Benim için açılmış ve inleyen görüntün için kaç kez sikimi pompaladım?"

Görmediğinden emin olsam da cevap olarak başımı sallıyorum. Bana karşı mırıldanıyor, dilinin titremesini hızlandırıyor ve bu sefer boşaldığımda ona bakmamı istemesine bile gerek kalmıyor; orgazmım tüm bedenimi sarsarken gözlerim hemen onunkileri arıyor, kilitleniyor, sırtım masadan uzaklaşıyor, boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor.

"İşte. Konuşma konusunda biraz paslandığımı biliyorum, ancak seyircilerin yanaklarındaki kızarıklığa ve tat alma tomurcuklarımdaki spermlere bakılırsa, hala ne yaptığımı bildiğime inanma eğilimindeyim."

Ağzını bacağıma silen Kal doğruldu, ayağa kalktı ve uzanıp gömleğinin düğmelerini çözdü. Gömleği omuzlarından itiyor, siyah kumaş yere düşüyor ve sonra pantolonunu açıyor, kalçalarının üzerinden aşağı itiyor ve yana atıyor.

Aleti serbestçe sallanıyor, kalın tepesinin ucundan inci gibi bir uyarılma damlası sızıyor ve bakışlarını üzerimde gezdirerek kendini yavaşça okşuyor. "Seni görmekten *asla* bıkmayacağım," diyor başını hafifçe sallayarak, sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibi.

Bana doğru bir adım atarak şaftını yumrukluyor, dudaklarımın arasına kabaca sürtüyor, sularımı her tarafa bulaştırıyor. Klitorisimin üzerinden her geçişi, seksime bir acı ısırtığı gönderiyor - sonunda kıvrılan, ölçülemez bir zevke dönüşen türden.

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak ve hayır deyip kendimi toparlamam, elimdeki konuya geri dönmem gerekse de bedenim aynı fikirde değil.

Küçücük, neredeyse fark edilmeyen bir baş sallama ve hepsi bu; yumuşak bir inilti çıkarıyor, kalçalarının tek bir hamlesiyle kabzasına kadar sokuyor, beni o kadar sıkı dolduruyor ki, istesem bile onu çıkarabileceğimden emin değilim. Bundan sonra, hayatımın geri kalanında Kal'ın DNA'sının parçalarını içimden kazıyacaklar.

Ellerini başımın iki yanına koyarak yavaşça başlıyor, sikini iç duvarlarıma doğru sürüklüyor, ucunu her çıkıntının ve hassas kasın üzerinde gezdiriyor. Masa ağırlığımızın altında gıcırıyor, her itişte yer değiştiriyor ve bacaklarımı beline dolayarak onu olabildiğince yakınımaya çekmeye çalışıyorum.

"*Siktir*," diyor, gözlerini kapatıp başını arkaya yatırıyor, bu tek hece tüm varlığımı sıcaklıkla dolduruyor, başımı döndürüyor. "Seni çok özledim ufaklık. Kukunu, beynini, akıllı lanet ağzını. Asphodel sensiz aynı değil."

Dişlerimi sıkıyorum, içimde bu kadar inanılmaz hissederken saldırmamaya çalışıyorum. Midem , başka bir orgazm omurgamı çoktan yuvarlıyor ve uzanıp başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde, avuçlarımı çenesini tozlayan hafif sakalın üzerinde yumuşatıyorum.

Gözlerini açıyor, kısıyor. "Yine yapıyorsun." "Neyi yapıyorum?"

"Vedalaşmak. Sakın bunu yapma Elena. Bunun son kez olabileceğini düşünüyormuşsun gibi dokunma bana."

Hızını artırıp içime öyle bir güçle giriyor ki, masa geriye doğru hareket etmeye başlıyor ve durmadan önce duvara çarpıyor. "Ben hiçbir şey *yapmıyorum*."

"Bana yalan söyleme," diyor, bir eliyle boğazımı yakalamak için uzanıyor, diğer eliyle de yanlardaki tutuşunu esnetiyor. "Kalmayı planlamıyorsan neden buraya kadar geldin?"

"Bana fesih belgelerini tebliğ ettin!"

Hırlayarak boğazımdaki baskıyı artırıyor, sanki beni ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi daha sert beceriyor. "Durumumuz hakkında olgun ve saygılı olmaya çalışıyordum."

"Seni tiyatroda bıraktıktan sonra gelip beni *bulmadın* bile," diye haykırıyorum, içimdeki tüm acıyı da sürükleyerek serbest kalıyorum. Orgazmım zirveye ulaşıyor, görüşüm dağılırken tepeden bakıyorum, konuşma yeteneğim daha da zorlaşıyor"gelmediğin halde beni *özlediğini* nasıl söylersin?"

"Oh, *lanet olsun*, Elena." Hâlâ daha sert sıkıyor, içime o kadar sert giriyor ki morlukların oluştuğunu hissedebiliyorum. "Senin peşinden geldim. Büyükkannenin dairesine dalıp seni omzuma atmak ve ait olduğun yere, eve götürmek istedim. Saatlerce dışarıda durdum, bu seçimi senden alırsam benden ne kadar nefret edeceğine karar vermeye çalıştım. Olaylarla kendi başına yüzleşmene izin vermezsem."

Onun etrafında kasılmaya başlıyorum, o daha cümlesini bitirmeden doruk noktam patlıyor, siyah noktalar görüş alanımı dolduruyor, uçurumdan düşerken o tanıdık süzülme hissi beni zamanın içinde askıya alıyor.

"İşte bu, benim tatlı karım. Kocanın sikine boşalacaksın. Son iki haftayı senin içine gömülü geçirmede için onu pişman et."

"Tanrım*Kallum*," diye inliyorum, orgazm hala nabız gibi atıyor, dalga dalga coşku dalgaları gönderiyor.

"Benim küçük horoz fahişemin doldurulmaya ihtiyacı var mı?"

Çılginca başımı sallıyorum, yaralı göğsünü tırmalıyorum, kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve onu bir öpücüğün içine çekiyorum. Kalçalarımı ileri geri sallayarak, her hamlesini kendi minyatür hamlemlerle karşılıyor, dilimi onunkine doluyor, onda kendimin tadına varmanın çıkarıyorum.

Avuç sırtımı buluyor, yayılıyor ve beni göğsüyle aynı hizada tutarken son bir kez daha itiyor, dudaklarından gırtlaktan bir inilti yuvarlanıyor. Ter vücutlarımızdan aşağı süzülüyor, hangi damlanın kime ait olduğu bilinmezken o üstüme yığılıyor, masa altımızda inliyor.

Masa bükülürken yan tarafını dürtüyorum. "Belki de başka bir yere taşınmalıyız."

Kendini toparlayan Kal uzun süre bana bakıyor, gözlerindeki ifade hiç okunmuyor. "Tamam," diyor usulca, ayağa kalkıyor ve beni de yanına çekiyor. "Hadi içeri girelim."

İçeri girdiğimizde ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, beni oturma odasına götürüyor ve kanepeye oturtuyor. Omuzlarıma pelüş bir battaniye sarıyor, sonra elbise pantolonunun içine girip fermuarını çekiyor ve tam karşımdaki sehpanın üzerine tünüyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, farkındalık tenimi karıncalandırıyor, muhtemelen önce benim gitmemi beklediğini fark ediyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor.

"Sana aşığım, Elena."

Ağzımı kapatarak kanepeye yaslandım ve kendimi beğenmiş bir gülümsemeyi bastırdım. "Özür dilemeye , bu başlamak için iyi bir yer."

İçini çekiyor, dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor ve kulağa ne kadar... *gerçek* geldiğini görünce irkiliyorum. Onunla geçirdiğim onca hafta boyunca ses tellerinden gelen *gerçek* bir kahkaha ve şimdi bu kahkahanın başlangıcı göğsümde keleklerin patlamasına neden oluyor.

Bir elini saçlarında gezdirerek bana bakıyor, o koyu renk gözleri yumuşayarak doğal, sıcak kahverengisine dönüyor ve yumuşak derinlikleriyle sarhoş ediyor. "İtiraf etmeliyim ki, ne kadar özür dilersem dileyeyim sana karşı işlediğim günahlardan arınacakmışım gibi gelmiyor. Bu denemekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor ama yine de. Sadece söyleyeceğim her şeyin yetersiz kalacağını bildiğimi bilmeni istiyorum."

Uzanıp parmağını evlendiğimiz gün bana verdiği yüzüğün üzerine koyuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Seni hak etmiyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

"Göreceli, ama devam et."

"Çocukken kendimi küçülterek, anneme ve hastalığına yer açarak büyüdüm. İlgiye ihtiyacı vardı, odaklanmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden herkesin zamanının çoğu oraya gidiyordu. Annemi ziyarete geldiler, annemle konuşmaya geldiler ve ben sadece gölgelere çekildim, ona zaten yaptığımdan daha fazlasını yapmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım."

Duraklıyor, başını sallıyor. "Kanser komik bir hastalıktır, bazı insanlarda kıskançlığa yol açar. Annem orada yavaş yavaş çürüyordu ve beni terk ettiği için ona *kızma* cüretini gösterdim. Sanki onun bu konuda bir seçeneği varmış gibi."

Kalbim acıyor, söylediği her kelimeyle kırılıyor, ellerim onu rahatlatmak, acısını dindirmek için kaşınıyor ama bunu benim de duymam gerektiğini biliyorum.

Bir insanın ruhuna kazınmış karanlığı bilmeden onu tam anlamıyla sevemezsiniz.

Onun karanlığını o kadar iyi tanımak istiyorum ki bu benim karanlığım olsun.

"Her neyse. Annem *ölmeden* yaklaşık bir yıl önce ailenle tanıştım ve sonunda öldüğünde, biyolojik babamı aramaya gittim, umarım o... Bilmiyorum, sanırım beni yanına alır." Bir parmağını daha benimkine dolayarak elması kapatıyor. "Uzun lafın kısıası, dördüncü bir çocukla ilgilenmiyordu. Ben de sistemin kurbanı oldum ve kendimi Boston'da bir koruyucu ailede buldum. Ondan bir süre sonra baban sokakta bana yaklaştı ve bir iş teklif etti."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, yer değiştiriyor. "Kariyerimin başlangıcına dair tüm detaylara gerek yok ama asıl mesele şu ki, ailenle tanıştığımda ilgiye açtım. Baban bana lüks bir hayat verdi ve kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyi olmayan bir çocuk için kahramana tapınma kolay geldi. Annen, şey. O bana kendimden esirgediğim şefkati verdi ve sanırım çekim oradan başladı."

Annemin ona davranış biçimini, sanki özünde yanlış olan hiçbir şey yokmuş gibi kibirli bir şekilde ele alışı gözlerimi yaşartıyor. "O seni istismar etti, Kal. İkisi de yaptı, sokaklardan etkilenebilir bir çocuğu çaldılar ve onu küçük kuklaları haline getirdiler."

"Öyle değıldi-"

"Kal," diyorum, uzanıp yanağını okşuyorum. Gözlerine bakarken bir damla yaş süzölüyor ve yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Sen daha iyisini bilmiyordun. Sana öğretmeleri gerekiyordu ama yanlış öğretiler."

Gözleri dökülmemiş duygularla yanıyor ve sözlerimi değerlendirmek için uzun bir süre bana bakıyor gibi görünüyor. Belki de hemen bir suçlamaya atlamamalıydım, ama özrünün arttığını hissedebiliyordum, beni mahvettiğini düşünmesinin ağırlığının ruhunu ezdiğini hissedebiliyordum ve buna dayanamadım.

"Hayatın sana sunduklarıyla başa çıkma şeklin için benden özür dilemeni istemiyorum," diyorum usulca, "çünkü bunda yanlış bir şey görmüyorum."

olduğun gibi. Kenarları biraz pürüzlü ve mükemmel olmaktan uzak, ama..."

"Şanslıyım," diye nefes alıyor ve duygularını dağıtmak istercesine başını tekrar sallıyor. "Eğer bana geri dönmen bir gösterge ise, çok şanslıyım."

Beni kanepenin kenarına çekiyor, başımın arkasını avuçluyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor; dillerimiz tanıdık melodileriyle dans ediyor, içimde ısı ve parlak ışık frizonları çatırdıyor, tutku ve aşk ruhumda cızırdıyor.

Ayrıldığımızda nefeslerimiz ağızlarımızdan ağır bir şekilde dökülüyor ve o başparmağını ağzımın üzerinde yumuşatıyor.

"Ne olursa olsun, sana söylemediğim için özür dilerim. Bilmeyi hak ediyordun."

Yutkunup başımı sallıyorum, her ne kadar bu anı yüzüme bir tokat gibi inmiş olsa da. Elimi böğründe gezdirirken kaşlarımı çatıyorum, bir şey beni hâlâ rahatsız ediyor. "Bunu o mu yaptı?"

Gözleri büzüşmüş deriyi yumuşatan parmaklarımı takip ediyor ve hafifçe başını sallıyor. "Dolaylı olarak, ama evet."

Göğsüm sıkışıyor, ailemin ona verdiği zarardan dolayı acı çekiyorum. Kendi kanlarından bile olmamalarına rağmen ona çok zarar verdiler.

"Sana dokunduğunu bilmekten nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum usulca, her şey açığa çıkana kadar bunu geride bırakamayacağımı biliyorum. "Seni böyle gördüğünü bilmekten nefret ediyorum."

"O ," diye araya giriyor ve elimi yakalayıp teninde düzleştiriyor. "Senden başka kimse, küçüğüm. Seni buna inandırmak için ne yapabilirim?"

Başımı sallıyorum, bunu *kanıtlamasına* bile gerek olmadığını, bazı şeylerin sadece zaman içinde söyleyerek reddediyorum. Ama o bunu kabul etmiyor, arkasına yaslanıp elini cebine sokuyor ve içinde sakladığı maket bıçağını çıkarıyor.

"İşaretle beni" diyor, bıçağı uzatarak.

Elim ondan tamamen geri çekiliyor ve kucağıma düşüyor. "Tanrım, hayır! Seni incitmek istemiyorum."

"Evet, biliyorsun." Elimi tutuyor, bıçağı içine itiyor ve parmaklarımı sapın etrafında kıvrıyor. "Canımı yak ki senin için nasıl bir şey olduğunu hissedebileyim."

Tereddüt ediyorum, bıçak avucumda ağırlaşıyor, metal tenime karşı soğuk. Korku boğazımı sıkıyor, zihnim bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalışırken gerilmeme neden oluyor.

En iyi senaryo: Boşanırsak ve ileride başka biriyle birlikte olursa, en azından derisine kazınmış başka bir kızın baş harflerini görecekler.

En kötü ihtimalle: Çok derin keserim ve kan kaybından ölür.

Yine de böyle nadir bir fırsatı kaçırmak benim için zor ve belki biraz acı çekmek hayatıma devam etmeme yardımcı olur.

Bıçağı çevirerek açıyorum, başımı sallıyorum ve koltuktan kalkıyorum. Hınzırca sırtarak arkasını sehpaye yaslıyor; battaniyenin üzerime düşmesine izin vererek kalkıyorum ve kalçalarının üzerine oturuyorum, kışımın altında sertleşen ani uyarılmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sığ, sert bir vuruş istiyorsun," diyor ve beni sol göğüs kasına yönlendirerek bıçağın ucunu derisine bastırıyor. "Biraz kan ve yara açacak şey ama, bilirsin işte. Öldür beni."

Yutkunuyorum, boğazım sıkılıyor, beni nazikçe yönlendirirken biraz güçle bastırıyorum; ucu bir deri tabakasını deliyor ve övgüsü amımın nabzını attırıyor.

"Şimdi bileğini oynat ve mektubu bitir," diyor çenesini sıkarak. Kesik, daha önce iyileşmiş bazı yara dokularını açıyor, ilk harfimin son satırındaki bir bölgenin kenarını sıyrılıyor, ancak sıkma dışında tepki vermiyor.

Kan bir E şeklinde boncuklanıyor ve ben parlak kırmızı renkten büyülenmiş bir şekilde bir süre ona bakıyorum; o oturup beni durduramadan önce, aşağıya dalıyor ve dilimin düz kısmını ona bastırıyorum, metalik tangın tadını çıkarıyorum, ilkel bir şey tada aynı şekilde karşılık veriyor.

Onun kanı dilime değdiğinde tam olarak ne olduğunu bilmiyorum; belki de benim kanımı o kadar çok çektiği için vücudum bu iyiliğin karşılığını vermekten mutludur, ya da belki bundan daha derin bir şeydir.

Onu ilk kez tatmıyorum ama şimdi farklı bir şey var. Eylemdeki kaotik bir çaresizlik ve durumdaki savunmasızlık tüm ruhumu ateşe veriyor.

"*Tanrım*," diye boğuluyor Kal, ben ayağa kalkıp onun üzerine otururken ve bıçağı yere fırlatırken eli saçlarıma gidiyor. "Kahretsin, sana çok aşığım Elena Ricci. Şimdi bana inanıyor musun?"

"Anderson," diyorum, sırtarak onu düzeltiyorum. "Yasal olarak değiştirilmesi için başvuruda bulundum. İş battığında Ricci gibi olmak istemiyorum."

Kaşları kalkıyor, sinsi ifademe bakarken tüm vücudu donup kalıyor. Gözlerini kısarak saçlarımin ucundan çekiştiriyor. "Ne yaptın sen?"

Masum numarası yaparak omuz silkiyorum. "Belki de babam tüm sırlarını aile üyelerine anlatmamayı öğrenmeliydi, çünkü bugünlerde herkes haber kanallarına e-posta gönderebiliyor."

Kal parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, oturduğu yerden kalkıyor, böylece ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor. "*İspiyonladın* mı?"

Bu dünyadaki insanların muhbirler hakkında ne düşündüklerini bildiğim için dudaklarımı birleştiriyorum. Yine de, nasıl olsa dünyayı terk edeceğim için, onların düşünceleri umurumda bile değil.

Yine de Kal'ın beni tekrar tutkulu bir öpücüğe boğması, ben titreyen bir karmaşa olana kadar yağmalaması, her nefesimi kendi nefesi çalması güzel. "Sen delisin," diyor geri çekilirken. "Umarım daha önce *esirim* olmak hoşuna gitmiştir, çünkü artık hiçbir yere gitmeyeceğin kesin."

"Yani, fesih yok mu?"

"Kesinlikle olmaz."

BÖLÜM 39

Elena adaya döndükten sonraki sabah yataktan kayarak çıkıyorum ve o evin kaçındığım kısımlarını yeniden tanımaya çalışıyorum. Ona fiziksel, görünür yaralarımı gösterdiğim plaj. İlk geldiğinde zamanının çoğunu kıvrılıp yatarak geçirdiği, zaten bir düzine kez gözden geçirdiği kitapları okuduğu, yapacak bir şeyler için çaresiz kaldığı kütüphane.

Marcelline'e sabah izni verdikten sonra bir simit kızartıyorum, krem peynir sürüyorum ve bir nar açıyorum, yiyecekleri bir tepsiye diziyorum ve o daha uyanmadan yatağına götürüyorum.

Komodinin üzerine koyup, uyuyan halinin yanındaki şiltenin üzerine tünüyorum, dün gecedен beri defalarca yaptığım gibi elimi yan tarafında gezdiriyorum, sadece kendime onun gerçek olduğunu hatırlatıyorum.

Bana geri döndüğünü.

Canavarın güzelliği.

Hades ve Persephone.

Sonunda gerinerek uyanıyor, o yumuşak altın gözlerini bana diyor, eğilip ağzını benimkilerle kapattığımda kıkırdıyor. Beni iterek yarım bir inilti , bu da sikimin canlanmasına neden oluyor.

"Sabah nefesi," diyor benden uzaklaşarak.

Omzundan tutup sırtına doğru çekiyorum ve çenesini iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum. "Paylaştığımız her vücut sıvısından sonra çizgiyi buraya mı çekiyorsun?"

Dilini dışarı çıkararak göz ucuyla yiyecekleri fark ediyor ve heyecanla ciyaklıyor. "Bana kahvaltı mı hazırladın?"

Omuz silkiyorum, tepsiyi kaldırıp beline yerleştiriyorum. "Özel şey değil ve muhtemelen şimdiye kadar soğumuştur."

Gözlerini devirerek simidi görmezden geliyor ve hemen nar yemeye başlıyor, beni incelerken düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Biliyor musun," diyor, "Kanal On'a tüm o kanıtları gönderirken Ricci A.Ş.'nin çöküşünün seni nasıl etkileyebileceğini gerçekten düşünmemiştim."

"Olmayacak," diyorum elimi sallayarak. "Babanla ve onun işiyle olan *resmi* ilişkimi çoktan hallettim. Güvenlik ekibim yapması gerekenleri yaptığı sürece, Riccis için var olmayacağım bile."

"Bu tıp diplomanı etkileyecek mi?"

Alnım kırışıyor, yüzündeki çekingen, neredeyse utangaç ifade içimde küçük bir huzursuzluk dalgası yaratıyor. "Diplomamın, işimin finanse edilmesine yardımcı olması dışında, babanla ya da başka biriyle hiçbir ilgisi yok. Onu ben kazandım ve öylece elimden alınamaz."

"Ama... sen doktorluk yapmıyorsun ve doktorluktan hiç bahsetmiyorsun bile."

Hafifçe arkama yaslanıp ellerimi kucağımda kavuşturarak bunu düşünüyorum. Kendimi ondan sakladığım son sırdan soyutlamak, kalbimi yarıp açıyormuşum ve onu avuçlarının içine itip dua ediyormuşum gibi hissettiriyor

bir daha gitmez. Ama aynı zamanda gerekli de hissediyor, *sanki bizim başlangıcımız gibi.*

"Bende bu... durum var. Misophonia. Belirli seslere karşı psikolojik bir tiksinti. Hiç duymuş muydun?"

Başını sallıyor.

"Çoğu zaman kontrol altında tutuyorum ama diğer zamanlarda... çok fazla oluyor. Bazen düpedüz zayıflatıcı oluyor ve sesten ya da bana verdiği endişeden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu durum geçtikten sonra bile, hala olayın etkisindeyim ve sadece... karşılaştığım uyaranları düzenleyebileceğim bir yerde, evden çalışmak istiyorum. Bundan kaçınmaya çalıştığım için değil, ama hayatımı , o zaman ."

Başını sallayarak omuz silkiyor. "Bu mantıklı."

"Doktorluktan emekli olma kararım Ricci işinden emekli olma kararımdan ayrı olarak verildi. Sadece... ses meselesi bir yana, doktor olmak için bir zamanlar duyduğum tutkuyu duymuyorum ve sadece annesinin iyileşmesine yardımcı olmak isteyen bir çocuğun fantezisini tamamlamaya çalıştığımndan şüphelenmeye ."

Dinlerken bir nar tanesini çiğniyor, dudaklarını . "Okula geri dönmek istesem ne derdin?"

"Bunun harika olduğunu söyleyebilirim-"

"Ama bu işi öğrenmek istiyorum." Bakışları göğsüme kayıyor, dün gece açtığı sığ yarayı kapatan yara bandının üzerinde geziniyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Yazmayı öğretmek değil, *yapmak* istiyorum."

Kalp atışlarım hızlanıyor, kaburgalarım acıyla vuracak kadar şişiyor. "O zaman senin kitaplarınla dolu bir kütüphaneye sahip olmak için sabırsızlanıyorum."

Daha sonra, o yemeğini bitirdikten ve ben de kahvaltımı yaptıktan sonra, kendimi onun kalçalarının arasından çıkarıp yanındaki yatağa yığılıyorum, o kendi kolunu göğsüme koyarken ben de bir kolumu başımın arkasına geçiriyorum.

"Beni sana neyin geri getirdiğini biliyor musun?" diye soruyor rahat bir sessizlikten sonra, çenesini kaldırıp bana bakarak.

"Ne?"

"Jetteki nar şurubundan oldu." Başını sallayarak sırtıyor. "Bir kez tattım ve anladım ki... o şurup benim içindi. Hayatımın geri kalanını onsuz geçiremeyeceğim kadar güzeldi."

Dirseğine yaslanıp dudaklarımı dudaklarıyla yakaladığında ve kalçalarımın binecek şekilde kayarak, ben daha neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan sikimden aşağı kaymaya başladığında, bu ironi karşısında kendi kendime kıkırdıyorum.

Persephone tohumu yiyerek onu sonsuza dek Yeraltı Dünyası'na bağladı.

Benim versiyonum biraz farklı, biraz çarpık, kanlı ve zaman zaman düpedüz acı verici, ama sonuç aynı.

O burada kalıyor ve içimdeki karanlık biraz daha az ağır gelmeye başlıyor.

IVERS INTERNATIONAL suçlular için, suçlular tarafından kurulmuş bir şirkettir.

Yasadışı faaliyetlerin güvenliğini sağlamaya, yapan ve yanına kâr kalan kişilerden daha iyi kim yardımcı olabilir?

King's Trace, Maine'in köhne, bok lekeli kasabasında bulunan bu yer, sık sık gitmeyi sevdiğim bir yer değil. Toplantıları sanal olarak yapabildiğimde, yapıyorum.

Açıkçası, işlerinde *genellikle* bu kadar iyi olmasalardı ve sahipleriyle kişisel bir bağlantım olmasaydı, muhtemelen sadece konumlarına göre onları kullanmaya devam etmezdim.

Yine de, Elena adaya döndükten birkaç hafta sonra uğramaya karar veriyorum ve ekibin şantajcımın kimliği konusunda yeni bir gelişme kaydedip kaydetmediğini kontrol ediyorum.

Carmen'in tutuklanmasından ve Rafe'in firar etmesinden bu yana ikisinden de haber almadım, bu yüzden o cephede neler olduğunu ancak tahmin edebilirim. Baş siber güvenlik mühendisi Boyd Kelly ile bir toplantı ayarladıktan sonra Portland'a iniyorum ve her zamanki gibi karanlığın beni içine çekmesine izin vermemeye çalışarak King's Trace'e doğru kısa bir yolculuk yapıyorum.

Şehre sadece bir iş yapmak için gelmemin bir nedeni var. Görünmez bir balçık küçük sokakları adeta kaplıyor, şeytani bir varlık şehir sınırları içine adım atan her insana musallat oluyor.

Gelirken hiçbir yerde durmuyorum, Ivers International'ın önüne park edip hemen içeri giriyorum.

Lobideki parlak zeminler yeni cilalanmış gibi görünüyor ve kısa saçlı bir resepsiyonist beni resepsiyonda , randevumu onayladıktan sonra bana bir asansör anahtarı veriyor. Lobide gümüş renkli sürgülü kapıların olduğu yere doğru yürürken etrafıma bakıyorum ve buranın ne kadar rahatsız edici derecede normal göründüğünü gözlemliyorum.

Bir güvenlik şirketinden ne bekliyordum bilmiyorum ama kabinlerin ve minderli bank koltukların bu beklentiyi karşılamadığı kesin.

Asansör benim geldiğinde dışarı adım attığımda, en üst katın boşluğu karşısında hemen geriliyorum. Resepsiyon masasının hemen üzerindeki bir plakette yönetici isimleri listelenmiş ve koridorda sıralanan birkaç kapıyı, oturup beklemek için sandalyeleri açıkça görebiliyorum ve yine de... hiçbir yerde yaşam belirtisi yok gibi görünüyor.

Boğazımı temizleyerek masanın üzerinde duran zili çalışıyorum ve beklerken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Ve bekle.

Ve biraz daha bekle.

Her geçen saniye tedirginliğim artıyor ve bunun beni evde rahatlamaktan alıkoyduğunu bildiğim için öne doğru eğilip gözümü kısarak levhaya bakıyorum. Boyd'un ofis numarası sondan ikinci ve ben de ofis kapılarını üst kattaki lobiden ayıran cam bölmeyi iterek geçiyorum ve sağa, onun yöneliyorum.

"Beklemek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum-"

Kapıyı açtığımda aniden kesiliyor, izlerimde donup kalıyorum, büyük meşe masanın arkasında oturan minyon sarışın, siyah Converse'i ahşap yüzeye dayamıştı.

Şaşırdım, çünkü son gördüğümde komadaydı, kırık ve kanlar içindeydi ve uyanmak için bilinçaltında bir irade bulmaya çalışıyordu.

"Riley," diye nefes alıyorum, kız karşısında dizlerim bükülüyor.

Ivers International'ın güvenlik ekibinin başı Boyd Kelly'nin kız kardeşi.

Bal rengi saçları başının etrafına yakın kesilmiş, mavi gözleri okyanusun keşfedilmemiş kısımları kadar derin ve rahatsız. Ağzının köşesinde bir yara izi var, parçalanmış

Yanağındaki uyluk greftinden kalan deri iyileşmiş ama hâlâ yüzünün geri kalanından biraz daha kabarık ve pembe.

İçi boş görünüyor, gözlerinin etrafındaki koyu halkalar daha çok krater gibi, üzerindeki kazak yaklaşık üç beden büyük. Kاپıyı yavaşça kapatıyorum ve masaya geldiğimde sırtıtıyor.

"Bir kızı nasıl bekleteceğini çok iyi biliyorsun," diyerek oturmamı işaret ediyor.

Evet, ama sadece kafam karışık olduğu için.

"Burada ne yapıyorsun?" Köşede saklanan biri olup olmadığını görmek için ofisin etrafına bakarak soruyorum. "Kardeşin nerede?"

"Boyd kız arkadaşıyla uzun bir öğle yemeği yiyor. Buluşmanızı isteyen bendim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Şantajcının kim olduğunu öğrenmek istiyordun," diyor ve öne doğru eğilip tanıdık bir flash belleği masanın üzerinden kaydırarak bana ulaştığında ona dokunuyor.

Arabaya bakıyorum, sonra ona bakıyorum. "Sen mi?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama gergin görünüyor. "Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey öğrenmiş olmam biraz çılgınca ama sanırım artık sürekli hackerların ve bilişimcilerin etrafında olmanın avantajı bu. Sadece biraz araştırma yaparak bir insan hakkında öğrenebilecekleriniz inanılmaz. Sizin gibi özel biri hakkında bile, Doktor."

Gözlerimi kısıyorum. "Öyle mi?"

başını sallıyor, başka bir flaş sürücü üretiyor - bu bir hafifçe

bana verdiğinden farklı.

Elena'yı bana vermesi için onu ikna ettiğim gün Rafe'e verdiğimin aynısı.

Flaş .

Ona bakıyorum, sürücüyü alıp göğüs cebime koyuyorum, bunun onu dünyadaki en kirli sırrımı bilen diğer tek kişi yaptığının farkındayım.

Başlangıçta Ricci A.Ş.'ye şantaj yapan kimse yoktu.

Sadece ben vardım.

Zihnim dönüyor, söylediklerini anlamaya çalışıyorum. On sekiz yaşında bir kızın son birkaç aydır beni nasıl bu kadar sıkıştırdığını, ama daha da önemlisi, *neden?*

Bunu sorduğumda yutkunuyor, koltuğunda doğruluyor.
"Kardeşıme sorabilirim ama sen gizlilik konusunda uzmansın, değil mi? Kötü bir şey yaptım ve ortadan kaybolmam gerekiyor."

EPILOG

Efsanenin çoğu versiyonunda Hades kötü adamdır.

Tutsak, hırsız, Olimpos'tan kovulan ve Yeraltı Dünyası'nda, ölülerin ruhları arasında yalnızlık içinde yaşamaya zorlanan aşağılık varlık.

Konuştukları onun zalimliği, ona karşı tuttukları geçmiş suçları.

Kimse Persephone'yi nasıl *kurtardığından* bahsetmiyor.

Onu kraliçesi olarak Cehennem'e sürükledi, sırf onu mutlu etmek için koca bir diyarın kûratörlüğünü yaptı.

Ona sevgi ve şefkat göstermiş, onun güzelliği ve saflığı karşısında büyülenerek ruhunu ona teslim etmişti.

Onu sadece kötü adam olarak görüyorlar, çünkü onu görmek . Kötü şanslarını yükleyecekleri ya da suçlayacakları birine ihtiyaçları var.

İşler sarpa sardığında.

Hiçbiri benim adamı görmüyor.

Şu anda kışını ıslak kuma sıkıca dayamış, bir sonraki dalganın kıyıya vurmasını bekliyor. Elleri o kadar büyük ki, kızımızın belini tamamen sarıyor ve su onlara her çarptığında onu yukarı aşağı zıplatıyor, kahkahaları kumsaldan aşağıya, oturduğum, teklif mektubum üzerinde çalıştığım yere kadar taşınıyor.

Okula geri dönmedim; Aplane'ya dönmemi takip eden aylarda Boston'da bildiğim hayatın kül oluşunu, kız kardeşlerimin aniden yerlerinden edilişlerini ve bir süreliğine adada bizimle kalmak zorunda kalışlarını izledim. Kal kendini yatırımlara vermekle meşguldü, bahardan beri Violet'ten haber alamamasının onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyordu, her ne kadar ben bunu anlayabilsem de.

Hala öyle.

Sonra, doğum kontrol haplarımı kullanma konusunda titiz olmama rağmen hamile kaldım ve Kal geçmişini nedeniyle ilk başta heyecan göstermekte tereddüt etse de, tüm hamilelik boyunca elimi tutma konusunda harikaydı ve sahip olduğum herhangi bir soruyu veya endişeyi gidermek için kendi tıbbi bilgisine güveniyordu.

Bir keresinde dünyaya çocuk getirmek istemediğini söylediği için ben de tereddüt etmişim, ancak ona küçük bir kızımız olacağını söylediğimde, bunun çocuk istemediğinden değil, onları hak etmediğini düşündüğünden kaynaklandığını öğrendim.

Ailemin ona yaptıkları için kendini cezalandırıyordu. Özellikle de annemi.

Ama Quincy doğduğunda, onu sevebileceğine ya da şiddetten vazgeçebileceğine dair tüm şüphelerim o büyük, kahverengi gözlere baktığı anda yok oldu.

Tamamen vazgeçtiğinden değil. Bazen onu gece geç saatlerde eski ek binada, asla geri dönmediği hayatının "yarım kalmış işlerini " buluyorum. Ricci A.Ş.'den ayrıldığında, gerçekten ayrılmıştı.

Ya da mafyadan ne kadar ayrılabilirse.

Bazen, sevişirken derimi çizdiğinde ya da kalçamın iç tarafına kazınmış baş harfleri yeniden açtığında, beni

Hayatta kalmak için buna ihtiyacı var. Acaba bu yönünü kontrol altında tutmanın bir yolu mu? Eğer kana susamışlığını benimkini tadarak tedavi ediyorsa.

Şikayet ettiğimden değil.

Kahkahaları dikkatimi tekrar çekiyor ve iç çekerek sayfayı defterime yerleştirip kenara koyuyorum, kollarımı kendime dolayarak sahilde onlara doğru ilerliyorum.

Quincy doğmadan birkaç hafta önce nasıl aşık olduğumu anlatan ilk kitabımı bitirdim ve zamandan beri ajanslara teklifler hazırlamaya çalışıyorum, ancak bir yanım kitabın ofisimde oturmasını, sadece benim görebileceğim bir yerde kelimelerimin ve hayal gücümün bir koleksiyonu olmasını seviyor.

Bazen arka verandada oturup Aplana'ya döndükten sonra *nihayet* açan çiçek bahçesine kitap okuyorum. Sanki bahar başından beri benim gelmemi bekliyormuş gibi.

Eninde sonunda mektubu yazacağım. Ama şu anda bu hayat daha önemli geliyor.

Ben yaklaşırken Kal ısıklık çalıyor, bakışları kapüşonlu bir şekilde formumu inceliyor ve bacaklarımda geziniyor.

"Q," diyor kızımıza, koyu renk buklelerini okşayarak, "gezegendeki en güzel anneye sahip olabilirsin. Sana şimdiden söyleyeyim, erkek arkadaşların sırf onu görebilmek için sürekli bizim evde takılmak isteyecekler."

Alay ediyorum, ayağımla ona su sıçratıyorum. "Lütfen, sanki eve girmelerine izin varmış gibi."

Sırıttırıyor, yakışıklı yüzü bu hareketle aydınlanıyor. "Ben bundan daha evrimleşmiş biriyim ufaklık. Arkadaşları olabilir, hatta erkek arkadaşları bile. Kim bilir, belki kızlardan hoşlanır ve ben de onun yerine kalbini kırmaları konusunda endişelenmek zorunda kalırım."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek ikisine bakıyorum, kalbim göğsümün içinde sızlıyor, gelecekte onunkini kim kırırsa kırsın, bunun bu adam olması konusunda endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum.

kendimi onların küçük kozasına sokuyorum, derin derin içime çekiyorum, mutluluğun kokusunu hafızama kazımaya çalışıyorum;

Küçük, şefkatli bir pakete sarılmış potansiyel ve tatlılık, bazen yolculuğu bulandıran ıstırap ve lekelerle dolu, ancak sizi diğer tarafta bütün olarak ortaya çıkarıyor.

Kışın ortasında ilkbahar, ruhunuzda parlayan ve bir şekilde kendinizi daha az yalnız hissetmenizi sağlayan bir ışık şeridi.

Çünkü mutluluk budur. Yol boyunca bulduğunuz ve hayatı biraz daha katlanılabilir kılan insanlar.

Ve onları bir kez bulduğunuzda, gitmelerine izin vermiyorsunuz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.